

Alplerden Munzur'a Enternasyonalizm!

Barbara Anna Kistler'in Yaşamı

www.partizanarsiv.net

UMUT YAYIMCILIK

Alplerden Munzur'a Enternasyonalizm!

Barbara Anna KİSTLER'in yaşamı

UMUT YAYINCILIK

www.partizanarsiv.net

Baskıya Hazırlık: Umut Yayımcılık, Mart '95

Dizgi: Umut Yayımcılık

Kapak Düzeni: Umut Yayımcılık

Baskı: Ceylan Matbaacılık

UMUT YAYIMCILIK

Oğul Sok. No: 16 Sultanahmet/İSTANBUL Tel: 516 60 20 - 516 25 38

Fax: 518 23 23

www.partizanarsiv.net

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
NORMAN BETHUNE'UN ANISINA	9
YAŞAMI	
İsviçre Dağları	15
Ben sosyalizm için yaşıyorum	17
Yoldaşların kavganı sürdürüyor	21
8 Mart Şenliği'ndeki konuşması	27
CEZAEVİ ÖNCESİ	
Adı Tanya	33
Güneş saçlı kadınlar	37
Barbara'ya dair	40
Bir dostluk abidesi"	42
Sevgili Babs	46
Devrimimizin kızıl gülü	55
Anne bak Barbara	59
Yoldaş	61
CEZAEVİ SÜRECİ	
Özgür oluncaya dek	71
Sana söz veriyoruz"	73
Mücadelenin olası bir durağı cezaevleri ve Barbaramız	77
Şêr Şêre jin uçî mêre	84
Altınçağ mücadelesi içerisinde yaşamın en görkemli mücadelesi sergileniyor!	86
Barbara'ya	89
Proleter enternasyonalizmin kızıl gülü	91
İnançlı, kararlı, erdemli güzel insan, Barbara	95
Seni anlatabilmek	98
CEZAEVİ SONRASI	
İsviçreli partizan gerillaya	105
Gülümseyenler var kızıl şafağa	109
Can Barbara'm	112
Dersim seni unutmayacak enternasyonalin kızı	115
Barbara gibi bir devrimciye rastlamadım	120
Ben, Barbara	122
Merhaba dostlar	125
Benim üzerimde çok iz bıraktı	126
Partizan inancı	128
BARBARA VE YAKIN ÇEVRESİNE AİT RÖPORTAJ, MEKTUP VE MESAJLAR	
Biz ki yarınız halkın	139
Komünizm özü itibariyle enternasyonalisttir	141
Bütün gücümüzü komünist devrimin başarısı için harcayalım	151
TKP/ML'yi seçtiğini kabul ettik ve buna saygı gösterdik	153
Benim sevgili Barbara'm	158

Sevgili	160
B. Ann Kistler'in Türkiye-Kürdistan'ındaki ölümü üzerine	163

BARBARA'YLA İLGİLİ BİLDİRİ VE MESAJLAR

Barbara'ya	171
Onlar bizim için ölüyor	173
Enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçısı B. Anna Kistler mücadeleimizde yaşayacak!	176
Köylü gerilla savaşının güzergahında enternasyonalist savaşçı B. Anna Kistler'le birlikte beş savaşçı yoldaşımız daha şehit düştü toprağa!	180
Enternasyonalist komünist, korkusuz halk savaşçısı B. Anna Kistler seni kalplerimize gömdük!	183
Kadın sorununun olduğu yerde insan sorunu vardır	188
8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar gününü ve enternasyonalist devrimci, komünist militan B. Anna Kistler'i anma gecesine katıl!	190
ML-MZD'nin yılmaz savaşçılarına bin selam!	192
15 Mayıs-18 Haziran '93 tarihleri arasında Munzurlar'da yapılan TKP/ML -OPK'nda Barbara ile ilgili alınan karar	193
Dersim'in (...) köylerindeki fedakar ve çilekeş halkımıza!	194
Barbara sana ölüm yakışmıyor	196

B. ANNA KİSTLER'LE İLGİLİ BASINDA ÇIKAN YAZILAR

Bak!	199
Yabancı basında, Barbara'nın ölümüyle ilgili yazılan haberlerin çevirileri	207
Enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçısı Barbara Anna ve beş yoldaşı şehit düştü!-İKK	209
Beni ancak enternasyonalist proletarya yargılar, siz değil!-Y. Demokrasi	217
Enternasyonalizme adanmış bir yaşam-Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni	221
İsviçreli militan Barbara'nın Alp Dağları'ndan Pülümür'e uzanan macerası-Aktüel	223
İsviçreli'ye işkence iddiası-Yeni Gündem	228

YARGILANMASIYLA İLGİLİ BELGELER

Kanunları var onların	233
Savcılık ifadesi	235
Emniyetin savcılığa sevk yazısı	236
İddianame	138
Sorgumdur	241
2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığına	248
Tahliye Kararı	250

AYNI ÇATIŞMADA ŞEHİT DÜŞEN GERİLLALARDAN ALİ DEMİRDAĞ VE ALİ EKBER BATASUL'UN ANISINA

Soğuk, soğuk	253
Ne mutlu sana Munzur	255
Yel dağı tufanı, Pülümür şehitleri ve özgün bir gerilla tipi; Dr. Hüseyin'in (Ali Demirdağ) anısına	257
Merhaba anneciğim, muhterem babacığim	279

B. ANNA KİSTLER'DEN SEÇME SÖZLER

Dur ve ormanı dinle	283
Barbara Anna-Kistler'den seçme sözler	285

■ önsöz

Adın proletarya enternasyonalizmidir!

Kitap çalışmamız nihayet 6 aylık bir gözaltı ve tutsaklık yaşamından sonra 'özgürlüğüne' kavuştu. Barbara Anna Kistler ve 5 yoldaşının şehit düşmesi üzerine başlayan kitap çalışmamız, çalışanlarımıza yönelik yapılan bir polis operasyonunda, son birkaç teknik çalışma sonrası basıma verilecek hale geldiği aşamada gözaltına alındı. Sorgulandı... Direndi... Şimdi tüm canlılığı, kararlılığı ve coşkusuyla okurlarla buluşuyor. Engeller bir bir aşıyor, aşılacak...

Çalışanlarımızın mahkemesi henüz sonuçlanmış değil(*). Kitaba girecek fotoğrafların tutsaklığı sürüyor. Yazıların hepsini temin ettik, yeni yazılarda ekledik. Fotoğrafları basım aşamasına kadar temin edemezsek kitabı çok sınırlı sayıda fotoğrafla yayımlayacağız. Bu aksaklık ve eksikliklerin sorumlusu, hergün '**fikir özgürlüğü**' şampiyonluğu yapan, iktidarı ve muhalefetiyle düzen temsilcilerinin hepsidir, faşist komprador patron ağa devletidir.

Fikirlerimizden korkuyorlar... Şehitlerimizden korkuyorlar... Anılarımızdan korkuyorlar...
NEREYE KADAR?

Reddedilemez bir gerçektir ki, BARBARA ANNA KİSTLER adı, Türkiye devrim tarihine daha şimdiden altın harflerle yazıldı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı yoldaş Barbara'yı, Proleter Dünya Devriminin bir parçası olan ve içinde bulunduğumuz konjonktürel gerçek açısından emperyalizmin '**Aşıl topuğu**' olma potansiyelini ciddi oranda barındıran Türkiye Demokratik Halk Devrimi mücadelesine hız katarak ve burçlara proletaryanın kızıl bayrağını asarak yaşatacaktır. Ve inanıyoruz ki, defne çiçekleri içindeki şapkalı baş'ın yanında ince boynu, zarif yüzüyle Barbara da enternasyonalizmin simgesi olarak yerini alacaktır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, Demokratik Halk Devrimi'nin şah damarı gerilla savaşın-

da şu ana kadar, mücadelenin önderliğini, savaşın komutanlığını yapan çok değerli kadroları da dahil, 300'den fazla şehit vermiştir. “**Herbiri vazgeçilmez bir cihan parçası**” olan bu insanlar kendi yaşamlarını, özgür bir gelecek yaratmak için; bağımsızlık ve halk demokrasisi için; sınıfsız, sömürsüz altınçağ için feda etmişlerdir.

Onlar, dünyanın bugün Türkiye denilen parçasında özgürlüğe yürürken gerçekte dünya proletaryasının özgürlüğü için yürüdüklerinin bilincindeydiler. Ve işte bu nedenle de Barbara yoldaşı omuz başlarında, coşku ve kararlılıkla yürürken bulmuşlardı. “Emperyalizmin en zayıf halkasından kopacağı” Leninist tezi ve ‘**Aşıl topuğu**’ olma potansiyelinin ciddiyeti ve TKP/ML'nin Marksist-Leninist-Maoist çizgisi onu enternasyonel dayanışmayı bu biçimiyle ve Türkiye’de yaşama geçirmeye yöneltmişti.

Kuşkusuz, Avrupalı tüm komünistlerin ‘**zayıf halkalar**’a, çatışma alanlarına gitmeleri yönünde çağrı yapacak değiliz. Kendi ülkelerinde sürdürdükleri **sosyalizm mücadelesi** ve dayanışma eylemlilikleri de enternasyonalizmdir. Ama aynı zamanda bu dayanışmayı bizzat ateş hattında göstermek isteyenlerde önemle ve coşkuyla benimsemelidirler. Ve doğaldır ki, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları açısından Barbara'nın bu katılımı önemle ve coşkuyla benimsemiştir. ‘**Kendi**’ ülkesinin evrim koşullarını daha az riskle geliştirmeyi değilde, Türkiye'nin devrim koşullarını büyük riskler altında geliştirmeyi herkesin de aynı coşkuyla benimsemesi gerekir.

Ogünkü ve günümüzdeki koşullar açısından ateş hatından firarların yaygınlaştığı, bazılarında teorize edildiği, bahanelerin birbirini kovaladığı ortamda Barbara eğer bu kaçışları mahkum eden tavrında ısrarlı olmuşsa, bundan en fazla onur duyması gerekenlerden birisi de **İsviçre’li komünistlerdir**. Onların yetiştirdiği Barbara bu tavrıyla aynı zamanda İsviçre proletaryası açısından da tarihsel bir miras bırakmıştır. Bu miras benimsemeli, yaşatılmalıdır. O, bugünkü pasifist, uzlaşmacı konumu nedeniyle benimsemediği, tepki duyduğu İsviçre proletaryasını hiç kuşku yoktur ki, seviyor ve mücadelenin ateşini körüklemesini istiyordu. Bu istem ve yaratılan değer **Barbara** adıyla İsviçre’li yoldaşlarının elinde meşale olmayı da hak etmiştir.

Barbara Anna Kistler'in Türkiye Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde, gerilla savaşında şehit düşmesi, **Kanada**'lı komünist **Norman Bethune**'un Çin Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde şehit düşmesiyle aynı anlam ve önemi taşıyor. Bethune yoldaşın ölümü üzerine MAO yoldaşın yazdığı yazıyı da o nedenle kitabımıza almayı uygun bulduk.

Barbara yoldaşın ölümü bize çok acı verdi. Kabullenmek oldukça zordu. Ne zaman, nerede, nasıl olmuştu, kesinmiydi?... Kesinleştğinde; enternasyonalist dayanışmanın bir biçimi ve çok soylu bir davranış olarak bunu belgelemek gerektiğini düşündük ve çalışmalarına başladık. Yaptığımız çağrıya yoldaşlarından ve taniyan dostlarından gelen yazıların ve basında Barbara'ya ilişkin çıkan haber yorumların derlenmesiyle oluşan bu kitap aynı zamanda, birlikte ölümsüzleştiği diğer 5

yoldaşınında anısını belgelemek arzusundadır. Ancak ne yazık ki, bu konuda yeterince çalışma yapmadığımız gibi, istekte bulduğumuzdan da gerekli ilgiyi göremedik. O nedenle diğer yoldaşlar ilgili yeterli tanıtımı yapamıyoruz. Bundan üzüntü duyuyoruz.

Çalışmanın gecikmesinde, ilk başlarda çok çeşitli yazar, aydın ve tanıdık insanlardan gelecek yazıları beklememiz temel rolü oynadı. Sonrasında ise, faşizmin gözaltında bekletmesi...

Diğer yandan, önemli gördüğümüz birkaç noktayı burada belirtmekte yarar görüyoruz.

Barbara ve 5 yoldaşının ölümü duyulduğunda sağlıklı bilgi almak mümkün olmadı. Çatışmacı ölenlerden, onlarcasının donmasından söz ediliyordu. Kaç kişiydiler ve hangileri çatışmada şehit olmuştu? O dönemde yapılan açıklamalarda da olay değişik şekillerde anlatıldığından, kitabımızı rahatlıkla görebileceğiniz gibi ölüm şekilleri birbiriyile örtüşmemektedir. Kuşkusuz bu durum iyi değildir. Yine kuşkusuz ölüm şeklide (sonuç açısından) fazla önem arzetmemektedir. Açıktır ki, savaşçıları ölüm nasıl gelirse gelsin ideolojik, siyasi olarak ve cesur bir metanetle karşılayacak şekilde donatılmışlardır. Sorun bu değildir. Tüm elverişsiz koşullara, zayıf olanaklara rağmen kamuoyunda olayın çelişik anlatımlarla yansımaları, dahası aynı şeyin yazılar aracılığıyla kitabımızda yansiyacak olması iyi değildir. Elimize ulaşan son bilgiye göre; gerillalar, halk içinde yaygın olarak "Munzur kışın aşılmaz" yargısına rağmen, çatışmanın ve çemberi kırmanın bir gereği olarak Munzurlar'ı aşmış ve 5 değerli yoldaşını da amansız soğuk karşısında şehit vermiştir.

İkinci bir nokta, gerek Barbara'nın üye adayı(**) olduğu TKP/ML'nin merkezi ve diğer organları, gerekse de yoldaşları ve dostlarının yazılarında ideolojik hat belirlemede ve sloganları Mao Zedung Düşüncesi (MZD) formülasyonu yer almaktadır. 18 Mayıs-15 Haziran 1993 tarihleri arasında Munzur dağlarında yaptığı Olağanüstü Konferans'ta TKP/ML bu formülasyonu yetersiz ve yanlışlıklar taşıdığı şeklinde değerlendirerek değiştirmiş ve proletaryanın beşinci kızıl kılıcı olarak Maoizm ifadesiyle formüle etmiştir. Hemen hemen yazıların tamamı o süreç öncesinde yazıldığından yazılarda MZD şeklinde ifade edilmektedir. Açıktır ki, Barbara'yla ilgili yazı yazan yoldaşları ve dostları, MZD şeklinde ifade ettikleri yanlışlıklarını, yazılarını bugün kaleme almış olsalardı aşmış ve değiştirmiş olacaktı. Buna inanıyoruz. Ancak yine de biz yazılara dokunma hakkını kendimize bulmadık ve yazıları olduğu gibi yayımlıyoruz.

UMUT YAYIMCILI

(*) Önsöz'ün hazırlandığı sırada mahkeme henüz sonuçlanmamıştı. Aradan bir 6 ay daha geçti. Kitabı Barbara'nın ölümünün 2. yıldönümünde yayınlamayı düşündük. Bu arada mahkeme sonuçlandı ve çalışanlarımız Beraat etti. Ancak gözaltına alınan fotoğrafları ve yazıların asıllarını almak mümkün olmadı.

(**) TKP(ML)'nin 18 Mayıs-15 Haziran '93 tarihleri arasında yaptığı Olağanüstü Parti Konferansı'nda, Barbara, MHA Onur Üyeliği'ne seçilerek onore edilmiştir.

Faint, illegible text covering the majority of the page, likely bleed-through from the reverse side of the document.

Norman Bethune'un anısına

21 Aralık 1939

Mao ZEDUNG

Kanada Komünist Partisi üyesi Norman Bethune yoldaş(1), Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partileri tarafından Çin'e gönderildiğinde elli yaşlarındaydı; Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'mızda bize yardım için binlerce kilometrelik yolu bir çırpıda kat etti. Geçen yılın ilkbaharında Yenan'a gelerek Vutay Dağları'nda çalışmaya başladı ve bizi büyük bir üzüntü içinde bırakarak görev başında şehit oldu. Bu nasıl ruhtur ki, bir yabancıнын kendini hiç düşünmeden Çin halkının kurtuluşu davasını kendi davası olarak benimsemesine neden oluyor? Bu, her Çinli komünistin ders alması gereken enternasyonalizm ruhu, komünizm ruhudur. Leninizm bize, dünya devriminin, ancak kapitalist ülkelerin proletaryasının sömürge ve yarı-sömürge halkların kurtuluş mücadelesini desteklemesiyle ve sömürge ve yarı sömürgelerin proletaryasının da kapitalist ülkelerin proletaryasını desteklemesiyle başarıya ulaşacağını öğretir.(2) Bethune yoldaş, bu Leninist çizgiyi pratiğe uyguladı. Biz Çin komünistleri de pratiğimizde bu çizgiyi izlemeliyiz. Bütün kapitalist ülkelerin proletaryasıyla, Japonya'nın, İngiltere'nin, Amerika Birleşik Devletleri'nin, Almanya'nın, İtalya'nın ve bütün kapitalist ülkelerin proletaryasıyla birleşmeliyiz. Çünkü emperyalizmi alt etmenin, milletimizi ve halkımızı kurtarmanın, dünyanın öbür milletlerini ve halklarını kurtarmanın tek yolu budur. Dar anlamda milliyetçiliğe ve dar anlamda yurtseverliğe karşı çıkan enternasyonalizm; bizim enternasyonalizmimiz budur.

Bethune yoldaşın ruhu, kendini hiç düşünmeksizin tamamen başkalarına adanması, çalışmasındaki yüce sorumluluk duygusunda ve bütün yoldaşlara ve halka gösterdiği içtenlikle ifadesini bulur. Her komünist ondan ders almalıdır. Çalışmalarında sorumsuz hareket eden, ağırduvar kaçıp hafifi seçen ve zor görevleri başkalarının üzerine atarak kendilerine kolay görevler seçen az

değildir. Bunlar daima başkalarından önce kendilerini düşünürler. Ufak bir katkıda buldukları zaman, gururla kabarırlar ve başkalarının gözünden kaçacak korkusuyla böbürlenip dururlar. Yoldaşlara ve halka karşı hiç yakınlık duymazlar; soğuk, ilgisiz ve duygusuzdurlar. Aslında bunlar komünist değildirlere ya da en azından kendisini davaya adanmış komünistler olarak görülemezler. Cepheden dönenler arasında, Bethune'un adı geçtiğinde hayranlığını belirtmeyen ve onun ruhu karşısında etkilenmeyen yoktu. Şansi-Cahar-Hopey sınır bölgesinde, asker ya da sivil, Dr. Bethune tarafından tedavi edilen ya da onun nasıl çalıştığını gören herkes ondan etkilenmişti. Her komünist, bu gerçek komünist ruhunu Bethune yoldaştan öğrenmelidir.

Bethune yoldaş bir hekimdi, insanları iyileştirme sanatı onun mesleği idi ve Sekizinci Yol Ordusu'nun tıbbi hizmetinde önemli bir yer tutan bu hünerini sürekli olarak mükemmelleştiriyordu. Yeni bir şey gördükleri anda işlerini değiştirmek isteyen, teknik işleri yararsız ve gelecek vaat etmeyen işler olarak gören kimselere, onun ortaya koyduğu örnek çok iyi bir derstir.

Bethune yoldaşla sadece bir kez karşılaştım. Daha sonraları bana birçok mektup yazdı. Ama çok meşguldüm, ona ancak bir tek mektup yazabildim ve onun da eline geçip geçmediğini bilmiyorum. Ölümüne çok üzüldüm. Şimdi hepimiz onu anıyoruz. Bu, onun ruhunun, bize nasıl derin bir esin kaynağı olduğunu gösterir. Hepimiz ondan, ne olursa olsun kendimizi hiç düşünmemeyi öğrenmeliyiz. Bu ruha sahip olan herkes halka çok yararlı olabilir. Bir kimsenin yeteneği az ya da çok olabilir; ama o kimse bu ruha sahipse, daha şimdiden mert ve dürüst sağlam bir ahlaka sahip, bayağı çıkarlardan arınmış ve halka yararlı bir insandır.

1. Ünlü cerrah **Norman Bethune**, Kanada Komünist Partisi üyesiydi. Alman ve İtalyan faşist haydutları 1936'da İspanya'yı işgal ettiğinde, Norman Bethune cepheye gitti ve anti-faşist İspanya halkı için çalıştı. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda Çin halkına yardım etmek için bir tıp ekibinin başında Çin'e geldi ve 1938 ilkbaharında Yanan'a vardı. Hemen ardından Şensi-Cahar-Hopey sınır bölgesine gitti. Coşkun bir enternasyonalizm ve yüce bir komünizm ruhuyla dolu olarak, Kurtarılmış Bölgelerin ordusuna ve halkına iki yıl kadar hizmet etti. Yaralı askerleri ameliyat ederken kan zehirlenmesinden 12 Kasım 1939'da Hopey Eyaleti'ndeki Vangsen'de öldü.

2. Bkz. J. V. Stalin, «Leninizmin İlkeleri», *Leninizmin Sorunları*, İng. bas., FLPH, Moskova, 1954, s. 70-79

● *hayatı*

Barbara Anna KİSTLER

1955 ZÜRİH-1993 DERSİM

www.partizanarsiv.net

İsviçre dağları

*Bu dağlar ne dağları
bizim dağlara benziyor,
bıçak gibi boğazları, parça parça karları
Bu dağlar ne dağları
bizim dağlara benziyor,
adamı da... Eli ayağı, gözü kaşı var
ama velosipetli.
Bizimkiler velosipetsiz,
bizli.*

*N. HİKMET
1958, 31 Mayıs*

Velosiped: Bir tür bisiklet

Ben sosyalizm için yaşıyorum

Özgür Gelecek

Sayı-1, 1-15 Nisan'93

Bir genç kız düşünün! bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelse de, Avrupa'nın cennetlerinden birinde yaşıyor. Emperyalist burjuvalar kendilerine kanla zorla bağladıkları yarı-sömürge ve sömürge ülkelerden elde ettikleri sömürü kârlarından bir kısmını kullanarak ezilenleri satın alıp susturuyor; kendi gerçekliğine ve diğer ezilenlerin gerçekliğine karşı kör, sağır ve dilsiz bırakıyor.

Herşey olağan ve yaşam toz pembe!

Onbeş yaşında bir genç kız düşünün! Sistem her açıdan onu da kuşatmış, herşeyi toz pembe görmesi için şartlar fazlasıyla mevcut. Fakat o sadece gösterileri değil, aynı zamanda görünenin altındaki gerçekleri de gören bir çaba içerisinde. Sömürüyü, yabancılaşmayı, herşeyin metalaşmasını; kadının ince ama vahşi bir yolla ikinci sınıf konumda tutulduğunu; diğer bazı ülkelerin ülkesi tarafından sömürüldüğünü; yoksul semtlerle, zengin semtlerin yaşam standartlarını görüyor ya da fark ediyor. Bunlar onda-her dürüst insanda olması gerektiği gibi- "sisteme karşı çıkış" duyguları doğuruyor. Aynı duyguları duyan ve sistemi eleştiren insanlara ve onların örgütlenmelerine ilgi gösteriyor. Otonom bir örgütlenme olan Republic Bunker'e yakınlık duyuyor, bildiri vb. dağıtımlarına katılıyor. Bir gece lokalleri polis tarafından basılıp kapatıldığında sistemi eleştirmenin o çok övülen demokraside ne anlama geldiğini, ne tür diyet istediğini anlıyor. Bu emperyalistlerin ona ilk uyarısıdır. Yüreği haksızlığa, sahtekarlığa karşı daha bir isyana boğuluyor. Baskılara karşı gizli ve açık kampanya örgütlenmelerine katılıp tepkisini dillendiriyor.

Onbeş yaşındaki genç kızın sınımsız insan sevgisi ve haksızlıklara karşı tepkileri dolu yüreği, baskılar karşısında daha bir kabarıyor, ateşler basıyor. "Yoluma devam etmeli ve daha bir kararlı olmalıyım" diye düşünüyor.

17 yaşında bir genç kız düşünün: Paylaşımın, dostluğun, dayanışmanın en olağan boyutunu ifade eden bir yaşam biçimi içinde, dostlarıyla birlikte kendisini de üreten komün yaşamını sürdürüyor. Öyle züppelerin gönül eğlendirmek ve daha çok da cinselliği alış-veriş düzeyine indirdikleri komün yaşantısı değil bu. Öyle olmadığı için de devletin saldırısına maruz kalmaktan kurtulamıyor. “Para cenneti” ve “demokrasinin beşiği” İsviçre'nin ünlü başkenti Zürih'te bir gece, komünü basılıyor. Polis komün yaşamına saldırıyor. Egemen zorbalara onun “ilk uyarı” karşısındaki başeğmezliğini üç haftalık bir tutukluluk süreciyle karşılıyorlar. Ve 17 yaşındaki genç kız bu süreçten de daha inançlı ve kararlı bir şekilde çıkıyor. Zorla karşı konulacağı gerçeği beyninde daha bir perçinleniyor.

Beyni, yüreği emperyalizme, halklara sunulan kan ve baskılara karşı çıkmanın mutluluğunu yaşarken, aynı ikili daha aktif olmak için can atıyorlar. 17 yaşının güzelliği ABD işgaline karşı direnen Vietkong, Almanya'da sisteme “radikal” çıkışlar, gösteren RAF oluyor. ABD'ye tokat üstüne tokat atan (on yıllar süren “Vietnam sendromu” yaratan) Vietkongların gerilla savaşı onu derinden etkiliyor. RAF'ın Vietkong'u desteklemek için Almanya'nın Heidelberg kentinde ABD askeri üssünü bombalaması coşkusunu artırıyor. “Zorla karşı konulacağı” ve “emperyalizmin en zayıf halkasından yenilgiye uğratılacağı” onun için anahtar teşkil ediyor.

Vietkong'u destekliyor, sol radikal gruplardan tutuklu olanlarla dayanışma içine giriyor. Temâ'sı “hiç kimsese baskı olmasın” ve mücadeleye davet olan müzik parçaları dinliyor...

POP adlı dergiye “Ben Sosyalizm için yaşıyorum” diye yazıyor.

Genç kızın mekânı yoksul semtlerdir. Yoksullarla içiçe ve geçimini sağlamaya çalışırken görüyoruz o'nu. Temizlik, servis ve yardımcı işlerde çalışıyor. Yüreği sömürüye karşı kinle dolu olarak, kapitalist sömürünün ne olduğunu bilerek çalışıyor ve sömürtürüyor kendisini! “Kendimi sömürtmemek için çalışmıyorum” diyen aylıklığa (ve bu tutumlarıyla birilerinin üzerinden geçinenlere) çok kızıyor. “Zıtların birliği” ilkesini bilinçle yaşıyor.

İsviçreli gruplar içerisinde en önemli ilişkisi KGI (Komite Gegen Isolation-İzolasyona Karşı Komite) ile olan ilişkisidir. KGI'yi MK bir grup olarak görüyor. Aynı zamanda Marlen grubu ile de yakın ilişkisini sürdürmektedir. Buradaki en önemli çalışmaları bu hareket içindeki feminist düşünce ve hareketleri ML düşüncelerle değiştirip dönüştürmek, kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütmek oluyor. Nitekim bugün bu hareket sorunu Proleter Devrimci Hareketin bütünselliği içinde ele almaktadır.

1980'de Askeri faşist darbenin Avrupa'ya sığınmaya zorladığı Türkiyeli devrimcilerle tanışma olanağına sahip oluyor. Türkiye'de askeri faşist diktatörler acımasızca kan dökerken ve cezaevlerine attıklarına yaşamı zehir etmek için saldırırken Avrupa'daki devrimciler de o koşullarda karşı çıkışlarını sürdürürler.

Yüreği dünya devrim ateşiyle yanan ve beyni “en zayıf halka” düşüncesinde net olan kumral tenli genç kadın “Tutuklularla Dayanışma Komitesi”nde yer alır. Anti-emperyalist gruplarla dayanışma içinde faaliyet yürütürken gazeteci olarak Peru'ya gider. PKP yetkilileriyle röportaj yapar. Nikaragua'da Sandinistlerin iktidara gelmesi üzerine Avrupa'dan giden “gönüllüler”in organize işinde görev alır.

Çok yönlü faaliyet içinde olan genç devrimci kadının yaşamına yön verecek ilk adım belki de, 1 Mayıs mitinginde TKP/ML kortejinde Stalin posterinin taşınmasının ilgisini çekmesidir. Dünyada “Sovyetler Birliği” ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinin geriye dönüşlerini artık gizleyemedikleri bir süreç yaşamakta-

dır. Marksist-Leninist değerler hoyratça çiğnenmektedir. Bilimum burjuvalar koro halinde sosyalizme ve onun bir dönem simgesi olmuş Stalin'e saldırmaktadırlar.

Sonraki süreçte Marksist-Leninist eserleri okuyor, Vietnam'ı, Çin'i, Nikaragua'yı..., Stalin'i, Mao'yu... inceliyor.

TKP/ML'lilerle tanışması şimdi onun için yaşamın anlamını ifade etmektedir. Anlayış birliği onun için herşeyin temelidir. Sonra tanımak, güvenmek, aradığı yoldaşlık ilişkilerini bulmak onu sonsuz derecede mutlu eder. ML-MZD anlayışına sahip olarak ve enternasyonal dayanışmanın en yüce örneklerinden birisini yaratarak Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya yönelir. Özgürlüğe kanat çırpın ve bu uçuşlarıyla Türkiye'de bir coşku havası yaratan Metris firarilerinin onurlu bir gelecek kavgası pratiğinde yeniden yerlerini almaları sürecine aktif olarak katılır. Sonra İstanbul'a yerleşir. Bu süreçte daha çok çeviri yapma işiyle uğraşsa da sadece bununla sınırlı kalmak istemez, kalması istenmez. Düşmanın, birkaç gün önce TKP/ML tarafından cezalandırılan polislerinin intikamını almak amacıyla saldırdığı bir süreçte İsmail ORAL'la birlikte kaldığı ev 19 Mayıs 1991'de basılır. Evde yalnızdır ve baskın sırasında karşı davranışa girme şansını yakalayamaz. Evde silahlar ve dökümanlar ele geçer. Aynı zamanda bir başka eve baskın düzenleyen resmi terör güçleri İsmail ORAL ve Hatice DİLEK'i kurşuna dizerler. Silah olmayan evde, silahsız "militanlar saatlerce silahlı çatışmaya girmiş ve bu çatışmada ölü ele geçmişlerdir". Özgür Cihan ise sağ ele geçmiştir.

O günlerde ve ertesi işkence günlerinde Türk egemen sınıflarını daha bir iyi tanımış, yoldaşlarına ve davasına bağlılığı daha da artmıştır. O İbrahim KAYPAKKAYA gibi bir öndere sahip olmanın onuru ve deneyimiyle yoldaşlarına, ilkelerine bağlılığın çok güzel bir örneğini vererek polis ve savcılıkta ifade vermeyi reddeder. İşkenceleri protesto ederek açlık grevi eylemiyle direnişini güçlendirir. 15 günlük işkence- li yaşam sonrası "zorunlu mücadele alanı" cezaevinde üzerine düşeni yerine getirir. Türk devletiyle, İsviçre devletinin işbirliği ve halk düşmanlığı konusundaki sınıf dayanışmasını daha somut yaşadığı bu süreçte; cezaevini devrimin okulu, mahkemeyi devrimin kürsüsü şeklinde kullanmayı başarır.

16 Eylül 1991 günü ilk mahkemesi burjuva basın için "ne olduğu, nasıl davranış göstereceği, pişmanlık sözleri sarfedeceği" beklentisiyle bir şov günü olarak görülür ve aşırı ilgi gösterilir. Ertesi gün ise biri dışında hiçbirinden çıt çıkmaz. Bir gün önce mahkeme koridorlarını dolduran, peşpeşe flaş patlatan, metrelere kaset kaydı yapan onlar değilmiş sanırsınız.

Bu süreçten de bir komüniste yaraşır şekilde çıkan enternasyonalist genç kadına yoldaşları "Tanya" adını takarlar. Barbara Anna'ydı adı.

Tanya ismi Türkiye'li'ler için sadece "çocuk boynuna benzeyen boyun" a ilmik geçirilip asılan biri değil, o en olumsuz koşullarda inancının yüce zirhına bürünüp, "güçlü" düşmanın karşısında özgür gelecek mücadelesinin haklılığını haykıran, kararlı, militan bir Partizan kızdır da.

Sovyetler Birliği'nde vatanını ve sosyalizmi Hitler faşizmine karşı savunan Tanya ile, Enternasyonalizmin en somut örneği olarak sosyalizmi Türkiye topraklarında kurma ve komünist dünya toplumu yaratma savaşındaki Tanya arasındaki bağ sınıf kardeşliği ve insanlığın kurtuluşu ülküsüdür.

Yedi aylık tutsaklıktan sonra Barbara Türkiye sınıf mücadelesinin, merkezi halkası olan gerilla savaşında yer almak ister. Bu istem Barbara'nın olduğu kadar çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve

emekçi halkları için de bir onurdur. Böyle bir enternasyonalist devrimciyle omuz omuza olmak, birlikte savaşmak ifade edilemeyecek bir ayrıcalıktır. Fakat bazı hukuksal sorunlar Barbara'nın yurtdışına çıkmasını zorunlu kılmaktadır.

Bir genç kadın düşünün: Yukarıda anlatılanları yaşamış ve zorunlu ayrılıkla yüzyüzedir. Bu onun için acıların en büyüğüdür. O Türkiye'nin toprağının değil, özgürlük kavgasının aşığıdır. Ve bu aşkına giden yolun Türkiye devriminden geçtiğini bilmektedir. Türkiye'ye ve TKP/ML'ye vurgun olmasını ancak böyle kavrayabiliriz. Türkiye'de emekçilerin kendi kavgasına yeterince sahip çıkmadığı, ihanetin, kavga kaçıklılığının yoğunlaştığı bu süreçte Barbara Türkiye devrimine daha bir dört elle sarılır. Bir an dahi geçirmeden hemen gerillaya katılmak istemesine rağmen buna ancak birkaç ay sonra kavuşur. Yurtdışı dönüşü aşkına kavuşmak özlemi daha bir yoğunlaşmıştır. Gerillaya katılış sürecinin her uzayışında tepkisi ve ısrarı daha bir artar. Ve nihayet sevgiliye kavuşma coşkusuyla gerillaya katılır. Onun varlığı gerilla ve köylüler için o kadar değerli ve anlamlıdır ki, onunla tanışmış olmak bir ayrıcalıksa, omuz omuza savaşıyor olmak ayrıcalığın karesidir. Enternasyonal proletaryanın işçi kızı Barbara (Kinem), çeşitli milliyetlerden halkımızın savaş neferleri TİKKO gerillaları için enternasyonalizmin en somut ve canlı örneğidir de.

Sosyalizmin en zor sürecini yaşadığı bu koşullarda MLMZD bilimine sarılıp doğrudan inat ve mücadelede ısrar ne kadar onurlu bir davranışsa ve tarih bunu ayrıcalıklı olarak teslim edecekse, aynı tarih Barbara'nın tutumundaki ayrıcalığı da teslim edecektir.

Türkiye sınıf mücadelesinin ve dünya komünizminin savaşçısı Barbara, parti ve devrim şehitleri ayında Dersim'de şehit düştüğünde olumlu bir miras ve tarihsel bir onur bırakıyordu geriye.

Özü gereği enternasyonalist bir komünist olan Barbara'mızın mezarı, altıncağ yürüyüşündeki emekçi halkımız için kendisine yaraşır bir anıt ve değerler hazinesi olarak tarihteki yerini alacak ve eğitici işlevini görecektir.

Evet bir kadın düşünün; genç kızlığında yüreğine düşmüş kavganın ateşi ve inancın haklılığıyla mücadeleye atılmış, emperyalist burjuva olanaklardan etkilenmemiş ve tüm insanlık için özgür bir dünya yaratma ereğinde, hiçbir baskıdan yılığınlığa kapılmamış, Türkiye devrimi savaşında silah elde toprağa düşmüş, canımıza can, kanımıza kan olmuş!... Bu ölümün yücelerden yüce olduğunu kim inkar edebilir?

Devrim ateşini körükleyen Barbara yoldaşın yerini doldurmak için; kadın ya da erkek olarak, dünya komünizmi ve kardeşlik toplumu uğruna atan yüreklere kendi yüreğimizi katmak göreviyle yüzyüze olduğumuzu unutmamalıyız!

Şimdi soruyoruz; senin de bu genç kadının yerini dolduranlardan birisi olman gerekmez mi?

■ hayati

Yoldaşların kavganı sürdürüyor

bir yoldaşı

Barbara Anna Kistler, 1955 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde dünyaya gözlerini açtı. Kısa bir okul döneminden sonra, çalışmaya başladı. Barbara 16 yaşından itibaren siyasete ilgi duymaya başladı. İçinde yaşadığı koşullar onu, ta genç yaşlarda işçi sınıfına, ezilenlere yaklaştırdı. Barbara yaşına rağmen hem çalışıyor, hem de araştırıp, okuyordu. Okudukça bu köhnemiş düzeni daha iyi kavriyordu. Barbara, İsviçre de yürütölen anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin en ön saflarındaydı!...Barbara Anna Kistler, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmanın, tek tek birilerinin baş kaldırmasıyla olmayacağını, onun için örgütlenmek gerektiği, ancak örgütlü bir mücadelenin, MARKSİZM-LENİNİZM, MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'nin siyasal bakış açısıyla başarıya ulaşacağından hareketle, işçi sınıfı içinde olduğu bilinciyle işçiler arasında burjuvazinin gerçek yüzünü açığa çıkarma, teşnir etme propagandalarını aktif olarak yürüttü. Barbara, burjuva yaşam tarzının çekiciliğinin zirvede olduğu bir ülkede (İsviçre'de) tüm bunları elinin tersi ile bir tarafta iterek kendi sınıf kardeşlerinin yanında yer aldı.

Barbara, bu vb. faaliyetlerinden dolayı, burjuvazinin şimşeklerini üzerine çekmiş, sürdürdüğü faaliyetlerden dolayı takibe uğraması, hapsedilmesi O'u yıldırmanış tam tersine daha da biliyerek, daha aktif faaliyet yürütmesine neden olmuştur!...

Barbara uzun yıllar, İsviçre'de komünist partinin yaratılması için mücadele etti. Komünist partinin yaratılması mücadelesinde çekirdek olarak ortaya çıkan KGI (Komite Gegen İsalation) içinde yer aldı. Bu yapılanma içindeki faaliyetle kısa sürede öne çıktı, küçük bir grup olmalarına rağmen en ufak bir kaygıya kapılmadan faaliyet yürüttü. KGI süreci içinde istenilen bir yapılanmaya kavuşma-

ması, kendisini belli akademik sorunlarla sınırlaması, Barbara'yı yeni arayışlara itti. Barbara, bir taraftan KGİ içinde faaliyetlerini sürdürürken, bir taraftan da UKH (Uluslararası Komünist Hareket)'nin durumunu araştırmaya başladı.

Barbara, özellikle sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sürdürülen mücadeleleri ilgiyle izliyerek bu ülkelerde mücadele yürüten yapılanmaların niteliğini öğrenmeye çalıştı.

Barbara, kendisine MARKSİZM, LENİNİZM VE MAO ZEDUNG DÜŞÜNÇESİNİ esas alarak bu bakış açısıyla mücadele eden yapılanmalarla ilişkiye geçti. 1980'lerde Avrupa'ya, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere gelen mültecilerle ilgilenerek yakın ilişkiler içinde oldu. Bu ülkelerle dayanışma komiteleri içinde aktif yer alarak faaliyet yürüttü. 80'in ortalarında bu ilişkilerinden dolayı Türkiye'lerle daha da yakınlaşarak ilişkilerini devam ettirdi. 1988'de TKP/ML taraftarlarıyla yakın ilişki içine girdi. Bu ilişkileri Barbara'yı, TKP/ML'nin programı ve siyasal hattını incelemeye itti. Barbara, TKP/ML'nin siyasal hattını inceledikçe daha çok yakınlaşarak 1989'da, TKP/ML taraftarlarıyla örgütsel ilişkiye geçti. Bu bir yanıyla tam olmasa da Barbara'nın, TKP/ML'ye yakınlaşmasıydı. Daha sonra, sürdürülen tartışmalar sonucu Barbara, TKP/ML'nin siyasal hattını ve programını doğru bulduğunu ve bunun için de TKP/ML saflarında mücadele etmek istediğini belirtmiş ve bu isteğinin kabul görmesi, O'nu çocuk gibi sevindirmişti.

Barbara, TKP/ML saflarında faaliyetlere aktif katılarak kısa zamanda Avrupa alanında TKP/ML taraftarları içinde sevilen, sayılan bir simge haline geldi. Barbara, proletaryanın vatani yoktur şiarından hareketle, yer yüzünde MARKSİZM, LENİNİZM ve MAO ZEDUNG güzergahında yürüyen partilerle ilişki içinde olması, hatta bu partilerden bir tanesi olan TKP/ML içinde yer alması bu şiarın pratikte açıkça ispatlanması değil midir?

TKP/ML ile Avrupa alanında olan ilişkileri onu tatmin etmiyor, O Türkiye'de bizzat silahlı köylü gerilla mücadelesi içinde olmayı arzuluyordu. Nitekim bu isteğini Parti'ye bildirerek, Türkiye'ye gitmek istediğini bildirdi. Parti'den olumlu cevap alınca hiç tereddüt etmeden Türkiye'ye gitti. Türkiye'de TKP/ML'nin çeşitli alanlardaki faaliyetleri içinde yer aldı ve faaliyet yürüttü. İstanbul'da faşist TC güçlerinin yaptığı operasyonda iki yoldaşı katledildi, kendisi bir süre sonra İstanbul'da yakalandı. Çeşitli işkencelerden geçirilmesine rağmen, O Partimiz kurucusu ve önderi İBRAHİM KAYPAK-KAYA'nın izinde hareketle sır vermiyordu. Tüm baskı ve uygulamalara rağmen faşist TC güçleri ondan bir şey alamayınca 8 ay sonra serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Barbara, burjuva mahkemelerinde şunu açıkça haykırıyordu: "Beni siz değil, enternasyonal proletarya yargılar." diyerek Faşist TC'nin mahkemelerine meydan okuyordu. O enternasyonal, militan, devrimci geleneğin sürdürücüsü oldu. 8 aylık cezaevi hayatı Barbara'ya hiçbir şey kaybettirmemiş, tersine daha da ileri mevzilerde mücadele etmesine yol açmıştı.

Cezaevinden çıkar çıkmaz yeniden mücadele içine girmenin heyecanı içindeydi Barbara, artık partimiz TKP/ML önderliğinde kırsal alanlarda yürütülen köylü gerilla savaşçılarından biriydi. Kısa

zamanda bu alanlara uyum sağlaması yoldaşları da şaşırtmıştı. Barbara, artık elinde silahı özgürlük savaşçısı, enternasyonal bir gerillaydı...

Barbara yoldaş, yörede yoldaşları ve yoksul köylüler arasında çok seviliyordu ve onun alçak gö nüllülüğü, fedakarlığı onları daha da büyüüyordu..

Barbara yoldaş, daha işin başındaydı. Kendi deyimiyle daha yeniydi, özlemine çektiği toplumun ilk pratik adımları içindeyken, Ocak ayı sonlarında faşist TC güçlerinin attığı bir pusuya yoldaşlarıyla düştü.

Tam üçgün üç geceye tanık olmuştu Munzur Dağları!...

Tam üçgün üç geceye tanık olmuştu Ovacık, Hozat,

Tam üçgün üç geceye tanık olmuştu yoksul Kürt köylüleri, düşman güçleri beklenmedik bir kızıl direnişle karşılaşmış ve adeta kaçacak delik arıyorlardı...

Tam üçgün üç geceye tanık olmuştu Munzur suyu; düşman güçlerinin elindeki modern araçlara ve gerillalardan nicece olarak kat kat fazla olmalarına rağmen gerillaların saçtıkları kızıl lavlardan nasıl çil yavrusu gibi dağıldıklarına, modern helikopterleriyle nasıl kaçtıklarına...

Bu çatışma sonucu TKP/ML gerillaları düşman çemberini yarmayı başarmış, şehit düşen üç gerillayı da yanına alarak çatışma alanından uzaklaşmışlardı. Fakat yörede doğa koşulları oldukça ağırdı. Gerillaların üçgünden beri sürdürdükleri çatışmada oldukça bitkin ve yorgun düşmüşlerdi. Aralarında yaralı olanlar da vardı. Nitekim buldukları alanda köylere ulaşma hemen hemen imkansızdı. Gerillalar, uzun bir uğraştan sonra üslerine ulaşmalarına rağmen, yaralı olan gerillalara yardımcı olmak, mevcut imkanlar dahilinde yeterli olmadı. Barbara ve 5 savaşçı altın çağ mücadelesinde ölümsüzler kervanına katıldılar!...

Barbara yoldaş, uluslararası proleter enternasyonal dayanışmanın canlı bir örneğiydi!...

Barbara yoldaş, MARKSİZM, LENİNİZM ve MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİNİN kararlı takipçisi ve bu bilimi pratikte uygulayan ender devrimci, militanlardandır!...

Barbara yoldaş, günümüzde sınıf mücadelesini karartanlara, saptıranlara dahası mücadeleyi cinayet temelinde ele alan ve işçi sınıfını bölen 'bağımsız kadın örgütleri' teorisini savunanların amansız düşmanıydı.

Barbara yoldaş, devrimin ancak ve ancak işçi sınıfı önderliğinde MLMZD'yi ile donanmış, kitlelerle bütünleşmiş bir partinin yapabileceğine inanıyordu...

Barbara yoldaş, Avrupa'da burjuvazinin yolunu değil, CLARA ZETKİN, ROSA LÜKSEMBURGLARIN yolunu benimseyenlerdendir!...

Barbara yoldaş, uğruna ölümü göze aldığı halkların kalbinde ve mücadelesinde ebediyen yaşayacaktır. Rahat uyu Munzurun eteklerinde yoldaşların kavgaya bıraktığın yerden devam edecek taki özgür, bağımsız bir dünya yaratılana kadar sürecek bu mücadele

BARBARA ANNA KİSTLER VE BEŞ SAVAŞÇI ÖLÜMSÜZDÜR!...

Barbara, 8 Mart Şenliği'nde konuşma yaparken

15 Mart '92 Kartal/istanbul

www.partizanarsiv.net

8 MART ŞENLİĞİ'NDEKİ KONUŞMASI

Merhaba

Barbara Anna KİSTLER-15.3.1992

Kartal/İstanbul

Emperyalistler ve onların uşakları tarafından proletarya ideolojisi olan Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesine yönelmiş saldırı ve komünizmin öldüğü yolundaki kampanyalara karşı proletaryanın ve ezilen halkların birliğini koruyalım. Biz kadınlar olarak; sınıfsal ve ulusal baskıların dışında, özel baskıyı cinsel olarak yaşıyoruz. Bu baskı emperyalist çürük düzenin hakim olduğu her yerde mevcuttur. Kapitalist toplum kadınlara iktisadi bağımsızlık hazırlamıştır, ama ne insan olarak, ne kadın olarak, ne de eş olarak kendi kişiliğini tamamıyla yaşayabilme olanağına sahip değildir. Meta toplumunda meta olarak yaşamaya mahkumdur. Yarı-feodal toplumda, eski feodal baskı, emperyalizmin çürüklüğüyle beraber gelen baskıyla birleşmiştir. Bu durum buranın kadınlarından Avrupalı kadınlardan çok daha fazla bilinç istiyor.

Biz kadınlar olarak, proletaryanın saflarında yerimizi alıp yeni kadınlar yaratarak sınıfsız toplumu yaratmada hiç yorulmadan her alanda mücadele verelim. Bunun için Türkiye halkına gerçek kurtuluş yolunu gösteren ve kurtuluşunu İbrahim Kaypakkaya'nın gerçekleştirdiği ML Proletarya Partisi'nin saflarında birleşelim.

Kadın ile erkek omuz omuza yeni ve güzel dünya için savaşarak, bu mücadele içinde özgürce yaşamayı öğrenebilir ve insanları yeni topluma hazırlayıp eğitebiliriz. Ama bilmeliyiz ki, gerçek kurtuluş patron-ağa devleti yıkılmadan ve halk iktidarı kurulmadan önce ne emekçi kadın, ne de emekçi erkek özgürce ve eşitlik içinde yaşayamaz. Emperyalizm yıkılmadığı süre içinde sınıfsal, ulusal ve cinsel baskı ortadan kalkmayacak. Feministlerin dediğinin tersine, kadın sorunu sınıf sorunundan ayrılamaz. Kadınların da, erkeklerin de kurtuluşunun tek yolu devrimle sağlanır. Biz bu dünyanın ve insanların yarısını oluşturuyoruz.

Ezilen emekçi kadınlar olarak emperyalizm tarafından oluşturulan zincir halkalarından kurtulana kadar tarihin omuzlarımıza yüklediği, kendimizi ve insanları özgürleştirme görevini devrimlerle sürdürmek zorundayız. Biz ileri kadınlar olarak; (demokrat, devrimci, komünist insanlar) erkek ile kadın ayrımını ortadan kaldıracak yarınlara hazırlanıyoruz. Bugünkü toplum öyle diye, eşitsizliği ve baskıyı kabul edemeyiz. Herkes, kadın ve erkek olarak eşitsiz koşullara rağmen, eşitliği yaratma bilinciyle her zaman yarını bugünden yaratma bilinciyle hareket etmeli. Yeni demokratik devrimi gerçekleştirecek olan insanları değiştirelim, yeni insanlar yaratalım. Ezilen dünya halklarının sosyal kurtuluş mücadelesinde yer alalım, proleter devrime hizmet edelim. Bütün emekçi kadınların ve erkeklerin özgür ve baskısız yaşadığı bir dünya yaratalım. Yeni Demokrat Kadınlar olarak sahip olduğumuz, benim de inandığım savunduğum ve katıldığım demokratik halk devrimi, sosyalizm ve sınıfsız topluma taşıyacak mücadele coşkumuzu bu gece vesilesiyle bir kez daha paylaşıyor ve bu şenliğe güç veren partizanlara başarılar diliyorum.

- Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulamaz!
- Yaşasın Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Sınıfsız Toplum Mücadelesi!
- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
- Yaşasın ML-MZD!

● *cezaevi öncesi*

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

Adı Tanya

*Düşünün dostlar,
bir bahçe
düşünün,
cepheden bakıyorsunuz ona.
Önde güller, karanfiller
mor ve pembe menekşeler
ve envai güzellikte çiçekler
düşünün hepsi bir arada
halis, süzme güneş balıyla beslenmişler.*

*Düşünün dostlar,
bu bahçe içinde
bir güzel kadın düşünün
Uzatmış kafasını
bahçe arkasındaki
kurak toprağa dikmiş gözlerini.
Durmuş, düşünmüş
Ve şaşmış sonra
bahçesindeki canlılığa.
Buradaki su
buradaki hava
buradaki güneş
ve topraktaki bereket*

Orada da var diye geçirmiş aklından
bu sonuç
ya neden?..
Koklamış bahçesindekileri doyasıya
bronşlarına yapaylık dolmuş
kurak toprağın hüznü oturmuş ciğerlerine
böyle bir kadın düşünün
adı "TANYA"
Bakmamış bile bahçesindekilere,
koymuş canını ortaya
kara toprak güzelleşsin diye

O, çoktan soyunmuş
yiğit kavgalara
yürürken yolda, ezilen bir goncanın
ahını dinlemiş
hüzünlenmiş onunla
kanını damlatıp
dikmiş sonra goncayı toprağına.
Sır istemiş zehirli dikenler
yol vermemişler sır vermeyince TANYA
yargılanacaksın demişler keyifle
yargılasın demiş TANYA
beni enternasyonal proletarya
siz namussuzlar değil.

Düşünün dostlar,
Anadolu'nun dağlarında
Kavganın gülü
böyle bir kadını düşünün
adı TANYA.

Değil o kavganın turisti
Enternasyonal kaderin
Dağ gibi dik duran bilinci.

*Belleklere kazındı adı
Yanbaşında Clara Zetkin'in
boy verdi Dersim gülistanlığında
acının yanbaşında umut fidesi olup.*

*Eğer yolcuysan dost bu yolda
varırsın milliyetisz, dinsiz, dilsiz*

*kardeşlik kapısına
varırsın TANYA gibi.*

*Ey çımacı dostum
batmadan yüreğini
bağlanmalısın özgürlük mavnasına,
Ey köylü kardeşim
TANYA çiçekleri ekmelisin toprağına,
ki; senden sorulacak gelince zamanı
ekilen dikilenlerin hesabı
ki; güneşle büyür TANYA çiçekleri
köksalar kara toprağına sulanınca
güzelleşir canhıraş
şafağına ramak kala
ve de filizli kokulara bürünür yamaçlar
hep düşündürür beni
arkasında lekesiz
bir hayat bırakanlar.*

*Düşünün dostlar
biraz da siz düşünün
adı TANYA.*

BARBARA ANNA KİSTLER'e...

Güneş saçlı kadınlar

Muzaffer ORUÇOĞLU-NİSAN '93

Batıda yaşayan bazı kadınlar, bakışlarını Asya, Afrika ve Latin Amerika üzerinde derinleştiriyorlar. Oralarda çakan kıvılcımlar, tutuşan alanlar, dikkatlerinin merkezi haline geliyor bu kadınların. Yaşadıkları dünyanın, batının, büyük karanlığını tutuşturmak isteyen kadınlardır bunlar. Gülüşleri, davranışları değişiktir. Amaçları ve arayışları büyük olan kadınların, gülüşleri berrak ve şaşırtıcı olur. Modern bir kafa, modern bir ruh, ve kıyasız, ürpertici bir enginlik.

Bu kadınları Filipinlerde, namlusu harlanmış, emektar bir makinalı tüfeğin yanbaşıda görebilirsiniz. Amerika'dan ya da Almanya'dan gelmişlerdir. Geldikleri ülkenin, görünmeyen o koca karanlığını, Filipinlerden tutuşturmakta, amaçları. Bunlar, cesur ama, korkuları güzel ve anlamlı olan kadınlardır. Bunları, İrian JAYA'da, Boganvil'de, tropik ormanlarda, bağımsızlık savaşı veren çıplak yerlilerle omuz omuza görebilirsiniz. M-16'ya karşı yönelen mızrağın ve büyüünün saflarındadırlar. Ölümü anlamlı kılan, insanileştiren bu kadınların türküleri ve çığlıkları, pasifik okyanusuna yayılıyor, güzelleşiyor okyanus.

Tamil'de, Filistin'de, Eritre'de, Peru'da, ayak izlerine rastlayabilirsiniz bu kadınların. Yemyeşildir ayak izleri. Gecenin dipdiri, taze soluğuyla yıkanmış gibidir. Çağrışımlarla yüklüdür: Beni izle, yalın ve özgür yaşamak istiyorsan eğer. Işıklı mevizlere götüreceğim seni, hadi izle beni.

Hava bombardımanları altında, toprağın yumuşacık bağrında açılan bir bomba kraterinde bulabilirsiniz O'nu. Bir okalıptus ağacının dalında, bacaklarından asılmış bir durumda, çırılçıplak, rüzgar salıncağında, yerdeki boş kovanların aynasında bulabilirsiniz O'nu. Kelepçeli kollarıyla, avukatsız, Asyalı yargıcın önünde, ön yargısında, dimdik... Yargıç bağırmaktadır: Sarışınların saçlarından kolay kolay çıkmaz barut kokusu. Koklayın şunun saçlarını. Burun kanatları ve gülüşleri, kulak memelerine

erişen, direnişçi yerli kadınlar hayrandır onlara: Güneşin doğduğu yerden geldiler, bu güneş saçlı kadınlar. Acılarımız getirdi onları. Acılarımızı kuşanarak geldiler.

Barbara Anna Kistler, bu güneş saçlı kadınlar soyunun, en modern, en bilinçli koluna mensuptur. Karanlığın koyu olduğu yerlerde, alevin gülümseyişi daha parlaktır. Özverinin, bilincin ve bakışın nurunu bu aleve içirmek, bu alevi yangına dönüştürerek, dünyanın sunturlu uykusuna horoz çığlığı gibi düşmektir B. Anna'ların tutkusu. Kendi bayraklarını, yani kutsal sıradanlıklarını yakmayanlar, kavrayamıyor Onların bu büyük serüvenini.

Milyonları terkedeceksin. Yönü, yöntemi, safı, sırası olmayan milyonları, yani koca bir halkı terkedeceksin. Birbirlerini, aralarındaki Çin sedleriyle terketmiş insanların oluşturduğu büyük bir halkı, büyük bir cesaretle terkedeceksin. Terkediliş tuğlalarıyla örülen, büyük terkediliş terkedeceksin. Bunun için ilkin, kendi çevrende örülen ve seni bir terkediliş tuğlası haline getiren Çin seddini yıkacaksın. İkinci olarak, yıkıntılara mevzilenip, diğer Çin sedlerine ateş açacaksın. İşte budur B. Anna'ların felsefesi.

Bilinçli Avrupalıyı, elinde ateşle, Asya dağlarında görmenin bahtiyarlığı bambaşkadır. Ben şahsen dağa çıkan bir Anna'yı, dağın eteğinde, dağı destekleyen bir Asyalıya tercih ederim. 1971-72'lerde, Barbara Anna Kistler'in, Dersim dağlarında olmasını hayal etmek, ne kadar güzel birşeydir. Bundan daha büyük bir moral desteği, orjinallik olabilir mi? Barbara'yla beraber, Süleyman Nakışların, Memo'ların evine gideceksin. Tartışmasını dinleyeceksin Barbara'yla Memo'nun. Dillerin, gözleri, davranışların, gülümseyişlerin tartışmasını. Çarpışan felsefeleri...

Bu kadının mini minnacık ayakları, hangi mevsimde tanıştı Dersim toprağıyla? Newroz kıvılcımının toprağı döllediği bir gece vakti mi? Bir haziran mavisinde mi? Yaprakların güneş rengine girdiği, kayalara taze mermi izlerinin oturduğu, ölülerin kaldırılmadığı, kuşların yaralı olduğu, bir kuşluk vaktinde mi? zemheride mi yoksa? Zirvesinde, dört mevsim, nisan karını gülümseten ulu bir dağın eteğine ilk çıkışını yapabilir. Dersim sularını dinleyin. Kadının, ilk kez, şöyle bağırdığını söylüyor bu sular:

Sana geldim

Ey dağ şafağı

Zirvende nisan karı

Çatılmış tüfekler

Mermi katarı

Künyesini surarken kaç dağda yankılandı sesi? Dinleyip de etkilenmeyen yaratık kaldı mı? Zoraki bayrağını, sıradanlığını ve tutsaklığını yakarak dağa tırmanan her kadının, ağzından çıkan her sözcük, bir kıvılcım gibi düşer toprağa, unutamaz dağlar onun künyesini:

İlk gülüşünden doğdum güneşin

Bir ceylan sevinci gibi

*Düştüm Alp'lere
Köklendim çiçeklendim
Dayanamadım
Ocağın çekti beni
Sana geldim.*

Bir dağ şafağıdır her gerilla grubu. Güneş saçlı kadınların ayak seslerini üç gün önceden duyar. Ve o kadınlar ki, şafağın giriş kapısında, kocaman, sevinçli bakışlarla, sağ ellerini gökyüzüne dikerek şöyle bağırlar:

*Sana geldim
Selam ey dağ şafağı
On yılda öğrendim gülümsemeni
İlk nöbete yaz beni.*

Vuruluşunu gören oldu mu? Saçlarının savruluşunu, içli, acılı avazını, gören oldu mu? Vurulanlar, birbirlerinin düşüşlerini görürler. Tüfeklerinin üzerine düşerler. Başlarının ya da alınlarının değdiği yerde ya bir çiçek kökü, ya da bir çiçek vardır mutlaka.

Barbara'ya dair

Onur Seyhan ÇELİK-FRANSA

Belki sensiz ama mutlaka güzel bir günün şafağında, yoldaşların kavganın göbeğinde kızıl alevler arasında, düşmana inat bir gelenekten özlemine duyduğün o güzel günü yaratacaklardır!..

Güzel insanlar için söylenecek, yazılacak öylesi dolu şeyler varki; inanın, bunları yazıya dökmek ve telaffuz etmek için, adeta insan beyni duruyor. Ve artık ne dile, ne de kalem tutan parmaklara hükmedebiliyor. İşte şu an, adeta böylesi bir duygu bedenimi ve beynimi sarmış durumda. Hayattaki en güzel söylemler, ancak kendisini büyük ideallere adayan, sevgiye, dostluğa, yoldaşlığa, haklı olandan yana olmaya ve bu uğurda canını bile adamaktan hiç tereddüt etmeyen sayısızca şehitler ve onların kavgasını yürüten, aynı duygu ve heyecanı paylaşan tüm hayata sevdalı insanlara layıktır.

Ben BARBARA'yı tanıdığımda O'nun hayata ve güzel insanlara olan sevdası, adeta yüz hatlarından okunuyordu. O yaşama sevdalı yüce insanın...

Onun bu yönü, kişiliğine ve günlük yaşantısının her yönüne yansımıştı. Adeta sökülüp atılması güç olan bir kök misali bütün bedenini sarmıştı. O'nunla Türkiye'ye gidişimiz birlikte oldu. O'nun Türkiye'ye gidişi ilk kez idi. İstanbul'da O'nu gören herkes kendisinden ayırt edemiyor, onun günlük yaşantısında kendi yaşantılarını görüyordu insanlar. Onun bu yönü kendisinin ustalığındandır. Hoş görülüşü ve alçak gönüllülüğü sayesinde hemen insanlarla kaynaşabilen bir özelliğe sahip idi Barbara. Kaldığımız gecekondu halkı kendisini Deniz olarak anıyorlardı. Daha yolculuğumuzda ken-

disinin halkla yeterli yakınlık kuramayacağı endişesine sahipti oysa bu endişeyi İstanbul'a ayak basar basmaz yerle bir etti. Yine İstanbul'a vardığımızda ilk iş olarak yoldaşlarla olan randevuya kendisini hazırlamak oldu. Bu randevuya ikimiz gitmiştik. Randevuya gelen yoldaş İsmail Oral idi. -Bu arada İ. Oral yoldaşın anısı önünde bu satırlarımda bir kez daha saygıyla eğiliyorum.- Randevumuzdan sonra ikimizin de morali oldukça yüksekti. Çünkü İ. Oral yoldaş Bursa'da Partimiz tarafından 9 delege yoldaşın ihbarcısı Hıdır köpeğinin cezalandırıldığını bizlere müjdelemişti.

Onbeş günlük İstanbul beraberliğimizden sonra ben başka bir bölgeye gitmek üzere O'ndan ayrıldığımda "görüştük üzere" dediğinde içimde buruk bir duygu uyandı.

Onbeş günlük beraberliğimiz sürecinde üzerimde bıraktığı derin izler artık bedenimde ve beynimde fiilen taşıyordum. O artık kendisini Türkiye proletaryasına adadığını ve bir daha buradan ayrılmayacağını "ana vatan"a dönmeyeceğini, bana defalarca çeşitli vesilelerle söylemişti. O artık kendi deyimiyle "kendileri yoksul fakat yürekleri zenginliklerle dolu" insanlara adamıştı kendisini. Tek ideali "dağların zirvelerine ulaşmak"tı.

İnsanların kendisine gösterdiği yakın ilgi karşısında kendisini "ezik" hissediyordu ve mutlaka günün birinde bu güvenin karşılığını vereceğini sürekli vurgulardı.

Evet yoldaş.. Sen bu güvenin karşılığını en yüce değerlerle vermesini bildin. Bunu başta işkencehanelerde kanlı sorgularda, sonra kavganın en ön saflarında kendine ve halkına yakışır görkemli bir mücadeleyle verdin. Ama sana göre tüm bunlar yeterli değildi. Daha fazlasını vermeyi istiyordun. Sonuçta o yüce idealindeki zirvelerde kendini ve bedeninin tamamını adayarak ödedin.

Sen sözünü tuttun yoldaş... Ama ben sana karşı verdiğim sözü yerine getiremedim yoldaş... Nedenini sorma bana!.. Hayatın vahşiliği karşısında direnme gücümü yitirdim... Artık ayakta kalma direncini bile bazen gösteremiyorum... Sana ve senin gibi hayata sevdalı insanlar karşısında başım eğiktir yoldaş... Biliyorum beni bu konumundan dolayı belki affetmeyeceksin...Haklısın ben de senin yerinde olsaydım böyle düşünürdüm...

Son olarak sana diyeceğim şu ki Barbara yoldaş; belki bensiz ama mutlaka, güzel bir günün şafağında yoldaşların, kavganın göbeğinde kızıl alevler arasında düşmana inat bir gelenekten, özlem- ini duyduğum o güzel günü yaratacaklardır...

Bir dostluk abidesi

F. Birşat İLHAN

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum ki, buröportaj sonucunda bildiklerinizin dışında çok farklı bir Barbara tanımayacaksınız. Ancak benden böyle bir talebiniz olduğu için geri çevirmek de istemedim. Başlangıçta böyle bir söyleşinin pek doğru olmadığını düşünüyordum. Ancak arkadaşlarınız beni ikna etti. Bu talebe sıcak bakmamamın bir diğer nedeni de aşırı duygu yüklü olmamdı. Biliyorsunuz Barbara benim için ömrümün en mutlu günlerinin ve bir daha asla yaşanamayacak, yaşanması mümkün olmayan ve hiçbir zaman unutulmayacak günlerimin bir canlı simgesiydi. Sevgili İsmail'den geriye kalan bir dostluk abidesiydi. İşte bu nedenle de Barbara için birşeyler yazmak, onu konuşmak bana oldukça zor geliyordu. Beni tanıyanlar bilirler, İsmail'le ilgili her konuda hiç dinmeyen bir gözyaşı sağanağı gibiyimdir.)

Şimdi sorunuzun yanıtına geçebilirim. Barbara ile tanışmam çok ilginçti.

Haftanın son günleriydi. (Perşembe veya Cuma) İsmail bana telefon etti. Haftasonu İstanbul'a gelmemi bana bir sürprizi olacağını söyledi. Cuma günü otobüse bindim ve evimize gittim (Barbara'nın yakalandığı ev). Bir süre sonra eve bir bayan geldi. Bu Barbara idi. Önce çok şaşırđım. Zamanla aramızda güzel bir dostluk gelişti. Gün boyunca Barbara'yla yalnız kalıyorduk ve Barbara o zamanlar Türkçeyi çok az biliyordu. Diyebilirim ki, birlikte olduğumuz zamanlarda yarı işaret dili, yarı kötü bir Türkçeyle anlaşmaya çalışıyorduk. Barbara çok çalışkan bir insadı. Beraberce çayımızı demlerdik. (İkimiz de çayı çok severdik) sigaralarımızı yakar, kitaplarımızı okur uzun bir süre kendi dünyamıza kapanırdık. Okumaktan sıkıldığımızda (daha doğrusu yorulduğumuzda) sohbet etmeye başlardık. Zaman zaman dışarı çıkıp deniz kenarında dolaşır, alış veriş yapar, bir çay bahçesinde oturur dinlenir, eve dönerdik. Barbara çok az konuşurdu. Kendisi hakkında hemen hiçbir şey söylemezdi. Ben sorduğumda ise o bozuk Türkçesiyle "çok merak kötü" derdi. Gülerdik. Ben İstanbul'a gelip

gittikçe arkadaşlığımız ilerledi ve dostluğa dönüştü. O zaman Barbara'yı daha iyi tanıdığımı söyleye bilirim. Barbara tam tanımlamayla (Aktüel dergisindeki benzetme çok oturmuş) bir Heidi idi. İsviçre'nin bir dağ köyünde büyümüş. Daha sonra bir metropole yerleşmişler. Burada Barbara'nın benimle dostça paylaştığı şeyler konusunda ayrıntıya girmek istemiyorum. Ancak diyebilirim ki, metropolün insanı insana yabancılaştıran, çıkar ilişkilerinin hakim olduğu, o büyük ikiyüzlülüğünden oldukça etkilenmişti. Herşeyi sorguluyordu. Yaşamı, dostluğu, aileyi, toplumu ve başta sevgiyi. Barbara sevgiyi insanı, insan yapan en yüce değer olarak görüyordu. (Sözkonusu sevgi tabii ki sadece karşın cinsel duyulan sevgi değil.) Sohbetlerimizden birinde, bana İsviçre'deki değer erezyonunun aldığı boyutları anlattı. Şöyle diyordu "Sevgiler sevgi değil oralarda. 2 ay kullan at çöpe, 5 ay kullan at çöpe" insanların birer değer olmaktan çıktığını, metalaştığını anlatmaya çalışmıştı. Aile ilişkilerinin de kapitalist metropol yaşamından payını aldığını söylüyordu. Tüm toplumun uyuşturulduğunu (alkol, eroin, morfin vb.) düşünüyordum. Benim içki içtiğimi gördüğü ilk zaman çok tepkisel davranmıştı. Sonra oturup konuştuğumuzda bunun bana yönelik olmadığını, İsviçre'deki insanların çok içki içmelerinden kaynaklanan bir tepki olduğunu anladım. "Orda insanların beyinlerini içkiyle uyuşturuyorlar. Ondan içkiyi hiç sevmem" demişti. Artık ilişkimiz gelişmiş, birbirimizin özel dünyasına da girmeye başlamıştık. Duygularımızı da paylaşır olmuştuk.

Benim Ankara'da olduğum günlerden biriydi. İsmail telefon etti: "Barbara'ya üzücü bir haber vermek zorundayım. Yanında olsan iyi olur." Yoğun çalıştığım dönemlerden biriydi. Bunun mümkün olmadığını söylemiştim. Bir hafta sonra gidebildim ve beraberce tartıştık. Yanında olduğuma çok sevinmişti.

Barbara İsmail'i çok seviyordu. Beraber sohbet ettiğimiz zamanlarda konu İsmail olduğunda gözleri parlar, duygularını yeterince ifade edemeyen bozuk Türkçesiyle "He, o çok iyi, çok güzel bir insan. Onu çok seviyorum" derdi.

Sonra o korkunç günleri yaşadık. Hasanpaşa'da İsmail ve Hatice'nin katledilmesinin sonrasında ilk kez DGM'de karşılaştık.

Sonra bildiğiniz gibi cezaevi süreci... Barbara Sağmalcılar'da herkesle dost olmuştu. Onu herkes seviyordu. Paylaşımıcı, dürüst, yardımsever, sürekli okuyan, öğrenmeyi çok seven bir insandı. Türkçesini de çok ilerletti. Her zaman Türkiye'yi çok sevdiğini dile getirirdi.

2- Biraz önce bir parça değindiğimi sanıyorum.

Barbara'yla beni şubede ifadeler alındığında yanyana getirdiler. Gözlerimiz bağlıydı. O hiç ifade vermedi. Zaten alındığından sonra açlık grevine başlamış. Tutarlı devrimci tavrını sonuna kadar sürdürdü. Mahkemede de ifade vermekten kaçındı. Kendisine avukat istedi.

Cezaevi sürecinde de aynı tutarlılığı sürdürdü. Hiçbir zaman doğru bulmadığı ilişkilere, söylemlere katılmadı, doğru gördüklerini ise herkesle sonuna kadar paylaştı.

Cezaevinde sağlık durumu pek iyi değildi. İşkenceler sonucunda oldukça yıpranmıştı. İlginçtir,

Barbara bir Avrupa ülkesinde yetişmiş olmasına rağmen bazı şeylerde çok tutucuydu. Örneğin şubede cinsel organına elektrik bağlamışlar. Daha sonra uzun bir süre kanaması devam etti ve şiddetli sancıları oldu. Adli Tıp'a götürüldüğümüzde vücudumuzda iz var mı? diye sordular. Ben de Barbara'nın bu durumundan sözettim. Hipokrat yemini(!) etmiş olan doktor "geçer geçer" dedi ve işkence görmemişlerdir diye rapor verdi. Neyse, işte bu rahatsızlığından dolayı doktora gitmesi için ısrar ederdim. Ama Barbara muayene olmamak için doktora gitmeye pek yanaşmadı.

Barbara'yı tanıdığım bu uzun süreç içinde, diyebilirim ki, doğru dürüst bir kırgınlığımız olmadı. Yalnız bir kez kavga ettik. Olay şöyle gelişmişti: Ben cezaevinde çok ağlıyordum. Çevremle çok fazla ilgilenmiyordum. Yine böyle zamanlardan biriydi. Bana "Sen adam olmazsın. İşe yaramazsın. İsmail'e yakışmıyorsun" dedi. Çok kızmışım. "Demek ki, ne kadar acı içinde olursam olayım, başkalarına karşı güçlü görünmek zorundaydım" diye düşündüm ve biraz kendimi toparladım. Ama Barbara'ya çok kırılmışım. Bir süre konuşmadım. Birkaç gün sonra yanıma geldi ve "Sırf kendini toparlamanı diye öyle konuştum" dedi. Birbirimize sarıldık ve ikimizde ağlamaya başladık.

Barbara, öncelikle iyi bir insandı. Sonra, kararlı, inançlı, fedakar, sabırlı güzel bir dosttu. Onu hiçbir zaman unutmayacağım. Çok sevdiğim bir dostumu, en önemlisi de İsmail'den armağan çok sevgili kardeşimi yitirdim.

3- Bu soruya yanıt vermek benim için öylesine zor ki, öldürülen her düşünen insan, yüreğindeki yaraya yeni yaralar katıyor. Acı, kin, nefret, sevgi, yokedilen güzellikler... Öylesine karmaşık ve çelişkili duygularla yüklüyüm ki...

Çok sevdiğim, şimdi uzaklarda olan bir dostumun sözlerini hatırlıyorum. "Gelen acı haberler, vuruyor, yamultuyor insanı; sonra alışılmışlıkların safında yerini alıyor ve yaşam devam ediyor."

Sanırım bu da yaşamın bir başka gerçeği. Yalnız bir şeyi bunların, yani alışılmışlıkların dışında tutuyorum. İsmail'i. Ne alışmak mümkün, ne de alışmak istemek. Bir yanım O'nun için yaşıyor, diğer yanım O'nunla birlikte gitti.

4- Barbara'nın Türkiye'ye gelip gerilla savaşına katılmasının öncesinde, şunu söylemek istiyorum. Barbara Türkiye'ye gelerek, toplumsal kurtuluş savaşına, yani sosyalizm savaşına katıldı. Türkiye'de işkence vardı, acı vardı, katliamlar vardı. Gerek şehirde olsun, gerekse dağda, hiç farketmez, bu büyük bir cesaretti, bir "yabancı" için. Barbara'yla ilk tanıştığım zamanlar hep bu soruyu sorardım. "Korkmuyor musun?", "Korkuyorum" derdi. "Korkuyorum ama ben yalnızca kendi mutluluğumu değil, tüm insanların, tüm halkların mutluluğunu istiyorum. Ve biliyorum ki, kendi mutluluğum da buna bağlı."

"Peki" derdim. "Neden kendi ülkende sosyalizm mücadelesi değil de, Türkiye gibi yarı feodal, yarı sömürge bir ülkede mücadele. Bu daha zor değil mi?" Büyük bir inançla "Hayır" derdi Barbara bu soruma. Ve hemen Mao'nun bir kitabını açar "Artık dünya devrimi sömürge ülkelerden başlayacak" tezini hatırlatırdı.

İşte Barbara bu nedenle Türkiye'de savaşmak istiyordu. Ve bu savaşımın ancak gerilla savaşıyla mümkün olabileceğine inanıyordu. Avrupa'da birçok Türkiye'li insanla tanışmıştı. Hemen her siyasi yapının düşüncesini biliyordu. Ancak yargılandığı düşüncenin Türkiye gerçeğinde yaşam bulacağını düşünüyordu.

“Bu nedenle Türkiye, bu nedenle TKP/ML ve bu nedenle gerilla savaşı” diyordu.

Bütün bunlara ne ekleyebilirim bilemiyorum. Ancak çok güzel, çok yiğit ve birçok erdemle yüklü olan bu dostumu kaybetmenin acısını yüreğimde taşıyorum. Katledildiklerinin haberini aldığımdan bu yana aylar geçti. Hâlâ hazmedemedim, hâlâ inanamıyorum. Sanki çıkıp bir yerlerden gelecek “Ben yoldaşlarımı çok seviyorum, onlar çok iyi, mutluyum, bana iyi bakıyorlar” diyecek, ve her zaman yaptığı gibi kolunu dolayarak omuzlarımı sıcacık sıcak gibi geliyor bana.

Olayın şokunu atlatmış değilim. Yalnız önemle eklemek istediğim şey şu: Barbara benim arkadaşım, dostumdu. O'nunla birlikte katledilen arkadaşları tanımıyorum. Ama hepsi için en az Barbara kadar üzüldüğümü, söylemek istiyorum. Her birinin Türkiye devrimi için büyük bir kayıp olduğunu düşünüyorum. Ve biliyorum ki, Tunceli'de katledilen tüm gerillalar, düşünceleriyle, mücadeleleriyle yaşamaya devam edecekler.

Sevgili Babs*

bir mücadele arkadaşı

Sana Munzurlar'ın eteğinden yazıyorum. Hani sizlere Avrupa yıllarında coşkuyla anlattığım, anlatıp ta bitiremediğim, üzerinde zulmünde isyanında hiç eksik olmadığı şu görkemli güzel dağlardan. Sonunda sen de bu dağları tanıdın ve eminimki benim bu hayranlığıma hak verdin. Seninle bir yerlerde karşılaşmayı, uzun sohbetler yapmayı, eskiden olduğu gibi şakalar yaparak seni şaşırtmayı, güldürmeyi tasarlarken; kışın tam ortasında şehit düştüğüne dair haber, bir bıçak darbesi gibi gelerek yüreklerimize sindi. İnanmak istemedik. Haberler kesin olmadığı için beklemeye koyulduk. Birşeyler yazmayı istedim, fakat elim kaleme gitmedi. Haberler giderek netleşti ve ben senin için birşeyler yazmanın zorunlu isteğiyle, seni sana layık yansıtamamanın çelişmesini yaşayarak mektubumu daha da geciktirdim. Şimdi artık bahar geldi, güneş yeniden bize gülümsemeye, ecdadımızın ve bizim asırlar boyunca üzerinde savaştığı kanını aktığı, bize hem cennet mekanı, hem de cehennem ve mezar olmuş bu toprak beyaz karın altından görünmeye, yeşillenmeye başladı. Şehit düştüğüne dair haber geldiğinden beri, o yöne her baktığımda sanki şu tepelerin ardından çıkıp gelecekmisün gibi bir duyguya kapılıyorum. Şu anda gene içimde böyle bir duyguyla yazıyorum. Bir yandan sana dair bildiğim her şeyi yazmayı, tüm dostlara bu kavgada bizim saflarımızda olanlara anlatmayı isterken, bir yandan da seni asla tam olarak yansıtamayacağımın endişesini taşıyorum. Fakat, bilmelisin ki sana yüreğimin en anlamlı duyguları, arkadaşlığın, dostluğun, yoldaşlığın içtenliğiyle yazıyorum. Onun için de gerek benim yazma yeteneğim, gerekse kelimeler bunu anlatmada yetersiz kalır.

Çevremde insanlar sürekli senden bahsediyorlar. Şehirde ve kırdan insanlar, gençler, yaşlılar, Dersim'in yoksul köylüleri, ihtiyar analar, emekçi kitleler merakla seni birbirlerine anlatıyorlar. Av-

rupa'nın bu uzak ülkesinden gelmiş, devrimci kadını anlatırken hem şaşkınlıkları, hem hayranlıkları, hem saygıları, hem de üzüntüleri çarpıcı bir şekilde yüzlerinden okunuyor. Tanyanlar seni tanıdıkları veya gördükleri için garip bir övgüyle anlatıyor, tanımayanlarsa bunu ayrı bir üzüntü nedeni, bir kayıp gibi görerek hüznüleniyorlar. Biliyorsun büyük işler başarmak, güçlü ve sağlam ilişkiler dostluklar kurmak, yüreklere ve beyinlere derinden etkide bulunmak, büyük fedakarlıkları, büyük çabaları ve çok çalışmayı, yoğun emeği gerektirir. Bu anlatılanları dinlerken senin bu kadar kısa bir zamanda ne kadar çok iş yaptığını daha iyi anlıyorum. Kendi kendime "bu kadın bizleri ve bu insanları nasıl etkileyebildi böyle? Nasıl böyle güçlü bağlar, derin dostluklar yaratabildi?" diye düşünüyorum. Kendimi, seni en yakından tanıyan insanlardan biri olarak görüyorum, fakat özellikle ülkede mücadeleye katıldığından beri bu halka ve bu davaya bu kadar derinden hitap edebilmen ve kendini böylesine güçlü bir şekilde bir mücadele neferi olarak ortaya koyma, beni de şaşırttı. Halk, devrim ve parti davası için yarattığın değerleri gördükçe, seni tanıma sürecinin hâlâ devam ettiğini ve seninle ilgili sürekli yeni şeyler öğrendiğimi anlıyorum. Yani sen aramızda yaşamaya ve bizlere öğretmeye devam eden canlı bir varlıksın ve bir devrimcinin geleceğe bırakabileceği en değerli miras da bu değil midir?

Bunları düşünürken, seninle Fazlı Kaya (Muharrem) yoldaşın şehit düşmesinin ardından yaptığımız bir konuşmada söylediklerini hatırlıyorum. "Genellikle en fazla yaşamayı hak eden yoldaşlar, en erken şehit düşenler oluyor" Bu sözün senin için de ne kadar uyduğunu düşünüyör ve seni her hatırlamamda olduğu gibi sana ait olan herşey gözlerimin önünden gene bir film şeridi gibi geçmeye başlıyor.

Mektubumun bu bölümünü seni tanımayan ve biraz daha yakından tanımak isteyen dostlar için yazıyorum.

Barbara ile tanışmamız uzun yıllar öncesine, geçmişte benim de yaşadığım Avrupa dönemine kadar uzanır. 12 Eylül'ün karanlık günleriydi. Mücadele her cepheden saldırılara maruz kalıyor, gerek yoldaşlarımız, gerekse bütün diğer devrimci demokrat güçler işkencehanelerde, sokak infazlarında, zindanlarda ve dağlarda katlediliyordu. Proleter Öncü bu mücadelede en seçkin üye ve önderlerini yitiriyor ve bu durum saflarımızda derin etkileşimler yaratıyordu. Bütün bunlara karşı bizlerde tavır almaya, mücadeleyi her yönde desteklemeye çalışıyor, yaptığımız herşey bizlere yetersiz geliyordu. Gerek uluslararası durumun giderek kötüleşmesi, gerekse cuntanın estirdiği terör bütün devrimci güçlerde politik, ideolojik ve pratik düzeyde ciddi yaralar açmış, insanların devrimci mevzilerde tutunması daha da zorlaşmıştı. Eylül barbarlığının katliam politikaları ve oluşan bu olumsuz zemin bir yılgınlık ve karamsarlık ortamı yaratmış, bu hem diğer devrimci güçleri hem de bizim saflarımızı bir uçtan bir uca sarmaya başlamıştı. Geçmişte gözlerimizde önder, kahraman görünenler bu ortamda dökülmeye, mücadeleden yan çizmeye başlar olmuşlardı. O zamanlar sık sık bu sürgün durumun ne kadar daha süreceğini sorardım kendi kendime. Avrupa tam bir bataklık, bu bataklık bizi de yutacak mı yoksa? Bizler de burada mültecileşecek, ülke gerçeklerinden uzaklaşıp, yozlaşacak, bu eski kahramanlar

gibi dökülecek miyiz?" diye düşünür ürperirdim. "İşte gerçek anlamda ölüm bu. Buna izin vermeme- li, yaralarımızı sarmalı, hareketi toparlamalıyız. Avrupa'da kalanlar kalsın, dönmek isteyenlerle dö- neceğiz, Munzur'un o soğuk sularına ve toprağımıza kavuşup bitireceğiz bu hasreti. Eskisinden bin- kat daha büyük bir enerjiyle kavgayı omuzlayıp götüreceğiz" derdim kendi kendime. Safları sıkılaştır- mamız sağlam unsurları çürüklerden ayırarak daha inatçı çıkışlara yönelmemiz gereken bu dönemde, saflarımızda gelişen sağ ihanet çizgisi bizi arkadan hançerliyor ve yaralarımıza adeta tuz basıyordu. Fakat, bütün bu koşullara rağmen mücadelede ısrar eden, kararlılıkla hareketi toparlamaya çalışanlar da vardı. Bu yoldaşlar bütün güçleriyle bunalımın aşılmasına ve bu sürecin en az kayıpla atlattılması- na çalışıyorlardı.

Barbaray'la tanışmamız işte tam böylesi bir dönemde, Avrupa çapında yürüttüğümüz bir Peru kampanyası sırasında olmuştu. Ortalık toz duman, tam bir çatışma ve karmaşa ortamıydı. İlk anda kim ve nasıl biri olduğunu pek anlayamamış ve yüzeysel bir ilişki kurmuştuk. Fakat, aradan biraz za- man geçince O'nu tanımaya başlamıştım. Böyle zor bir dönemde bizlere içtenlikle elini uzatan bir dosttu O. Ve en basit, en karmaşık işlerde hep yanımızdaydı. Gerçek bir kara gün dosttu ve bu dostluğunda bizim için paha biçilmezdi. Elbetteki böyle koşullarda temelleri atılıp gelişen bir ilişki- nin palazlanmaması, meyveler vermemesi imkânsızdı. Yürütülen pratik içinde çelişkiler ve çatışma- lar yer yer görülür, bunları O da sezer ve sorardı. Bense o zaman fazla ayrıntılı anlatamazdım. Bazen üstelediğinde, sadece dünya ve ülke koşullarına değinir, bunun hem devrimci demokratik, ulusal vs.. güçleri hem de komünist güçleri her yönlü etkilediğini, bu nedenle de genel bir karışıklık ve sağa kayma olgusunun yaşandığını, bu tehlikeye karşı şimdi daha uyanık olmak gerektiğini belirterek karışıklıkların da doğal olacağını söyler geçerdim. Bizimle tanışmasından hemen sonra hem Türkçe'yi hem de hareketimizin tarihini, siyasi ve ideolojik hattını yoğun bir şekilde öğrenmeye koyuldu. Ay- nı zamanda diğer siyasi akımları da tanımaya, çizgilerini öğrenmeye çalışıyordu. Hem bu öğrenme süreci çok hızlı geliyor, hem de pratik mücadele alanında yanımızdan hiç eksik olmuyordu. Artık bizlerden biri olmuştu. Aynı sınıfın ideolojisi ile donanmış insanlar dünyanın neresinden olursa ol- sunlar ne çabuk bütünleşebiliyorlardı. 87-88 sürecine geldiğimizde iç durumumuz ve gelişmelerle il- gili daha fazla şeyler anlatabiliyor, geçmişteki karışıklıkları izah edebiliyor ve bizleri farklı yönleri- mizle daha derinden tanınmasını sağlıyorduk. Bundan sonra bizim etkin faaliyetçimiz, Avrupalı'larla bizim aramızda bir köprü haline gelmişti.

Dönem dönem gider hem Barbaray'la hem de ortak tanıdığımız diğer Avrupalı arkadaşlarla soh- betler yapardık. Kimi zaman siyasi tartışmalar yürütür, kimi zaman da karşılıklı anlatır, şakalar, ya- par bazan sabahlara kadar otururduk Onlara Türkiye'yi, Kürdistan'ı ve insanların anlatırdım. "Siz Avrupa'lılar sap insanlarsınız" diye takılırdım onlara, "bilimde, teknolojiye, ekonomide vs... çok ileri olabilirsiniz ama hiç bir zaman bizim insanlarımız kadar kurnaz olamazsınız" diyerek güldürürdüm onları. Arından çeşitli Avrupa ülkelerinde Türkiye'den insanların nasıl en son model otomatik maki-

nalari atlatma yöntemleri geliştirdiklerini, polisi nasıl kandırdıklarını, ne numaralar bulduklarını söyler onları iyice hayrete düşürürdüm. “Köylü kurnazlığı” üzerine uzun söylevler verirdim Daha sonraları ülkeye döndüğümde, Barbara biraz da şaka yollu, benim geçmişte köylü kurnazlığı üzerine verdiğim söylevlerin birçok faydasını gördüğünü söylemişti. Ben buna çok gülmüştüm. Bana çok inatçı bir adam olduğumu söyleyerek takılırlardı. “Buraya gelen Türk ve Kürt’ler bir yıl kaldıktan sonra yavaş yavaş bir Avrupa’lı gibi davranmaya, öyle konuşmaya başlar ve giderek değişirler. Fakat, sen yıllardır buradasın dili de iyi öğrendin ama gene de Kürtlüğünden hiç taviz vermedin. Seni azıcık olsun asimile edemedik” derlerdi. Bense hayır derdim “Aslında Avrupa beni çok değiştirdi, geri döndüğümde kim bilir insanlar bana ne diyecek. Mesela geri gittiğimde gerillaya katılacağım ve derhal her gerillaya günde bir çikolata adı altında bir kampanya başlatmayı düşünüyorum. Böylece Avrupa’nın bazı nimetlerinden bütün yoldaşların faydalanmasını sağlamış olacağım. Ayrıca devrimden sonra da Dersim’de büyük bir çikolata fabrikası yaptırarak buradaki Toblerone çikolatalarının aynısını orada üreteceğiz. Daha buna benzer birçok projem var ama tabii ülkeye dönmeyi ve durumu bir gözden geçirmeyi bekliyorum” Bunun üzerine kahkahayla güler ve beni alaya alırlardı. Tabi bir ara yaptığım bu şaka bana pahalıya patlamıştı.

Barbara ve birkaç arkadaşı benim için hergün çikolatalar göndererek bir kampanya düzenlemiş. Onları ikna etmem ve o kadar da çikolata meraklısı olmadığımı anlatmam bir hayli zaman almıştı. Bu şaka, onlar artık bu işten bıkmıncaya kadar sürmüştü. Başka bölgelere gidip Barbara’yla karşılaştığımızda O’na olayları anlatır, şakalar yapar, O’nu kahkahalarla güldürürdüm. Bana sık sık bu kadar konuyu nasıl bulabildiğimi sorar, her meselede mutlaka bir mizah unsuru yakaladığımı söyleyerek gülerlerdi. “Yaramaz bir çocuk gibisin, bazan şakalar yapıyorsun, acaba bu şakamı yoksa gerçekten mi söylüyor diye hep çelişkiye düşüyorsun” diyerek yakınırdı.

Hem ülkedeki hem de örgütsel durumumuzdaki bir dizi değişim ve gelişimin neticesinde artık geriye dönme süreci de gelmişti. Ülkedeki durumu görmek mücadeleyi ve kendimi daha iyi tanımak ve kafamda biriken birçok soruyu cevaplandırabilmek için kısa sürede hazırlanmıştım, heyecanlı ve merak içindeydim. Gelmeden önce görüşmemizde “Sende bu yaramazlık varken, düşman kolay kolay seni yakalayamaz” diye takılmış ve en kısa zamanda kendisinin de geleceğini söylemişti. Ayrıldığımızda bunun öylece söylenmiş bir söz olduğunu fakat, ileriki yıllarda belki de bir ara gezmeye gelebileceğini düşünmüştüm. Dönüşümle birlikte hem pratik, hem de siyasal bir dizi uğraşın içinde buldum kendimi, neredeyse başımızı kaşıyacak zamanımız yoktu. Bir süre sonra gittiğim bir randevuda karşımda Barbara’yı görünce hem çok şaşırmış, hem de sevinmiştim.

Avrupa’da sıradan bir dayanışmacı olmak istemediğini iyice anlamıştım. Artık yeni bir sürece, ülkeyi ve buradaki mücadeleyi tanıma sürecine girmişti. Burada kaldığı süre boyunca büyük bir ciddiyetle çalışıyor diğer yandan da hem dil bilgisini hem de Türkiye ve Kürdistan’a ilişkin birikimini arttırmaya çalışıyordu. Yurt dışına birkaç geliş gidişten sonra, ülkeye sürekli olarak yerleşmek istedi-

ğini belirtmişti. Bunu duyduğumda karşı çıkmış ve bugünkü koşullarda iyi olmayacağını, riskli olacağını düşünmüştüm. Tartışmalarda mevcut koşullar ve sonuçlarına değinmiş, çok zor bir süreçten geçtiğimizi o nedenle şu anda hem gelebilecek saldırıları hem de zorlukları göğüslemenin çok zor olacağını söylemiştim. O ise bu kararında diretmiş eğer şehirde kalma imkanları yoksa kıra yerleşmek istediğini belirtmiş ve sonunda İsmail Oral yoldaşı da ikna ederek bu kararı kabul ettirmişti. Ülkede de kalma kararı kesinleşince, bir yandan muhtemel tehlikeler nedeniyle kaygılanmış, diğer yandan da böylesine ısrarlı ve mücadele azmiyle dolu olması beni çok sevindirmiş, ona gerçekten hayranlık duymuştum.

Buraya yerleşme kararı aldıktan sonra ikimizin de işleri nedeniyle artık çok seyrek görüşebiliyorduk. Her görüşümde onun değiştiğini, ülke koşullarına adapte olduğunu ve kendisini geliştirdiğini farkediyordum. Her görüştüğümüzde zaman buldukça karşılıklı olarak birbirimize izlenimlerimizi anlatır geçmiş günlerden bahseder sohbetler yapardık. O'ndan Avrupa'daki durumu, gelişmeleri öğrenir, tartışır buradaki durumu ve gidişatı dönem dönem yazdığı mektup ve yazılarla oradaki dost ve kişilere, basın organlarına yansıtmasına yardımcı olmaya çalışırdım. Bazan söz açıldığında ah Almanya ah diye iç çekerek oraya ilişkin hikayeler anlatır ve onu her defasında kahaahalarla güldürürdüm. Şakalarını duyduğunda “Ülkeye geldikten sonra buradaki durumun etkisiyle somurtkanlaşacağını, ciddileşip suskunlaşacağını düşünüyordum. Fakat bakıyorum da sen hem şakalarının hem de yaptığın şamatanın dozajını bir hayli arttırmışsın. Anlaşılan güneş sana yaramış” diyerek takılmıştı bir keresinde

Yakalanmasından önceki en son görüşmemizi hatırlıyorum. İşlerimizi konuştuktan sonra buradaki günlerinin nasıl geçtiğini ve izlenimlerini sormuştum. Bana çok iyi ve hayatından oldukça memnun olduğunu söylemişti. Oldukça neşeli ve keyifli görünüyordu. İçimden gene ona bir oyun yapmayı düşündüm ve aramızda şöyle bir konuşma geçmişti. “Demek Türkiye sana iyi geldi ha, ama ben giderek buralarda neşemi kaybediyorum”

“Ah sen ve şu senin meşhur neşen Herhalde neşeli olmak senin için özel bir ideolojik anlam taşıyor. Senin için iyi bir militanın ideolojik özelliklerinden biri de neşeli olmak galiba.”

“Sen böyle gülüyorsun ama Barbara bu benim için gerçekten önemli, eğer yaptığım şeyleri severek zevkli yapmıyorsam bırakır giderim. Zorla mı yapacağım yani? Onun için de tekrar Avrupa'ya dönmeyi düşünüyorum”

“Dönüp ne yapmayı düşünüyorsun orada? Yoksa evlenip bir aile kurmaya mı niyetlendin?” Bunu alaycı bir edeyle sormuştum. Ben aldırmadan “Evet” demiştim. “Hem de 5 tane çocuğum olsun istiyorum”

“Peki evleneceğin kişi bir Avrupalı mı yoksa buralı birisi mi”

“Avrupalı ama tabii o da beni kabul ederse”

“O zaman 5 çocuğu unut” diyerek gülmüştü. “Çünkü hiçbir Avrupa'lı kadın sana 5 çocuk yap-

mayı kabul etmez. Sen en iyisi bir Kürt bul kendine” Gene aldırılmaz bir tavırla “Olsun nereden biliyorsun? Ben onu ikna ederim merak etme” diye cevap vermiştim. Bunun üzerine beni daha da dik-katle incelemeye başlamış ve sözlerine devam etmişti.

“Oy ye (sık kullandığı kelime) senin durumun oldukça kötü görünüyor. Biliyor musun bir yandan bu yaramaz çocuk gene o meşhur şakalarından birini yapıyor diye düşünüyorum ve söylediklerine inanmıyorum. Ama geçmiş yaşamına baktığımda, o kadar çok gerilemiş ve mücadeleyi bırakmış insan gördüm ki şimdi neden olmasın diye düşünüyorum bir taraftan da. Zaten bu senin şakaların hep beni böyle çelişkiye düşürür.

“Hayır şaka falan değil. Çok ciddiym ben. Zaten çok da yorulmuş, hele yurt dışına bir çıkayım. Biraz dinlenirim, duruma bakarım, belki bir süre sonra tekrar geri gelirim”

“Dedim ya böyle durumları ben çok yaşadım. Avrupa solu içinde bir dönemler çok ileri, aktif düzeyde çalışma yapan insanlardan bir kısmı, zamanla mücadeleyi bıraktı. Köşelerine çekildiler. O kadar çok örnek gördüm ki artık hiç kimsenin mücadeleyi bırakması beni şaşırtmıyor. Gene tecrübelerime dayanarak sana ilişkin de bunu söyleyebilirim. Eğer şu anki faaliyetinden geri adım atar tekrar Avrupa'ya gidecek kadar gerilersen, kendini toparlayıp geri gelmen hemen hemen imkânsızdır diyebilirim. Böylesine bir düşüşü tekrar toparlayıp yükseltmek çok çok zor olacaktır. Fakat, gene de yaşamına ilişkin kararları sen vereceksin. Benim vaktimde iyice azaldı. Eğer gidersen oradaki yoldaşlara çok çok selamlarımı ilet. Ben kalacağım ve dönmeye de hiç niyetim yok. Burası bana çok iyi geldi, eminim daha da iyi olacak. Sana da bol şans ve kuracağın ailenle birlikte mutluluklar diliyorum” Bunu söyleyip susmuştu, üzülmediği yüzünden belli oluyordu ve vedalaşmaya hazırlanıyordu. Bunun üzerine ben daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastırmıştım. Bana bakıp “Bu yaramaz beni gene kandırdı” diyerek o da gülmeye başlamıştı.

“Her zaman söylerim Avrupahlılar saf insanlardır, ne yazık ki yanlış yerde doğmuşsun Barbara” diyerek gülmeye devam etmişim. Sonra uzun bir süre görüşemeyebileceğimizi, kıra gideceğimi ve orada sürekli kalabileceğimi söylemişim”

“Sen git ama bakarsın gene de sandığından daha kısa bir süre sonra görüşebiliriz” diyerek beni yanıtlamış ve vedalaşıp ayrılmıştık.

Ben kıra geldikten kısa bir süre sonra İsmail ve Hatice yoldaşların vurulduğu onunsa ele geçtiği haberi geldi. Meğerse İsmail yoldaşla kıra gelme hazırlığındalarmış ve bu olay olmasa gerçekten de kısa bir süre sonra görüşecekmışiz. Operasyonlar sırasında oldukça kaygılıydım. Zira ilk zamanlarda nasıl olsa burada kalmayıp geri gidecek diye bir çok yeri tanınmasında sakınca görmemiş ve çok fazla şey öğrenmesine sebep olmuştu. Buradaki sorgu ve işkence sistemi konusunda tecrübesizdi ve çalışmalarımızda daha yeni bir yoldaştı. O nedenle bizlere önemli zararlar verebileceğinden kaygılıydım. Fakat, gerek sorgudaki, gerekse daha sonraki tavırlarıyla beni şaşırtmış tahminlerimin çok üstünde bir direniş tavrı sergilemiş ve beni müthiş sevindirmişti. Bu olaydan sonra dönem dönem kendisinden

haberler almış ama uzun bir süre görüşme olanağımız olmamıştı.

Cezaevinden çıktığını serbest bırakılışının hemen ertesinde öğrenmiştik. Kendisini sorduğumda arkadaşlardan durumunun çok iyi olduğunu öğrenmiş sevinmiştim. Bir süre sonra bazı işler için ben de İstanbul'a gelmişim ve Barbara'nın Avrupa'da olduğunu duymuştum. Fakat, biraz araştırınca tekrar dönmüş olduğunu öğrenmiş ve görüşebilmek için haber göndermişim. Epeyce uğraşmama rağmen bir türlü görüşememiş ve artık bulamayacağımı düşünüp geri gelmek üzere olduğum bir sırada aniden karşımda bulmuştum.

Konuşacak, anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımızı ikimiz de şaşırmiştık. Biraz durgunlaşmış ama, Türkçeyi daha iyi kullanır bir halde bulmuştum onu. Ne projelerinden ne de kararlılığından hiçbir şey yitirmemişti. Yine derin bir sohbetin içine dalmış ve birbirimize olan bitenleri anlatmaya koyulmuştuk. Birlikte kırsalda gerilla ile ilgili güzel bir film yapmayı tasarlamıştık. Bunu tekrar ele alıp yapmak istediğini, bunun için gerekli teknik malzeme ve nasıl yapılacağına ilişkin planlamayı şimdiden hazırlamak gerektiğini belirtiyordu. Laf yakalana ve o dönemki operasyona gelince ona basında kendisi ile ilgili çıkan sıfatları söylemiş ve kahkahayla güldürmüştüm. Burjuva basınının isterse bir çocuğu bile onlarca kişinin katili bir canavar gibi gösterebildiğini ve geniş kesimleri de etkileyebildiğini söylüyordu. "Beni de önce bir canı, bir canavar olarak gösterdiler. Fakat, bunun için fazla bir kanıt olmadığını görünce bu sefer yeni bir senaryoya yöneldiler. Buraya gelişimin ardında kişisel nedenler bulmaya çalıştılar. Sanki kendi irademle değil de, benim bir insanla duygusal ilişkimin olması nedeni ile Türkiye'ye gelmişim ve burada yakalanmışım. Yani önce canı idim. Şimdi de kandırılmış ve duygularıma kapılmış bir Avrupalı gibi gösterilmeye çalışılıyordum. Bu tercihi kendimin yaptığını inandığım düşünceler ve ideallerim uğruna siyasal bir tercih yaptığımı gözlerden gizlemek istiyorlar. İşin siyasi ideolojik boyutlarını ve dünya görüşü meselesini bilerek çarpıtmaya çalışıyorlar. Bu olayda da tam anlamıyla aptalca bir yaklaşım sergileyerek bizim olaylara farklı bir dünya görüşüyle yaklaştığımızı ısrarla anlamıyorlar"

Daha sonra cezaevi ve oradaki yaşamdan laf açılmış ve özellikle çeşitli siyasetlerin tavrılarına ilişkin konuşmuştuk. Cezaevi yaşamı onun bizimle diğer siyasal teşkilatların siyasal düşünceleri arasındaki farkı ve çeşitli akımları daha yakından tanımasını sağlamıştı. "Cezaevinde hem kendi olumsuzluklarımızı ve yetersizliklerimizi hem de çeşitli siyasetlerin yaklaşımlarını daha iyi gördüm." diyordu. Bizim savunma ve avukat olayını çok daha iyi organize etmemiz gerektiğini gerek içerdeki durum ve gelişmelerle gerekse insanlar dışarı çıktıktan sonra çok daha iyi ilgilenilmesi gerektiğini söylüyordu. Bu konularda ciddi boşluk ve olumsuzluklarımızın olduğunu söylüyordu. Diğer siyasetlerle ilişkilerini sorduğumda "Genel olarak iyiydi ve bana karşı tutumları da olumluydu. Fakat, bu konuda da bir durum beni oldukça rahatsız etmişti. Bana ilişkin yaklaşımları çok yüzeyseldi ve neden bu saflarda olduğum kavranmamıştı. Beni sıradan bir dayanışmacı olarak görüyorlardı. Benim İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini savunduğum ve TKP/ML'nin çizgisinin en doğru çizgi olduğunu

gördüğüm için bu saflarda olduğumu göremiyorlardı. Onlar da sorunun siyasal çizgi noktasını ve ideolojik boyutunu gördüklerini söyleyemem” diyerek cevaplamıştı. Artık diğer akımlarla bizleri ayırmada yeni ve daha ileri bir noktaya geldiği belli oluyordu.

Konuşmamız ilerlerledikçe bundan sonra yapılacaklar ve ne tür bir çalışma yürütmek istediğini sormuştum. Ben, yaşanan olaylar, içinden geçtiğimiz dönemin problemleri, çeşitli riskler ve onun da çok fazla deşifre olmuşluğunu dikkate alarak en doğrusunun en azından şimdilik Avrupa'ya dönmesi olduğunu söylemişim. Ayrıca Avrupa'daki faaliyetinde yetenekli insanlara ihtiyacı olduğunu ve onun tecrübeleri nedeniyle de yapabileceği daha fazla şeyler olduğunu belirtmişim. Oysa benim bu düşüncelerime karşı çıkararak kesinlikle dönme niyetinde olmadığını söylemişti.

“Diğer birçok sebebin yanında Avrupa'ya dönmek istememenin başlıca iki nedeni var. Birincisi bugün Türkiye ve Kürdistan'dan on binlerce kişi kaçarak Avrupa'ya sığınıyor. Bunların en büyük kaçış gerekçeleri burada içeri düşmeleri, işkence görmeleri ve artık burada yaşama koşullarının kalmamış olmasıdır. Ben burada kalarak, bütün bu gerekçelerin Avrupa'ya kaçmak için sebep gösterilemeyeceğini, aksine kalınarak mücadele edilebileceğini göstermek istiyorum. Bir Avrupalı olarak kalmam ve mücadelede de ısrar etmem, ülkelerini terk edip kaçanlara iyi bir mesaj olacaktır. İkincisi ise ben, sadece buradaki mücadele ile dayanışmak ya da, şöyle bir bakıp gitmek için gelmedim. Bir kez tutuklanıp biraz dayak yedikten sonra Avrupa'nın yolunu tutmam. Ben mücadeleye bütün riskleri ile beraber katılacağım” Gene o eski ısrar ve kararlılığı ile karşıma çıkmış ve söyleyecek birşey bırakmamıştı bana. Yakalanmasından önce duyduğum kaygılar gene içimde uyanmış ama ona duyduğum sevgi, saygı ve hayranlık daha da artmıştı. Burada bazı işlerini bitirdikten sonra kıra geleceğini, orada görüştüğümüzde bu sorunları yeniden konuşacağımızı belirtmiş ve en kısa zamanda görüşebilmek dileğiyle kacaklaşıp ayrılmıştık.

Daha sonra onun kıra geldiğini ve bölgede olduğunu öğrendim. Geçen yıl kendisiyle bir türlü görüşmemiş, önümüzdeki bahar dönemi çalışmaları için nasıl olsa görüşeceğimizi düşünürken kışın ortasında çatışma haberi geldi. Bu halk, bu kavga ve devrim için yapacak çok şeyi varken O'nu zamansız bir yolculuğa gönderdik, şehitler kervanına kattık.

Alp dağlarının isyankâr kızı

Biliyoruzki sen her şeye hazırdın ve bizler de geleceğin özgür ve aydınlık günleri için çıktığımız bu yürüşte hiçbir şeyimizi esirgeyecek değiliz. Fakat, gene de seni kaybetmenin acısı büyük oldu. Her ne kadar bu ayrılık sadece fiziksel ve sen her gün, her saat, her dakika, her an yüreklerimizde ve bilincimizde yaşıyorsan da bu acı anlatılamaz. Barbarların, zalimlerin, sömürücülerin yani bütün kötülüklerin anası bu düzeni silip süpürmek bile senin acını dindirmeyecektir. Ama, şimdi kinimiz ve kararlılığımız bin kat daha artmış olarak sana söz veriyoruz ki, bu kavgayı zaferle sonuçlandıracağız.

Artık senin uğraşlarını, senin özlemlerini, senin amaçlarını kendilerimizinkine katıp senin enerjini de alıp savaşaacağız.

Bu mektubu ben sana okusaydım neye itiraz edeceğini çok iyi biliyorum. Mutlaka “Neden hep benden bahsettin diğer şehit yoldaşların da çoğunu tanıyorsun onları neden yazmadın” derdin. Zaten tutuklanman sırasında da basında ve kamuoyunda yalnız senin öne çıkarılmana da sinirlenmiştin. Fakat ben bunu özellikle yaptım. Onlar içinde yazıldı, yazılıyor, yazılacak ve senin için söylenenler onlar için de geçerlidir. Sen hepimizin başını koyduğu bu mücadelede özel bir alanı sembolize eden ışıklı bir meşalesin. Onun için de seni öne çıkarmak bütün şehitleri ve mücadeleyi öne çıkarmaktır. Eminim ki bütün şehit yoldaşlar da bunu özellikle isterlerdi. Evet, sen proleter enternasyonalizminin sembolü her zaman parlayan ışıklı yıldızısın. Kavgada enternasyonalizmi, mücadele, pratiğin ve yaşamınla öyle güzel anlattın ki bir sembol olarak bayrağımıza bıraktığın değerlere ve anına laik olacağımıza dair kesin sözle bitiriyorum.

(* Avrupa'da yakın arkadaş çevresi Barbara'yı Bab's diye çağırır.

Devrimimizin kızıl gülü

yoldaşı Deniz

Son günlerde ne zaman Barbara'yı düşünsem hemen yanında İsmail, ne zaman İsmail'i düşünsem hemen Barbara bitiveriyor. İkisini de en son Beylerbeyi('ndeki evde görmüştüm. Bu, İsmail'i son görüşüm olmuştu; ama ne yazık ki Barbara'yı da son görüşüm oldu. İkisini birlikte son görüşüm olduğu ve proleter inanç ve disiplin açısından birbirlerine çok benzedikleri için, iki yoldaşım beraber gözlerimin önüne geliyor ve beraber gidiyorlar.

Nisan 1991'de cezaevinden çıktıktan sonra İsmail'in randevusuna gitmişim. İsmail her zamanki gibi tam zamanında randevu yerindeydi. Biraz hasret giderdikten sonra sohbetimiz cezaevleri, işkençe, direnme, partinin durumu gibi birçok konuyu içeren bir çerçevede gelişmeye başladı. Bu şekilde saatler boyu konuştuktan sonra kalacak yerim olmadığından İsmail'in evine Beylerbeyi'ne gittik.

Eve girdiğimizde henüz kimse yoktu. İsmail bana mı söylediği, kendi kendinemi mırıldandığı belli olmayan bir ses tonuyla, yoldaş birazdan gelir dedi.

Biz yiyecek birşeyler hazırlarken kapı açıldı. Gelen uzunca boylu ve Türkiyeli olmadığı görünümünde olan bir bayandı. İsmail bizi tanıştırtırken "Bu yoldaş Deniz" (bana da hemencecik bir ad bularak) "bu yoldaş da Hasan Hüseyin" dedi.

Tokalaşarak merhabalaştık. Deniz merhabayı da bir tuhaf söyleyince onun Türkiyeli olmadığını anladım. Anladım anlamasına ama, nereli olduğu konusunda beni aldı bir merak. İsmail ise hınzırlığı tutmuşçasına bu konuda ağzını bile açmıyordu. Yemeği yapıp yedikten sonra, İsmail hemen çalışma masasının başına geçti. Deniz ise hem ortaya bir ürün çıkarmak, hem de Türkçesini geliştirmek için çeviriye oturdu. Bu arada boşta kaldığım için İsmail hemen bir bildiri yazma görevi verdi bana. Bu İsmail'in genel alışkanlığıydı. Yoldaşlarına mutlaka verecek bir iş bulurdu. Bu durum saat bire kadar

sürdü. Saat bir olunca İsmail “haydi yatma vakti”, diyerek masadan kalktı.

İsmail’le aynı odada, aynı yatakta yatacaktık. Yatağa girdiğimizde hala İsmail’de Deniz konusunda çıt yoktu. Baktımki İsmail konuşmayacak, ben de meraktan kendimi alamıyorum, “İsmail Deniz nereli? Kaç saattir bekliyorum, bir şey dersin diye, sende çıt yok. Meraktan çatladım” dedim.

İsmail hınzır hınzır gülererek, “Çok şaşırдың değil mi? Avrupalı. Parti saflarında Avrupa’da mücadele ediyordu, mücadeleye daha aktif katılmak için geldi. Kırsal alana gelmek üzere gelmişti. Ama işte gördüğün gibi şimdilik kurye görevi gibi görevler yapıyor. Son derece kararlı ve sağlam bir yoldaştır. Yarın hem gezersiniz, hem de bol bol sohbet edersiniz” dedi ve arkasından hemen yattı.

İlkten çok şaşırıyordum. Avrupa’nın mülteci yuvası haline geldiği, mücadeleyi bırakanın soluğu yurtdışında aldığı bir dönem henüz bütünüyle geçememişti. Birçok kişinin Avrupa yolculuğuna çıktığı bir dönemde Deniz’in Avrupa’nın nimetlerini bir kenara iterek her an ölümlü ve yoksunlukla karşı karşıya olacağı bir yaşamı seçerek gelmesi ilginçti. Ancak görecektim ki Deniz için bu çok normal bir durumdu. O proleter yaşam tarzını adım adım yaşayarak sindirmişti. Hiçbir davranışında yapmacık bir üslup bir durum görmek mümkün değildi.

Ertesi gün İsmail her zamanki gibi (Beyleybeyi’ndeki evin yatış saati bir, kalkış saati sekizdi) saat sekizde kalktı, randevularına götürceklerini akşamdan koyduğu yerden alarak çıktı. Deniz ise kahvaltı hazırlıyordu. Kahvaltıyı yaptıktan sonra Deniz ile İstanbul’u gezmeye çıktık. Bu gezide sohbeta daldık. Hep ben soruyordum. Neden gelmişti, Avrupa’da sol hareketin durumu nasıldı, bizimkilerin faaliyetleri Avrupa’da ne durumdaydı?..

Deniz Avrupa’daki sol hareketin geçmişini ve mevcut durumunu yakından biliyordu. Bu bilmiş akademik bir araştırma sonucunda edinilen bir kavrayıştan ziyade, pratik olarak hemen her ülkedeki sol hareketle şu ya da bu düzeyde temas geçmiş olmasından, pratik mücadele içerisinde yer almış olmasındandı. Deniz kimi zaman İtalya’da sokak gösterilerinde, kimi zaman Almanya’daki herhangi bir haklı direnişte, kimi zaman Fransa ve diğer ülkelerdeki her türden pratik faaliyet içerisinde yer almıştı.

Deniz daha sonraları Avrupa’daki yoldaşlarla tanışmış, bu süreçte Mao ve İbrahim Kaypakkaya yoldaş üzerine yoğunlaşmış, TKP/ML’nin pratik faaliyetlerinde yer almış ve en sonunda kendisini bir TKP/ML’li olarak hissederek, örgütlü bir sempatizanı haline gelmişti.

Deniz gerçekten de sosyalizm için yaşıyordu. Bunun için de devrim mücadelesinin en kızgın olduğu alanlar hep onun için çekim merkezi olmuş, yüreği ve beyni hep buralarda olmuştu. Bunun için de dünya devrimi için son derece önemli bir mevzi olarak gördüğü ülkemizde, bir Maoist olarak mücadeleye daha aktif katılmak için gelmişti.

Deniz, devrimci yaşam tarzını, uzun yıllar adım adım sindirerek benimsemiş bir yoldaşımızdı. Onda kararlılık ve disiplin, çalışkanlık, alçak gönüllülük hep içiçeydi. Yaptığı her iş O’nun için çok doğal, herkesin yapması gereken bir işti. Ve her işe gereken özeni göstermek de O’nda bir ilke halini

almış, doğal bir alışkanlıktı. Bir kimlik hazırlarken O'ndaki ciddiyeti ve bir sanatçının inceliğiyle işi hakkıyla yaptığını görebilirdiniz.

Deniz eline geçen her fırsatı devrim için, prati için değerlendirirdi. Bu da O'nun doğal bir alışkanlığıydı.

Ben Beylerbeyi'ndeki eve geldiğim üçüncü günü Deniz yurtdışına görevli olarak çıktı.

* * *

O'nu terminalden bir yoldaşla aldık. Bir sürü çanta ile gelmişti. Eve geldikten sonra çantaları açmaya başladık. Neler yoktu ki. Gözüne kestirdiği herşeyi alıp, getirmişti. Pazarları dolaşmış havayı fişekler, kasaturalar, hem yağmurluk hem çadır halini alabilen oldukça hafif, gerillalar için bulunmaz derecede kullanışlı bir giysi, uyku tulumları, dağ botları, peruklar... Ve en önemlisi de daktilodan büyük bir fotokopi makinası. Bu makınayı görünce İsmail bir başka keyiflendi. Makınayı hemen kurduk. Çok sessiz çalışıyordu. Bir sürü işin daha pratik yapılmasında kolaylık sağlayan son derece yararlı bir makınaydı.

Bunlar Deniz'in her olanağı devrim için kullanma bilincinin sindirilmişliğine yalnızca bir örnektir.

Avrupa'da yaşayan, bir yığın taraftarımız, örgütlü yoldaşımız vardır. Bunların birçoğu aşağı-yukarı her yıl ülkeye gelip giderler. Acaba kaç tanesi herhangi bir yerden talimat almadan beraberinde bu tür malzemeler getirmiştir?

Deniz Avrupa'yı sevmiyordu. Artık ben Türkiyeliyim, diyordu. Avrupa'daki çürümüşlük, uyuşturucu salgını vs., temel insani duyguların yok olması Deniz'in tiksintiyle karşıladığı olgulardı. Deniz Avrupa'daki Türkiyeli devrimcilere de kızardı. Onların bir çoğunun Avrupa'nın bu pisliklerine bulaştığını belirtiyor ve birçoğunun kayda değer hiçbir iş yapmadan vicdan rahatlaması tarzında birşeylerin ucundan tuttuğundan söz ediyordu.

Gerçekten de Avrupa'daki birçok Türkiyeli'nin devrim hakkında ahkam kesmelerine karşın, devrime en küçük bir katkıyı sunmadaki isteksizliklerini neyle açıklamak gerekir? Sanıyorum Deniz Avrupa'daki yoldaşlarımıza da örnekn olacak bir yığın yaratıcılık tavrı göstererek partiye katkıda bulunmuştur.

Deniz yurtdışından geldikten sonra, beraberinde getirmiş olduğu uyku tulumu içerisinde yatmaya başladı. Çünkü gidecekti ve gitmeden önce orada zorluk çekmemek için alışmaya çalışıyordu. Bir gün yine uyku tulumunu halının üzerine serdi ve tam içine giriyordu ki ben takılmaya başladım.

"Oh ne güzel halının üzerine uyku tulumunu ser, içine gir ve mışıl mışıl uyu. Sen dağda üzerine tulumu serecek halıyı nerede bulacaksın. Orası hep taş toprak. Al tulumunu git koridorda betonun üzerine sererek yat. Böyle alışma mı olur?" dedim.

İsmail hınzır hınzır gülerken, Deniz kızmaya başladı. İsmail'e dönerek "Ne diyor ya", dedi.

Ben hemen atılarak “Ne diyoru var mı? Halıyı nerede bulacaksınız. Beraberinde halı da götüreceksiniz değil mi?” dedim.

Deniz birşeyler anlatmaya çalışıyor, anlatamıyor, dediklerimi de ciddiye aldığı için, derdini ifade edememenin kızgınlığıyla köpürüyordu. Bu durum epeyce sürdü. Daha sonra İsmail’le ben kahkahayı patlattıktan sonra işletildiğini anlayan Deniz de kahkahayı patlattı.

Deniz hergün, sabah saat sekize doğru kalkar, cimmastik yaptıktan sonra duş alır, arkasından kahvaltı hazırlardı. Boş oturduğu anlar pek seyrekti.

Deniz İsmail’i çok, ama çok sever ve saygı duyardı. Onun çalışmalarını kolaylaştırmak, bunca yükün altından kalkması için, sürekli çaba harçayıp yardımcı olmaya çalışıyordu.

Bir gelişinde İsmail’e iki adet ipek kazak denilen boğazlı kazak getirmişti. Ama bu kazakların hem renkleri bir tuhaftı, hem de vücuda yapıştığı için İsmail’in hoşuna gitmemişti. Deniz en azından üzerinde bir denemesi için İsmail’i zorluyor, İsmail ise ben bunları ölsem giymem diye diretiyordu. Bütün çabalarına rağmen İsmail’e giydirememişti. İkisi bu cebelleşmeyi yaşarken biz başka bir yoldaşla gülmekten yerlere yıkılıyorduk. Sanki iki yaramaz çocuk bir oyuncakla oynar gibiydiler. Yaşam dolu, sevgi dolu...

Deniz proletaryanın çelik disiplinli bir kızıl neferiydi. O hep devrimi düşünürdü ve devrim için yaşardı. Onun vatani, dünya devriminin son derece önemli bir mevzisi olan ve Proletarya Partisi’nin kızıl bayrağının dalgalandığı, ülkemizdi.

Komünizmin öldüğü, proletarya enternasyonalizminin gözden düşürüldüğü/düşürülmeye çalışıldığı, burjuva yaşam tarzının büyük gürültülerle dünya halklarını sefilliğe daha çok sürüklenmesi için durmaksızın parçalandığı günümüz dünyasında, Barbara yoldaşın elde silah şehit düşmesi bütün bunlara verilmiş büyük bir yanıtıdır. Görev Barbara’nın bu kızıl yanıtını daha da doruklara taşımak, enternasyonalist proletaryanın, ülkemizin mevzisinde “Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı”nı yaygınlaştırıp, derinleştirmek ve enternasyonalist proletaryanın sınır tanımaz dikbaşlılığını yaygınlaştırmaktır.

Anne bak Barbara

Gül UYGUN

Yıl 1989. O'nunla ilk kez tesadüfen bir tiyatrodaki birinin yanında karşılaşmış ve tanıştık. Adı Deniz'di ama, up uzun boyu, kumral saçları kalkık burnu, yumuşak kadife teni ile bir yabancıya benziyordu. İçimden bu Türklere hiç benzemiyor diyordum. Ama ne kadar da sıcaktı ve şu an düşünüyorum da çok yönlü bir insandı ki boş zamanlarını Türk tiyatrosunu tanımaya ayırabiliyordu. Bu zaman sürecinden sonra bir daha hiç görmedim taki 19 Ekim 1991'de kardeşim Hasan Erdem'in polisler tarafından vurulup, bunun sonucunda, bir bacağına diz üstünden kesilip Bayrampaşa Cezaevi'ne konulmasına dek. O da oradaydı, Hasanpaşa operasyonundan dolayı. Sonra dostluğumuz daha bir anlam kazanmıştı. Kısa bir süre sonra tahliye oldu ve bize geldi. Kardeşim Hasan'ı çok seviyor ve hep onu anlatıyordu bize. Ve büyük bir hayranlıkla; "O gencecik insanı, göğüs kafesi boydan boya yarılıp büyük bir ameliyat geçirmesine, vücudundaki kurşun yaralarının kapanmamış olmasına ve kesilmiş bacağına iyileşmemesine rağmen, sargılar ve kanlar içinde koltuk değnekleri arasında, yüzünde gülümseme hiç eksik olmadan dimdik ayakta görmek beni çok gururlandırıyor. Ama onu koltuk değneklerinden kurtarmamız lazım" diyerek sözü protez bacağına getirdi. Biz "Türkiye'deki protezler çok hantal ve hiç iyi değil dedik." O "Ben yakında İsviçre'ye gidiyorum onu orada hallederiz" dedi. Ve bir gün telefon çaldı. Açtı Barbara'ydı. İsviçre'den arıyordu ve; "Hasan'ın buraya gelmesi olanaksız çünkü cezaevinde, hemen bacağına ölçülerini alın bana bildirin. Ben sizi gene ararım." Biz ölçü işlerini bitirip kendisine bildirdik. Büyük bir özveriyle ve kendi imkanlarıyla protez bacağı almıştı. Hava alanında kendisini Annesi Rosmarie'yi ve Avukatı Adriyan'ı karşılamıştık. Avukatını ve Annesini tanıştırdık bize, çok hoş insanlardı. Barbara bize tercümanlık yapıyordu. Bu tanışma faslında, a sorduğumuz sorulardan ve aldığımız yanıtlardan çok hoşnuttuk. Çünkü onlar devrimcilere sempatiyle bakıyorlardı. Sonra yemek yemeden hemen büyük bir

sevinçle çantayı açıp protez bacağı bize göstermişti çok sevinmiştik, sarılmıştık birbirimize, gel gör ki Hasan'ın yarası iyileşmeden onu apartpar cezaevine koymaları bacağının mikrop kapması ve hızla vücuda yayılması engelliyordu protez takmayı. Ama o hiç ümidini yitirmemişti mutlaka iyileşmeli diyordu. Ve Hasan artık ölüm-kalım savaşı veriyordu. Tüm kamuoyunun desteğiyle ve gün geçtikçe kötüleşen sağlığından dolayı tahliye olmuştu. Bunu duyan Barbara hemen bize gelmişti. Hasan'ı kucaklayıp sarılıp öpüp ve uzunca konuşup hasret giderdiler. Hasan sürekli doktor kontrolündeydi. Cezaevinden çıktıktan sonra iki kez daha kesilmişti bacağı ve sürekli ziyaretine gelirdi. Gelmediği gün mutlaka telefon ederdi can dostuna. Her telefon ettiğinde kızım Tanya açardı telefonu anne, Barbara derdi. Telefonu aldığımda Alp dağlarının kızı Dersim'in kızıl gülü o yumuşak sesiyle ufak ufak gülüyordu. Kendine has Türkçe konuşmasıyla "hayret ediyorum bu çocuk sesimi nasıl tanıyor" telefonda diyordu.

Şu anımızı da yazamadan edemeyeceğim: İsviçre'den dönüşünde sık sık görüşüyorduk. Arada sırada bizde kalıyordu. Her görüş günü kardeşim Hasan'ın görüşüne gidiyordum. Günlerden bir gün Barbara yine bizdeydi hava soğuk ve kar yağıyordu. Onun için kızımı görüşe götürmem olanaksızdı. Barbara, "Tanya'ya ben bakarım, sen git görüşe, ama şu saatte mutlaka gel, benim gitmem lazım" dedi. Tamam dedim. Gittim görüşe döndüğümde halının ıslak olduğunu gördüm. Bana Tanya'nın kustuğunu ve altını ıslattığını söyledi. Onu güzelce yıkayıp temizlemiş, kıyafetlerini arayıp bulup giydirmiş, karnını doyurup yatırmış ve halıyı bu yüzden silip temizlemiş. "Benim gitmem lazım" dedi sarılıp ayrıldı. O çok dakik bir insandı, verilmiş sözü tutar ve bizde kaldığı süreçte diğer devrim savunucuları gibi sözde devrim savunucusu kesilip yiyip-içip sırt üstü gelip yatmazdı. Bana mutfakta ve tüm sorunlarıma yardımcı olurdu. Şu anda karşımda duran resmine bakıp onunla yeniden yaşadığım için çok mutlu ve gururluyum. Bu satırları yazarken Tanya onun resmini masadan alıp kaçırdı, sevip "Anne bak Barbara, anne bak Barbara." diyor. Küçük Tanya her şeyden habersiz. Bir gün gelecek ona herşeyi anlatacağım. Ve o sevdiği Barbara'sının şimdi Munzur'da kök verip filizleştiğini öğrenecek.

Yoldaş...

yoldaşı Roza

Günlerdir sarsılıyor yüreğim. Bu sarsıntı deprem dayanıksızlığı olan bir yapının eklemelerinden sarsılması değil. Ya da yaşlı bir çınarın toprakla vedalaşması hiç değil. Sarsılıyor yüreğim; bir yanardağ gibi... Kızıl kızıl patladı-patlayacak bir volkan gibi... Başka nasıl anlatılabilir ki; acıyla harmanlansa da, yüreğimi katılaştıran bu öfke! Bileniyor yüreğim, usumda, hayat denilen kavgaya çelik adımlarla atılan; yüreklerinin cesaretini halkının sömürsüz, baskısız eşit ve özgür yaşama savaşına adayanlar. Geleceğin, aydınlığına ulaşmada koşaradım ölümlerde yaşarlar/yaşayacaklar.

Kavgamızda daha da bileneceğiz ölümlerde.

Işığa kurşun sıkma aptallığını gösterenler geldikleri karanlığın dehlizlerinde boğuluyorlar/boğulacaklar. Ve ışığa koşanlar o mutlu gün geldiğinde dostların arasında, güneşin sofrasında olacaklar.

Yoldaş, ölümün acısı ve öfkesini bir yana bırakıp, şimdi bir daha görüşememeyi bırakıp bir yana seni anılarımızı anlatmayalım dostlarımıza. Günlerdir anılarımla uzun bir yolculuğa çıktım. Dolaşıyorum, ortak anılarımızı başlatan o soğuk kış günü gözlerimin önünde: "Bu kenti pek bilmiyor, sen ona yardımcı olursun" demişti görüşmemizi sağlayan yoldaş. Kafamı sallayıp düşünmüştüm; herhalde ülkemin doğusundan gelen biri. Fazlaca üzerinde durmadan görüşme zamanını beklemiştim. Görüşme yerinde incecik uzun boylu, temkinli araştıran gözlerini gördüğümde bir an şaşırmıştım. Şifreyi doğru söylediğinde etrafıma şöyle bir göz gezdirip gülümsemiştim. O an gözlerin birer sevgi ve merak pınarıydı.

Öykümüz böyle başladı.

Türkçe'yi oldukça iyi konuşuşun sevinçli bir şaşkınlık daha eklemişti şaşkınlığıma. Çabucak

kaynaşivermiştik. Zeki bakışların, çabuk kavrayışın ilk göze çarpan özelliklerindi. Bu beni mutlandırmıştı. Gerekenleri konuştuğuktan sonra ayrılırken o soğuktan moraran ellerine bakıp eldivenlerimi biraz zorla sana vermem böyle bir yaklaşımı yarattığı sevincin ıslıl ıslıl ettiği gözlerin içimi tarifsiz sevince boğmuştu.

Seninle tanışmak, ıslıl ıslıl dostça gülen gözlerinle anlaşmak güzeldi dost!

Günler sonra özenle hazırlanmış verileceklerle yine randevu yerindeydin. O gün sormuştum güzel Türkçe konuşmayı neye borçlu olduğun. Sen de bir dili konuşurken, o dilde düşünmeye çalışmanın önemli etkisini anlatmıştın. Çok konuşmuyordun. Konuşmaktan ziyade gözlemlene tercihindin. Bunu şöyle açıklıyordun: “İyi gözlemci çevresini iyi kontrol ettiğinden dış dünyayla ilişkilerinde daha az hata yapar. Ayrıca yaşamımız bunu gerektiriyor, biz dünyayı değiştirmek için yola çıkan insanlarız. Bunu yaşamımızın her alanında pratiğe geçirmeliyiz. İyi gözlem, sağlam bilgi sahibi olmayı ve onu doğru değerlendirmeyi beraberinde getirir.”

Biliyorum;

Biz karanlığın içinden yıldızları görebilen yarın doğacak güne sevdalı olanlarız.

Dolaşıyorum; beynimin kıvrımlarında canlanıyor anılar. Şimdi sabah. Birazdan görüşeceğiz. Bakalım bugün hangi güzellikleri taşıyacağız birbirimize.

Aydınlıklar getirirdin gözlerinin içinde gelirken bana.

Yüreğim merak ve sevinçle sana ulaşıyorum. Her zamanki işine olan titizliğin, ciddiyetin ve en ufak ayrıntıya verdiği öneminle geliyorsun, kolkola geçiyoruz kalabalık caddeyi. Hava açık, gökyüzü masmavi. Çaya olan sevgini biliyorum. Çay içme teklifimi büyük bir memnuniyetle kabul ettiğinin sevinciyle dalıyoruz cafeye. Oturuyoruz “Adın Tanya olsun”, diyorum. Gözlerin parlıyor. Bu kadar güzel ismi nasıl düşündün. Nedeni incecik boynun diyorum. Kahkahayı patlatıyorsun. Hoşuma gidiyor. Kim Tanya?

İnsanlığın mutluluğu için cerasetle savaşıyan direngen bir kızıl gül Tanya!

Yaşadığı gibi düşünen, düşündüğü gibi yaşamayı hedefleyen güzel insanlardan sadece biri Tanya!

Yaşamın ölümsüz ağacını yeşertme mücadelesinde düşüncelerini zenginleştirmiş, yaşamı özü ile sözünün birliği olmuş simgelerden biri Tanya!

Yüreği sevgi ve dostlukla dolu, bilinçleri gelecek ve özgürlük aşkıyla coşan-yüzlerce binlerce aydın, işçi ve emekçinin dostluk defterinin en güzel ve en onurlu sayfalarında yerini alan enternasyonal bir devrimci Tanya!

Dil farkı bilmeyiz

Din farkı bilmeyiz

Sanki doğduk bir anadan.

Yani yüreğine sınırları çekmeden, iğrenç baskı çemberini en zayıf yerinden koparmanın bil-

imsel doğruluğunu yaşama geçiren bir ML Tanya.

Can bedeli bu kavgada, yüreği avucunda devrime sunmaya hazır bir partizan Tanya!

Şimdi düşünüyorumda...

Ölümün onunkine ne de çok benziyor.

O Moskova kapılarında emperyalizme karşı savaşırken şehit düştü. Sense emperyalizmin en zayıf halkasından yıkılmasının bilimsel doğruluğunu yaşama geçirme savaşında şehit düştün.

O sosyalizmi yaşatmak uğruna şehit düştü.

Sen sosyalizmi kurmaya çalışan Tanya oldun.

Yoldaş...

Sana yoldaş diyebilmenin kıvancı, gururu yüreğimde. Çok olmadı tam iki yıl önceydi. Bugünkü gibi baharın gelişinin sevincini yaşamıştık. Dün sokaklardaydım. Oturduğumuz parka kadar uzandım. Çiçek açmıştı rengarenk. Sana okuduğum şiiri söyledim onlara:

Akın var

güneşe akın

Güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın...

Başımı kaldırıp arkamda, yanımda duran beton yığınlarına bakıyorum; düzenin pisliklerini gizlediğini sanan görkemli beton yığınlarına. Doğaya, çiçeklere, en önemlisi de güneşe olan coşkun sevgin ve betonlara olan tepkini dillendirişin çınlıyor kulaklarımda. Sonra her zaman büyük bir sevgi ve inançla kendinde yoğurduğun büyük öğretmenin öğretisi “zıtların birliği”yle konuşmanı noktalayışın.

O günler gelecek Tanya. Bunu sen de çok iyi biliyorsun beton yığınlarının çiçekleri gölgeleyemeyeceği günler gelecek. Toprağa güneş doğacak. Ömrümüz aydınlıklarda çoğalacak.

Bu baharı sensiz selamlamanın burukluğu yüreğimde! Oturmuş güzellikleri seyrediyorum. Toprak bitkileri, böcekler, kuşlar... her şey baharın gelişini müjdeliyor. Biz biliyoruz ki gerçek baharımız doğanın baharı gibi çetin ama tüm güzellikleriyle adım adım yaklaşıyor. Nedir ana bahar mücadelesindeki baharlarımız? Kendimize güven baharıdır. Dürüstlük, dostluk baharıdır! Mücadele baharıdır? Sevgi baharı ve daha niceleridir. İşte bu baharla yaratılmadan ana bahar yaratılmaz. Bu toplumun bireyleri olarak başta bizi gerçek bahara götürecek baharları yaratmalıyız. Biz bu baharların bir çoğunu yaratmış, daha nicelerini de yaratmaya tüm enerjimiz, coşkuumuzla devam ediyoruz, edeceğiz. Baharları engellemeye çalışanlar seni toprağa düşürmekle yok edeceklerini sanacak kadar aptallar. Tohumun toprakta filizleneceğini bire on, yüz, bin, milyonlarca ürün vereceğini göremeyecek kadar körler. Direncimiz, inancımız seni gerçek baharda selamlayacak, dünya döndükçe yaşayacaksın, milyonlarla birlikte. Onların gözbebeklerinde baharı, özgürlüğü selamlayacaksın.

Bu, toprak çanakta

güneşi içenlerin türküsü!

Gökkuşuğu renginde güzellikler avucumuzda! Baharda coşan deli ırmak gibi en zorlu dönemlerden geçerken bitimsiz aşkımız yüreğimizde, bilincimizde saklı öfkemizle köhnelikleri yıkıyor, güneşe uzanıyoruz.

Ömrümüz bu. Upuzun bir yürek öyküsü. Yaşayamadığımız, yitirdiğimiz şeyler var, olması kaçınılmaz da. Bir gün bunları adımıza yaşayacaklar olacağını bilmek güzel. Yaşananlar boşuna yaşanmış değildir. Verilenler hiç değil! Severek, isteyerek vermeliyiz ancak bu çoğaltabilir bizi. Bunu sen demiştin.

Andımız böyleydi.

Yine anılardayım yoldaş. Bir görüşmemizde öfkeliydim. Öfkemin nedenlerini sıralamıştım sana. Her zaman Uzakdoğu'nun sarı benizli ustasını düşün. Çözumsuzluğünde, zorda olduğunda, ona başvur. Beynin duru, yüreğin aydınlık olacak. Böyle söylemiştin. Sen büyük usta Mao'yu yaşamına böyle katmıştın.

Yoldaş, seninle tanışmış olmanın ayrıcalıklı kıvancı yüreğimde! Enternasyonal dostum. Sen dünyaya-Che gibi- bütün yüreğin, bilincinle insanların arasına sınırların çizilmeyeceğini öğrettin. Dünyanın neresinde olunursa olunsun; davası, ülküsü ortak insanların yürek birliğinin simgesi oldun. Güzelliklerin yeşertilmesi ve paylaşımına adadın kendini. Halkının suskunluğu utandırdı seni. Çarkın dişlisi olamazdım dedin. İnsan hissederek yaşamalı, öyle ki bir günü bir ömre değer dedin. Özgürlüğe olan aşkınla, beynini tutsak etmelerine izin vermedin. Onların göz kamaştırın görüşlerinin aldatıcı parlaklığına aldanamazdım dedin. Kalbin uzaklarda atıyordu.

Alıp başını korkmadan dağlara yürüdün.

Bizler diyordun, geleceğin yaratıcıları yeni insanlar olarak, değişim, dönüşüm kavgamıza bütün yüreğimiz, bilincimiz, enerjimizle katılmalıyız. Zafer ancak böyle bizim olur diyordun. Söyleşilerimde bunları aktarıırken sevgiyle birleşiyordu ellerimiz. Kavgada omuz omuza olmanın, yoldaş, dost olmanın somut güzelliğiyle gözlerimiz ışıldıyordu.

böylesine sevilecek bu dünya

"yaşadım" diyebilmen için...

Yoldaş, yakalanışının sansasyonu burjuva basınında çok sürmedi. Onların bekledikleri aşağılık tavırların sevincini yüreklerine gömdün. Düşmanı, kendini en güçlü sandığı kalesinde direncinle bozguna uğrattın. 15 günlük yoğun işkencelerine rağmen, burçlarda düşmanın değil, proletaryanın bayrağı dalgalanıyordu.

Açmıştın pencereni göğü doldurmak için yüreğine öyle kalsındı daracak hücrelerde yaşamayı seçenler. Seni teslim alamamıştı burjuvzinin tek dayanağı egoizm ve burjuva gururu. Yenilmedin, yenilmen için tüm insanlığı yok etmeleri gerekiyordu. İnatçıydın. Doğruluğuna inandıklarını yaşama geçirmede engel tanımayan ısrarlılık vardı sende. Devrimci ahlak, devrimci yaşam teorisinin somutu sendin. Yaratmalıyız dediğin yeni insan sendin dost.

Yoldaş, seni sınırlı sayfalara sığdırmak mümkün değil. Çünkü diyalektik olarak yaşamda güzel olan herşeyin seninle bağlantısını kuruyorum; seni bütünüleştirim. Yazmak yazmak yazmak istiyorum. Ama sayfalar sınırlı ve ben nokta koymak zorundayım. Yazma arzuma set vurup diyorum ki, seni yazmak değil, yaşamımda, yaşamımızda yaşatmak en güzeli.

Tanya, dünya döndükçe güzel olan herşeyde yaşayacaksın.

Böylesine sevgili bir canı, seni, toprağa gömebildiler. Lakin seni hiçbir güç yüreğimizden, bilincimizden söküp atamayacaktır. Asla bunu başaramayacaklar. İyiden, güzelden, doğrudan, haklıdan ve gelecekten yana yürekler çarptıkça sen ölümsüz bir abide gibi yaşayacaksın.

Selam özgür ve mutlu gelecek uğruna yaşamını feda edenlere!...

● *cezaevi süreci*

www.partizanarsiv.net

8 Haziran 91' de Zürih' te yapılan mitingde, Latin Amerikalı Devrimci Savaşçı taraftarlarının, Barbara Anna Kistler ve Türkiye'deki tüm siyasi tutsaklara yazdıkları şiir...

Özgür oluncaya dek

Nehirler beni çeker
Dağlar vücudumu delip geçer
Ve bu memleketin hali
içimde şekillenir
Göller, vadiler, uçurumlar
Sevginin tohumu için toprak
Evlek olmuş gibi açar beni
Ve beni yaşamak arzusu doldurur
Ağız dolusu gülmek
Özgür ve özgür görmek için onu

Sevgiden patlamak istiyorum
Despotluğa son verecektir mermilerim
Şarkı söylerim güçlü sesler ile
Benim şarkım bulaşır
Sevgiden hasta olacağız diyene
Haklılığa teşne olacağız diyene
Cesur olacağız hepimiz
Zayıflardan korkusuz

*Çünkü bizimki kadar, büyük bir yürek
Dayanır en zalim işkencelere
Yatıştırmıyor hiç kimse onun güçlü sevgisini
Ve daha da kuvvetlendirir her yürek çarpıntısını
Sersemletir düşmanı
Ve duyurur ona sevgimizin duvarları aşacağını
Ve görür her gözde parlayacağını
Ve yaklaştığını hisseder
Dev gibi bir dalganın
Her sabah kalktığında halk
Giderken tarlasına, işine başkasını
Her haykırıpta ölümlerini kızlarının, oğullarının
Kenetler ellerini dert içinde birbirlerine*

*Öyle güçlü bir sevgi ki bu
Herşeyi çekecek kendine
Hiçbir şey kalmayacak geriye
Halkımız özgür oluncaya dek
Ve çığlıkları yükselecek zaferin
Dağların yıkılışında
Nehirlere dalışta
Dalların kıpırdayışında*

*Öyleyse
Bize bıraktıkları yaşam mirası ile
Ölülerimizi uyandıralım
Ve hep birlikte söylediğimiz şarkular
İletsin mesajımızı
Bütün evrene
Kuşların şakıması ile*

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma

Sana söz veriyoruz...

yoldaşı Mustafa

O enternasyonalist bir komünistti. Onun için sıcak mücadele alanı Türkiye'yi seçmişti. Yoldaş Barbara biliyordu ki, Avrupa'nın kapitalist ülkelerinde sınıf mücadelesi henüz koyulaşmamış ve sınıf, burjuva-liberal bir siyaset eşliğinde uzun kış uykusunda idi. Onu sıcak mücadele alanları kendine çekiyordu. Yoldaşlarımızla ilişkiye geçtikten sonra bu fırsatı yakalamış oldu. Ve ölüncüye dek de kendini devrime adadı. O biliyordu ki, devrim, aklını ve yüreğini bu güzergaha koymuş sayısız şehitlerinin omuzlarında ancak yükselebilirdi!..

Yoldaş Barbara devrim için TKP(ML)'yi seçmişti. TKP(ML)'nin yönlendiriciliğini.

Barbara biliyordu ki, TKP(ML), yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'yi bağımsız ve demokratik Türkiye'ye, oradan da durmaksızın sosyalist Türkiye'ye dönüştürecek tek komünist örgüt, tek komünist partiydi Türkiye'de.

TKP(ML), Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un aydınlık güzergahını kendisine temel alan bir partidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi işçi sınıfı ve müttefiklerini kurtuluşa götürecektir. TKP(ML), bu bilimsel öğreti eşliğinde, bu evrensel öğretinin yol göstericiliğinde, Türkiye devriminin siyasal hattını saptıyordu. TKP(ML)'nin bütünlüklü siyasal çizgisi, emeğin köleleştirilmesine dayalı kıyıcı faşist devleti altetmenin yolu olarak, Marksist-askeri açıdan Mao'nun halk savaşı stratejisiyle ifadenir. Bu da, silahlı mücadeleyi, başından sonuna dek, mücadelenin temel içeriği olarak ele almayı öngörür. Ayrıca şehirlerin kırlardan kuşatılması Maocu stratejiyi, savaşın uzun süreliliğini ve üs bölgelerini bu askeri çizgi öngörür. Pek doğaldır ki bu Maocu askeri-çizgi, mücadelenin merkezine, köylü gerilla savaşının stratejik rol ve önemini koymadan ve bu tür bir savaş vermeden yaşam hakkı bulmaz.

İşte yoldaş Barbara Anna KİSTLER, partimiz TKP(ML)'nin merkezi görevi, Kızıl Siyasal İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı mücadelesinde şehit düştü. Barbara yoldaş, gerilla mücadelesinin her türlü zorluğunu ve can bedeli olduğunu çok iyi biliyordu. Buna rağmen, doğa koşullarının onca güçlülüğüne rağmen Avrupa'daki rahat yaşamı tepip en zorlu, en çetin, en amansız; ama en saygı değer, en onur dolu yolu, halk savaşı yolunu seçmişti.

Dolayısıyla, yoldaş Barbara, şan ve şerefle bezenmiş, en onurlu ve yüce bir dava uğruna bir savaşta şehit düşerek partimiz TKP(ML)'nin şehitler kervanında enternasyonalist bir komünist olarak yerini aldı.

Dünya ölçeğinde sağcılığın görelî güç kazandığı, “Sosyalizm öldü”, “Proletaryanın tarihsel misyonu bitti”, “Devrimler son buldu” vb. vb. çılgınlıkların burjuva basında sekiz sütuna manşet yapıldığı ve dahası düşüncelerde çok ciddi tahribatlar yaşandığı ve nihayet çözülme, dağılma koşullarında Barbara yoldaşın kararlı bir meydan okuyuşuyla en rahat yaşamı tepip, kendini proletaryanın yüce davasına adanması eşine az rastlanır enternasyonalist bir davranıştı. Herkesin Avrupa'lara koşturduğu bir mecrada, o, çubuğun ucunu tersine bükerek Türkiye'ye koşmuştu.

Onu yüreklendiren ve ona ruh veren şey, ML/MZD bilimi ve onun Türkiye'deki somutlanması idi. Pek tabidir ki, bu somutlanış TKP(ML) temel teorik görüşleri ve siyasal çizgisinde vücut buluyordu. İşte, bu gerçek Barbara'yı ateşlemişti...

Komprador Patron-ağa devletinin faşist kolluk güçleri Barbara'yı katletti ama bilinsin ve unutulmasın ki, devrimin soluğu daima kıyııcı düzenin ensesinde olacaktır. Türkiye'de devrim için nesnel koşullar son derece elverişlidir. Dahası, devrimci mayalanma zamanıdır. Sokağın öncünün arkasında saf tutacağı dönem uzak değildir. Devrimci durum sesinin tonunu perde perde yükseltmektedir. Tüm mesele öğrenmesini ve savaşmasını bilmektir. Ve Marksizm-Leninizm-Maoizm ile bezenmiş TKP(ML), bunu yapmaya muktedirdir. Yokluk, yoksulluk ve açlığı vareden toprak kurumadıkça ve bu toprağa yaşam veren ekonomik ve toplumsal statü bir devrimle değişmedikçe de devrimci durum varolmaya devam edecektir. Eğer bugün, kapitalist ülkelerin aksine, silahların eleştirel gücüne halk yığınları onca sempatiyle bakıyorlarsa başka şeylerin yanında devrimci durumun bu mücadele biçimine uygun koşullar hazırlamasından ötürüdür.

Ve bugün partimiz TKP(ML), bu uygun nesnel koşullarda, halk savaşı güzergahında sürekliliğini sağlayan, gerilla savaşımı mücadelesi ile devrimde soluğunu, burjuva feodal düzenin ensesinde boza şişirir gibi hissetmektedir.

Halk savaşı güzergahı, anlığın değil, uzun solukluluğun güzergahıdır. Birler, onlar, yüzler toprağa düşecektir. Yarı binler, onbinler aramızdan ayrılacaktır. Ama unutulmasın ki, “biz halkız yeniden doğarız ölümlerde” misali her ölümden misli görülmemiş oranda çoğalacağız.

Partimiz TKP(ML) bugüne dek 300'ün üzerinde şehit verdi bu şanlı ve yüce davada. Barbara'da bu yüzlere eklendi.

Partimiz TKP(ML), ne kuzeyden esen ve Gorbaçovculukla özgün anlamını bulan sağcı rüzgarlardan ve ne de emperyalist düzensizliğin düzeni “yeni dünya düzeni”nden nihayet ne de Doğu-Avrupa ve Sovyetler Birliği’ndeki köklü ve “anı” değişikliklerden hiç etkilenmeden yol aldı. En zorlu ve çetin koşullarda devrimde direndi; halk savaşında direndi, MLM biliminde direndi.

Halk-demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm yolunda öncü kurmayımız şimdi daha güçlüdür. Savunduğu ve rehber olduğu ideolojiyle, siyasal-teorik temeliyle; Marksist askeri-çizgisiyle şimdi daha güçlüdür.

Bilimsel sosyalizm şimdi her zamankinden çok daha acil gereksinimdir. Dünya ölçeğinde sosyalizme dair büyü ve çekicilikte her ne kadar görelî bir büzülme olsa da gerçek budur. Ne kadar cilalansın kapitalizm insanlığın çıkarına olamaz. Serbest piyasa ekonomisiyle bu bağlamdaki üretim anarşisiyle, bencilliği, insan ve doğa kirleten yüzüyle, yoksulu, işçiyi, zengine, güçlüye ezdiren yüzüyle kapitalizm asla insanlığın gereksinimlerini karşılayamaz, sömürü ve daha çok kâr üzerine kurulu özel mülkiyetin egemenliğine dayalı kapitalist düzen asla işçinin, emekçinin düzeni olamaz. Dünya ölçeğindeki köklü ve ani değişikliklerle yeni ambalajıyla piyasaya sürülen kapitalizm her zaman tanıdığımız kapitalizmdir. Ne var ki, revizyonizmin yıllar süren bunalımının altından kalkamayarak dolaysızca klasik kapitalizme evrilmesiyle birlikte, modern-revizyonizmin bu bunalımı, sosyalizmin bunalımı olarak yığınlara burjuvazice yutturulmaya çalışıldı. Öylesine ki, böylece sosyalizmin değil, kapitalizmin insanlığın çıkarını ifade ettiği propagandası tüm ideolojik düzlemde sürüp gitti.

Ve böylece ideolojik bazda çubuğun ucu tersine bükülmek istendi. Fakat nafîle! Partimiz TKP(ML), bu karşı-devrimci ideolojik saldırıyı MLM ideolojisiyle göğüsledi. Bilimsel sosyalizmin günümüzde tek geçerli yol olduğunu olanca gücüyle savundu. Proletaryanın bu kızıl güzergahta dün olduğu gibi, bugün de öncü ve önder güç olduğunu ve insanlığın çıkarımın sosyalizmle olduğunu propaganda etmekten ve bu uğurda mücadele etmekten bir an dahi geri durmadı.

İşte, Barbara Anna KİSTLER’in çoğu kesimin arabayı çamura saptığı bir dönemde tüm gücüyle ayağa doğrulan ve kendisine dünyayı dönüştürme, devrimi kavrama ve köylü gerilla savaşını sürdürmede tek isabetli silah olan MLM bilimini rehber alan TKP(ML)’yi seçmesi ve yaşamını bu parti çatısı altında devrime, halka adanması boşuna değildi.

TKP(ML)’ye ruh ve can veren şey savunduğu bu ideolojisi ve siyasal-teorik temeliydi. Ve sana söz veriyoruz BARBARA!

Elde silah dağların doruklarında savaştığın topraklar er ya da geç kızılığa bürünmekten geri kalmayacaktır. Yoldaşların mücadeleyi bıraktığın yerde devam ettirmeye ve köylü gerilla savaşını tepe noktasına çıkararak komprador patron-ağa devletinin faşist uşaklarına hak ettiği dersi vermeye asla ihmal etmeyeceklerdir.

Unutmamalısın ki, TKP(ML), partimizin bayrağını devletimizin bayrağı yapmaya ve oraklı-
çekiçli bu kıvıll bayrağı tüm ülkede dalgalandırmaya kararlıdır.

Mücadelen mücadelemiz; onurlu ve şerefli yaşamın gururumuz olacaktır!

Umarız ki, yaşam, sınıf mücadelesi senin gibi enternasyonal bir komünisti bizlere tekrar verebil-
sin!

Şan Olsun Sana İsviçre Halkının Yiğit Evladı Enternasyonalist Komünist!

Yaşasın Enternasyonalizm! Yaşasın Proleter Enternasyonalizm!

Kahrolsun Emperyalizm ve Tüm Dünya Gerciliği!

Mücadelenin olası bir durağı cezaevleri ve Barbaramız

Cezaevinden yoldaşları

Zorbanın, üzerinde yükseldiği sömürü düzeninin temelleri sarsıldıkça başvurduğu ve boyutlandırdığı onlarca baskı aracından sadece biridir cezaevleri. Kaynağını insanın insan tarafından sömürülmesinden/sınıfların varlığında bulan cezaevleri, egemen sınıfların en fazla kullandığı ve en etkili cezai biçimlerin başında gelir. Sömürü düzeninin yarattığı “hastalıklı” unsurların “hizmetine” sunulması dışında, esas olarak, düzenin bekaa’sı açısından tehlikeli görülen yurtseverlerin, devrimcilerin, komünistlerin “zorunlu mekanı” olma işlevine sahiptir cezaevleri.

Burjuva demokrasisinin kırıntılarının bile ezilenlere çok gördüğü ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, egemenlerin hükümranlık aracı feodal cebir, binlerce emekçinin doldurduğu cezaevlerinde daha açık bir biçimde görülür. Zulmün anlatılamaz biçimlere büründüğü bu mekanlar, toplumda tecrit edilmenin dışında, kavgaya tutkun yürekleri, tutkularından koparmanın aracı olarak görülür egemenlerce.

Devrimci hareketler ve emekçi halkımız açısından, dizginsizleşmiş zulmün adı olan 12 Eylül Askeri Faşist Cunta’sı (AFC) süreci, ülkenin her karış toprağında olduğu gibi bu mekanlarda da ayrı bir anlam ifade eder. “Zulüm var olduğu sürece tüfeklerin isyanı haklıdır” ilkesiyle dopdolu yüreklerin doldurulduğu Diyarbakır, Mamak ve Metris cezaevlerinde uygulanan zulmün ve bu zulmü karşı direnişin tarih sayfalarına yazdıklarını kim görmezden gelebilir? Diyarbakır zindanının soysuz köpeği Esat Oktay Yıldırım’ı ve zulmünü unutturabilir mi emekçi halkımıza? Her metre karesi kan

ve irinle boyanmış bu zindanlar susturabildi mi kavgaya tutkun yürekleri? Hayır! Ama susanlar oldu, zulmün ağırlığı karşısında acizleşenler ve zorla kavgaya tutkun yürekleri “yolundan” döndereceklerini sananlar sus-pus oldular, direniş karşısında. İblisi Bitlis'in soyundan gelen bir kaç kalemşörün yazdıkları ise, direnişin zafer nidaları arasında erimekle kalmadı, bu soysuzların alınlarının ortalarında kara bir leke olarak kaldı.

Zulme ve teslimiyete karşı direnişin konuştuğu ve mekanlardan, Sağmalcılar zindanı, 19 Mayıs 1991'de gerçekleşen ve komünist önderlerden ismail ORAL'ın katledildiği “Hasanpaşa Operasyonu”ndan 13 gün sonra, mahrum ve boyun eğmez bir kadına zorunlu mekanlık yapıyordu.

Sağmalcıların kanlı duvarları ve bekçileri -askeri, gardiyanı- bu kadının her zamanki “misafir”lerinden farklı olduğunu ilk anda farketmişlerdi. “Gavur” kimliğine sahip olan bu kadın, esrarkeşlerle dolu “turist” koğuşuna değil, “terörist” koğuşuna girmesi gerekiyordu, tutuklama müzakeresine göre. Bu “olağandışı” durum karşısında şaşırılmıştı tutuklama müzakeresini elinde tutan gardiyan. Daha sonra başına gelebilecek olası bir olumsuzluğa karşı tedbir amacıyla, bir kağıt ve kalem uzattı kadının önüne “terörist koğuşuna gitmek istediğini yaz ve imzala”. Kadın, gardiyanın bunu anlatma çabasına gülümseyerek, kağıdın üzerine şunları yazdı “Kendi isteğimle siyasi koğuşa gitmek istiyorum. Barbara Anna Kistler- İmza”.

Bayanlar koğuşunda 6 bayan yoldaşı ve 20'ye yakın devrimci bayan, devrimcilere özgü bir dostlukla karşıladılar Onu. 13 gün süren vahşi işkenceler sonrası, muhatap olduğu bu sıcak dostluk karşısında, kısa bir süre önce okuduğu ve çok beğendiği şu dizeler geldi kadının aklına: “Güneşin sofrasındayız/Dostların arasındayız.”

Rahat değildi kadın. Ele geçen belgelerden düşman çok şey öğrenmişti Parti hakkında. Bir an önce haberdar etmek gerekir yoldaşları. Bir gün sonrasını beklemek olmazdı. Aynı gün bilgi vermesi gereken yoldaşına konuyu açtı. Yoldaşı, “Zamanımız bol. Bu gün iyi bir dinlen, yarın konuşuruz.” dediğinde bile, o biraz bozuk Türkçe'siyle düşmanın eline geçen bilgileri ardarda sıralamaya çalışıyordu.

Ertesi gün, komünistlere yakışır bir titizlikle tuttuğu notlarla anlatmaya başladı yaşanan-süreci. Soruna belli bir kuşkuyla yaklaştığı belli oluyordu, kendisini dinleyen yoldaşının. Öyle ya, “feleğin çemberinde geçmiş”lerin dayanamadığı işkencelere, metropollerin lüks yaşamı içinden gelen bu kadın dayanabilir miydi? Belli ki, sürekli tekrarladığı, ama tam olarak kavrayamadığı KOMÜNİST İNANÇ'ı unutmuyor, onun yerine bedensel dayanıklılığı geçiriyordu. Ama Barbara'nın sıcak ve samimi anlatımı bu kuşkuları dağıtıyor, giderek artan bir saygı bırakıyordu karşındakinin üstünde. “Polisler kapıyı kırıp, içeri girdiklerinde korkuyla karışık bir şaşkınlık yaşadım. Parti belgelerinin yerini biliyordum. Ama onları toptan yok edecek bir hazırlığımız yoktu. Bu büyük bir hataydı. Yine de şaşkınlık geçirmeseydim, bir kısım belgeyi yok edebilirdim. Bu benim bağışlanamayacak bir hatamdır. Bu nokta da Parti'nin beni cezalandırmasını istiyorum.”, “Şube'ye götürüldüğümde, ilkin oportünist bir

tutum takındım. Türkçe bilmiyormuş gibi davrandım. Onların -polislerin- benim Türkçe bildiğimi, bildiklerini anladığım anda konması gerken tavrı takındım. İlk tavrımın doğru olmadığını daha şubedeiken anlamıştım.”, “Avrupalı olduğumdan dolayı fazla işkence yapmaya cesaret edemediler. Bu durum hoşuma gitmedi. Diğer insanlarla aramda bir ayrıcalığın olması rahatsız edici bir şeydi”
....Anlattığı şeyler öylesine dolaysızdı ki soru sormasına gerek kalmıyordu, karşısındakinin. İşkencehanede “sır küpü” olan bu kadın, yoldaşlarına karşı olabildiğince açtı.

Geçen hergün Barbara hakkında varolan önyargıların birbiri ardı sıra yıkılışına tanıklık ediyordu. Geldiğinin daha ilk haftasında cezaevi kitlesi kendilerinden biri olarak bağırarak basmışlardı, bu “gizemli” Avrupa kadını.

Yüreği, mücadele yürüttüğü ülkenin insanı ile kaynaşmayla dopdoluydu. Onu tahliye törenlerinde Govent oynarken görenler “helal olsun” demekten kendilerini alamıyorlardı. Ama ona hep “Avrupalı” gözüyle bakmak isteyenler de vardı. O bu insanların “çav”larına, “iyi akşamlar” yanıtını vererek, “artık gerçeği görün” diyordu.

Kimilerin ise kafasında halen bir soru işaretiydi, onun mücadele yürütmek için “neden Türkiye’yi, “neden TKP/ML’yi seçtiği, Soru dolu kafalara şu açıklamayı yapıyordu Barbara “1918 yazında, Sovyetler Birliği’nde iç savaş patlak verdiğinde, karşı-devrimci güçleri bastırmak, sosyalizmin muzaffer ilerleyişini devam ettirmek için, Sovyet vatandaşlarıyla birlikte, diğer uluslara mensup binlerce devrimci, komünist kızıl ordu saflarındaki yerini aldı. Bunun temel nedeni sınıf savaşımının fırtına merkezinin Sovyetler Birliği oluşuydu. Bu, enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneğiydi. Ve bu olay benim için bir esin kaynağı olmuştur. Bugün devrimin fırtına merkezi Peru ve Türkiye’dir. Bu ülke devrimlerine destek vermek, hatta bir fiil içinde yer almak enternasyonalist bir görevdir. Ben bu görevin bilinciyle hareket ettim. Burada neden daha gelişkin bir savaşımın içinde olan PKP’ye katılmadığım sorulabilir. Bu noktada tercihim ideolojiktir. PKP’yi ML görüyorum, ama üç dünyacı bir eğilim içinde olması tehlikelidir. TKP/ML ise ML-MZD’nin bilimsel savunucusudur. Tercihim bu nokta da TKP/ML olmuştur.”

İnce, uzun bedeniyle Sağmalcılar zindanının koridorlarını arşınlayan bu kadını, aşılmaz bir uçurum koymuştu, kavga kaçkınlarıyla arasına. Sağmalcılar zindanında kendisiyle bir süre “kader” ortaklığı yapan, işkencedeki olumlu tavrına rağmen, tahliye olduktan sonra ML gençlik içinde çıkan hizip yanında yer alan bir eski yoldaşı için şunları söylüyordu “işkencedeki olumlu tavrı nedeniyle saygı duyuyordum ve o dönemde gerçekten saygınlık duyulacak bir kişiliğe sahipti. Ama hizip içinde yer alarak, Parti’ye içten darbe vurmak istedi. Sonuçta düşmanla ortak hareket etti. Bu nedenle benim açımdan beş para etmez biridir.” Öylesine hassastıki bu konularda, kavga kaçkınlara en ufak bir yardımı olmasından özenle kaçınıyordu. Avrupa hayalleri içinde olan bir tutuklunun, kendisine Almanca öğretmesi talebine verdiği cevap öğreticiydi: “Bir devrimcinin kavga kaçkınlara yardımı olamaz.”

Kavganın bu olası durağına mekan kurupta, zoru göğüslememek olur mu? Bugün koalisyon hükümetine hesap soran(!) ANAP hükümetinin Eskişehir tabutluklarının, siyasi tutsaklara dayatılışı, bu “kavgada durmaz” kadının tutukluluk dönemine denk gelir. Tabutluklara karşı aktif direnişin savunucusudur. Yoldaşları ve devrimci dostlarıyla tereddütsüz yatırır bedenini süresiz açlığa. O ince zayıf bedeni, en ufak bir tepki göstermez uzun süreli açlığa. Çünkü inançlarıyla bütünleşmiş bedeni. Ve açlığın 19. gününde egemenler boyun eğdiğinde direnişe, O da zafer sloganları atıyordu yoldaşları ve devrimci dostları gibi.

Kavganın kızgın alevine atılmaktan tereddütsüz olan bu kadın, yoldaşlarına da müthiş bir tutkuya bağlıydı. Bir gün bir burjuva basının iç sayfalarında, genç bir yoldaşının bacağına kesildiğini okur. Günlerce süren bir suskunluk içerisine girer. Rahatsızlandığını sanır çevresindekiler. Suskunluğunun nedeninin ideolojik olduğunu söyleyenler de olur. Ve suskunluğunu parçalar, bir dergide yoldaşının zafer işaretli fotoğrafını gördüğünde. Hüznü mutluluğa dönüşmüştür. Bu durumu şöyle açıklar çevresindekilere “partimizin çok değerli savaşçıları var.” O'ndaki bu tutkuya tanık olan birçok kişi sorgular kendini “ben neden böylesine tutkun değilim yoldaşlarıma” diye.

Son derece titiz bir çalışma içindedir, mahkemeye çıkacağı günler yaklaştığında. Mahkeme kürsüsünü, devrimin kürsüsüne çevirmede kararlıdır. Sorgusunu hazırladığında, düşüncelerini almak için yoldaşlarına verir. Yoldaşları hukuki kaygılarla sorgunun bazı bölümlerin çıkarmayı, önerdiğinde tepki gösterir. Hiçbir hukuki kaygı gütmeyen, hesaplaşmak istemektedir düşmanlarıyla. “Bunu savunmada yaparsın” diye zorlukla ikna ederler yoldaşları O'nu. Ama mahkeme kürsülerinde, sorgusunda çıkarılmasına rağmen, “İsmaillerin Hesabını Soracağız!” diye haykırmadan duramaz. Birlikte yargılandığı F. Birşat İlhan'ın, mahkemede gözyaşı dökmesine kızar. Onun bu tavrını “Partimizin ve İsmail'in ruhuna yakışır bir tavır değildi. Bu dramatik sahne burjuva basının işine yarayacak” diye değerlendirir. Gerçekten ertesi günü F. Birşat İlhan'ın gözyaşlarını manşete çıkaran burjuva basını, O'nun direngenliği karşısında suskundur.

Hareketli geçen cezaevi günleri, çoğaltır ortak yaşananları. Ve bu yazının yazarı tabulaştırmamak için O'nu, 7 aylık birliktelikte özellikle aramasına rağmen yaşanan bir olumsuzluğu bulamaz. Yaşamının her anı mücadeleyle dopdolu olan bu kavga kadınının tahliyesinde söylediği şu sözler, bugün gerçekliğe dönüşmüş, yaratılan mücadele alanlarına kavgaya sevdalı yürekleri beklemektedir; “Dağlarda hepimize savaşacak bir mevzi hazırlayacağız. Sizleri bekliyorum”.

Kavgası kavgamız, yolu yolumuzdur.

Bir kadın haykırıyor;

emek ile sermayenin kardeşliğine dair

nutukların atıldığı

sarışın orospuların göbeğinde şarabın gizinin arandığı

bir ülkede

“Ben sosyalizm için yaşıyorum”.

Bir kadın ki,
doyamadan daha çocukluğunun güzelliğine,
öğrenmiş zorun devrime ebelik ettiğini.
Onbeşinde kucaklamış kavgayı,
zindanların karanlık duvarlarıyla tanışmış onyedisinde.
Yirmisinde kaptırmış gönlünü,
hareketin görkemliliğine.
bırakırken ömrünün ilk onüç yılını
aramaktadır kurtuluşa giden yolu kavganın içinde.
Ve bulur bir, 1 Mayıs günü o kızıl yolu
1 Mayıs birlik günüdür
1 Mayıs dayanışma günüdür
1 Mayıs kavgaya günüdür
ve MLM'ye uzanan yolun başlangıcıdır 1 Mayıs
kavgaya nikahlı bu kadın için.

Bir kadın haykırıyor;
“aya çık” amayanların mekanı
“asi’lerin uyku yurdu Avrupa’dan
“en zayıf halkasından koparılacaktır zincir,
uyanın ve parçalayın bu halkayı.”

Bir kadın ki,
söylenenle, yapılan arasındaki çelişkiye tahammülsüz,
kavganın kızgın örsüne uzanmada tereddütsüz.
Ve uzanır Avrupa metropollerinden
“zincirin zayıf” olduğu halkaya
Türkiye’ye

zorludur kavga
koparır atar titreyen yürekleri
tarihin en derinliklerine.

Kavganın zorluklarını bal eyleyip
savaşanlar vardır
“bitti” sanıldığı yerde kavganın.

Ve bu kadın savaşanlardandır

kırıp kapıları girdiğinde kan emiciler içeri,
ölüme tavizsiz yürümesini bilenlerdendir.

Bir kadın haykırıyor,
direnişin ve ihanetin tanığı,
Gayrettepe'nin kan ve irin kokan mahzenlerinde
"susmayan dilimi kilitliyor
ve konuşmama hakkımı kullanıyorum".

Bir kadın ki,
sarılmış yoldaşlarının direniş bayrağına,
yaşatıyor kızıl direniş ruhunu işkencehanelerde
kızıl bir meşale gibi aydınlatırken
alev alev işkencehaneleri,
kararıyor, cellatların suratları.
Ve mahrur, ve mahzundur eğilmeyen başı
patlayan flaşların önünde.

Bir kadın haykırıyor;
mülkün adaletin temeli olduğu
kan emicilerin işgal ettiği kürsülerden
"beni ancak enternasyonal proletarya yargılar
siz değil".

Bir kadın ki,
kucaklamasını bilmiş direnişi,
özgürlüğüne prangalar vurulduğunda da.
zulüm kudururken ininde
yatırmış bedenini açlıklara,
meydan okurcasına

Bir kadın haykırıyor,
ihanetin bir kardelen misali parçalandığı,
direnişin mevzisi munzur dağlarından;
"yükselecektir kızıl bayrağımız,
bedenimizin toprağa düştüğü yerden".

Ooy bacım! bu ne yaman haykırış
bu ne yaman inanç
bitmez bir cephane olup
dolanmışsın gerillanın yüreğine
beynine,

adını haykırarak ilerliyor yoldaşların
düşman mevzilerine
gerillanın,
yoldaşlarının sana sözüdür güzel bacım
yoldaşım
kalmayacak kanın yerde
yurtacak karanlığı mavzerlerimiz
çarpıştığın mevzilerde.

Not: Aktüel dergisinin 11-17 Mart 1993 tarihli, 88. sayısında "Marksist-Leninist Heidi' nin ölümü" başlıklı bir yazı yer almaktadır. Öncelikle, bu güzel yazıdan dolayı, Barbara' nın kavga arkadaşları olarak Aktüel dergisine teşekkür ediyoruz. Ama yazıda yer alan bir yanlışlığı düzeltmeyi de görev sayıyoruz.

Yazıda, "Barbara' nın cezaevinde arkadaşlık kurduğu Müjgan Aslan' ın anlatımlarından yola çıkılarak, İsmail Oral ile Barbara arasında duygusal bir ilişki olduğu belirtilmiş. Buna kanıt olarakta İsmail ORAL' ın adı geçtiğinde Barbara' nın dalıp gittiği gösterilmiş. Şunu hemen belirtelim ki, yoldaşları, İsmail' in adı geçtiği yerde Barbara' nın sadece dalıp gittiğine değil, herkesten gizlediği o göz yaşlarını döktüğüne de tanıklık etmişlerdir. Ama bunun nedeni Barbara' nın İsmaille var olduğu iddia edilen duygusal ilişki değil, yoldaşlarına, komünist önderine olan tutkusu ve bağlılığıydı. Barbara' nın İsmail ORAL' la yoldaşlık ilişkisi dışında bir ilişkisi yoktur. Bunu belirtmemiz böyle bir ilişkiyi leke olarak görmemizden değil, O' nun yoldaşlarına olan tutkusunun farklı yorumlanmasını önlemektir.

Şêr Şêre çı jin uçı mêre

yoldaşı Seyit

Bugün yeni doğan günün daha ilk saatleri, dün sert rüzgar ve şiddetli yağın yağmurdan eser yok. Akşam gökyüzünü saran yoğun sis, bu sabah yerini, pencerenin demir parmaklıkları arasından süzülen ve tüm gayretine rağmen koğuş içerisine gün boyu ancak yarım metre uzanabilen güneşe bırakmış. Gecenin ölüm sessizliği yerini, yeni günün ilk hazırlıklarına başlayan yoldaşların hareketliliğine çoktan terk etti bile. Günün ilk çayını yudumlararken yüreklerdeki coşku ve sevinçli esprilerle birlikte duvarları yıkıp gökyüzünün maviliğini kucaklayıp dağların doruklarına ulaşıyor adeta. Sabahın mahmurluğunda dört duvar arasında bu coşku ve sevinç niye? Bugünkü “aşırı” sevinç, partinin gerçekleştirdiği özgürlük eyleminin sevinci, dayanışmanın güzel örneklerinden biri olan devrimci tutsakların özgürlüğü kucaklayışının sevinci. Bu coşku, şanlı bir geleceğe sahip olan TKP/ML'ye güvenin, devrime olan inancın coşkusu. Bu inanç, bu coşku ve bu sevinç tökezleyenlere ve kaçıklara rağmen hiçbir zaman azalmadı, hiçbir zaman bitmedi ki heval.

Kara haber tez ulaşır bacım, dağlardan mahpuslarda yatanlara. Bu kez de gecikmedi. Tohum olup toprağa düşen altı kızıl partizandan biri, kızıl siyasi iktidarlar yolunda And Dağları'nın zirvesinden havalanıp, Munzur'un dokurlarına inen Kinem olduğunu çok geçmeden öğreniyoruz.

Oy bira oy, isyanım, isyanım şeride takılı üç ayak olmuş heval, sloganlarımız şimşek olmuş çakıyor. Kinimiz ve öfkemiz daha bir bilenmiş, balyoz olmuş duvarları yıkıyor bira.

Düşünüyorum çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim Kaypakka-ya Ocak ayında yaralı olarak düşmana tutsak düşmüştü, kırsalda ilk şehidimiz TIKKO komutanı Ali Haydar Yıldız'ımız, ilk kadın şehidimiz Meral Yakar Ocak'ta şehit düşmüştü. Sana hangi birini sayayım heval, onlarca komünist, yurtsever ve devrimcinin bedenleri düştü Ocak'ta toprağa. İşte yine

www.partizanarsiv.net

Ocak, altı kızıl karanfil daha boy vermek üzere düştü toprağa ve daha şimdiden doruklarda kök salıp filizlendiler bile.

Düşünüyorum yoldaşımı, faşizmin bizleri dışarının sıcak pratiğinden bedenlen koparıp alıkoymaya çalıştığı tutsaklık koşullarında tanışmıştık onunla. O tutsaklığının daha ilk gününde tutsak yoldaşlarıyla kenetlenerek bizlere yoldaşlık ilişkisinin en güzel pratiklerini göstermeye başlamıştı bile. O, tutsaklık koşulları boyunca partiye ve devrime olan inancını, gerek yoldaşlarıyla olan ilişkilerinde ve gerekse de devrimci tutsaklarla kurmuş olduğu diyaloglarda her zaman gösteriyordu. O, partinin siyasal iktidar hedefi doğrultusunda yürüttüğü gerilla savaşının bilinciyle, emekçi halkımızın dağlardaki tek umuda kavuşmanın gerekliliğini ve özlemini sürekli dile getiriyordu.

O'nun partiye ve yoldaşlarına duyduğu sevgiyi, tutsaklık koşullarında ki bir pratiğinde daha iyi anlamıştım.

Düşmana yaralı esir düşen bir yoldaşımızın cezaevine gelmesini gözlüyorduk. Barbara bizlere, "yoldaş geldiği zaman koğuşa götürmeden görmek istediğini, yoldaşın durumunu görmeden götürürsek kendisinin tedirgin olacağını ve uzun bir dönem göremeyeceğini" belirtmişti. Bizlerde onun bu istemini onaylamıştık. Yaralı yoldaş cezavine geldiği gün benimle bir yoldaş, yaralı yoldaşı sedyeye koyup Barbara'nın istemini de unutarak koğuşa geldik. Yaralı yoldaşın geldiğini temsilci yoldaştan öğrenen Barbara bana ve diğer yoldaşa karşı tavır alıp bizlerle iki gün konuşmadı. Daha sonra tavrının yanlışlığını belirtip bizimle tartışırken, benim tartışmada gösterdiğim yanlış yaklaşıma karşılık, O bizlerde olması gereken yaklaşımı ve doğru anlayışı ortaya koydu. Böylece bizlere birkez daha yoldaşlık duygusunun ve sevgisinin nasıl olduğu, nasıl olması gerektiğini pratiğiyle göstermiş oluyordu.

Sen enternasyonal proletaryanın yiğit kızı. Sen yaşamının her adımında, kavganın her alanında göstermiş olduğun inanç ve kararlılıkla örnek oldun bizlere. Elinden bıraktığın mavzer düşmedi yere, uğruna can verdiğin düşüncelerin yoldaşlarının yüreklerinde ve bilinçlerinde yaşıyor, yaşacak.

BARBARA'YLA TUTSAKLIĞI PAYLAŞMA ŞANSINA SAHİP OLMUŞ
BİR DEVRİMCİNİN KALEMİNDEN...

Altınçağ mücadelesi içerisinde yaşamın en görkemli pratiği sergileniyor!

Barbara yoldaş proletarya savaşımının muhteşem meşalesidir.

yoldaşı Serhat

Diyalektik materyalist düşünce halkların mücadelesinin er ya da geç zafere ulaşacağını söyler. Bu tabiatın kaçınılmaz zorunluğudur. Bu gerçeği bilince çıkaran devrimciler, halkların yanında, geleceğin aydınlık günlerini inşa etme savaşımına katılmışlar, halkın devrimci kalkışmalarına önülük etmişlerdir. Öyle güzellikler vardır ki, sıradan bir insanın bile bu güzellikler karşısında durup düşünmemesi, hayranlık duymaması elde değildir. Barbara yoldaş işte böyle bir güzelliğin örneklerinden biri oldu. Dünyada eşine az rastlanır bir pratik sergileyerek son derece rahat yaşam koşulları bir yana bırakıp, halkların geleceği uğruna mücadelenin ateş hattında yer aldı.

O'nu ilk defa cezaevinde tanıdım. Kamuoyunda "Hasanpaşa Operasyonu" olarak bilinen, İsmail Oral ve Hatice Dilek adlı iki devrimcinin katledildiği operasyonda onun da yakalandığını gazetelerden öğrenmiştik. Böyle bir insanın saflarımızda mücadele ediyor oluşu, bizi gerçekten gururlandırmış

ve devamının etkisinin güçlülüğü karşısında hepimiz coşkuyla dolaştık. Hepimizin kafasında nasıl bir insan olabileceğine dair binbir soru uyanmıştı. Çoğumuz onu Türkçe'yi konuşamayan, Avrupa'nın farklı kültürel yaşamında biçimlenmiş farklı bir kişilik olarak kafamızda canlandırıyorduk.

Cezaevine gelişimin ikinci günüydü. O'nu tanımanın merakıyla dolaştık. (İşkenceden yeni çıktığı ve açlık grevinde bitkin düştüğünden ilk gün sadece temsilci arkadaşımızla görüşüp dinlenmeye gitmişti.) akşam, tahliye olan bir arkadaş için, şebekede kutlama yapılacaktı. Onun da gelebileceğini düşünerek bir an önce şebekeye çıktık. Burda basında çıkan resimlerden onu kabaca tanıyorduk. Bayan arkadaşların koşuşlardan çağrılıp, tahliye şenliğine gelmeleriyle ilk defa onu gördüm.

Uzun saçlı, utangaç, çevresini merakla izleyen bir görünümü vardı. Gardiyanların, cezaevi idaresinin, tüm siyasi tutsakların ilgisi üzerindeydi. Herkesin meraklı bakışları onun üzerindeydi. Yanına doğru yaklaşıp "nasılsın yoldaş!" dedim. O an bunu İngilizce ya da Almanca mı söyleseydim diye düşünürken; O rahatlıkla "iyiyim yoldaş sen nasılsın" dedi. Biraz tuhaf oldum doğrusu. Daha sonraki tartışma sohbetlerimizde Türkçeyi oldukça iyi telafuz ettiğini gördük. İdeolojik-siyasi tartışmalarda birçok şeyi bizden daha kolaylıkla ifade edebiliyordu.

Hiç unutamıyorum. Almanya'da bulunmuş ve Almanca bilen bir arkadaşın bir sohbet bitimi sonrası ona "çüz" demesine "iyi akşamlar" diyerek cevap vermesi, arkadaşın oldukça şaşkınlmasına neden olmuştu. Orada bulunan birçok tutuklunun kahkahalar atmasına neden olan bu olay, uzun süre espri konusu olarak aramızda sürdü. Barbara, kendisinin, bizden olduğu konusunda çok hassasdı. Bizim yaşam tarzımızı, kültürümüzü son derece dikkatlice gözlemliyordu. Ayak uydurmada da kesinlikle zorluk çekmiyordu. Bu yüzden kendisini dışardan, Avrupalı biri gibi gören davranışa, sözlere bizim dilimizde ve bizim üslubumuzla yanıt vermeyi ilke gibi birşey edinmişti. Buna bağlı olarak O'nu birçok kez Kürtçe öğrenmeye çalışırken görmüştüm. Kürt arkadaşlarla Kürtçe konuşmaya çalışırdı.

O enternasyonal bir devrimci olmanın bilinciyle halkların kültürlerinin olumlu yönlerini bağrında yoğunmada tam bir usta idi. Onunla geçirdiğim 3-4 aylık tutsaklık yaşantısı süresince, bir komünistte olması gereken disiplin, canlılık ve yaşama sevincini bir kez daha yaşadık. Eğitim çalışmalarındaki öğrenme aşkı, Proletarya Partisi'ne olan bağlılığı her tartışma içinde görülebiliyordu. Nasıl olup da Avrupa metropollerinin yoz kültüründen korunduğunu ona sorduğunuzda "bir komünist iradesiyle her türlü zorluğun üstesinden gelir" demişti. Gerçekten de söylediklerini cezaevi yaşantısında pratige geçiriyordu. Zaten cezaevi onun için, bir cezaevi olmaktan çıkmış, kendisini çok yönlü geliştirmeye daha bir olanak sağlayan okul haline gelmişti. Sportif faaliyetlerden, çeviri çalışmalarına, araştırma yazılarından, siyasi tartışmalara kadar birçok alanda yoğun bir efor sarfederek geçirdi cezaevi yaşantısını.

Bir bayan yoldaşla şebekede volta atarken, sırtının neden ağırdığını kendisine sorduğumuzda, "Barbara karete dersi veriyor" demişti de, bayağı gülmüştük. Keza voleybol maçlarında da bütün ba-

yanlar Barbara'nın kendi takımlarında yer almasını istiyormuş. Çünkü hangi takımda yer alıyorsa, o takımın galip geleceğini anlamak zor bir şey değildi. Erkek yoldaşlarımızın düzenlediği futbol karşılaşmalarına yoğun biçimde katılmak istememize ve bu konuda ısrarlı olmamıza rağmen cezaevi koşulları nedeniyle bunu gerçekleştirmek mümkün olmamıştı.

Görüşlerdeki sempatikliği ve esprituëlciliğiyle ziyaretçilerin ilgi odağıydı. Devrim için mücadele etmenin onurluluğunu bıkip usanmadan anlatırdı tel örgülerin arkasından. Onu görüşcülerimizle tanıştırmak ilk işimizden biriydi zaten. Kavgamızın tüm dünya halklarını sarmalayacağını muştusu olan bu kadın tüm insanları etkilemek de yeterliydi. O'nu sadece tanıştırmak bile birçok şeyi anlatmaya yeterdi. Tahliye olduğumda, sarılarak ağlaması hayatım boyunca unutmayacağım en değerli anı olacak her halde. Cezaevi sonrasında karşılaştığımda kararlılık ve inancını, savaşın göbeğinde yer almadaki isteğini gözlerinden okuyabiliyordum.

O'nun Alpler'de başlayıp Munzur'da süren savaşını burjuva basın-yayın organlarının bile hayranlıkla karşıladığı bir mücadeleydi. Gerek yakalanışında, gerek öldürülüşünde tüm basın-yayın organlarının ilgisi haksız değildi. O yerkürenin üzerine doğan ve kızgın ışınlarını Türkiye'ye gönderen yılmaz bir proletarya devrimcisiydi. Burçlara diktiği kızıl bayrak elden ele dolaşacak, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin alınının ortasında patlayan demir bir yumruk olacaktır.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Barbara Yoldaş Zaferin Müjdeleyicisidir!

Barbara'ya

Müjgan ASLAN

Seni anlatabilmek... Ne kadar güç. Hiçbir tanımlama yetmiyor seni anlatmaya. İnançları uğruna ölebilmeyi, enternasyonalist boyutuyla yaşayan kaçınıcı güzel insandır Barbara bilemiyorum. Barbara'ların yaşadığı operasyonu basından izliyorduk cezaevinde. En son tutuklandıklarını öğrendik. Koğuşumuza enternasyonalist bir devrimcinin geleceğinin merakını, heyecanını yaşıyorduk. Güzel bir akşam üzeriydi. Yemekhaneye indiğimde onun ve arkadaşının geldiğini söylediler. Onların masasına doğru yöneldiğimde içten gülen bir çift gözle karşılaştım. Kafamdaki Avrupalı tipine hiç de uymuyordu gülen gözleri. “Merhaba. Aramıza hoşgeldin” dediğimde Türkçe “hoşbulduk” dedi ve sarıldık birbirimize. Cezaevine gelmiş gibi değil de, evine gelmiş bir insanın sıcaklığı ve rahatlığı ile şubede yaşadıklarını bizlere anlatıyordu. Morali çok iyiydi. Bu halinin çevresindeki insanlara güç verdiğini hissediyordum. “Ne güzel insansın” Barbara dedim içimden, seni tanıyor olmak bizim için bir şans olsa gerek.

Kısa sürede bütün cezaevinin ilgi odağı haline geldi. Şebekeye çıktığımda değişik örgütlerden olan arkadaşlarla sohbetlerini, voltalarını görürdüm. Herkese açık bir insandı.

Koğuşta camın kenarını ve ranzanın ikinci katını seçmişti kendisine. Neden hep üstte yatıyorsun Barbara dediğimde, üstün hem havadar hem de gökyüzüne yakın olduğunu söylemişti. “Uyandığında gökyüzünü görebilmeliyim” derdi.

Günlük yaşamında çok düzenliydi. Bildiği uzak-doğu sporlarını gönüllü olarak isteyen herkese yaptırırdı. Kahvaltıdan sonra günlük gazeteleri okumaya çalışır, eğer şebekede işi yoksa kitap okumaya başlardı. Yurtdışından bolca mektup ve günlük gazete gelirdi kendisine. İlginç bir haber bulduğunda bize aktarırdı hemen. Güneşi, güneşlenmeyi ne de çok severdi. Saatlerce hiç usanmadan kızgın güneşin altında kitap okurdu.

Temizliğe çok önem verirdi. Dolabının, yatağının düzenliliği hepimizin dikkatini çekerdi. Havalandırmanın yıkanmasında büyük bir gayretle çalışırdı. Kimileri bu tür ortak işlerden kaytarmaya çalışırken, paçalarını sıvayıp eline ilk süpürgeyi alan o olurdu. Herşeyini hepimizle paylaşırdı. Özel anma günlerine ne de güzel hazırlanırdı. Duşunu alır, en güzel elbiselerini giyer, koşarcasına giderdi.

Abimael Guzman'ın siyasal görüşlerini açıklayan Almanca bir metnin Türkçe çevirisini birlikte yapmaya başlamıştık. İkimizde çok zorlanıyorduk. En ufak bir hata yapmak istemezdi. Çok titizlikle duruyordu bu çevirinin üzerinde. Türkçe karşılığı tam kafasına yatmayan kelimeler olduğunda, kalsın derdi. Üzerinde tekrar çalışmak üzere bırakırdı.

Evet Barbara, seni anlatabilmek hiç de kolay olmuyor benim için. Öldüğünü duyduğumda yüreğim ezildi. Yüreğimin çılgınlığını duydun mu bilemiyorum. Neler geçmedi ki usumdan. O zaman daha iyi anladım Tunceli'ye olan tutkunu, hasretini. Bütün yaşamını, ideallerini Tunceli üzerine kurmuşsun. Her zaman bizimle birlikte olacaksın BARBARA. O büyük gün geldiğinde yine birlikte koşacağız güneşe.

İçimizden biriydin ve daima öyle kalacaksın.

Proleter enternasyonalizmin kızıl gülü

H. ERDEM

Anti-terör yasasının yürürlüğe girmesiyle birlikte işkenceci cellatlar dilediğine işkence yapacak, dilediğini sakat bırakacak, dilediğini öldürecek istediği eve baskın düzenleyecek, istediğini kayıplar listesine ekleyecek ve istediği insanları katledecek; kısacası işkenceci cellatlara yeni bir gün doğmuştu. Ve 3713 sayılı yasa gereğince de işkenceci cellatlar ve kelle avcıları hakkında "dava açılmaz, tutuklanamaz ve yargılanamaz" maddesiyle devlet terörü yasallaştırılmıştır. Anti-terör yasasından güç alan, işkenceci cellatlar 19 Mayıs 1991 tarihinde "intikam" yeminiyle yola çıkarak sundukları "çiçeklerle" ve "20 saniye de" Hasanpaşa Katliamı'nı gerçekleştirdiler. İşte Barbara Anna KİSTLER'i tanımam Hasanpaşa Katliamı'yla başladı.

19 Ekim 1991 tarihi benim için başka anlam ifade ediyordu. Çünkü cellatlar pusuya yatmıştı ve sabah 8.00'de sokak infazı gerçekleştirecekti; bu kez hedefleri bendim. Tıpkı İsmail'ler, Hatice'ler, Barbara'lar gibi ben de iyiden, güzelden, ezilenlerden, sömürülenlerden ve de emekten yana olduğum için gündüz sokak ortasında, kurşun yağmuruna tutuldum ve vücudumun çeşitli yerlerinde 8 kurşun yarası aldım; akabinde bir bacağımlı kaybettim. Yaklaşık bir ay İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Acil Cerrahi Bölümü'nde kaldıktan sonra yaralarım iyileşmeden zorla cezaevine götürüldüm. Direnmem sonucu beni cezaevi hastanesine götürdüler. Burada hiç siyasi tutsak yoktu ve 2 gün sonra Eskişehir tabutlarının kapatılmasıyla sonuçlanan özgürlük mahkumlarının şanlı açlık grevi direnişinin ardından durumları ağırlaşan TKP/ML tutsaklarından biriyle tesadüfen hastanede karşılaştık. Beni bından tanıyorlardı. Fakat halen Çapa Tıp Fakültesi'nde olduğumu biliyorlarmış. Daha sonra Seyit KÜLEKÇİ'yi yanıma refakatçi olarak gönderdiler. Yaklaşık 2 hafta tutukevi hastanesinde kaldıktan

sonra Halil Çakıroğlu'na bir yazı göndererek geleceğimizi bildirdik. Ve Barbara da geleceğimizi öğrendiği için pastalar ve yemekler hazırlamaya koyulmuş; ve Halil'e "Hasan geldiğinde beni mutlaka çağırın" demiş.

Cezaevi karantinasında bazı işlemlerin yapılmasından sonra saat 17.30'da C-II koğuşuna gittik. Buradaki arkadaşlarla tanıştım ve konuşmamızdan sonra saat 18.30'u geçiyordu. Halil'le konuşmaya daldığımızdan dolayı Barbara'ya haber vermeyi unutmuştu. Artık bugün Barbara'yla tanışamayacaktık; çünkü bu saatte kadın-erkek görüşmesi olanaksızdı. Ama Barbara benim geldiğimi öğrendiği için, yaptıkları pasta ve yemekleri C-II koğuşuna göndermişti. Hastalığın verdiği iştahsızlığa ve pasta sevmiyor olmama rağmen ilk kez iştahla yiyordum.

Ertesi gün Barbara sabırsızlıkla beni görmek için koridardaki arkadaşlarla görüşür ve konuşur. Arkadaşlar benim ayağa kalkacak durumda olmadığımı Barbara'ya söyledikten sonra idareden izin alınarak, Barbara ilk kez C-II koğuşuna geldi. Ve birbirimize sarılıp, hasret giderdikten sonra Barbara Seyit Külekçi'ye dönerek "Seni Hasan'ın yanına refakatçi olarak gönderdik, ama sen Hasan'a değil kendine bakmışsın. Gittiğin zaman çok zayıftın" şeklinde espri yaparak epey bir süre Seyit'e takıldı. Daha sonra Halil'den hesap sormaya başladı. "Neden bana dün haber vermediniz. Oysa ben, 19 ekim tarihinden sonra Hasan'ı görmek için sabırsızlıkla bekliyorum. Dahası yoldaşıma nasıl yardımcı olabileceğimi düşünerek onu bekliyorum, ama siz tek kendinizi düşünerek bencil davranıyorsunuz" dedi. Barbara her ne kadar Halil'e kızırırsa da onun kalbini kırmamaya dikkat ediyordu. Barbara gerçekten sevgi dolu, coşkulu, yoldaşlarını, ezilen halkları seven, inandığı ML-MZD'si için gerektiğinde canını veren ve kaldı ki halk demokrasisi, sosyalizm, altınçağ mücadelesinde kızıl bir gül iken, Der-sim dağlarında şehit düşmesini bildi enternasyonal proleterya için.

Barbara'yla tanışmamız işte böyle oldu. Artık Barbara'nın gelme imkânı yoktu; bunun için benim koltuk değneği kullanmam gerekiyordu. Başkan Mao'nun "Hiçbir şey zor değildir bu dünyada, eğer dorukları fethetme cesaretin varsa" şiarını kendime ilke edinerek koltuk değneğine sarıldım ve yürü-meyi başardım. Artık koridora çıkabiliyordum. Dolayısıyla hem Barbara'yı görebiliyordum, hem de görüşlere çıkıyordum. Barbara ile konuştuğunda onu daha iyi tanıyordum ve ondan çok şeyler öğreniyordum.

Cezaevinde yaptığım işlerden biri de beste yapmaktı. Barbara enternasyonal bir şiir vererek bestelememi istedi. Şiirin adı "halkımız özgür oluncaya dek" di. Bunu bestelemek için uzun bir süre uğraştım. Ama şiirin ölçüsü farklı farklı olduğu için zorluk çektim. Ama şimdi sana söz veriyorum ki en kısa zamanda ve en güzel şekilde besteleyeceğim.

Kadınlar koğuşunda TIKB davasında yargılanan bir bayan arkadaş, kolundan aldığı kurşun yarası sonucu kolu felç olmuştu. Bayan arkadaşın bunun için morali bayağı bozulmuştu. Umudun, sevginin, bilimin taşıyıcısı olan Barbara bu arkadaşına beni anlatarak acılarını nasıl yendiğimi ve moralimi yüksek

tuttuğumu anlatmış. Yani Barbara ona “Yaşamak direnmektir, direnmek gelecektir, gelecek ellerimizdedir” şiarını öğretmişti.

Barbara benim biran evvel sağlığıma kavuşup protez bacak takmamı çok istiyordu. Çünkü düşünmana inat daha kararlı ve inançlı bir şekilde ayağı kalkmam ve yürümem gerekiyordu.

Barbara'nın tahliye olması benim için bir başka anlam ifade ediyordu. Çünkü ben cezaevindeyken ilk kez biri tahliye oluyordu ve tahliye olan da benim canım yoldaşımdı; yani Barbara'ydı. Onu sloganlarla, halaylarla, marşlarla uğurladık; sıra sarılıp vedalaşmaya gelmişti. Barbara tek tek yoldaşlarıyla görüşüyordu ve sıra bana geldiğinde göz yaşlarımı zor tutuyordum. Bir yandan gittiği için üzülüyordum, ama diğer yandan özgürlüğüne kavuştuğu için seviniyordum. Ama onun yeri aktif mücadelenin yeriydi, doğru olan da zaten buydu ya...

Sık sık görüşe gelerek tel örgülerin diğer tarafında olduğunu alıştırdı bize. Çünkü koridorlarda ve kabinlerde yeri çok belliydi.

Bir süre sonra İsviçre'ye gittiğinde ailemden bacak ölçümü alarak orada protez bacak almış; ve Türkiye'ye döndüğünde aldığı bacağı aileme göstermesiyle ailemin morali önemli bir ölçüde düzelmışti. Çünkü bu yürümemin ilk aşamasıydı. Daha sonra acilen görüşe geldi ve bunun bana müjdesini verdiğinde dünyalar benim olmuştu ve o anki düşüncelerim şöyleydi: “Bu tür güzel, iyi insanlar için değil ki bir bacak, canımı dahi seve seve veririm. Yeter ki insanlar onurlu mücadelemize sahip çıksın ve bunun bilincinde olsun”.

Ama protez takamıyordum, çünkü bacağı iyileşmemişti. Protez takmam için yaralarımın tamamen iyileşmesi gerekiyordu. Sağlık durumumun ciddiyetini koruması sonucu 17 Şubat 1992 tarihinde tahliye oldum. Ve ertesi gün Barbara bize geldi. İlk kez dışarda birbirimize özgürce sarıldık ve uzun bir süre konuşarak hasret giderdik.

Tahliye olduktan sonra iki kez daha ameliyat oldum ve Barbara hep yanımdaydı. Hiçbir zaman arayıp sormamazlık etmedi. Zaten ben tahliye olduktan sonra da çoğu kez bizde kalırdı ve gelmediği günler ise mutlaka telefon açıp hal-hatır sorardı. 17 Nisan 1992 tarihinde ameliyat olduğum zaman o yanıbaşımıydı. Bu ameliyatla bacağımanın tekrar kesilmesine Barbara çok üzülmüştü; ama bana belli etmemeye çalışıyordu. Bu ameliyatla da iltihap kurumadığı için 2 Haziran 1992 tarihinde tekrar ameliyat oldum. Ameliyat olmadan bir gün evvel Barbara hastaneye geleceğini söyledi. Ameliyattan bir saat evvel telefonla arayıp “önemli bir işi çıktığını ve gelemeyeceğini” söyledi; başarılar diledi... Ertesi gün hastaneye geldi. Ameliyatın çok başarılı geçtiğini söylediğimde çok mutlu olmuştu. Bir-iki saat oturduktan sonra Barbara gitti ve bu Barbara'yı son görüşümdü. Ama birkaç kez telefonla arayıp durumumu sorduktan sonra telefonlarda kesildi. Artık Barbara'dan hiçbir haber alamıyordum. Taki Şubat 1993'te Dersim dağlarında şehit düştüğü güne dek. Bunu öğrendiğimde beynimden vurulmuşu döndüm. Ve buna inanmak istemiyordum; ama gerçek olan buydu.

Alpler'den Munzur'a Enternasyonalizm!

Şu an protez kullanıyorum. Yaşasaydın ne kadar çok sevinecektin buna. Ve her adım atışımda seni hatırlıyorum. Senin şu sözlerin hiç aklımdan çıkmıyor: “İsmail kararlı bir komünist olarak tanınmıştı ve hakim sınıflar öyle güzel insanlardan büyük korku duymakta, onları öldürerek kendilerini kurtaracağını umut etmektedirler. Fakat devrimciler öldürülse de devrimin gidişi durdurulamaz” diyordun. Ve ben şu an aynı şeyleri senin için söylüyorum can yoldaşım.

Anısı Yeni Demokratik Türkiye Mücadelemizde ilerleyen halkımıza ve tüm ezilenlere örnek olsun.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Yaşasın Proleter enternasyonalizm!

İnançlı, kararlı, erdemli, güzel insan, Barbara...

Sen enternasyonalist dayanışmanın bir sembolüsün. Dünya ezilen halklarının kalbine gömüldün, ebediyete kadar orada yaşayacaksın.

N. YILMAZ

Sene Ekim 1991. Sağmalcılar cezaevindeyim. (15 günlük yatılması gereken bir ceza nedeniyle). Siyasi kadınlar koğuşunda bu güzel insanla tanışıyorum. Upuzun boyu, çocuksu yüzü, sevecen bakışlarıyla bana yaklaşıyor. “Hoşgeldin, geçmiş olsun” diyor (Hasanpaşa Operasyonu nedeniyle basın ve kamuoyu gündeminde fazla kaldığı için onu gıyaben tanıyorum.) Süreç içerisinde tavır ve hareketleri, insanlarla iletişimi, olaylara bakış açısı beni çok etkilemişti.

Koğuş içi ilişkilerinde oldukça özen gösteriyordu. Temizlik ve yemek nöbetlerinde de yeni gelmiş biri değil, sanki yıllarca burada kalmış bir insanın tecrübesi ve becerisine sahipti. Ciğerlerinden rahatsız olmasına rağmen, bu tür nöbetlerini ısrarla yapmak isterdi.

Çocukları çok sevdi. Üç yaşında kızımı yanımda götürmüştüm. Ona oyuncak alamadığı (içeriye sokmak yasaktı.) için çok üzülmüştü. İngilizce basılı bir hikaye kitabının resimlerini gösterip anlatmaya çalışmıştı. Ona kendi yeğenlerinin resimlerini gösterip isimlerini söylüyor, onlarla oynadığı oyunları beraber oynuyorlardı.

Bu güzel insanı hem seviyor, hem de ona büyük bir saygı duyuyordum. Bazen latife olarak takılırdım. Neden kendi ülkende mücadele yürütmedin? diye. Gülerek cevap verirdi. “Devrimin ve

devrimcilerin vatani yoktur, istediği her yerde mücadele ederler” derdi. Yine bu şiarını tekrarlardı. “Ben enternasyonal bir devrimciyim dünya ezilen halklarının kardeşliğini ve birliğini savunurum.”

Çeşitli dönemlerde cezaevleri ile tanışıklığım olmuştur. Siyasi örgütlerin komün anlayışından, siyasi ve ideolojik tartışmalara kadar çeşitli konularda önemli farklılıklar yaşanmaktadır. Bu tür konulara Barbara'nın yaklaşımı da çok farklıydı. Her şeyden önce bir devrimci olduğunu; orada bulunan insanların da aynı inanç ve ideolojiye hizmet ettiğini vurgulayarak, bu konuda paylaşımcı, yardımsever ve bölüşümcüydü. Doğru gördüğü şeyleri söylemekten kaçınmazdı.

Her şeyini herkesle paylaşmaktan zevk alırdı. Komün anlayışında A veya B diye bir ayrıcalık gözetmezdi, gözetenlere de imalı yollardan bunun yanlış bir davranış olduğunu yinelerdi.

Araştırmacı bir insandı. Her dili ve kültürü öğrenmeye büyük bir özen gösterirdi.

Yöre folklor oyunlarını günlerce tekrarlamak ona büyük bir zevk verirdi. Bir gün avukat görüşündeyiz, Barbara ile sohbet sırasında avukatı espi olarak “bu Kürtlerin içerisinde zamanın nasıl geçiyor?” diye sorduğunda, “Ben Kürtçe’yi de öğrendim” diye cevap vermesi avukatını şaşırtmıştı.

Türkiye’yi tanımak, ezilen ulus ve milliyetlerini araştırıp kültürlerini, dillerini, yaşam tarzlarını öğrenmek büyük bir tutkusuydu.

Kadınların kurtuluşu konusunda çok duyarlıydı. “Evdeki işi nedeniyle kadın, hâlâ zor durumdadır. Kadının tam kurtuluşunu gerçekleştirmek ve onu erkekle eşit yapmak için, ev işinin sosyalleştirilmesi ve kadının da ortak üretici çalışmadaki yerini alması gereklidir. Ancak bundan sonra kadın erkekle aynı durumda olacaktır.” Lenin’in bu şiarından yola çıkarak, bu eşitliğin yolunun, demokratik halk devrimi sürecinde kadına, sınıf bilincinin verilmesi, kadın erkek eşitliğinin savunulması, devrimci proletaryanın saflarında yerini almasıyla gerçekleşeceğine inanıyordu.

Barbara cezaevi günlük yaşantısını da Marksist-Leninist bir devrimciye yakışır şekilde düzenlemişti.

Sabah yedide jimnastiğini yapar, sekizde kahvaltı, dokuz-on gazete ve günlük olayları sistemli bir şekilde eğitim çalışmaları ve tartışmalar. Günün geri kalan bölümünü de çevirilerine ayırırdı.

Bazen onu gözlemlerdim. Bitmez tükenmez bir enerji, sarsılmaz bir inanç ve ideoloji ve devrimci bilinç onu dünyanın en rahat ülkesinden koparmış, faşizmin kol gezdiği, insan emeği ve hayatının hiçe sayıldığı, insanlık onurunun yok olduğu ülkemizde TKP/ML saflarında birleştirmişti.

Bir insan düşünün hiçbir kişisel çıkar ve rahatı gözetmeksizin, yaşamının yirmi dört saatini devrimci mücadeleye adanmış, tüm güzellikleri sosyalizmin ufkunda aramış, proleter enternasyonalizm uğruna kanının son damlasına kadar savaşmış.

Sağmalcılar Cezaevi'nin tek kişilik hücre evini kendine çalışma odası yapmıştı: Buraya girdiğiniz zaman hücre değil, sanki bir parti bürosunda hissedersiniz kendinizi.

TKP/ML- TİKKO'nun kurucusu ve önderi İbrahim KAYPAKKAYA'nın özenle yapılmış bir poster, parti bayrağı ve amblemi, devrim şehitlerinin albümüyle bütünleşiyor...

Küçük bir masa, daktilosu ve sandalyesi. Sade görünümüyle bir ranza ve bir kaç çiçek.... Ve şunu düşünüyorum, devrimciler en zor şartlarda bile güzelliklerin yaratıcısıdır, bu Türkiye'deki cezaevlerinde olsa bile...

Titizlikle bağlı olduğu düşünce ve ilkeleriyle Barbara burada da bir semboldür. Tüm devrimci demokrat kadınlar da her ne şart altında olursa olsun onu örnek almalıdırlar.

Bir söyleşimizde de konu Hasanpaşa Operasyonu'na geliyor. Barbara sanki o anı yaşar gibi. Gözlerinde hüznün ve kini birarada görebiliyorsunuz. "Hakim sınıflar, devrimden ve devrimci mücadeleden korktukları için, bu kadar vahşet ve katliam yapıyorlar, ama bu korkuları boşunadır, bir gün akıttıkları kanda boğulacaklardır" dedi ve ekledi. "Bizi hiçbir şey durduramaz. Ne bu demir parmaklıklar ne işkencehaneler ne de darağaçları, zafer mutlaka proleteryanın olacaktır."

Bu da onun ne kadar kararlı ve inançlı olduğunun bir göstergesiydi.

Vazgeçilmez tutkularından birisi de şuydu: "Ah bir Munzura gidebilsem, Munzur dağlarına sırtımı dayasam, orada özgürlük türkülerini söyleyebilsem.", "Munzur dağlarında gerilla yoldaşlarımla sınıf mücadelesine aktif olarak katılabilsen..."

Barbara bunları gerçekleştirdi. Coşkulu mücadelesini Munzur'un doruklarına taşıdı, Dersim halkıyla bütünleşti ve enternasyonal proleteryanın bir simgesi oldu.

Geriye devrimci bir mücadele ve onurlu bir yaşam bıraktı.

Güzel insan BARBARA sen düşüncelerimizde bir ışık olarak yaşayacaksın.

Seni anlatabilmek

Cezaevinden yoldaşları

Partimiz TKP/ML'nin kurucusu komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümünde cezalandırılan üç polisin intikamını almak amacıyla düşmanın partimize saldırdığı bir süreçte komünist önder İsmail Oral ve Hatice Dilek'in şehit edilmeleriyle sonuçlanan operasyonda burjuva basını İsviçreli komünist Barbara Anna Kistler'in yakalanışını "terörün yurtdışı bağlantısı" diye lanse etmeye çalıştı.

Barbara'nın yakalanışı, tutsak partizanlar tarafından öğrenilmesinden sonra, hepimiz bir merak ve gurur duygusuyla dolmuştuk. Devrimin yenilgi yıllarında geçici yol arkadaşları mücadeleyi birer birer terk edip kendilerini Avrupa'nın "rahat" ortamına atmakla kalmayıp kavga kaçkınlığının, mülteci-liğin teorisini yaparak kafaları bulandırmaya çalıştıkları bir ortamda, onca olanağı ve rahatı elinin tersiyle iterek inandığı düşünceler uğruna her türlü zorluğu göze alan bu yiğit kadını merak ediyorduk.

Sınıf mücadeleleri tarihine bakıldığında enternasyonal dayanışmanın yüzlerce, binlerce güzel örneklerine rastlanabilir. Ama böylesine güzel bir örneğin partimiz TKP/ML saflarında, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin sıcak pratiğine katılarak gösterilmesi ve parti tarihinde ilk kez böyle bir dayanışma örneğinin yaşanması gururumuzu bir kat daha artırıyordu. Ayrıca işkencehanelerde TKP/ML'nin ser verip sır vermeme geleneğini sürdürmesi de gururumuzu daha da pekiştiriyordu.

Barbara'yı bu duygular içinde karşılamıştık. Cezaevine girdiği andan itibaren sadece yoldaşlarının değil, cezaevindeki bütün tutsakların ilgi odağı haline gelmişti. Bu ilgi onun gösterdiği tavırın güzelliğinde ve devrimci hareket içindeki ilk örnek olmasından kaynaklansa da, Barbara bu ilgiden büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Yaptığı işin olağanüstü birşey olmadığını bunu kendisine devrimciyim, komünistim diyen herkesin yapması gereken bir görev olarak algılıyor ve doğal karşılanmasını istiyordu. Türkiyeli bir devrimciye nasıl davranılırsa, kendisine de aynı davranışın gösterilmesini istiyordu. Barbara'nın uyarılarıyla da olsa kısa bir sürede ona karşı davranışlarımızda doğallığı yakala-

dık. Gerçi bunda Barbara'nın kısa sürede bize uyum sağlamasının da payı büyüktür. Hatta zamanla kendi aramızda yaptığımız espirilere onu da dahil etmeye başladık.

Zaman zaman "Niye Türkiye de başka ülke değil?" veya "Niye TKP/ML de başka örgüt değil?" yönlü sorulara muhatap oluyordu. Bu soruları yanıtlarken "emperyalizm en zayıf halkasından koparılabacağı gerçeğini uydugu için Türkiye'yi seçtiğini TKP/ML'nin Türkiye'deki örgütler içinde ideolojik siyasal hattı tek doğru örgüt olarak gördüğü için TKP/ML'yi seçtiğini" belirtirdi.

Cezaevi kitlesi içinde küçük bir azınlığı oluşturan bağımsızların mücadele diye bir dertleri olmadığından en büyük özlemleri Avrupa'ya kapağı atarak "rahata" kavuşmaktı. Bir keresinde bağımsız bir şahıs "İsviçre'deki ortam mücadele için daha rahat, niye orada mücadele vermiyorsun?" diye sorması üzerine Barbara çok sert şekilde "Sende mi polissin? polis de şubede bana böyle sorular soruyordu" diye tepki gösterdi. Barbara'nın tepkisi, sorunun, polisin sorduğu soruyla çakışmasından çok, kavga kaçınlarının Avrupa'da ki, Türkiye'ye göre göreceli rahat ortamı kendi kaçınıklarına bahane etmeleriydi. Oralarda yaşamış biri olarak o toz pembe örtü altında baskı ve sömürünün nasıl sürdürüldüğünü gören biri olarak Avrupa'ya en küçük bir övgü O'nu çileden çıkarmaya yetiyordu. Hatta yabancı dil öğrenmek için çok yoğun istek olmasına rağmen "dil öğrenip mülteci oluyorsunuz" diyerek isteklerini geri çeviriyordu.

Bazı insanlar vardır ki, katkıları itibariyle sınıf mücadelesinde önemli roller oynarlar. Bu onlara diğer insanlara göre daha önem verilmesini gerektirir. Bu önem onların yaşadıkları süreçte mücadeleye kattıkları, güzelliklerle, değerleriyle, geride kalanlara örnek olmasından, geride kalanların da onların yaşamlarından dersler çıkarılmasından kaynaklanıyor.

Bugün şehit düşen yoldaşlarımızın yaşamı şu veya bu yönüyle ders çıkarmak için bize zengin bir kaynak sunar. Nasıl ki önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı bütün yönleriyle kendimize örnek alıyorsak ve yaşamından dersler çıkarıyorsak aynı şekilde bir A. Muharrem Çiçek'i silahını düşmana teslim etmemesiyle, bir Mehmet Zeki Şerit'i kendisini değiştirip dönüştürmesiyle, bir Dicle şehitlerini çatışmalarda gösterdikleri yaratıcılıklarıyla ve daha ismini saymadığımız nice şehit yoldaşımızın yaşamından dersler çıkarmak gerekir.

Şehitlerimiz içinde bu öneme layık olanlardan biri de gösterdiği yüce enternasyonal dayanışmacı ruhla, mücadeleye kattığı değerleriyle, enternasyonalist devrimci Barbara'dır.

Barbara yoldaş yarattığın değerlerle mücadelemize güç kattın. Yaşamın bizlere örnek olduğu kadar, kendi halkının dertlerine sorunlarına sırt çeviren, bireysel kurtuluş peşinde koşan mültecilerin yüzlerini daha da kararttın.

Anın önünde söz veriyoruz ki; uğruna yaşamını feda ettiğin inançlarını, pratiğe geçirme mücadelesine hız vererek, bize devrettiğin kızıl sancağı patron-ağa devletinin burçlarına dikeceğiz...

● *cezaevi sonrası*

1717102 1717102

www.partizanarsiv.net

İsviçreli partizan gerillaya!

Ülkemde kış başkadır
Munzur'da ise farklı
Kış acımasız ve haşindir
Yaşam zordur Dersim'de
ve seni
Munzur suyu
Baktıkça sana hüzünlenirim
Bakasım gelmez hırçınlığına
Öfkenin dindiğini
Hiç görmedim
Hep sel coşkuluğunda akarsın
Haber ulaştırırsın kurda, kuşa
PARTİZAN gerillalara
ve
Kan akarsın
Dinmek yorulmak bilmeden
Yaralı şahinlerin haberini iletirsin
Tunceli'den Harput'a
Bir an öfkeler kabarır
Sabırları taşar anaların
Taşlı sopalı sokaktadırlar
Anaların ağıtları inletir meydanı
İşte yine
Jandarmanın potin sesleri
Sonra kent
Harabe olur

Artık ölmüştür kent
Yaşam durur Dersim'de
Vızır, vızır işler
Helikopterler uçaklar
Döven top mermileridir
artık dağları
Haberin alırlar
Erzincan, Tokat, Artvin
Haberin alır
Mazlumlar ülkesi Türkiye
Ve ben
Habereni alırım
Sonra hücremle başbaşayız
Asılı isimlere
Birkaç tane daha eklerim
Bu listeye seni ekleyeceğimi
Hiç düşünmemiştim
Ama yerini ayırmıştım yanı başımda...
Belki bir gün
Çay içeriz diye düşünmüştüm
Birkaç yoldaşla Munzur'un doruklarında
Sonra sen
Anlatacaktın bize
Peru'yu
    And Dağlarını
        ve
            ülkeni
Anlatacaktın bize
İsmail'i
    Hatice'yi
    Ülkenin faşist mahkemelerini
ve yazacaktın belkide
İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU'NUN
Sıra neferlerini
Halk ordusunun
Çelik komutanlarını
Nasıl da
Kucaklamışlardır seni

Ve sen
Onları nasılda kucaklamıştın
Bir daha ayrılmamak üzere
Ve bir şafak
Yine yüzler saf, gözler kızıl
ve kan akar Munzur
Çapraz fişekli itler dolanır
Dersim sokaklarında
Asık
çirkin
yüzleriyle!...
Ölümünü kutlar generaller
Kayseri, Erzincan, Diyarbakır'dan kalkar uçaklar
İsmail BULUT seslenir
Artvin'den Dersim halkına
"Urcire bira halkım hey!...
Urcire bira halkımın çocukları"
Bir kez daha eğilir başlar
Dersim halkının öfkesi dinmez
Ve kan akar dereler
Pülümür'den Hozat, Ovacık, Nazimiye'den
Gelir öfkeler
Köylerden gelir
Sokak aralarından yükselir
Kızıl bayrak
Ve Dersim'e
dikilir
Sonra şarteller iner
Kepenkler yine kapalıdır
Dipçiklere namlılara rağmen
Kente slogan sesleri hakimdir.
ENTERNASYONALİZMİN
tohumlarını ekersin ülkeme
Kucaklarsın ayrılmamak üzere ülkemi
ve...
PARTİZAN gerillaları
Barbara ölümsüzdür.

Bir TKP/ML-TİKKO Taraftarı

Handwritten text at the top of the page, possibly a header or title.

Main body of handwritten text, consisting of several paragraphs of cursive script. The text is mostly illegible due to fading and blurring.

Gülümseyenler var kızıl şafağa

Salih EKİNCİ

Kan içindedir, Munzur, Evdi, Toros, Zigana... Tekmil dağlar kan içindedir. Dicle, Fırat, Kızılırmak, Asi... Tekmil nehirler kan akarlar su niyetine. Dersim, Botan, Kapadokya, Kilikya, Trakya... Tekmil vatan KANREVAN içindedir. Caniyane katliamların canı uygulayıcıları kan kustururlar, kan revan içinde bırakırlar, yitik ya da yitmemiş halkları. Bulutlar yağmur değil kan sağanakları yüklüdür yurdumda. Ülkem semalarında çakan her şimşek, düşen her yıldırım bir canı daha yatırır kangölüne, kan yağarken yarı canlı terinin ıslaklığına... Katliamcıların irin gözlü uygulayıcıları Diyarbakır'da, Maraş'ta, Erzincan'da, Sivas'ta kurşun eker kan biçerler, bir katliam sonrası hasadında...

Ülkemde buğday kan rengidir. Her evleğine yoksul köylü kanı dökmüştür gübre niyetine, irin gözlükler, aç köpekler.

Çöpçüler vardır ülkemde. Kimliğini bulamamış, sırtını düzene yaslamış "çöpçüler". Onlar ki çöp değil, pıhtılaşmaya yüz tutmuş işçi, köylü, emekçi kanı süpürürler. Parkeli- parkesiz yollarda, dağlarda... Süpürürlerde bilmezler, bir gün başkalarının da kendi kanlarını iğrenerek, tiksinererek süpüreceklerini. Üniformaları irin renginde bir avuç cunta köpeğince.

Bir tek güneşti kendi rengini koruyan yurdumda. Ne var ki o da kan oldu, kangöre göre, gün doğumunda, ortasında, batımında. En kalın perdesinden en incesine dek kana kesti sazlar, neyler, ressam paletleri... Tekmil vatan kan revan içindedir.

Bu vahşete dur diyen yokmuydu?.. Vardı elbet. En başta işçi-köylü neferleri-ki onlardır curtuluşun gerçek önderleri ve işçi-köylü'lerden ayrılarak, revizyonizme, Troçkizme ve her türden oportünizme bulaşmış sözde "komünistler" saman alevi gibi parlayıp söndü birçoğu. Ve gösterince aşızın kanlı yüzünü sindiler kedi gibi. Sonra öylece bırakıp ülkeyi, çekip gittiler işçi-köylü kanlarına

basa basa mülteci ülkelerine...

Bir tek işçi-köylü şairleri kaldı ülkem halklarının yanında. Devam ettiler beyin-yürek diyalektiğinden çağlayan dizelerle umudun, isyanın destanını yazmaya, anlatmaya ve uygulamaya; kanrevan içinde olsalarda...

İşte o an yükselir umudun, isyanın ateşleri, yarı-feodal, yarı-sömürge kılınmış ülkemde. Çoğalır ateşler bir ana doğurganlığıyla. Bir eli tüfek, bir eli küçük kızıl kitap tutan genç-yaşlı, kadın-erkek partizanların yüreklerinde ve dağlarında, bir dağ birer kızıl güneş olmanın arifesindedir.

Önce dağlar temizlenir kandan ve kinden. Bir tek dağ ateşleri ve gerilla namlularındır kan rengi olan, giderek kızıllaşmanın öncesinde. Dağlar ve ormanlar, köyler ve şehirler gerilla marşları ve namlularıyla yankılanır yurdumda. Umudun isyana dönüştüğü andır o an. Bir amansız savaş başlamıştır. Acımasız, dişediş; birinin varlığı diğerinin yokoluşuna muhtaç bir savaş. Bir yanda işçinin, köylünün, emekçinin kanına susamış çift boynuzlu engerekler; diğer yanda özgürlüğe, onurlu yaşama susamış topyekün bir halk. Bir tarafta emirlerini kokuşmuş, kana bulanmış emperyalizmden alan örümcek kafalı, cani yürekli faşist generaller, diğer tarafta yüzyılların birikimini özümsemiş, bilince çıkarmış ve pratiğe uygulayan komünist erler ve neferler. Okun yaydan çıktığı andır o an. Geri dönüş ya da menzilden şaşış, yokoluşun diğer adıdır ülkem halkı için. İleriye doğru cesur ve temkinli adımlarla yürüyüş ise kurtuluşun ta kendisidir.

(Gün bir çatal bir yol ayrımı günüdür. Ya zalim olacaksın, ya da zalime karşı koyacaksın!.. Üçüncü tercihin varacağı ufukta ise zalimlerin potası sinsice bekler seni. Yok olmaz küf, pas içinde şekillenirsin. Ve bir zalim olup öz kardaşına kanlı özün ve irinli gözünle zorbalık kusar, çan alırsın adice, kalleşçe... Sonunda sen ve senin gibileri, günün birinde toprak arar ayaklarının dibinde. Halk için diktiğiniz incirlerin sallanırken paralelinde...)

Öncü ilk örneğini vermiştir artık, düşmandan ve kandan temizlenmiş, yalnızca halkın olan topraklarda, minyatürdür, küçüktür ama proleterdir her şeyden önce. Artarak, azalarak ama çoğalarak, üreterek büyür minyatür komünist toprakları. Nöbet tutar gerillaları sınırlarında. Gözbebeklerini, kurtarılmayı bekleyen ülke topraklarının diğer kesiminde dönerek...

Tutuşan bozkırın alevleri tüm yurdu sarmıştır artık; en kuru yerinden en yaş yerine doğru. Hergün bir şehir kurtarılır, yirminci yüzyılın kanemici Drakula'larının elinden, zulmünden. Artık bebeler kan değil, süt içerler, kuşatma yarmaktan nasırlaşmış memelerden. Yurdumun o dağlarına bir ordu çıkar hergün/yürür şehirlere doğru, bir orduya şehit vererek...

Buğdaylar kan değil tan rengidir. Tarlalara dökülen gerilla kanları karışırken emeğin alınterine, yurdumun tarihinde görmediği bir bereket yaşanır harman yerlerinde.

“Çöpçüler” yoktur artık yurdumun şehirlerinde. Direniş vardır, barikat vardır, isyan vardır heryerinde. Dağlarındaki isyan ateşlerinin yalazı dokunurken direnişçilerin yüzlerine bir ara sıcaklığıyla, müjdesini verir kurtuluşun yakınlığının. Bir bozgun, bir dehşet, korku yaşanır faşizmin son

kalelerinde. Kana bulanmış silahları vurmaya başlar teker teker irinli, ağulu beyinlerini şakaklarından. Son şehre doğru şaha kalkar halk ordusu. Dolu dizgin girer kentin varoşlarına, süzülür şahin gibi merkezine. An artık o şehrin kurtarıldığı andır. Faşizmin dizgelediği andır o an.

Gündoğumu kızıldır artık ülkemde, günortası, günbatımı da. Sazlar neyleyler ressam paletleri kızıla keser en kalın perdesinden en incesine dek...

Kızıl bir gündoğumunda, bir çocuk hala duman tüten yıkıntılar arasında birilerini ağlayarak ararken, yurdumun esaretten kurtarılan son parçasının herhangi bir yerinde, suratlarında kestikleri, doğradıkları, kanlarını içtikleri milyonlarca insanın acı dolu eşgalleri olduğu halde tepeden tırnağa irine kesmiş ağulu cesetlerin kızıl şafağın ayazında traji-komik bir pişmanlıkla sallandığı andır.

Can Barbara'm

Meral GÜNEŞ

Aslında sözcüklerin büyüüne inanıyorum. İnsanı etkiliyor, değişip düşünmesine yardımcı oluyor, bir ruh halinden alıp bir başka ruh haline sokabiliyor, geçmişi geleceğe aktarıyor. Ama yine de seninle ilgili duygularımı kağıda dökmek istediğimde bana oldukça yetersiz geliyor. Hangi sözcüklerle, nasıl anlatabilirim diye tıkanıyorum. Seni anlatan kitap çalışmasına katılıyorum. Seni tanıtan onlarca yazı okuyorum. Hepsi aynı coşku, aynı hüznün aynı duygularla dolup taşıyor. Ve hep seni tanımanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorum. Ayrıcalıklı insanlar arasında olmanın buruk mutluluğunu yaşıyorum. Buruk` diyorum, çünkü ölen tüm yoldaşlarım gibi senin de ölümünü kabullenemiyorum. Haksızlık diyorum. Bu güzel insanlar dünya durdukça yaşamalı diyorum. Bu benim, bizim duygu dünyamız. Oysa mantığımız biliyor ve kabul ediyor ki sınıfsız toplum ancak güzel insanların kanı canı pahasına inşa edilecektir. Ne kadar çok güzel insan öldü, daha da ölceklerden gayri yüreğim ölümünü-zü- kabullenmiyor ama şairin dediği gibi ;

*Ben dayanamazken
bir çocuğun
filmlerde bile ağlamasına
kesik birer dal gibi
düşüyor arkadaşlar
VE DAYANIYORUM*

daha bir keskinleşiyor sınıf kinim. Devrimin bir an önce olmasını daha bir yürekten istiyorum. Gücümüzü enerjimizi nasıl on, yüz, bin kat daha çoğaltabiliriz diye kafa yoruyorum.

Seninle ilk mapushanede karşılaşmıştık. Gavur yoldaşımız sen misin? diye takılmıştım. Sen gözlerini açmış ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor, soran gözlerle bakıyordun. Ben de "bizim bura-

larda halk arasında aynı dinden, aynı milliyetten olmayanlara gavur derler” diye açıklamıştım. Demir parmaklıklar, kirli camlar ardından sesini duyabilmek yüzünü daha iyi görebilmek için çırpınıp duruyordum. Çünkü seni tanımak enternasyonalizmi çok daha yakından, çok daha somut görebilmek, hissedebilmektir. Bu nedenle her sözcüğünü yutarcasına dinlemeye çalışıyordum.

Tahliyenin duyduğumuzda sevinçten içimiz içimize sığmaz olmuştu. Saatlerce kapıda beklemiştik. Ama işlemlerin uzun sürdüğü için görüşememiştik. Daha sonra bir buket kırmızı karanfille avukatın evinde beklemeye başladık. Geldiğinde sevinçle kucaklaştık. Ama T.C seni hemen sınır dışı etmek istiyordu. Oysa sen burada kalmak istiyordun. Gidip görmek gereken bir dizi tutuklu ailesi var, “onlara içerideki evlatlarının sevgilerini götürmek, onları daha yakından tanımak istiyorum” diyordun. Burası senin öz yurdun mücadele alanıdır. Şimdilik İsviçre’de seni cezbedecek pek bir şey yoktu.

Binbir türlü zorlukla bir haftalık izin alabildik. Gidip tekrar geri dönecektin. Ama yine de gitmeyi istemiyordun. Gittin ama yüreğin hep buradaydı. Hemen hemen hergün telefon edip buradaki dostlarını, yoldaşlarını soruyordun. Kısa bir süre sonra tekrar geri döndün. Sevgiliye kavuşmuş gibi mutluydun. Bizler de seni tekrar aramızda görmeyi mutluluğunu yaşıyorduk.

Sevgili Barbara beni en çok etkileyen korkunç sabrın, alçak gönüllülüğün ve direngenliğindi. Sabırlıydın, çünkü zorlukların dünyayı karartmasına izin vermiyordun onlara metanetle göğüs geriyordun. Müzmin yakınan, ve sürekli kendi sorunlarını ön planda tutan insanlardan değildin. Oysa 12 aylık süreci ne de çok bu tür insanlar türetti. İnsanı bunaltacak kadar çok sürekli yakınan ama olanaklar yaratmak için çaba harcamayan insanlarla doldu ortalık. Devrimin sorunlarından çok bireylerin sorunları kafaları meşgul etmeye başladı. Oysa birçok zorluklarla mücadele ediyoruz. Ve sorunlarımız her zaman için şu ya da bu oranda var olacaktır. Bir taraftan mücadele ederken bir taraftan da var olan sorunları önem derecesine göre çözmeye çalışacağız. Sorunların çözülsün sonra mücadele edeyim mantığının anlamı yoktur. İşte bu nedenle seninle birlikte olmak insana huzur, güven ve coşku veriyordu. Birlikte yaratma, değiştirme, dönüştürme duygusunu körüklüyordun. Sen ve senin gibi insanlar olduğu müddetçe devrim hızla gerçekleşeceği duygusu doluyordu yüreklere.

Barbara sen, umuttun.

Sen sevgi, dostluk ve mücadele demektir.

Sen özgür gelecektin.

Alçak gönüllüydün Barbara, yani olması gerektiği gibiydin. Bir çoğumuza göre birçok meziyetin vardı. Devrime daha çok yararlı olmak için sağlıklı ve sportif bir fiziğe sahip olmak gerekir derdin. Ve bu nedenle sigara içmezdin, kendi bedeninin üzerindeki disiplini asla gözardı etmezdin. Bu beden salt bana ait değil, devrime adanmış halkımızın da bedenidir anlayışıyla hareket ediyordun. Oysa bu noktada ne de çok olaylar yaşanıyor bilinçli ya da bilinçsiz olarak.

Öğrenmeye, araştırmaya tutkundu. M-L-MZD ile bütünleşmek istiyordun. Hergün bildiklerine yeni bir şeyler katma çabası içindeydin. Çok yönlü olmaya çalışıyordun. 4 dil biliyordun her adımın-

da her çabanda devrimin yararı için daha çok, daha çok katkıda bulunmak istiyordun. Ve tüm bu bildiklerinle, bilmeye çalıştıklarınla devrimin sıradan bir neferi idin. Bir de başka tipler geliyor gözlerimin önüne, bölük pörçük bilgi ve tekniğini pahalıya satan, kendini herkesten farklı gören, ayrıcalıklarının olmasını bekleyen kompleksli insanlar. Oysa bilgi ve becerilerimiz bizleri ukala değil, daha olgun daha üretken ve daha öğretici yapmalıdır. Yani olması gerektiği gibi olmalıyız. Zira devrimci kişilik bunu gerektirir. Devrimci kişiliğe sahip olmak zor ve ciddi bir iştir. Var olan burjuva, küçük burjuva, feodal kişiliklerden farklıdır. Onları yadsıyan ve onlara alternatif olan bir kişiliktir. Devrimciyim demek için de bu kişiliği hak etmeliyiz ya da yoğun bir çabayla hak etmeye çalışmalıyız.

Barbara ölümündeki soyluluk, yaşamında öğrettiklerini kalıcılaştırıyor ve çelik harflerle beynimize kazıyoruz.

Sen rahat uyu “gavur yoldaş” gavurluğun olmadığı sınıfsız toplum mutlak yaratılacaktır.

Barbara sen çocuklarımıza ad, elimizde meşale olacaksın. Dünya halkları enternasyonalizmin bu kızıl gülünü asla unutmayacaktır.

Dersim seni unutmuyacak enternasyonalin kızı

Gerilla bölgesinden bir yoldaşı

İlk gazetelerde görmüştüm resmini. İsviçreli bayan gazeteci. Basın çokça sözetti kendisinden, yabancı bir gazeteci diye. Evet belki uzak bir coğrafyadandı. Ama hiçbir zaman yabancı olmadı benim için olamazdı da. İlk gazetede görür görmez yüreğim tarifsiz bir sevinç ve coşkuyla dolmuştu onun için. Ne kadar uzak bir coğrafyadan olursa olsun, hepsinden önce o sevgili yoldaşımızdı. Sesimiz birlikte çıkıyordu, yüreğimiz aynı heyecanı paylaşıyordu. Ve kavgamız aynı kavgaydı. Bir anda tüm sınırları ortadan kaldırıvermişti. Sınırları Barbara için söylenecek en güzel şey de bu. Barbara demek, sınırların ortadan kalkması demek. Barbara demek Altınçağ demek. Barbara demek sınıfsız toplum demek. Zaten bunlar komünistlerin en başta gelen görevleri değil mi? O zamanlar Barbara yoldaşı Dersim'de, elinde kalaşnikofuyla ve sırt çantasıyla 'Kinem Yoldaş' olarak göreceğim hiç aklıma gelmemişti.

'Kinem ya da Barbara' yoldaşla ilk yüzyüze tanışıklığım ise cezaevinde oldu. Cezaevine götüşe gitmiştim. Birkaç dakika sonra ise yoldaşlar Barbara'yı getirdiler görüş yerine. Ziyaretçisi hayli azlamış Barbara yoldaşın. Bak işte Barbara yoldaşımız. Hiçte beklediğim Avrupai bir görüntüsü yoktu. Giyimiyle herşeyiyle içimizden biriydi. Bir süre sohbet ediyoruz. Cezaevinde yaptıklarını iğraşlarını anlatıyor. Türkçeyi de o kadar güzel konuşuyor ki. Şaşıyorum. Niye o yakıştırmayı yapıyor bilmiyorum ama "daha önce bu cezaevinde mi yattın?" diye soruyor. "Hayır" diyorum. Bir süre daha konuşuyoruz. "Bizim oralılara çok benziyorsun" diyorum. Yoldaşlar "yoldaş Dersimli" oluyorlar. Daha bir ilgileniyor. Cezaevinden çıkar çıkmaz Dersim'e geleceğim diyor. Gelip gerilla

www.partizanarsiv.net

olacağım. Dersim'de halkın hepsinin Barbara'yı basından tanıdığını anlatıyorum. Halk; "sizin İsviçreli yoldaşınız" diyor Dersimde. Ve hiç tanımadıkları halde müthiş bir ilgi ve sempatiyle bahsediyorlar Barbara'dan. Bunları anlatınca Barbara'nın çok hoşuna gidiyor. "Çok yakında geleceğim" diyor. "Tabi. DGM'nin kapısında bekleyip sen çıkar çıkmaz götürürüm Dersim'e" diyorum espiyiyle. Dersim'i bana çok anlattılar diyor. Çok merak ediyorum doğrusu. Barbara yoldaş bunları söylüyor ama ben böyle bir alanda görev verileceğini pek tahmin etmiyorum. Belki de bu yüzden biraz esprili cevaplar veriyorum. Oysa Kinem yoldaş çok ciddi. O dağlara gitme noktasında ısrarlıydı. Çünkü devrimin fırtına merkezleri, emperyalizmin ilk yumuşak karnı sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir diyerek ilk tercihini ülkemizden yana yapmıştı. İkinci tercihini ise yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizin yumuşak karnı olan kırsal alandan yana yapmış can alıcı darbenin gerilla savaşıyla vurulacağını, iktidarın kırdan, şehre parça parça alınacağını bilincinde olarak, gerillayı seçmişti Barbara. Tercihini her zaman "devrim için ne kadar çok yararlı olabilirim" sorusuna verdiği yanıtla birlikte yapmıştır. O'nun tüm arzusu dünya halklarının bir an önce emperyalizmden, sömürü ve zulümden kurtulmasıydı. Onun için her zaman her yerde "Ben sosyalizm için yaşıyorum" diyordu. O insanların din, dil, ırk, cins farkı gözetilmeden eşit ilişkiler içinde, kardeşçe ve insan tadında yaşamasını istiyordu.

O hep güzel şeyler umut etti. Ama O'nun umudu oturup beklemek değildi. O'nun umudu eylemin öbür adıydı. O umudun "hak edilmesi gereken bir eylem" olduğunun bilincindeydi. Ve umutlarını gerçekleştirmek için sınır farkı gözetmeden can bedeli mücadeleye atıldı.

O İsviçre proletaryasının kurtuluşunun da ancak emperyalizmi alt etmekle mümkün olacağını biliyordu. İşte bu nedenle hem kendi halkı, hem de tüm dünya halklarının kurtuluşu için ölümü kucakladı. Yaşamı kadar ölümü de bizler için çok zengin bir mirastır.

* * *

Dersim'in dağ köyündeki evimizdeyim. Gece yarısı annem sarsarak uyandırıyor beni. "Kalk yoldaşların geldi." Hemen uyanıp çabucak giyiniyorum. İçim içime sığmıyor. Epeydir görüşmemiştik yoldaşlarla. Gerillalar birer birer giriyor kapıdan, sarlıyoruz birbirimize. Ve o sevinçle odaya geçiyoruz. Oldukça kalabalık bir grup. Dersim'deki evlerin çoğu iki oda ve bir salondan oluşuyor. Oturduğumuz odada bir süre sohbet ediyoruz. Ben diğer tarafa sigara getirmeye gidiyorum. Sigaraları alıp diğer odadaki yoldaşlara teker teker dağıtırken aniden gözüm ocağın önündeki kürsüde oturmuş, silahıyla uğraşan bayan yoldaşa takılıyor. Bir an için şaşırıp olduğum yerde kalıyorum. İnanamıyorum bir türlü. Daha bir dikkatle bakıyorum. Tam o sırada gerilla yoldaşa bana bakıyor. O'nun şaşkınlığı da benimkinden az değil. Bu ilk şaşkınlıktan sonra kalkıp kucaklaşıyoruz "Sen ne arıyorsun burda?" diyorum. Kinem yoldaşın bana cevabı da aynı. "Peki sen ne arıyorsun burda?" diyor.

Evet... Elinde silahıyla Dersim'deki bir köy evinde ocağın başında oturan gerilla İstanbul'daki

adıyları Barbara, Kürdistan'daki adıyları Kinem yoldaştan başkası değil. Sigara dağıtılmayı bir yana bırakıyorum. Daha doğrusu unutuyorum. İlk şaşkınlığımız geçmiş artık. "Bizim evdesin" diyorum. O, "Sizin ev olacağı hiç aklıma gelmedi" diyor. "Ben seni bizim gerilla birliğinin içinde zannediyordum. Şimdiye kadar bizim birlikte nasıl seni görmedim diyordum kedi kendime."

O gece yoldaşlarla uzun uzun söyleşiyoruz. Özellikle de Kinem yoldaşla. Dersim'i anlatıyor. "Daha önce çok anlatılmıştı bana. Ama bu kadarını hiç beklemiyordum, olağanüstü bir güzellik". O kadar çok sevmişki Dersim'i. Dersim'in dağlarını, ormanlarını, yoksul köylüsünü anlatıyor. Doğrusu Kinem yoldaş bayılmış Dersim'e. Gerilla yaşamını anlatıyor. Bunu da çok sevmiş. "Yeni olduğum için bazı eksiklerim var" diyor. "Bunları gidermeye çalışıyorum." Anlatılan herşeyi büyük bir dikkatle dinliyor. Her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyor. Ve Kinem yoldaşın nöbet sırası geliyor. Yeni olduğu için nöbete yalnız çıkarmıyorlar.

Yoldaşların kalkma saati geliyor. Teker teker hazırlanıyorlar. Yoldaşlara konaklayacakları en uygun yeri ormanın en sık olduğu en güvenilir yeri tarif ediyorum. Tabi ki bunu gerilla komutanıyla konuşuyoruz. Ertesi gün orda konaklıyacaklar. Teker teker vedalaşılıyor. Kinem yoldaşla vedalaşırken "görüürüz" diyorum. "Ne zaman görüşebiliriz bilmiyorum" diyor. "Yarın görüşürüz diyorum" yavaşça. Ertesi gün öğleye doğru gidiyorum yoldaşların yanına. Çok sık ormanlar. O'nun çok sevdiği ormanların gölgesinde oturuyoruz. Kinem yoldaşla Dersim'den, İstanbul'dan bahsediyoruz. İstanbul'daki son haberleri anlatıyor. Yoldaş çok sevdiği Dersim dağlarında. "Bu nasıl misafirperverlik" diyorum yoldaşlara; "Çayınız yok mu?". "Hemen çay yapalım" diyor yoldaşlar. Yoldaşlarla çay içmek de çok güzel doğrusu. Yemek saati geliyor. Biber közlüyor bir yoldaş. Ekmekler eşit bir şekilde paylaşılıyor. Ve tabi gerillanın değişmeyen yiyeceği çökelek de var. Ben verilen ekmeğin yarısını alıyorum. "Evde yedim, fazla aç değilim" diyorum. Gerillalarla yendir diyor bir yoldaş. Kinem yoldaşta "Bu bana zaten fazla" diyor. Sen çok yiyorsun diye takılıyorlar ama, genelde az yiyormuş. Aslında Kinem yoldaş az yediğinden değil, diğer yoldaşlar fazla yiyor galiba.

Kinem yoldaşla oturuyoruz. Ayakkabılarını çıkartıyor. Ayaklarının altı patlamış. Bu gerilla yaşamında yeni olmanın tatlı zorluğu. Yine bir başka gün, ormanlık bir yerdeyiz. Yalnızca biraz uzakta hafif bir çıplaklık var. O nöbet tutuyor. Nöbeti bitirip geliyor. Komutan büyük bir ciddiyetle soruyor: "Şu karşı yamaçtan iki kişi geçti. Niye göremedin? Nasıl nöbet tutuyorsun?" Kinem yoldaş oldukça şaşkın. Kendine has şivesiyle "Nasıl olur?" diyor. "Orayı kaç tefa dirbünle kontrol ettim". Komutan aynı ciddiyetle devam ediyor. "Olur mu? Şu karşıdan geçtiler ve sen nöbette olduğun halde göremedin." diyor. Önce ben de kavrıyamıyorum "Sahiden mi yoldaş ne tarafa gittiler?" diyorum. Bana bakıp gülüyor. "Bizim esprilerimize biraz zor alışacak diyor?" Ben gülmeye başlıyorum. O hala çok şaşkın bir şekilde; "Nasıl olur" deyip bir şeyler açıklamaya çalışıyor. Ben daha fazla kendimi tutamıyorum. "Espiri yapıyorlar yoldaş" diyorum. Hep birlikte gülüyoruz.

Bir akşam yakın bir eve gidiyoruz. Gecenin ilerlemiş bir saati. Evde küçük bir kız çocuğu var.

Kaç gündür ağlıyormuş, gerillaları göreceğim diye. Annesi bunları anlatıyor. Ve gelip Kinem yoldaşın elinden tutup götürüyor. Uykudaki çocuğu uyandırıp, yoldaşı göstererek; "Bak kızım görmek istiyordun. İşte bak partizan abla... partizan abla..." Kinem yoldaş çocuğun yüzünü okşuyor. Seviyor. Çocuk uykusu sersemliğiyle şaşkın şaşkın bakıyor partizan ablasına.

Bir akşam gerilla birliğimiz ikiye ayrılıyor ormanda. Kinem yoldaşın da içinde bulunduğu grup yakın bir köye gidiyor. Ertesi gün köyden bir taraftarımız geliyor. Büyük bir coşkuyla gerillaları anlatıyor "Sana bir şey soracam" diyor "Gerillaların içinde bayan bir yoldaş vardı. Yabancılara çok benziyordu. Kesinlikle yabancı değil mi?" Ne diyeceğimi şaşırıyorum. "Olur mu? yoldaş" diyorum. "O bizim yoldaşımız. Yabancılara ne işi var gerillalarımızın içinde". Gülümsüyor yalnızca.

Kinem yoldaş gerillalarla o kadar kaynaşmış ki, akşama doğru olunca düşman gece saldıramadığı için ormanda halay çekiliyor. O da halayın içinde. O'nun birliği aslında Amed (Diyarbakır) bölgesinde görevli. Bazı aksamalar bu geçiş bölgesinde daha uzun kalmalarına neden olmuş.

Bir gün İsviçre'den bir yoldaş geliyor. Beni arıyor. Gidip bir kahvede oturuyoruz. Barbara yoldaşın birkaç gün önce Pülümür'de şehit düştüğünü söylüyor. Yurtdışı Bürosu açıklama yapmış. Yüreğim sıkışıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Adeta boğazım düğümleniyor. Nasıl olur diyorum?

O gece hiç uyuyamıyorum. Hep O'nu düşünüyorum. Anneme anlatıyorum Kinem'in Barbara olduğunu. Çok kızıyor. Ah... Barbara olduğunu söyleseydin diyor. Annem de o gece uyumuyor, benimle. Ev işleriyle uğraşırken hep "Barbara, Barbara" diyor. Hırsını alamıyor bir türlü; "Siz daha doğmadan ben devrimciydim" diyor. "Nasıl Barbara olduğunu bana söylemezsin..."

Annem de diğer Dersim halkı gibi Barbara'yı daha öncesinden biliyor. Müthiş bir sevgisi var Barbara'ya. Devrim olduğunda Barbara'nın mezarının nasıl anıt haline geleceğini anlatıyor bana. Ertesi gün diğer analar da duyuyor. Hepsi çok üzgün. Toplanıp 'Hayırını verelim' diyorlar. Dersim'de ölenlerin arkasından Hayır veriliyor. Analar da Barbara'ya olan duygularını böyle dile getiriyorlar. Hepsi, "Bizim için İsviçre'den buraya geldi" diyorlar. O kadar güzel sevgiki anaların sevgisi.

Partimizle tanışıklığı İsviçre'de başlayan, Pülümür dağlarında silah elde son mermisine kadar çatışarak şehit düşen Barbara yoldaşı bu denli güçlü kılan neydi acaba? Tabi ki onun ML-MZD'ye olan sarsılmaz inancı ve dünya halkları için çarpan yüreğiydi.-Bu bilinç O'nu ancak güçlü bir enternasyonal komünist yapabilirdi. Bu bilinçti O'nu İsviçre'nin Alpleri'nden, Dersim'in Munzur Dağları'na taşıdı. Barbara'nın kişiliğinde ve mücadelesinde somutlaşan enternasyonal proletaryanın bilimsel öğretisi ML-MZD- Türkiye ve dünya halklarına önemli bir miras bıraktı. Bu miras bugün için çok daha yoğun işlenmelidir. Ulusların kıyasıya bir savaşa girdiği, enternasyonalist duyguların alabildiğine zayıfladığı bir tarihsel dönemi yaşıyoruz. Bu tarihsel koşullar düşünüldüğünde Barbara yoldaşın mücadelesi halkımızın ve dünya halklarının devrim mücadelesinde saygınlığını hep koruyacak ve büyük bir saygıyla anılacaktır. Sen unutulmayacaksın Barbara yoldaş. Dersim halkı seni asla

unutmayacaktır. Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı seni unutmayacaktır. Barbara uğruna yaşamını feda ettiğin düşünceler bugün ülkemizde çok daha güçlü, çok daha atılgan ve çok daha canlı. Düştüğün topraklar bereketlidir. Doğurgandır. Nice komünist önderin ve neferlerin kanyla kıvıla boyandı bu topraklar biliyor musun? Dersim'in her karış toprağında, partizanların kanları vardır. Şehitlerimizin akan kanları üstünde yükseliyoruz. Önderlerimizin sıra neferlerimizin, adsız kahramanlarımızın ve senin döktüğün kanlar üzerinde yükseliyoruz. Ve bizi böylesine geleceğe tutkulu kılan sizlerin O onurlu mirasıdır. Dalgalandırdığın o kıvıllı bayrağı ülkemizin burçlarına dikeceğiz. Ve zafer şarkılarının söylendiği o görkemli günde sen yanbaşımızda olacaksın.

Evet... Barbara yoldaş Pülümür dağlarında şehit düştü. Dersim hiçbir zaman unutmayacaktır. İsviçreli dostunu. Munzur hiç bu kadar yakından tanımamıştı Alpleri. Munzur hiçbir zaman böylesine dost olmamıştı Alplerle. Şimdi Munzur Çayı daha coşkulu akıyor. Munzur Dağları daha bir görkemli şimdi. Kavga daha güçlü,sevinçte daha coşkulu. Sesinde yüzbinlerin sesi var şimdi. Ve bir el bir köprü kurmuş Munzurdan Alplere...

Yaşasın ML-MZD!

Yaşasın Pülümür Direnişimiz!

Yaşasın Enternasyonalist Komünist Barbara Anna KİSTLER!

Kinem Yoldaş Ölümsüzdür!

Barbara Yoldaşın Hesabını Mutlak Soracağız!

Selam Olsun Sana Kinem Yoldaş!

Barbara gibi bir devrimciye rastlamadım

Pınar

Ben Barbara'yı ilk kez Bayrampaşa Cezaevi'nde tanıdım. Mayısın sonunda ya da Haziran'ın ilk haftası idi. Kardeşim Seyit Külekçi'nin ziyaretine gittiğimde Barbara'yı görmek istedim. Çünkü Türkiye'ye göre çok daha rahat olan bir ülkeyi bırakıp, Türkiye'de mücadeleyi tercih eden bir insanı merak etmemek mümkün değildi. Biraz sonra karşımızda kendinden emin, sanki senelerdir tanışıyor muyuz gibi davranması beni şaşırtmıştı. Tam bir köylü kızını andıran giyimiyle sempatik konuşması ziyaretçilerde sempati uyandırmıştı.

Bizimle tanıştıktan sonra İsmail'in cenazesini sordu. "Sen cenazeye katıldın mı?", "Nasıl dı kalabalık var mıydı?", "Ben Hatice'yi tanımam ama ikisinin de cenazelerine katılmak isterdim", "Neden ikisini bir yere gömmediler?" vb. sorularla akşama kadar sohbet ettik.

Ondan sonraki tüm ziyaretlerde mutlaka dışarda neler olup bittiğini, bizlerin neler yaptığını merak eder, bilgi alırdı.

Her ziyaret günü bizlere çay gönderirdi. Her kabine girer, ziyaretçilerle sohbet ederdi, özellikle yaşlı analarla ilgilenmeyi bir görev bilirdi.

Cezaevinden tahliye edildikten sonra benim evimde kaldı. Ben işe gidince, O çocuklara bazen anelik yapar, bazen arkadaşları olur oyun oynar, bazen de öğretmen olur dersleriyle ilgilenirdi. O çocukların neşesiydi.

Bir gün oğlum Ali Can ateşlenmişti. Ben işe gitmek zorundaydım. Benden sonra ateşi daha çok yükselmiş. Öğlene doğru bana telefon geldi Barbara'dan, "Can hasta, ben Kartal Devlet Hastanesi'ne götürüyorum. Sen istersen gelme" dedi. Ben hastaneye gittiğimde onlara sıra gelmişti. Ali Can kuca-

ğında, doktora durumu anlatıyordu. Muayene bittikten sonra doktor “Sizin mi çocuk?” diye sordu, ben tam cevap verecektim ki Barbara’dan “Evet” cevabı geldi. Ve devamla “Ben Alman’ım. Kocam Almanya’da işçi olarak çalışıyor. Biz orada tanışıp evlendikten sonra Türkiye’ye geldim, Türkiye’yi çok seviyorum onun için buraya yerleştik.” dedi. Doktorun elini sıkarken doktor da; “Sizi tanıdığım için çok memnum oldum” dedi.

Yine bir gün İsmail’le olan bir anısını anlatmıştı bana: Bir sabah kalktıklarında her tarafın bembeyaz olduğunu görmüşler. Barbara hemen İsmail’e kar topu oynayalım diye tutturmuş. İsmail, dikkat çekeriz diye kabul etmemiş. Ama Barbara çok ısrar ettiği için dayanamamış kabul etmiş. İki kar topu oynarken bir arkadaş gelmiş. İkisinin haline önce şaşırmış, biraz durduktan sonra kendi de katılmış.

Ne zaman kar yağsa çocuklarla saatlerce kartopu oynardı O.

Bugüne kadar birçok devrimci tanıdım, ama Barbara gibi bir devrimciye rastlamamıştım. Rastladığım için de çok mutluyum...

Ben Barbara

Konya'dan Temir

S alt “insan” olarak yeryüzünde kaç insan ilgilendirmiştir diğerini ya da kaç insan yarı sömürge bir ülke topraklarının sancısını duymuştur yüreğinde. Cezaevi ziyaretlerin vardı, mevsimiydi, portakal götürmüşüün. Barbara, seni anlayamıyor, haydi kırıcı, yıkıcı olalım, anlamak istemiyor, anlamak istemediğini bana da onaylatmak istiyordu. “Sence hala ne geziyor buralarda?” Öyle ya tahliye olmuş, Avrupa’lı olmanın avantajıymış, ucuz yırtmıştın. Gidip geliyordun, çekip gitmeliydin...

Sade, duru bakışların hafifçe gölgelenmiş, yüzünde derinleşmişti çizgiler. “Onunla tartıştın mı?” Belki kırmak istemediğindendi, daha önce sormuştun, “Onca yıl dişinle tırnağınla dövüş, sonra gel, kendini buraya bağla.” Belki Türkçen yeterli değildi, “Sen de ununu eledin, eleğini astın, savaş sürüyor, aklını yüreğini devrime vereceğine, bir büroda sekreterlik yapıyorsun” demek istiyordun. Haklıydın fakat katılamazdım sana... “Onunla tartıştın mı?..” Sorunda, “İşinden olma kaygısı, tartışmamışsındır” saklıydı ve yaralayıcıydı, bundan kaçınmıştın.

Büroya gelişlerin seyrekleşmeden neler konuşmuştuk, konuştuklarımızda ne ne kadar kendini ifade eden sözcüklerle anlatmıştı, dil yetersizliği değil kastettiğim ve anlatılacaklara zaman... Dur baştan alayım.

İlk, gazetede okumuştum ismini, resmin çıktı sonra. Bilmiyorum neden, daha sonra da hep “Olga” ile özdeşleştirdim seni. Olga gitti sonra, o kendi tarihinin insanıydı aklıma derin bir mutluluk çizgisi bırakarak gitti. O gitti çünkü, yeni bir çağ, yeni çağın bir mevsimi gibi sen gelmiştin, sınırları, ülkeleri geçerek, ceplerinde makina çekiç ve Alp Dağları'nın şarkılarıyla.

Açık bir avuç gibi duruyordun kapıda. Mütevazi bir gülümseyiş dudaklarında, geldin sessizce oturdun. Öğrenebilme olanağın oldu mu bilmiyorum, “Sizi tanıyorum, kanım kaynadı” diye bir şiir

var. Duruşunu, bakışını, gülüşünü tanıyorum. “Barbara” dedi tanıştıran. Benimkinin salt merak gidirme, ya da bir gazeteci merakı olmadığıнын altını çizme gereği nereden duydum bilmiyorum fakat böyle başladım söze. Ve ülkenin insanları ile “Salt ismini bildiği bir insanı böyle içtenlikle, böyle hesapsız kucaklamaz.” Açıklama gereği duydum. İfadeni okumuştum. Daha doğrusu ifade vermeyeceğine dair polisin tuttuğu zaptı. “Normal değil mi bu” demiştin. “İnsanlarınız sıcak ve güzel. Yani mücadeleyi önde götüren bir ülke. Sonra istersen şu senin ülken benim ülkem olmasın.” “Olmasın Barbara.” Ben kendimi enternasyonalist görüyorum. Peru’da PKP, Türkiye’de TKP/ML dünyada devrim ateşini (sözcük tam otursun istiyordun, iki elini kalp atışı, yo yo, körük gibi birbirine yaklaştırıp uzaklaştırdın) körüklüyor. Bu ülkeler şimdi emperyalizm için en zayıf halkalardır. Buralardaki yangını beslemek gerekiyor...”

“Söyler misin Barbara, senin için vicdan, ahlak sorunu mu, yani ülkenin diğer ülkeleri sömürmesi, bunun için diğer ülkelerdeki devrimlere daha fazla ilgi...”

“Devrim, sosyalizm ve komünizm benim için bir vicdan, ahlak sorunu olmaktan çıkmıştır. Çünkü bu artık ideolojik, siyasi nihayetinde de tarihsel bir sorumluluktur. Vicdan ve ahlak ancak bu ideolojik ve siyasi yaklaşımın bir parçası, alt parçası olabilir. Avrupa’da, İsviçre’de baskı ve sömürü o kadar kendini kamufle edecek zırh yaratmıştır ki, bu zırhın içindekileri anlamak gerçekten de güç. Bu zırhın hem kendisi hem de bütün cilası konformizmdir. Kendine ekonomik ve siyasi olarak bağladıkları ülkelerden elde edilen ve bir kısmı bizlerin ağzına sizin deyiminizle 'bir parmak bal' olarak çalınan konformizmdir. İnsanları diğer ülkelerin ve bu ülke insanların kaderine duyursuz, sağır ve kör kılan budur. Bütün bunların içinde belki, ahlaki ve vicdani birkaç haykırış duyabilirsiniz, fakat benimki tarihsel sorumluluğun getirdiği bir tercihtir.”

Sen, kimi yerde alçalan, kısık sesle söylenen, mırıltıya dönüşen, kimi yerde de adım adım adımlarla, kaldırım kaldırım kaldırımlarla, sokak sokak sokaklarla, cadde cadde caddelerle söylenen şarkıları, türkülerini söylemeye devam ediyordun. Ben boş zamanlarımı ayırmıştım devrimcilik için saatin hastalıklı çarpışıydı yüreğimde. Telefon çaldı. “Merhaba, görüşmeyeli nasılsınız?”

“Afedersiniz, çıkaramadım.”

Alp dağlarından Dersim’i bağlayan gülümseyiş geçti telefon tellerinden. Sesini tanımamış olmam sevindirmişti.

“Hani gelmiştim canım, çay içmiştik.”

Sesinin tınısına hangi renkler sinmişti kimbilir.

“Buraya çok insan gelir ve biz genellikle çay içeriz.” Gülüyordun artık.

“Sahiden tanımadın mı? Ben Barbara.” Birden tam karşımda, konuşup, anlatmaktan çok, yaşayan insanların duru bilgeliliğiyle duruyormuşsun gibi sıkdım ve bana ulaşan sesinin renkleri bana geçti ve artık çok seyrek gelmeye başladığına başlangıç, “Salt insan olarak yeryüzünde kaç insan ilgilendirmiştir diğerini ya da kaç insan yarı-sömürge bir ülke topraklarının sancısını duymuştur yüreğinde” sözlerin daha bir anlam kazandı.

“Görüürüz” dedin almacı bırakmadan. Belki artık görüşemeyeceğimizi bile bile ya da belki çok sonra görüşebiliriz umuduyla. Ve her halde artık kendisine de sormuyordur, “Hala ne geziyor buralarda?” Şimdi soru ve soruya yanıt daha net, sen artık ‘buralarda’ değil sadece, dağlarımızda, dağlarımızın esen rüzgarında, tohumunda tomurcuğunda, bizlerin aklında ve yüreğinde bizimle birlikte geziyorsun.

Merhaba dostlar!

Hatay'dan Nazife

ulmün, faşizmin hakim olduğu yarı-feodal, yarı-sömürge niteliğinde olan ülkemizde, faşizm

en ağır biçimiyle sürmektedir. Fakat tüm bunlara rağmen mücadele, olan gücüyle sürmekte-

dir. Ve bu mücadele içinde bir şehit daha verildi. Barbara Anna Kistler adı, devrim tarihine

İbrahimler, Orhan Bakırlar ve Hasan Hakkılar gibi altın harflerle yazıldı. Benim

Barbara'yla olan beraberliğim 3-4 defa ve kısa aralıklarla da olsa geçmesi benim için onur

kaynağıdır. 1992'nin Temmuz'unda bir gece yarısı kapı çalındı. "Kim O?" dediğimizde "Açın biz

TİKKO gerillalarınız" denildi. Önce polis sandık. (Hepimizin bildiği gibi Tunceli'nin kırsal alanında

asker, tim, polis gece gündüz gezmekteler.) Kapıyı açtığımızda 20-25 kişilik bir grupla karşılaştık.

Gelenler gerçekten de TİKKO gerillalarıydı. Sarı, uzun saçlarıyla oldukça değişik gelen yüzüyle bir

kadın gerilla vardı. Etrafa dikkatlice bakıyordu. Demekki Dersim köyleri Barbara'ya garip gelmişti.

Çünkü o Avrupa'nın en güzel yerlerinden çıkıp böyle yerlere gelmişti. Barbara oldukça az

konuşuyordu. Konuşunca da gayet kibar bir Türkçeyle konuşuyordu. Barbara'yı tanıımıyordum.

Adını sorduğumda da "Kinem" dedi. Kinem yoldaş "Dersimceyi bilmiyorum bunun acısını da çok

yaşıyorum, halkla konuşamıyorum" dedi. Kinem aslında haklıydı. Gerillalarla çok uzun süreler

geçiren annem bile Kinem için şöyle diyordu. Bu buraları bilmiyor, kimseyle konuşamıyor, dağı taşı

nasıl tırmanacak. Yani O'nu pek beğenmemişti. Daha doğrusu onun için endişeleniyordu. Oysa

Kinem yoldaş bütün bunların üstesinden rahatlıkla geldi. Kinem yoldaş nöbete giderken yanında

başka biri de gidiyordu. Nedenini sorduğumda "Çünkü o batıdan yeni gelmiş, öğretiyoruz" dediler.

Kinem yoldaşın şehit düştüğünü duyunca öfkem daha da arttı. Adın kalles olsun ölüm dedim.

Ama umut hiçbir zaman yitirilmemelidir. Enternasyonalizmin sembolü haline gelen Barbara Anna

Kistler'in TKP/ML-TİKKO'nun saflarında yer alması bizim onur kaynağımızdır.

Barbara Anna Kistler ölümsüzdür!

www.partizanarsiv.net

Benim üzerimde çok iz bıraktı

Adile

Ben cezaevinde yatan akrabamı görmeye giderken, kabinde akrabamın yanında bir kadın duruyordu, ben “Bu bayan kim?” diye sorduğumda, o “Sizleri tanıştırayım. Bu bayan Barbara”, beni göstererek “Bu da amcamın kızı” dedi. Tanıştıktan sonra birbirimizden önce hal hatır sorduk, tabii anlaşabildikse; çünkü dillerimiz farklıydı. Ben hem Kürtçe hem Türkçe dilleri arasında kalan bir insan olarak, O da iki dilin arasında kaldığı için ikimiz de bayağı zorlanıyorduk. İlk sorusu “Şu an ne yapıyorsun, bir yerde çalışıyor musun?” oldu. Ben “Evet” dedim. “Çalıştığının karşılığını alıyormusun?” diye devam etti, ben de “Karşılığını alamamda çalışmak zorundayım. Çünkü haklar örgütlü bir şekilde alınır” diye cevap verdim. O günümüz öyle bitti.

O’nunla tanışmadan önce cezaevine ayda bir gidiyordum. O’nu tanıdıktan sonra haftada bir gitmeye başladım. Çünkü o insanı çok sevdim ve çocuğumu da yanımda götürdüm, O’nunla tanışmasını istiyordum. Yine görüşüne gittiğim bir gün sordu, “Bu çocuk sizin mi?” diye. Ben “Evet benim” dedim. “Okula gidiyor mu?”, “Evet gidiyor.” “Kaça gidiyor?” “Birinci sınıfa gidiyor.” “İsmi ne?” “Nazım”. Nazım araya girdi ve “Barbara abla cezaevinden çıkarsan bize gelir misin?” diye sordu. O da “Eğer burdan çıkarsam veya tahliye olursam söz gelirim” dedi. Ben “Tahliyen ne zaman” diye sordum. “Bir ay sonra mahkemem var, belki tahliye olurum” dedi ve görüş saati bittiği için ayrıldık.

Bir gün işten eve döndüğümde Barbara’yı biz de görünce çok şaşırdım. O gün sabaha kadar sohbet ettik. Sohbet esnasında eşim şöyle bir soru sordu kendisine “O güzel yaşamı neden bırakıp geldin?” Barbara, “Eğer kapitalizmin pisliklerini gözünüzle görseydiniz bu soruyu sormazdınız bana. Çünkü kapitalist ülkeler yoksul ülkeleri sömürüp ordaki işçi sınıfını kandırmaya çalışıyor. Fakat bir gün bu da yetmeyecek o zaman kapitalizm şaşırarak, bundan dolayıdır ki ben bir Marksist olarak yoksul ülkelerin işçi sınıfının yanında yer aldım” dedi ve devam etti, “Ben kendi ülkemde çeşitli pro-

testolara katıldım ve orada İbrahim Kaypakaya'nın portrelerini ve TKP(ML) yazılı pankartlar gördüm ve araştırmalarım sonucunda ideolojilerinden etkilendim, o yüzden burdayım” diyerek, yarın erken kalkması gerektiğini ve gitmesi gereken bir yer olduğunu O'nunla gelip gelemeyeceğimi sordu. Ben “Gelemem, çünkü okuma yazmam yok” deyince O “Okuman yazman yok diye kendini bir kenara atma. İstanbul'u ben de fazla bilmiyorum ama gideceğimiz yeri sora sora bulabiliriz” dedi ve kalıp yattık.

Sabah evden çıktıktan sonra yol boyu sohbet ettik. Sohbet esnasında bende gördüğü yanlış anlayışlarımı hep eleştirdiğini, yapıcı bir tarzla eğitmeye çalıştığını fark ettim. Bu çok hoşuma gitti. Gideceğimiz yeri sora sora bulmuştuk. İşimiz bitip eve geldiğimizde akşam olmuştu. Birlikte yemek hazırladık. Yaptığımız sohbetlerde hep Dersim'i soruyordu. Biz de bildiğimiz kadarıyla anlatıyorduk. Ama hep de merak ediyorduk, neden orayı çok soruyor diye. “Ülkeneye ne zaman gideceksin?” diye sorduğumuzda hep “Belli değil” diyordu.

Bir gün bana haber göndermişti. 8 Mart gecesi düzenleniyormuş, benim katılmamı da istiyordu. Ben geceye gittim ve onu son görüşüm oldu. Uzun zaman görmediğim için ülkesine gitmiş olabileceğini düşünüyordum. Ama kısa bir süre sonra Dersim'de şehit düştüğünü öğrendim...Barbara benim üzerimde çok iz bıraktı.

AÇIKLAMA: 21 Ocak 1993'te Dersim Bölgesinde; TKP/ML TIKKO'nun bir gerilla birliği ile devlet güçleri arasında başlayan,ve sonrası süreçte 6 gerillanın şehit düştüğü çatışmayı bu birlikten bir gerillanın kaleminden aynen aktarıyoruz.

Partizan inancı

Özgür Gelecek Sayı 13 (1-15 Ekim '93)

I

Yıl 1993'ün 21 Ocak'ıydı. Hava puslu, bulutlar saklambaç oynarlarken kavgamız yeni zorluklara gebeydi. Munzurların yamacında hava yarı güneşliydi. Asi dağların doruklarından yamaçlarına doğru esen yarı deli rüzgâr, beraberinde küme küme bulutları sürüklüyor ve toz karları serpiyordu. Kalabalık olan gerilla birliğimiz, kışlık barınma, üslenme ve eğitim kampında günlük olağan eğitimini sürdürüyordu. Nöbetçimiz, her zaman olduğu gibi, tam tesisat nöbet tutuyor ve elindeki dürbünü ile çevre taraması yapıyordu. Aniden engin kayalıklara kümelenmiş canlı karartılarını fark etti. Hava çok soğuk olduğu için hemen hemen her 5 dakikada bir dürbünü silmek zorunda kalıyordu nöbetçi yoldaş. Ve bundan hareketle dürbünü yeniden silerek, ama bu kez daha dikkatlice baktı. Zel dağının eteklerine kümelenmiş karartılara bakarken bu kez kesin kaniya varmıştı. Tepedekiler insan ve üstelik de silahlıydılar.

Eğitim kampımızda siyasi eğitim kavrayış ve seviye düzeyine göre verildiği için bir kısım yoldaş eğitimde iken, diğer kısımları ise iase sorununu (yiycek) çözüyor, kimi bireysel çalışıyor, kimileri de spor ve sohbet ediyordu. Derken nöbetçi yoldaş, dışarıda spor yapanları uyararak "içeri girin ve hemen sorumlu yoldaşlardan biri buraya gelsin." dedi. Hemen sonra sorumlu yoldaşlardan L yoldaş her zaman olduğu gibi kendinden emin, başı dik ve hızlı adımlarla nöbetçi yoldaşın yanına gitti. Dürbünü alarak, nöbetçi yoldaşın gösterdiği noktalarda dikkatlice gezdirdi. Tekrar, tekrar aynı hareketi ama daha dikkatlice tekrarladi. L yoldaş da nöbetçinin gözlemlerini doğruladı. Tepedekiler insan ve silahlıydılar. Gerçi bunlar dost örgütlerden PKK'da olabilirdi. Bununla birlikte ihtimal oldukça zayıftı. Söz konusu hava koşulları gerillanın bu şekildeki hareket tarzına olanak tanımıyordu.

Objektif şartları hesaba katacak olursak bu çok zayıf bir ihtimaldi. L ve nöbetçi yoldaş düşman olduğu kanaatine vardılar. L yoldaş nöbetçiye sıkı tembihlerde bulunarak, hızlı bir şekilde kampa döndü. Sözkonusu durumdan, sorumlu yoldaşlar haberdar edildi. Konu görüşüldü. Komutanlık karara varmıştı...

Karardan sonra genel birlik toplantısı düzenlendi ve açıklamalarda bulunuldu. Sorumlu yoldaşlardan M yoldaş, diğer yoldaşlara hitaben: "Yoldaşlar....Tepedekiler düşmandır. Birkaç hakim noktaya çıkartma yapmışlar. Anlaşılan yarın düğün var. Herkes önemli dökümanlarını, sağlık malzemelerini ve enerji ihtiva eden yiyecekleri (yağ, bal, helva) belirlenen miktarlarda alsın. Ayrıca da herkes olabildiğince kalın giyinsin ve kesinlikle yedek yün çoraplarını yanına alsın." Herkes verilen talimatlar doğrultusunda hazırlandı. Kısa bir uyumadan sonra saat 02.30 civarında birlik uyandırıldı. Son kontroller yapıldı. Birliğimiz oldukça kalabalıktı. Bunun için, düşmanın üstün sayı, silah ve hava hakimiyetine-karşı uygun konaklanmak zorunluymdu. Aksi halde yoğun ve acımasız kış şartlarıyla birlikte, kaybımız vahim olacaktı. Çatışmalardan çıkan tecrübelerden hareketle, birliğimiz ..... bölündü ve sorumlu yoldaşlardan her biri, birliğini alarak sabahın seher vaktinde, hedeflenen hakim noktalara ulaşmış ve yerleşmişti.

II

22 Ocak'ın şafağıydı. Saatler 05.30'u gösteriyordu. Kış tüm acımasızlığıyla meydan okuyordu. Dondurucu soğuk ile yanı sıra deli deli esen rüzgar, karlar serpiştiriyordu. Yoğun karların örtemediği Zel dağının kayaları, dostsuz ve yalnız kalan tek, tük Ardıc ağaçları, ıslık çalan keklikler, Fatma ananın keçileri, gökyüzü, tabiat ana ve cümle şeyler, biraz sonra can bedeli başlayacak kavgamıza tanıklık etmek için sabırsızlanıyorlardı. Her birliğimiz sınıf mücadelesinin omuzlarımıza bindirdiği sorumluluk bilinciyle ve yüklenmiş olduğu öncülük misyonunu yerine getirebilmek için, amansız ve dondurucu soğuk ve rüzgara rağmen, görevini layıkı ile yerine getirebilmek için olağanüstü çaba sarf ediyordu.

Takvimdeki yaprak 22'yi saatler 11'i gösteriyorken, düşman birlikleri 2 gün önceden özel donanmış ve kendince hakim noktaları almıştı. İhbarcıları iyi çalışmıştı. Ellerinde somut bilgileri de vardı. Kendilerince tam vurmanın yok etmenin zamanıydı da. Bunlar vurulmazlarsa, şimdi oldukları gibi, kendi efendilerinin koltukları ve rahatları için her zaman bela olacaktardı. Bunun korkusu ve tereddütüyle yaşıyordu efendileri. Çünkü partimiz ve önderliğinde savaşan halkımızın umudu ve ordusu TIKKO'dan çok çekiniyorlardı. Onlar da çok iyi biliyorlardı ki, bizler komünisttik. Bizler ülkelerin değil, ilkelerimizin peşindeydik. Bizler halka dayanıyorduk ve halkımızdan aldığımız maddi ve manevi güçle kavgamız boyutlanıp güçlenmişti. Ve en çok bildikleri ve çekindikleri nokta ise yıllar önce efendilerini canevinde vuran baş eğmez ser verip sır vermez komünist önder ve başkomutan İbrahim Kaypakkaya'nın öğrencileri ve halefleri olmamızdı. Buna rağmen her türlü iletişim araçlarına sahiptiler. Askeri de boldu. Üstelik tabiat şartları da o özgülde onlardan yanaydı. Çünkü uzun süre o dondurucu soğğun altında kalma, ölüme davetiye çıkarmaktı. Ayrıca yeni alınan

savaş uçakları, Kobra, Apaçi helikopterleri ve kitle kıyım silahları da vardı. Bunun için de ağzlarından salya akan, Amerika'ya uşaklık hizmetinde birbirleriyle yarışan ve "Kan", "Kan" diye bağırان devletin ve faşist ordunun büyük baş hayvanları kesin sonuç toplu katliam bekliyor ve istiyordu. Bunun için iyi hazırlanmışlar ve araziden ayrılmıyorlardı.

Ve savunma için konumlanan birliğimizi birlik ettiklerinde, o çok güvendikleri helikopterleriyle üstümüze üstümüze büyük bir iştahla gelmeye başladılar. Ama nafiye hevesleri kursaklarında kalmıştı. Munzur sıra dağları, bir kez daha tanıklık ediyordu can bedeli kavgamıza ve savaşıان canlarımızı!...

Ve şahidimizdir o yüce dağlar her türlü silah üstünlüğüne rağmen kimlerin kâğıttan kaplan olduklarına. Her savaş kendi yasalarını yaratıyordu. Bu yasaları en iyi bilen kafasıyla, teorisiyle, bilinci ve pratiği ile bu savaşın içinde olanlardır. Nihayet öyle oldu da. 20 yıldır sürdürdüğümüz partizan savaşın yasalarını da en iyi bilen biz partizanlardık. Üstelik bizler ser verip sır vermez, işkencede baş eğmezlerin mirasına sahip olmanın ve kavgasını sürdürmenin onurunu da yaşıyorduk.

III

Düşman birlikleri, fark ettikleri birliğimizin yerini, çevresini ve hedefledikleri hakim noktaları havan, roket, makinalı ve kitle (toplu imha) imha silahlarıyla dövüyordu. Bu silahlara yabancı olmayan biz partizanlar, komutan yoldaşların direktifleri doğrultusunda hareket ediyor, havan atışına göre manevra yapıyorduk. Düşman bundan da bir sonuç alamayınca, gözüne kestirdiği birkaç noktaya havadan çıkarma ve yüksek tepelere indirmeye çalıştı. Tam indirecekti ki, tepelere makinalı ve uzun menzilli silahlarıyla konumlanmış, savaşa ve acımasız doğa şartlarına meydan okuyan, ellerinde silahlarıyla, dillerinde türkülerıyla kendilerini bekleyen "o elleri kurşun, yüzleri şafak" biz dağlı çocukları gördü. Silahlarımızın kustukları yoğun alevlerle yalpalayan Xıran dolmuşları, soluğu Erzincan ovasında alıyordu. Ve bir daha mı?

Tövbe, asla yanaşma cesaretini gösteremediler. Telsiz anonslarıyla durmadan emirler yağdıran, kan ve can isteyen büyükbaş hayvanlara astların verdiği cevap şuydu: "Biz yanaşamıyoruz. Can güvenliğimiz yoktur. Tüm hakim noktalar onların elindedir. O adamlar can bedeli savaşıyorlar. Kendilerine çok güvenen varsa, varsın üstlerine." Tüm canlarımız can bedeli koruyorduk mevzilerimizi. Ellerimiz sım sıkı kavramıştı silahlarımızı ve haykırıyorduk sloganlarımızı. Tüm canlar tek bir vücut olmuştuk. Dilimiz hep birlikte haykırıyordu,

"Bu can, bu tende kaldıkça, kazıyacağız kökünü faşizmin...."

Nihayet karanlık çökmüştü. Gün boyu sürdürülen bombardıman etkisiz kalmıştı. Düşman mevzilerimize yanaşma cesaretini gösteremiyordu. Yalnız Munzurlar'da kış yamandı. Aman vermiyor, göz açtırmıyordu. Rüzgar deli deli esiyordu. Toz karlar, sakal ve bıyığımız buza kesmişti. Soğuk jilet atıyordu suratımıza. Düşman yığınağı, kitle kıyım (toplu) silahları, uçaklar kimsenin umurunda değildi. Çünkü bunlara karşı koyacak silahımız, MLM ideolojisi ve İbrahim KAYPAKKAYA'nın ışıklı güzergahıydı.

Ama Munzur'un aman vermez, ferman tanımaz soğuşu bizim bu silahımızı kullanmamızı

güçleştiriyordu. Doğanın acımasızlığına rağmen tüm birim birliklerimiz hiç kayıp vermeden istenilen noktada birleşmiştik.

IV

Şimdi durum çok daha zordu. Beşbine yakın düşman yığınağı vardı. Tüm civar köyleri kordon altına alınmıştı. Habire düşman takviye güç istiyordu. Soğuk buz kesmişti bedenlerimizi. Ama önümüzde iki yol, iki seçenek vardı: Ya ovaya sapıp beşbin düşmanla burun buruna savaşıp hepimiz imha olacaktık, ya da aman vermez, ferman dinlemez dağlarımızda kavgamızı boyutlandıracaktık. Yılların tecrübesiyle “Munzur kışım aşılmaz” imajı vardı halkımızda ve Koçgiri İsyanı'nda Dersim'den, Munzur hattından giden yardımın (insan gücü olarak), Dersim isyancılarının çoğu da bu dağlarda donmuştu.

Ve alınan karar kavgamızı dağlarda sürdürerek dağı aşmak, diğer mıntıkadaki kamplara ulaşmaktı. Göç dizildi dağlara, son hazırlıklar yapıldı. Birçok yoldaşın durumu iyi değildi. Birlik kalabalıktı ve ağır yürüyordu. Gecenin ilerleyen saatleri beraberinde acımasızlığı getiriyordu. Ve ölümü de!

Derken Hamza(1) yoldaşımızın durumu ciddileşti. Yürüyemeyeceğini söyledi. “Yoldaşlar beni bırakın benim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söyleyin!” daha fazla konuşmıyordu yoldaş. Dili tutmuyordu canımızın! O’nu tüm çabasına rağmen bırakmadık. Kimisi şalını, kimisi çorabını veriyordu. Yoldaş herhangi bir yerleşim yerine kadar omuzlarda taşınacaktı. Sırasıyla dörder kişilik ekipler yoldaşı taşıyordu. Buna rağmen yoldaşın durumu çok daha ciddileşti. Yoldaş son bir kez çabaladı, uzun soluklamadan sonra “Yoldaşlar bana harcadığınız her dakika yeni bir yoldaşın ölümüdür, beni bırakın” dedi. Birlik biraz mola verdi. Yoldaşa biraz bal verilme istendi, eliyle kabul etmedi. Son bir gayretle yoldaşlarını selamlamaya çalıştı. Elini kaldıracak dermanı bulamadı kendinde. Gözleriyle selamladı canlarını. Biraz gerildi, ansızın hareketsiz uzattı bedenini yoldaş kollara! Usulca yoldaşın çenesi bağlandı. Kimileri ilkti bu ölüme. Saplandı yüreklerine yoldaş acısı ve aktı yürek gözyaşları yanaklarından toz karlara. Ve sloganlar çınlattı kayalıkları, yeminler edildi. Yoldaş naaş terkedildi dağlara. Göç yeniden dizildi dağlarda ve bir şiir okundu, herkes katıldı bu koroya.

*Yemin ettik yemin
Yemin ettik parçaları bütüne tabi kılmaya
Ve sevdalandık devrime
Ve dedik ki:
Sevdanız sevdamızdır,
Kavgamız, kavgamızdır yoldaşlar*

Safak sökümüyle birlikte kümelendik engin kayalıklara. Yol uzun, yolcu yorgundu bu yolculukta ve yoldaş acısı hükümlüydü yüreklerde. Durum ciddileşiyordu habire. Tam bu esnada gözetleyici yoldaşlar “Önümüzdeki birçok köyde düşman var” dedi. Güneş atımıyla birlikte yeniden başladı kavga. Bu kez karşı koyamadık, düşman rastgele tarıyordu dağları. Uçaklar ve helikopterlerin vızıltısı kulak çınlatıyordu. Rüzgar izimizi kapatmıştı. Öğleden sonra düşman, boşa çıkan operasyonu Erzincan’ın sisli ovasına kaydırdı. Yemek molasından sonra yeniden tırmandık asi dağların yalçın kayalıklarına. Dondurucu rüzgar karı dondurmuydu. Her taraf buz tutmuştu. Ölüm kol geziyordu bu diyarda. Yürümek imkansızlaşmış gibiydi. Suratlar morarmıştı. Birkaç dakika hareketsiz kalmak ölüme kapıyı açıyor, davetiye çıkarıyordu. Durum bu haldeyken kararlı bir ses yırttı sessizliği “yola devam, durmak yok, yola devam!” Tüm yoldaşlar bu sese katıldı. Zira öncülük misyonu ve MLM bilinci bunu böyle gerektiriyordu. Birçok yoldaşımızın öleceğini bile bile!

Zaten başka imkanımız da yoktu. Aşacaktık bu sıradağları. Yoksa, tümümüz şehitler kervanına katılacaktık. Bunu kimse kabullenmezdi. Çünkü kavgamızın ve yoldaşlarımızın ihtiyacı vardı bizlere. Hemen yeni iş bölümü yapıldı. Kimisi önde kasatura ile buzu kırıp yol açacaktı. Kimimiz yürüemeyecek durumda olan yoldaşları taşıyacaktı. Kimisi fazla silahları taşıyacak, kimisi güvenlik sorunuyla ilgilenecekti.

Ağır ve inanılması zor şartlar altında yürüyen birliğimizi ölüm bir kez daha yakaladı. Ali Ekber (2) yoldaşımızın durumu ciddileşmişti. Hemer toplandık yoldaşın yanına. Soluk alışverişi düzensizleşmişti. Yoldaş buzların üzerine serilen naylon ve battaniyelerin üzerine bıraktık. Doktor yoldaş son müdahalede bulunmak istiyordu. Canımızın etrafına bir halk oluşturduk. Naylon ve battaniyeyi iyice sardık. Biraz daha sabretmesini ve dayanmasını söyledik. Zira köye ulaşmak kolaylaşmıştı. Yeniden omuzlara almak istedik yoldaşı. Yoldaş ağzından birşeyler söylemeye çalıştı Dili kırılmıştı, eliyle “biraz bekleyin” şeklindeki işareti anlamıştık

Yoldaşı yeniden bıraktık karlara. Herkes merakla yoldaşı izliyordu

Gözleriyle yoldaşlarına baktı, birşeyler yapmak istedi. Biraz gerdi vücudunu ve sonra uzanan yoldaş ellerine sarılmak istedi. Ansızın hareketsiz uzandı karlara. Ve gökyüzünden parlak bir yıldız koptu. Uzun bir kayıştan sonra dağın boşluğundan kayboldu. Anında bir ses yükseldi yoldaşları arasında. Ve bu ses korolaştı.

*“ölüm adın kalleş olsun!”
ölüm anan öle senin!”*

Dağın zirvesindeki yalçın kayalıklar yoldaş mezarı olmuştu. Yola devam edecektik.

www.partizanarsiv.net

VI

urum gittikçe ağırlaşıyordu. Sabahın ayazı beraberinde rüzgarı ve toz karları getirmişti. Fakat inadına hep bir ağızdan “yola devam” cümlesi tekrarlandı. Bize güç veriyordu daha önceki yoldaşların söylediği türküler. Yoldaşların direniş geleneği, önder ve başkomutan İbrahim KAYPAKKAYA'nın “ser verir sır vermez” direnişi ve aydınlatıyordu yolumuzu MLM'nin kızıl güzergahı.

Olağanüstü çabalarla devam ettiriyorduk yürüyüşümüzü. Dayanışmanın, paylaşmanın, birikteliğin, ve güzel değerlerin bir bütünü olan yoldaşlığımız, motifleştiriyordu bu ölüm kalım mücadelesini. Bu yolculuk, bu yaşam mücadelesi, yaşanan bu acı, Partizan yoldaşlığı, Partizan olmanın bilinci, halk için düğüne gider gibi ölüme koşmanın yürekliliği figürleştiriyordu kavgamızın bu kesitini. Ah, nelere kadersin sen Partizan yoldaşlığı!...

Sen ne yüce şeysin ki yoldaşlık!.... Tüm canlarımız hep en zor işleri üstlenmek istiyordu. Çünkü gerilla olmanın bilincini pratik ile bütünleştirmiştik.

Gün 23 Ocağı, saatler 15'i gösteriyordu. Dağın zirvesinden Ovacık'ın çevresi tüm insancılık ve yoldaşlık hisleriyle göz kırpyordu. Karların örtemediği orman karartıları, bembeyaz karları benekleştirirken, kıvrım kıvrım Ovacık'ın düzünden Munzur vadisine yılan misali akan Munzur suyu tüm alımlılığıyla göz alıp, gönül çalıyordu. Dağın doruklarından Ovacık'a bir V harfini andırarak uzanan vadiye doğru koyu sis tabakası hakimdi. Rüzgar hırçın hırçın at oynatıyordu. Yürüyemeyecek duruma düşenlerin sayısı artmıştı. Bununla birlikte kurtulmanın, kavgamıza ve yoldaşlarımıza ulaşmanın umudu, halkımızın sıcak tebessüm ve bekleyişleri, bizi olanca hızıyla umutlandırmıştı. Köye yakınlaşmıştık. Operasyonu ve doğanın bu azgın vahşetini az kayıpla atlattığımız için için sevinirken, slogan sesleriyle yeniden irkildik. 2-3 saat önce durumu kötüleşen, fakat komünist bilinci ile, kavgamıza bağlılığın azmi ile bu ana kadar yürüme soyluluğunu gösteren Doktor Hüseyin(3) yoldaşımız artık yürüyemeyecek duruma gelmişti. Ayakları donmuştu. Hareket edecek dermanı bulamıyordu kendinde. Sözkonusu durumu, karda donmayı, kavgasından ayrılmasını kabullenemiyordu. Ve sitem ediyordu böylesi ölüme. O ser verip sır vermezlerin direniş geleneğini, işkencecileri can evinden vurmanın fırsatını bulamadığı için silahı başında mermisini sonuna kadar kullanamadığı için bu ölümü, bu şekilde ölmeyi kabullenemiyordu.

Her geçen dakika aleyhimize işliyordu. Yoldaşı omuzlara almak istiyorduk. Aynı anda tüm kalleşliğiyle yeniden bizi yakalayan bu ölüm bizi de üzmişti. Halbuki biz düğüne gider gibi ölüme koşuyorduk. Derken yoldaşın dili kırılmış, adeta kaskatı kesilmişti. Gözleri iri iri açılmıştı, soluk alış-verişleri adeta saklambaç oynarmışçasına hızlanmış ve düzensizleşmişti. Yoldaş ayağa kalkmak istedi, beceremedi. Aynı anda uzanan yoldaş kolları kavradı bileklerini. Ancak zar zor zafer işaretini yapabildi. Sonra gerdi vücudunu. Evlat rahatlığıyla anasının kucağına kendisini atar gibi bıraktı yoldaş kucağına bedenini.

Gözleri açık kalmıştı komünist Ali'nin. Beklentisi vardı "Doktor"umuzun, bunun için gözleri kapanmamıştı canımızın. Ve usulca yoldaşın çenesi bağlandı. Yeminlerle birlikte bir zafer anıtı gibi tüm alımlılığıyla yükselen dik bir kayanın kovuğuna terk edildi yoldaş naaşı.

Yoldaşın aramızdan ayrılışının acısı saplanmıştı yüreğimize. Kimi yoldaş tutamıyordu yürek gözyaşlarını. Göz kapaklarından yanaklarına akan her gözyaşı buz kesiliyordu Zel Dağı'nda saatler ilerlerken köy iyice yakınlaşmıştı. Köyün yanan ışıkları, havlayan köpeklerin sesleri, evdeki ananın şefkati, bir bardak sıcak çayın hayali ve sobanın sıcaklığı dizlerimizdeki amansız dermansızlığa rağmen bizi kendine dayanılmaz bir istekle çekiyordu.

Ve nihayet günlerce süren yolculuktan sonra öncü birlik evlere ulaşmıştı. Geride kalan yoldaşların daha erken getirilmesi için hemen köylüler görevlendirildi. Herkes getirildikten sonra bir ananın yürekleri yakan ağdı, hıçkırıqlarla birlikte yayıldı odanın ve yoldaş yüreklerinin içine. Herkes zor bir sınavdan geçmişti. Bu sınavdan herkesin karnesi "pekiyi" idi. Grubun hemen hemen hepsi yaralanmıştı. Ayakta kalan birkaç kişiydi. Bundan sonraki süreç için insanlığın, yoldaşlığın, kavgaya bağlılığın, Partizan inancın ve azmin en güzel örnekleri sergilendi. Kimi yoldaş şuurunu kaybetti, kimisinin eli ayağı kesildi. Halkımız aşını, evini, elbisesini, varını yoğunu bizimle paylaştı. Yaşanan süreç bir sınav süreciydi. Bu sınavda yoldaşlık, kitle-parti ilişkisi açısından incelenmesi ve ders çıkarılması gereken bir süreç yaşandı. Bununla birlikte bu süreç içinde donma sonucu durumu çok

ciddileşen ve şehitler kervanındaki yerini ve onurunu alan yoldaşlarımız şunlardır: Kinem, Bahtiyar ve Orhan.

Bu haber kara bir hançer gibi diğer yoldaşların ve halkımızın kalbine saplandı, inanmadılar, inanmak istemediler. Ama nafiye gerçekler dayatıcıdır ve sonunda yaşanan bu olay doğanın bu vahşeti, gerçekliğini kabul ettirdi. Bu vahşet sürecinde yaşanan durum, harcanan çaba yoldaşlık ilişkisi ve sergilenen Partizan inancı kalemle yazılamaz. Ben bu yazımı, oradaki içtenliği ve gerçekliği, o doğal

durumu yazma becerisini kendimde bulamıyorum. Şehit düşen tüm yoldaşların kavgaları tarihleşirken, isimleri kimikleşti bizlere. Sergiledikleri Partizan azmi ise bize mirastır.

1-Hamza: Zeki Peker, TİKKO Savaşçısı

2-Ali Ekber: Erkan Fener, TİKKO Savaşçısı

3-Doktor Hüseyin: Ali Demirdağ, TKP/ML Üyesi

4-Kinem: Barbara Anna Kistler, Yoldaşları, O'nun Parti Üyeliğini OPK'da onayladılar ve MK Onur Üyeliğiyle taçlandırıdılar.

5-Bahtiyar: Alikşan Yalçın, TKP/ML Üyesi

6-Orhan: Ali Ekber Batasul, TİKKO Savaşçısı

BARBARA VE YAKIN ÇEVRESİNE AİT

● *röportaj, mektup
ve mesajlar*

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

*“... Biz ki yarınıız halkın
Umudu, yüz akıyız,
Hıncı, namusu,
Şafakları,
Taaa şafakları
Hey canım
Kalbim, dinamit kuyusu...”*

YENİ DEMOKRASİ DERGİSİNİN, 42. SAYI-NİSAN '92 TARİHİNDE
B. ANNA KİSTLER İLE YAPTIĞI RÖPORTAJ

Komünizm özü itibariyle enternasyonalisttir

YD: Barbara, Türkiye kamuoyu seni burjuvazinin söylemleriyle tanıdı. Burjuvazinin tanımadığı Barbara'yı bize tanıtır mısın?

Barbara: İnsanın kendini tanıtması kolay değil. Bir insanı tanımak için onun fikirlerine ve pratiğine bakmak gerekiyor. Bundan sonraki sorulara vereceğim yanıtla kendimi biraz daha iyi tanıtabilirim, ama yine de, kim olduğumu kısaca anlatmaya çalışayım. Metropol toplumda yetişen bir insan olarak devrimci oldum. Oradaki devrimci hareket içinde yer aldım. Baştan itibaren dünyadaki ezilen halkların verdiği mücadeleler üzerimde önemli bir etki bıraktı. Metropollerdeki koşullara göre devrimci dava için çalışarak bu mücadeleyi her zaman enternasyonal bir dayanışma ile birleştirmek istiyordum. Süreç içinde proletaryanın büyük öğretmenleri ile tanıştım ve ML-MZD çizgiye inanmaya başladım. TKP/ML'nin çizgisinin ve ideolojisinin bu gelişmede büyük payı vardır. ML-MZD bilimine inanıp, enternasyonal proletaryaya hizmet ederek TKP/ML ile enternasyonal bir yardımlaşmaya girdim.

19 Mayıs 1991 günü faşist Türk devletinin polisi beni İsmail Oral'ın evinde gözaltına aldı. İsmail ise aynı gün Hatice Dilek'in evindeyken, Hatice ile beraber siyasi polis tarafından pervazsızca katledildi. Hasanpaşa'da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ve Hatice, devlet terörünün vahşetinin bir kanıtıdır. İsmail ile Hatice'yi sağ olarak yakalamaya hiçbir engel yoktu, ikisi de silahsızdı, fakat faşist devletin sağ yakalamaya niyeti yoktu, infaz amacıyla bu operasyona girdiler. İsmail ka-

rarlı bir komünist olarak tanınmıştı ve hakim sınıflar öyle güzel insanlardan büyük bir korku duymakta, onları öldürerek kendilerini kurtaracağını umut etmekteydiler. Fakat devrimciler öldürülse de devrimin gidişi durdurulamaz.

Sınıfsız ve zulümsüz bir toplum için mücadele veren devrimciler bu mücadelenin sıcaklığı içinde çelikleşiyor, şehitlerimizin bıraktığı mirası geliştiriyorlar. Faşist TC devleti Hasanpaşa Katliamı'ndan bu yana anti terör yasasının gerekliliğini savunarak katliamlarını hızlandırmakta, proletarya enternasyonalizmini, enternasyonal terörizm olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Bunları, mahkeme önünde verdiğim ifademde biraz aydınlatmaya çalıştım. Derginizin 37. sayısında bunlar anlatılıyor. Bu operasyonun ardından 7 ay Sağmalcılar Cezaevi'nde yattım ve siyasi tutsak olarak bu sınıf mücadelesinin önemli alanı ile tanıştım. Faşist devletin hesabı beni yıldırma, ama hesabı boşa çıktı. Düşmanın yüzünü daha da yakından görüp, yaşadığım tecrübelerden ders çıkartmaya çalıştım ve en önemlisi de, proleter devrim davası uğrunda yaşamaya daha kararlı ve daha coşkulu çıktım.

— TKP/ML'den nerede ve nasıl etkilendiniz?

— 1980'den sonrası Avrupa'ya sığınan devrimcilerle eylem birlikteliklerinde ve enternasyonal yürüyüşlerde tanıştım. Avrupa'da, Türkiye'de varolan, varolmayan bütün siyasi görüşler bulunur. Çeşitli örgütleri savunan arkadaşlarla tartıştım. Sonuçta TKP/ML'nin düşüncelerinin en doğru olduğunu gördüm ve özellikle eylem birlikleri içinde Partizanları en yakın ittifak olarak gördüm. İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını okuduğumda çok etkilendim. Bu genç komünist önderin kısa yaşam sürecinde neler yaratabildiğine büyük bir hayranlık ve saygı ile baktım. Harika bir şekilde revizyonizme karşı mücadele verdiğini Türkiye'nin toplumsal yapısını inceleyerek, her milliyetten Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götüren yolu çizerek, kendisine rehber aldığı ML/MZD'yi savunan, halkı ve proletarya uğruna yaşayan bir komünistten öğrenmeye arzum büyümüştü. Bu önderin o kadar genç yaşında şehit düştüğüne çok üzüldüm, eminim daha uzun yaşasaydı Türkiye'nin halkı ve enternasyonal proletarya için çok yararlı olurdu. Bu komünist önderin kanı ile köklerini suladığı Proletarya Partisi ilgimi daha da çekti. TKP/ML'nin her şeyden önce bilimsel olarak doğru olduğunu anladım ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecektik Proletar Parti diye güvendim. O, her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Yükselttiği kızıl bayrağı lekesizdir.

Türkiye'de TKP/ML önderliğinde yükselen devrimci mücadele dünyadaki ezilin halklara ve enternasyonal proletaryaya umut veriyor. Beni de umutlandırdı. TKP/ML'nin siyasi ve ideolojik önderliğinde kendi siyasi kimliğimi de sağlamlaştırdım.

— “Her devrimcinin görevi öncelikle kendi ülkesinde devrim yapmak” denir. Sen bu konu-

da ne düşünüyorsun? Bağlantılı olarak Türkiye devrimine olan ilgini anlatır mısın?

— Bence her ML-MZD'yi savunan devrimcinin esas görevi proletaryaya hizmet etmektir, proleter devrim davası uğruna hareket etmektir. Son hedefimiz tek bir ülkede değil, bütün dünyada komünizmdir. Bugüne dek her proleter devrime ya da ezilen halkların kurtuluş savaşına çeşitli ülkelerden devrimciler katıldı. Ekim Devrimi'nden Çin'deki Halk Savaşı'na kadar, İspanya'da, Küba'da, Angola'da, Vietnam'da vb. ülkelerdeki devrimci mücadelede farklı halkları temsil eden devrimciler yardımcı oldular ve hayatlarını verdiler. Proletarya önderliğindeki devrimlerde KP'ler arasında yardımlaşma her zaman bir ilke olarak görüldü. KP'lerin uluslararası dayanışması insanlık tarihindeki ilişkilerde bütünüyle yeni bir tiptir. Kendi ülkesindeki burjuvazinin iktidarını yıkmak ve proletarya diktatörlüğü kurmak tabii ki her KP'nin görevidir. Fakat tek görevi değildir. Her KP'de proleter enternasyonalizmi uygulanıyor ve bir bütün olarak proleter dünya devrimi hedefleniyor. Komünist hareket özü itibarıyla enternasyonaldir. Komintern'in oluşturulması ve o dönemdeki KP'ler arasındaki ilişkileri ve yardımlaşması bunun iyi bir ifadesidir.

Komintern'in enternasyonal anlayışı tek proletaryayı değil, ezilen ulusların halkların desteklenmesini de kapsar. Ezilen ülkelerin proletaryası ezilen uluslarla ilgili görev ve sorumluluğu yüklenmelidir. Özellikle sömürgelere sahip olan emperyalist ülkelerdeki komünist partiler enternasyonalizm konusunda açık ve belirgin bir çizgide olmak zorundadırlar. “Kendi emperyalistlerin sömürgelerde çevirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşürmek, sömürgelerdeki her kurtuluş hareketini yalnız sözle değil, aynı zamanda eylemle desteklemek, ‘kendi’ emperyalistlerinin bu sömürgelerden kovulmasını istemek, kendi ülkesinin işçilerinin yüreklerinde sömürgelerin ve ezilen ulusların emekçi halkı için kardeşlik duyguları uyandırmak, ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür.” Bu alıntı Komintern'in milliyetler ve sömürge sorununa ilişkin ilkelerden birisiydi ve Lenin de, kendi ülkesinde devrim yapmak için proleter enternasyonalizmine sınımsız bağlıydı. Komünist hareket başından beri uluslararası bir karaktere sahiptir. Çünkü çeşitli ülke emekçileri, çeşitli ülkelerin burjuvazisi tarafından uygulanan ortak baskıyı ancak ortak çabalarıyla ortadan kaldırabilir. Bütün ülkelerin emekçileri emperyalist saldırılara karşı mücadelesinde uluslararası dayanışmasını sağlamlaştırmalıdır. Çeşitli ülkelerdeki emperyalistler ve gericiler bu dayanışmayı yıkmak ve böylece komünizm davasını yerle bir etmek amacıyla emekçiler arasında milliyetçi duyguları ve özellikle metropollerde şovenizmi yaratmaya çalışıyorlar. Buna karşı bütün ülkelerdeki devrimciler, proletaryanın ve ezilen halkların ortak çıkarı olarak bu dayanışmayı geliştirmeli, proleter enternasyonalizme göre ezen ulusların proletaryası ve komünistleri ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini faal olarak desteklemelidir. Eğer kapitalist ülkelerdeki emekçiler “kendi” burjuvazisinin ezdiği milyonlarca emekçiyle sınımsız birleşmezlerse emperyalist ülkelerdeki devrimci hareketi gerçekte basit bir aldatmacadan ibaret kalır. Önce değindiğim gibi Komintern'in zamanında bu yardımlaşma, örgütlenmiş

bir biçimde oldu. O dönemde komünistler, görevlendirilip çeşitli ülkelere gönderilmişti. Bugünkü devrimci hareketin durumu tabii ki farklı, fakat öz olarak proleter enternasyonalizmi anlayışı değişmedi.

ML-MZD ve proleter enternasyonalizmini savunan bir devrimci olarak, dünyadaki proletarya ve ezilen halkların mücadelesine hizmet ederken, emperyalizmin zincirinin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadalenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. Dünyada ve Türkiye'de halklara karşı uygulanan baskı, zulüm ve sömürü biz devrimcilere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalizmin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumluluğu yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmaya tüm gücü ile çalışmalıdırlar. Tüm dünyanın komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadelenin yükseldiği ülke devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir. Türkiye'nin özel durumuna gelmeden önce bir noktaya daha değinmek istiyorum. Metropollerde devrimci durum çok geri kalmış, yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde devrimci durum daha da gelişmiştir. Avrupa'da niye öyle olduğunu biraz sonra anlatacağım. Fakat emperyalist ülkelerle, emperyalizme bağımlı ülkeler arasında sınıksız bir ilişki var. Geri kalmış ülkelerde devrim için elverişli bir durum bulunduğunu kimse inkar edemez. Ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş savaşı emperyalizme önemli darbeler indirmek için büyük bir güçtür. Dünyadaki çelişmeler ve siyasi mücadelenin merkezi sabit bir olay değildir, bunlar süreç içinde değişir. Avrupa'daki devrimci durgunluğun geçici olduğu ve onun yerine büyük mücadele günlerinin geleceği kuşkusuzdur. Ama bugün yoksul ve bağımlı ülkelerde en yoğun ve en keskin çelişkilerin bulunması nedeniyle, bu bölgeler emperyalizmin en zayıf halkalarıdır. Ezilen halkların verdiği sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle indirilen darbeler emperyalizmi sarsacaktır. Bundan dolayı uluslararası proleter devrimi davası bu bölge halklarının devrimci mücadeleleriyle yakından ilgilidir ve salt bölgesel öneme sahip bir mesele değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimi için genel önemi olan bir meseledir. Ya da Lenin'in dediği gibi "işte içinde bulunduğumuz çağ, bu fırtınaların (Asya'da koptuğu fırtınaların) ve onların Avrupa'da yarattığı 'yankıların' çağıdır" Şimdi Türkiye'ye gelelim;

Türkiye, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olarak emperyalizm için önemli bir araç ve zenginleştirme kaynağıdır. Emperyalizm için en hassas bölgede bulunmaktadır. Türkiye, stratejik bir anahtar pozisyonundadır. Bu bölgeyi denetim altında tutmak, başta ABD olmak üzere, emperyalistler için askeri anlamda bir can damarıdır. Artı, Türkiye'deki sadık uşak rejimi Ortadoğu'daki halklara karşı jandarma rolü içinde emperyalistlerin yeni dünya düzeni oluşturma isteği için vazgeçilmez bir araçtır. Öte yanda, her yarı-sömürge ülkenin yaşadığı gibi doğal kaynakları ve insan emeğini pervazsızca sö-

mürüyorlar. Ben İsviçre uyrukluym. Benim ülkemin egemen burjuvazisi Türkiye'ye epey sermaye yatırıyor ve bu ülkenin kaçak paralarının hepsine İsviçre bankalarında faiz veriyorlar. İsviçre burjuvazisi ülkenin işçileri ve köylülerini amansızca sömürüyor ve direnen halka karşı cantroves ve buhrle silahları yöneltiyor. Bu kan kokan burjuvazinin çıkarlarını korumak için İsviçre devleti ile Türk devleti sıkı bir işbirliği içindedir. İsviçre polisi ve istihbarat teşkilatı oraya sığınan devrimcilerden alınan bilgileri istisnasız MİT'e iletiyor. Benimle ilgili olarak da öyle yaptılar. Operasyonun hemen ardından İsviçre'nin başsavcılığı işkencecilere benim üzerime varolan bilgileri gönderdi ve orda 'teröristtir' diye bir kampanya başlattılar. Avukatımın orada Türkiye'nin işkence politikasını teşhir etmek için yaptığı basın toplantısının ardından İsviçre Dışişleri Bakanı "yalan" diye bir karşı demeç verdi. Bu olay, orada demokrasinin varlığına inanan bazı insanları şaşırtırmıştır. Fakat şaşıracak bir şey yok. Bunu yapmak zorundadırlar. Burjuvazi kendi sınıf çıkarlarını savunuyor. Tabii ki burjuva klikler arasında çelişki var, rekabet de var. Fakat sınıf mücadelesi içinde onlar için birlik ön planda. İsviçre'nin iki yüzlü burjuvazisi işkenceyi açıkça savunamaz. Bundan dolayı Türkiye'de işkence yok diye TC'nin işkence politikasını koruyor. Devrimcileri 'terörist' diye halka karşı, onları canavarlar olarak göstermeye çalışıyorlar. Buna karşı daha önce İsviçre'deyken "terörist" diye ne bir sorgulama, ne bir dava açılmıştı. Bu temelsiz iddiayı iki yönlü kullandılar. Birisi, işkencecilere destek vermek, diğeri halkta proleter partiye karşı güvensizlik yaratmak.

İsviçre'deki devrimci durgunluktan dolayı enternasyonal dayanışma da pek gelişmemiş. İsviçre halkının duyarsızlığı beni üzüyor ve "halkım" için bazen utanıyorum. Buradaki halkın Avrupa'daki proleteryaaya karşı haklı güvensizliğine burada kalarak biraz güven tutabilirim. Her durumda devrimciler yetişiyor ve er geç oralarda da devrimci dava ileri adım atacaktır. Eğer bu bölgede, proleterya önderliğindeki halk savaşında, halk, iktidarı alırsa, emperyalistler en önemli kalelerinden birisini kaybetmiş olacak, metropolde durum değişecek ve en önemlisi dünyadaki ezilen halklar ve enternasyonal proleterya umut kazanacaktır. Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proleteryaaya hizmet etmek demektir.

— Metropollerdeki devrimci durumu nasıl değerlendiriyorsun?

— Avrupa'daki toplumda bildiğiniz gibi kapitalizm üst aşamaya gelmiştir ve emperyalist bir düzen hakimdir. Emperyalizm can çekişen bir leş olarak bugüne değin bir canavar olarak kaldı. Burjuvazinin metropollerde sağlam bir kale oluşturma çabası işçi sınıfına belli tavizler ve özellikle sus payı vermişti ve hâlâ vermek durumundadır. Emperyalist burjuvazi dünyadaki halkları soyarken kendi işçilerini belli bir anlamda ortaklığa soktu. Kendi işçilerine biraz daha haklar, biraz daha refah verince onlardan karşılık olarak barış bekliyordu ve büyük bir düzeyde de başarılı oldu. Kapitalist üretim işçileri her zaman ve her yerde sömürüyor ve Avrupa'daki işçi sınıfının durumu da böyledir. Kapitalist

meta toplumu bu gerçeklere göre çok hızlı geliyor. Böyle bir toplumda insanların yabancılaşması ve toplumsal bir yozlaşma zorunlu olarak gündeme geliyor. Emekçiler arasında büyük bir bölünme oldu ve herkes kendi çıkarlarını savunuyor. Orada da insanlar ne özgür, ne de mutludur. Fakat kaybedecek zincirlerinden başka, gene de epey şeyleri var. Emekçiler belli bir refaha alışmış durumdadır. Televizyondan tutun arabaya kadar özel mülkiyet bulunur. Çoğu emekçiler bu şeylere sahip olmak için borçlanıyor, yani taksitle alıyorlar. Bununla beraber işyerine daha da bağlı oluyorlar. Orada ev kirası, gıda, elbise, otobüs vb. epey pahalıdır ve bu taksitlerle beraber bir işçi sürekli çalışmak zorunda. İşyerini kaybetmek istemiyor ve sessiz kalıyor. Bunun dışında, eğer burjuvazi, koyduğu kurallar uygulanıyorsa, siyasi anlamda da pek rahat. İsviçre'de uzun süredir işçi sınıfı ile burjuvazi bir barış yaşıyor. Tabii ki suni bir barış. Çünkü proletarya ile burjuvazinin barışı olamaz. İşçi sınıfı, sınıf bilincinden yoksun bir duruma geldiğinden dolayı olabilir. İşçi sınıfının büyük bir kesimi teslim olup, satın alınmıştır ve sınıf mücadelesinden vazgeçmiştir. Gençliğin büyük bir kesimi toplumdan memnun değil, fakat direnmeden, kendi kendini eroinle yavaş yavaş öldürmeyi tercih ediyor. Ya da dost ile düşman ayırmadan, sınıf kardeşlerini düşman olarak görüyor, sınıf düşmanlarını dost yerine koyuyor. Yabancı düşmanlığı özellikle gençlik kesiminde gittikçe çoğalıyor. Burjuvazi de ekonomik bunalımdan çıkışın bir yolunu faşizmde gördüğünden bu hareketi kışkırtıyor, destekliyor. Öyle çürümüş bir toplumda devrimci hareketin işi doğal olarak pek kolay değildir. Halkı epey duyarsız ve işçiler teslim olmuş. Komünist hareket 2. Emperyalist savaşla beraber Avrupa'da büyük bir yenilgi yedi. Ve bugüne kadar bir türlü toparlanamamıştır. Bugünkü devrimci hareket bundan dolayı hâlâ güçlük çekiyor. Bugünkü emperyalist ülkelerde devrimci hareket nesnel bir zor durumun yanında komünist önderliğin yokluğu da öznel durumu zorlaştırıyor. Yeniden komünist bir örgütlenme yaratmak oradaki ML'î savunan arkadaşlara yüklenmiş bir görevdir.

Bu görev yerine getirilirken proleter devrimin stratejisi ile ilgili olarak ustalardan ve kominternin tesbitlerinden yararlanılabilir. Bunlardan yararlanırken elbette somut şartların somut tahlilini gözden ırak tutmamak gerek. Özellikle Avrupa'nın her ülkesinde çok farklı durumlar ve mücadele düzeyleri mevcuttur.

— **Cezaevi yaşamının üzerindeki olumlu ya da olumsuz etkileri ne oldu? Metropol ülkeler ile ülkemiz cezaevleri arasındaki farklılıkları açıklayabilir misin?**

— Bir devrimci her zaman, her durumda kendisi ile iç hesaplaşmada bulunmalı. Olumsuz yönlerine karşı mücadele verirken olumlu yönlerini geliştirmelidir. Zor durumlara düşerken kendi zaafı daha net ortaya çıkıyor ve eğer onları yok etmeye kararlı ve samimi bir niyetin varsa, zorluklar seni daha hızlı geliştirebilmek için bir araç olabilir, yani bir devrimci gökten düşmez, her zaman mücadele içinde gelişip çelikleşir. Sınıf mücadelesi varolduğu müddetçe hakim sınıflar devrimcileri ve halkı re-

hin olarak cezaevlerine dolduracaktır. Cezaevi sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Gönüllü oraya hiç kimse girmez, ama oraya girdikten sonra mücadele farklı şartlar altında yine devam ediyor. Sınıf düşmanının olduğu yerde ona karşı savaşmalıyız. "Cezaevi bir okuldur" denir ve bu çok doğrudur. Bu, tek kitap okumak, yani teorik bir gelişme yapmak anlamına gelmiyor. Tabii, eğer fırsat ve yeni kitap varsa, okumak çok güzel ve önemli bir şey, yani devrime bilimsel yaklaşılmaya derinleşebilirsiniz. Teori önemlidir. Ancak bu sağlam bir ideoloji ve doğru bir çizgiyle birleşmiş bir durumda değer kazanıyor ve gene pratiğe, devrimci mücadeleye sokmaya bir destek oluyor. Cezaevinde geçmişi değerlendirip geleceği hazırlanıyorsunuz ve aynı zamanda gönüllü seçmediğiniz bir alanda mücadele vermeyi öğreniyorsunuz. Her zaman uyanık ve yaratıcı olmak zorundasınız. Dışındaki mücadeleye "tutsak" olarak nasıl katılabileceğini öğrenip çözüm buluyorsunuz. Ben pek fazla yatmadım. Daha önce de özgürlük mahkumlarının verdiği mücadeleyi saygı ile karşılıyordum. Bu süreci onlarla paylaştığım 7 ay hayatımda çok değerli bir yer aldı. Bu güzel insanlarla orada bulunmam ve dışarıdaki mücadelede tekrar buluşmayı arzu ediyorum. Siyasi tutsaklar kan ve can pahasına belli haklar kazanmıştır. Faşist devletin bunları ne zaman geri almaya çalışacağı belli olmaz. Eskişehir dönemindeki gibi her hangi bir olay ya da gelişme bahane edilerek geri alınabilir. Bu nedenle tutsaklar heran kazandıkları hakları savunmaya hazır olmalı ve yeni haklar elde etmek için mücadele etmelidirler. Bu mücadelede az da olsa payım olduğu için mutluyum. Benim üzerimde bıraktığı etkilere gelince; olumsuz bir etkisi yok, tam tersine. Bu okuldan iyi bir öğrenci olarak çıktım. Avrupa'da cezaevleri çok farklı. İtalya dışında her ülkede tek hücre uygulanıyor ve siyasi tutsaklar buna karşı sayısız açlık grevi yaptılar ve onlarca şehit verdiler. Fakat değişen bir şey yok. Devrimci hareketin gücü az, halk pek ilgilenmiyor ve devlet güçlü bir pozisyonda. Tutsaklar hiçbir hak kazanmamış, oysa İspanya'da tam tersine. Siyasi tutsaklar uzun süre iki büyük komün oluşturdular ve siyasi bloğa gardiyan bile giremedi. Daha sonra bir saldırı ile dağıtıldılar ve tutsaklar bir seneden fazla açlık grevine girdiler, polis onları komaya girdikten sonra hastaneye götürüp, uyanana kadar serum verdiler. Tutsaklar uyandıktan sonra direnişe geçince, tekrar hücreye götürüldüler. Çok direndiler, fakat yenildiler. Almanya'da bazı RAF'cılar 13 senedir tek kişilik hücrededir. Görüş yok, kitap yok... Avrupa'da İspanya hariç, fiziksel işkence yok fakat orada da burjuvazi boş durmuyor. Çok ilginç başka bir şey de ; tutsaklara karşı ve cezaevleri ile ilgili en sert ve iğrenç uygulamalar "sosyal demokrat" hükümetler altında gündeme geliyor. Almanya'daki özel tip cezaevleri "sosyal demokrat" önderliğinde inşaa edildi ve Stommheim'deki katliam da "sosyal demokrat"ların sorumluluğu altında yapıldı. İspanya'daki tutsaklara "sosyal demokrat" Gonzales saldırdı ve cezaevi katliamlarının en büyüklerinden birisi olan Peru'da bu katliamı "sosyal demokrat" Garsia yaptı. Bu cinayetin olduğu günlerde, sosyalist enternasyonal, Lima'da toplantı yapıyordu. "Sosyal demokrat" SHP'nin döneminde yapılan baskı ve katliamlar da diğer "sosyal demokrat" larından farklı değildir.

— Metropoldeki kadın sorunu ile ülkemizdeki kadın sorununun benzer ya da farklı yanları nelerdir?

— Emperyalizme bağlı ülkelerde olduğu gibi, kapitalist ülkelerde de kadınlar cins baskısı altında ezilmektedir. Kadınlar modern köle olarak yaşamaktadır. Kapitalist toplumdaki özgür görüntüler alçak bir sahtekarlık. Kadınların özgürlüğü burjuvazinin çizdiği bir özgürlüktür. Kapitalist toplumda, kadınlar iktisadi bağımsızlığını kazanmıştır. Fakat bu kapitalist üretim için bir kazançtır. Kadınlar daha ucuz çalışıyorlar ve üretimin gereksinimine göre yedek güç olarak bugün işe çağırılıp, yarın gene işten çıkarılabiliyor. Yani özgürlük hiç de sözkonusu değil. Bunun yanında kadınlar bütün üretken görevleri yüklenmiş. Üretimdeki iş yanında, bütün ev ve çocuk sorumluluğu ona yükleniyor. İşten gel, evde uğraş ve yolda alış veriş yap. Eşitlik de sözkonusu değil. Belli aydın kesim ve ileri insanlar tabii ki biraz farklı yaklaşıyor, yani bu kesimdeki kadınların durumu biraz daha rahat, ama genellikle bu yük kadınların omuzundadır. Yarı-sömürge, yarı-feodal, geri kalmış ülkelerde ise kadınlar daha kötü şartlar altındadır ve cins baskısı daha da fazla hissediliyor. Yarı-feodal toplumda feodal baskı, emperyalizmin baskısıyla birleşmiş durumdadır. Bu nedenle kadınlar daha çok ezilmektedir. Örneğin yarı-feodal toplumda kadın arkadaşlarımız devrime hizmet edebilmek için genellikle ilk adım olarak evde, babası, abisi, eşi karşısında bu hakkı kazanmak zorunda. Emperyalist ülkelerde, özellikle büyük şehirlerde genellikle öyle bir sorun yok. Emperyalist kapitalist toplumda ailenin üretim de bağımsız kölelere ihtiyacı var. Eğer bir kız devrimci olmak istiyorsa, bu çok güzel bir avantaj olabilir. Ailesi onun devrimci olmasını istemiyorsa bile ve genellikle öyledir; pek fazla bir şey yapamaz. Belli bir yaştan sonra bir kızın ne yapacağı ailesini hiç ilgilendirmez. Hiç de engel olamaz. Bu kız devrimci olsa da, fahişelik yapsa da, eroinci olsa da ya da düzenli bir yaşama girse de, ne yol seçerse seçsin hiç kimse sahip çıkmaz. Emperyalist aşamaya gelen kapitalist toplum çok yozlaşmıştır ve bunun beraberinde getirdiği dertleri de en fazla kadınlar çekiyorlar. Şiddet gittikçe çoğalıyor ve en fazla yabancılar dışında kadınlara karşı yöneltiliyor. Büyük şehirlerde tecavüz ve cinayetler günlük bir olay. Bu sadece kadınlara dokunan bir gerçek değil, ufacık kızların da yaşadığı bir derttir. Kapitalist meta toplumunda kadında meta olarak yaşayıp tüketim kurallarına göre yetiştiriliyor. Kapitalist üretim çok hızlı geliyor ve pazarda sürekli yeni mal satmak zorunda. “Tüket at!” anlayışı geliştirdi ve bu anlayış insanlar arasındaki ilişkilere de yansıyor. Bu yabancılaşmış ve yozlaşmış toplumda en fazla ezilen ve dert çeken kadınlar yoksul halkların kadınlarıdır. Asya ve Afrika'dan kızlar kaçırılarak ya da “gönüllü” sahte sözlerle, Avrupa'ya getirilip fahişe olarak satılıyor. Bu kadınlar köle gibi yaşıyorlar ve hiçbir hakka sahip değiller. Bu kadınlar fuhuş sektöründeki korkunç hayatı yaşamaya mahkumdurlar. Pazar, sürekli taze mal istediğine göre tükenmiş meta çöpe atılıyor ve yerine yenisi konuluyor. Devlet hiç karışmaz, tam tersine gizli destek veriyor ve tabii ki para kazanıyor. Başka bir ticaret türü olarak da, bir katalogdan seçip kızları evlendirmek vaadleriyle satıyorlar. Öyleki, 16 yaşında güzel

bir kız dil, kültür vb. şeyler hiç bilmeden 60 yaşında çirkin bir adamla eş olarak yaşamaya mahkumdur. Eğer şanslı olursa en azından ona sâhip çıkıyor ve iyi davranıyor, fakat gene de onun özel mülkiyeti olduğu bellidir. Genellikle biktıktan sonra değıştiryor, kadını fahişe olarak çalıştırıyor. Buna ne devlet ne de toplum karışmıyor. Türkiye'de de kızlara sormadan evlendiriliyor, bu hiçbir yerde güzel bir olay değildir. Ama burada en azından toplumsal değer bu erkeği kadına sahip çıkmaya zorluyor. Yani iyi ya da kötü eşler olarak yaşamak zorundalar. Kadın sorununun çeşitli yönlerden farklı olması toplumsal yapının farklı olmasından dolayı bir gerçektir. Yani feministlerin dediği gibi, kadının ezilmesi erkeklerin şovenizminden kaynaklanmaz. Kadının ezilmesi sınıfsal, ulusal, feodal baskısı yanında buna ek olarak geliyor. Avrupa'da feminist hareket epey güçlü ve her türlü akım var. Feminist kadınlar yaşadıkları şartları dile getiriyorlar. Feminizmin maddi zemini mevcuttur ve feminizm, burjuva ve reformist bir akım olarak kadınların üzerindeki cins baskısını kullanıp bu zemin üzerindeki kadın öfkesini burjuvaziye karşı kanalize edilmesini engelliyor. Bunun yerine emekçiler arasında bir çatışma körüklüyorlar ve kadın ile erkek omuz omuza proletarya saflarından sınıfsız ve sömürsüz bir toplum için mücadele verirken eşitliğin temelini koymayı engelliyorlar. Devrimci hareket içinde kadınların durumu buraya göre çok daha ileri. Oradaki devrimci hareket ve örgütler içinde genellikle kadın arkadaşlar önemli bir yer alıyorlar. Hem sayı hem de yetki olarak erkek arkadaşlarından geri kalmıyorlar.

— **Ülkemiz devrimcilerinin yurt dışında siyasi mülteci olmalarını nasıl değerlendiriyorsun?**

— Bence devrimden kaçılmaz. Bazı durumlar olur ki, bir geri çekilme gerekli olabilir, bu bölgede, ülkede ya da yurtdışında yapılabilir, fakat geri çekilmenin tek bir amacı var, o da güçleri toparlamak ve bir adım ileri atmanın hazırlığını yapmaktır. Bugünkü devrimci durum bu geri çekilmeyi hiç gerektirmiyor. Tam tersine kızıl siyasi iktidarın geliştirilmesi için bu atılıma omuz vermek ilk ve tek görevdir.

Devrimcilik çeşitli yönleriyle çok zor bir yaşamdır. Bu, devrimciden sonsuz fedakarlık ister. İşkence var, her an ölüm tehlikesi var, yani bir insanın göze alması gereken çok şey var. Önemli bir noktada yenilgiye uğrarken bile hedefi ve proletaryanın tarihsel mutlak zaferine olan umudu ve inancı kaybetmemektir. Eğer işkenceler, katliamlar, cezaevleri, ekonomik bunalım, açlık vb. sorunları istemiyorsak bireysel bir “çözüm” değil, toplumsal bir çözüm aramalıyız. O zaman tek bir yolumuz var, o da proletaryanın saflarında yer alıp bütün gücümüz ile proletarya devrimini ileri götürmektir. Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan bugünkü gündemde varolan merkezi görevlere dört elle sarılmalıyız.

Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları, ikincisi ise oradaki yozlaşmaya karşı

tüm güçleriyle direnilmeli, ülke devrimi ve enternasyonal mücadelenin yararı için gerekli olan özveri ve disiplin mutlaka gösterilmelidir. Kayda değer hiçbir şey yapmadan ben mücadele ediyorum deyip vicdan rahatlatılmamalıdır.

Kendisine devrimciyim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum.

- **Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı adına çok teşekkür ediyoruz.**
- **Ben de teşekkür ediyorum.**

ANNESİ ROSE MARİE'NİN, BARBARA'YI ANMA GECESİ'NDE
YAPTIĞI KONUŞMA

Bütün gücümüzü komünist devrimin başarısı için harcayalım

Barbara 1991'de işkence merkezi Gayrettepe'den savcılığa götürüldüğünde ve Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderilmeden, çok kısa bir zaman içinde O'nu görebilme olanağına ve birkaç kelime konuşabilme olanağına kavuştum. Orada, Barbara benden özellikle İsviçre'de bu olayla ilgili bir şeyler yapılacaksa, kendi kişiliğinin öne çıkarılmasından çok, Türkiye'deki işkencenin, (özellikle her gün yüzlerce insanın işkencelerden geçirildiği, hatta işkencelerdeki ölüm olaylarının gündeme getirilmesinin çok daha önemli olduğunu) ve yine çok önemli olan anti-terör yasasının öne çıkarılmasını istemişti.

Bugün ise Barbara mücadeleden şehit düştü. Şu an Barbara bana o kadar yakın ve hatta onu şöyle derken duyar gibiyim: *"Benim ölümümden bahsetme, ama Türkiyedeki binlerce ölü veren Kürdistan'daki devrimci mücadeleden bahset. Tüm dünyadaki devrimci mücadelelerden bahset."*

Ama yine de biliyorum ki Barbara, bizim şu anki yasamızı ve büyük acımızı anlardı. Çünkü kendisi de böylesi ayrılıkları iyi bilir ve çok acısını çekmişti.

Barbara'nın o güzel mektuplarından, özellikle tutuklanmadan önce bana yazdığı mektuptan bir alıntı yapmak istiyorum:

"En çok sorunlarımın olduğu anda ve hatta her şeyin kötü gittiği anlarda bile neşeli olmayı ve gülmeyi öğrendim. Son 1-1.5 sene içerisinde bana çok yakın arkadaşlarımı yitirdim. Bazılarını tama-

men, bazılarını ise belli bir süre için yitirdim. Bu kişiler için hala üzgünüm ve bu benim için bir sorun. Ama yine de o güzel günleri ve uğrunda öldükleri davayı, ve halen cezaevlerinde mücadelelerini sürdürenleri ve yine benden çok uzakta hayatlarını devrime adayanları düşünüyorum”

Barbaranın cezaevinden bana gönderdiği mektuplarda, her seferinde bana büyük bir cesaret, güç ve politik mücadelede başarılar diliyordu. O acıyla nasıl yaşanacağını iyi biliyordu. Bundan dolayı bütün gücümüzü komünist devrimin başarısı için harcayalım.

PARTIZAN DERGISİNİN, BARBARA'NIN ABİSİ ANDREA
KİSTLER'LE, 15 MART 1993-ZÜRİCHTE YAPTIĞI RÖPORTAJ

TKP/ML'yi tercih ettiğini kabul ettik ve buna saygı gösterdik

Partizan: Görüşmeye başlamadan önce; gerek Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde ve gerekse de Türkiye Devrimci Hareketi tarihinde ve özellikle de silahlı mücadelenin ülkemiz özgülüne uygun biçimi olan Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Köylü Gerilla Savaşı'nda şehit düşen, ilk Batı Avrupa'lı devrimci olan Barbara Anna KİSTLER'in ölümünün bizim için; emperyalist burjuvazi, büyük medya tekelleri ve yine emperyalist burjuvazinin kiralık hempaları olan burjuva ideologlar tarafından küllendirilmeye çalışılan, Proleter Enternasyonalist Birlik ve Dayanışma ruhunun en canlı örneklerinden biri olduğunu özellikle vurgulamak istiyoruz. Biz Partizan Dergisi olarak, Barbara Anna KİSTLER'in uğruna baş koyduğu kavranın ve taşıdığı Enternasyonalist duyguların sesi olmaya çalışacağız.

A. Kistler: Aynı düşünceleri biz de taşıyoruz. Barbara ile farklı tercihlerde bulunsak bile, O'nun ölümü bizim açımızdan da farklı ve önemli bir yere sahiptir.

— Barbara'nın İsviçreli gruplarla olan ilişkileri ne düzeydeydi ve son dönemlerde hangi biçimde sürüyordu?

— Barbara'nın İsviçreli gruplar içinde en önemli ilişkisi KGI (Komite Gegen Isolation) ile olan ilişkisidir. KGI'yi ML bir grup olarak görüyor ve bizimle çalışıyordu. Aynı zamanda Marlen Grubu

ile yakın bir ilişki içindeydi. Diğer anti-emperyalist ve anti-faşist gruplarla ilişkileri sınırlıydı. Çünkü bu grupların sınıf perspektifi net değildi. O yüzden onlarla ilişkisini sınırlı tutuyordu.

— **KGI ve Marlen gruplarının niteliği nelerdir? KGI ile Marlen grupları arasındaki farklılıklar nelerdir?**

— KGI kendi bulunduğu alanda ML bir hareket yaratmayı amaçlamaktadır. Kendi ülkesinin devrimci dinamiklerini esas almaktadırlar. Diğer gruplar ise yabancıları ön plana çıkarıyorlar ve siyasi aktivitelerini bunlar üzerinden hayata geçirmeye çalışıyorlar. Örneğin, önceleri İspanyollar ve İtalyanlar ve en son olarak ta Türkler ve Kürtleri ön plana çıkardılar. Kendi ülkelerinde Komünist bir hareket yaratmak için yeterli bir enerji harcamıyorlar. KGI komünist bir parti değildir. Ancak, KGI üyeleri ileride oluşturulacak bir KP'nin oluşumuna katkıda bulunmak düşüncesindedirler.

Marlen grubunun durumunu ise iki ayrı dönem olarak ele almak gerek. Birinci dönem, Barbara'nın da içinde yer aldığı dönem; diğeri şimdiki dönemdir.

İlk dönemde; Marlen grubu Kadın Hareketi içindeki feminist düşünce ve harekete karşı ML anlayış doğrultusunda bir çevre yaratmayı amaçlıyordu. Amaç bu çevreyi sınıfsal mücadele zeminine çekmekti.

Marlen bir Kadın Hareketidir; ancak sorunu sadece kadın hakları ve eşitlik zemininde ele almal istemiyor. Bu sorunu Proleter Devrimci Hareketin bütünselliği içinde ele almayı amaçlıyordu.

Şimdiki durum, KGI ve Marlen işçi sınıfı içinde Komünist Hareketi kendileriyle sınırlı görmüyorlar. Süreç içinde kendilerine benzer ve alternatif grupların çıkabileceğine inanıyorlar. Bu gelişmenin giderek ML bir partinin oluşumuna varacağına inanıyorlar.

Şu anda KGI, Marlen, Siyasi Tutuklularla Dayanışma Komitesi ve RGA (bir gençlik grubu) bi zentrum (buluşma merkezi) oluşturdular. Bu aynı zamanda informatif bir çalışmadır. Karşılıklı olarak görüşüp tartışıyor ve olaylara ortak tavır takınmaya çalışıyorlar.

Barbara, Türkiye'de cezaevinden çıktıktan sonra burada çok az zaman kaldı. Ayrıca yeniden Türkiye'ye dönmek konusunda kesin olarak kararlıydı. Bu yüzden hiçbir grupla ilişkiye girmede. Zaten TKP/ML'ye katılmıştı. Burda bazı arkadaşlarla kişisel ve sosyal bir ilişkisi vardı. Son gelişme hakkında bilgisi yoktu.

— **Son geldiğinde TKP/ML ve onun mücadelesinin boyutu hakkındaki düşünceleri nelerdir?**

— Cezaevinde olduğu süre içinde sürekli mektuplaşıyorduk. Ziyaret konusunda ve O'nun bunda sonraki yaşamı hakkında tartışıyorduk. Onu bir daha İsviçre'de göremeyeceğimizi düşünüyorduk TKP/ML hakkında tartışma fırsatımız olmadı.

— **Gayrettepe Siyasi Şube de gördüğü işkence ve baskılar hakkında size neler söyledi?**

— Barbara hiçbir zaman kendisini öne çıkaran biri değildi. O kendisinin gördüğü işkence ve ba

kıyı değil, öldürülen ve işkence gören yoldaşlarını anlatıyordu. Tutuklandığı zaman İsviçre Konso-
losluğu ve yabancı basın devreye girince kendisine uygulanan fiziki baskı azalmış ve Barbara bu du-
ruma üzülüyordu. Bunu bir ayrıcalık olarak değerlendiriyordu. Bu durumdayken yoldaşlarının gördü-
ğü işkence onun daha çok zoruna gidiyordu. Barbara hiçbir zaman bireyselliği savunmadı. Her za-
man kolektifi ve kolektif davranışı öne çıkarırdı.

Kendisini en çok etkileyen şey, Gayrettepe'den sonra gittiği Bayrampaşa Cezaevi'ndeki yoldaşlık
ilişkisi ve ortamıdır. Cezaevinin devrimcileri olgunlaştıran ve onları eğiten bir siyasi okul işlevinde
olması onu çok etkilemişti. Bize en çok cezaevini anlattı. Özellikle cezaevindeki ortam onun çıkınca
mücadeleye devam etmesinde belirleyici bir etki yapmıştır.

—Barbara son geldiğinde O'nda sizin gördüğünüz değişimler nelerdir?

— Kendisini siyasi açıdan oldukça geliştirmiş olduğunu gördük. Daha da olgunlaşmıştı. Kendine
güveni oldukça artmıştı. Onun daha mücadeleci ve tecrübeli bir hale geldiğini gördük.

Bizim için önemli olan kendisinin siyasi yaşamındaki netliği ve kararlılığı idi. Geçmişte belli ko-
nulara tartışsak bile (ki, bu mücadele alanı üzerine idi) daha sonra amaçlarımızın aynı olduğunu ve
onun TKP/ML'yi tercih ettiğini kabul ettik ve buna saygı gösterdik.

**— TKP/ML'nin enternasyonal ilişkilere ilişkin tezlerini ve pratiğini nasıl değerlendiriyor-
sunuz?**

— Bu çok geniş kapsamlı bir soru. Ancak TKP/ML'nin 5 (beş) yıl önce aldığı YD'dan kadroları-
nı ülkeye çekme kararını doğru buluyoruz.

İkincisi, devrimi öncelikle kendi ülkelerinde gerçekleştirme anlayışını esas almasını doğru bulu-
yoruz. Mao'nun belirttiği gibi "Kendi ülkemizdeki devrimci mücadele esas, uluslararası dayanışma
ise talidir." Biz bu anlayışı doğru buluyoruz.

TKP/ML'nin Enternasyonal ilişkiler politikasını genel olarak doğru buluyoruz. Ancak, 1987 yı-
lında işçi sınıfımız içinde (ki bizim işçi sınıfımız içinde Türkler, Kürtler ve diğer yabancılar da var)
sürdürdüğümüz, iş koşullarının ve iş yasalarının düzeltilmesine ilişkin sürdürdüğümüz siyasi kam-
panyaya yeterince destek vermemelerini bir eksiklik olarak değerlendiriyoruz.

Örneğin: Sendikaların aldığı reformist kararlara uymama ve alternatif oluşturma kararı aldık.
Sendikalar sınıfın çıkarlarını savunmuyor, aksine düzeni savunuyordu. TKP/ML bu dönemde Barba-
ra ile daha yeni tanışıyordu. Bu dönemde TKP/ML'nin gücünü gözönünde bulundurursak, bütün
enerjisiyle destek vermedi.

— Bunda TKP/ML'nin yerli gruplarla yeterli ilişkilerinin olmaması etkili olabilir mi?

— Biz bunu belirleyici görmüyoruz. Çünkü o dönemde, karşılıklı eylem birliği anlayışımız vardı.

TKP/ML kendi politikasını belirleyip kitlesini daha aktif seferber edebilirdi. Örneğin, şu anda daha canlı ve aktif bir yardımlaşma ve dayanışma içindeyiz. Temennimiz bunun sürdürülüp geliştirilmesidir

—Barbara'nın ölümünden sonra TKP/ML'nin ona karşı görevlerini yerine getirdiği inancındasınız?

—Biz KGI olarak ve ayrıca ben ve ailem bu konudaki çabaları taktirle karşılıyor ve teşekkür ediyoruz, TKP/ML kendine yakışanı fazlasıyla yapmıştır. Umduğumuzdan daha geniş ve güçlü bir sahipleniş gördük. Yine bu aşamada grup olarak bizimle (KGI) birlikte gösterdikleri dostça ilişki ve çalışma ortamı için de ayrıca teşekkür ediyoruz.

— 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ve Barbara Anna KİSTLER'i Anma gecesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Geceyi birçok yönden olumlu buluyoruz. Bizim için en önemli olan, Barbara'yı kişiliği, inançları ve mücadelesiyle birlikte ele almış olmasıdır. Bu gece de siyasal içeriğin ve Barbara'nın uğruna ölümü göze aldığı mücadeleyi öne çıkarmanız çok olumluydu.

Bir diğer olumlu yan ise, kültürel etkinliklerin çok başarılı bir şekilde siyasal perspektif ile bütünleştirilmesiydi. Tercüme sorununda bazı sorunlar yaşadık. Daha çok çeviri yapılabilinseydi daha da doyurucu olacaktı. Özellikle Barbara ile ilgili video filmini çok beğendik.

— KGI enternasyonal dayanışma ve ilişkiler açısından neler savunuyorsunuz?

— Bu konuda bugünden pratik adımlar atılması gerektiğine inanıyoruz. Küçükten, büyüğe, basitten karmaşığa anlayışını savunuyoruz. Örneğin, 1 Mayıs, 8 Mart gibi günlerde ortak hareket için platform oluşturmak ve bunun için karşılıklı görüşüp tavır belirlemek gerek. Bizim için enternasyonal proletaryanın çıkarlarını savunmak önemlidir. Sorduğunuz konularda ortak mücadele için biz hazırız ve bunu doğru buluyoruz.

—Barbara ile gerek kardeşiniz olması ve gerekse de siyasal yaşamdaki birlikteliğiniz açısından uzun yıllar birlikte oldunuz. Barbara'yı karakterize edecek ve onu okurlarımıza daha yakından tanıtacak bir anınızı anlatabilir misiniz?

— Barbara eskiden geçimini sağlamak için genellikle restoranlarda servis bölümünde çalışırdı. Cana yakın, sakin bir kadın olarak, her yerde olduğu gibi, Zürich Kantonu yakınlarında çalıştığı bir lokantacı evli çift tarafından da çok sevilirdi. Bu çift birkaç ay sonra Zürich kentinde yeni bir Cafe kiraladıklarında, Barbara da onlarla birlikte bu yeni işyerine geçer. Ancak bu Cafe siyasi polisle aynı binadadır! Tabii ki Barbara bu durumu anımsadığında çok sevinir; Polislerin kendisini tanımayıp,

istihbarat faaliyetleri üzerine kendi aralarında konuşmayı sürdüreceklerini umarak onlara 'özellikle' nazik davranır. Ancak O'nun tahminlerinin tam tersi bir durum ortaya çıkar; Siyasi Polis şefi memurlarına boş zamanlarını bu lokalde geçirmeyi derhal yasaklar. Bunlar da artık ister istemez ya bürolarında ya da Barbara'dan uzaklarda kahvelerini içmek zorunda kalırlar. Bu durumu ve de polis memurlarının kendisinin derhal işten atılması taleplerini Cafe sahibinden öğrendiğinde gülmekten kırılan Barbara'ya Cafe sahibi polisin bu talebini doğal olarak kabul etmeyeceğini söyler.

— **Dergimiz aracılığıyla TKP/ML taraftarlarına ve halkımıza iletmek istediğiniz mesajınız var mı?**

— Şunu söylüyorum, buradan, yani metropollerden TKP/ML taraftarlarına ve TİKKO savaşçılarına en içten ve dostça selamlarımı iletiyorum. Mücadelelerinde başarılar diliyorum. Kapitalizmi ve burjuvaziyi tarihin çöplüğüne atmak için radikal mücadele ortak dileğimizdir.

— **Bizde Partizan çalışanları ve okurları adına; Barbara Anna KİSTLER gibi fedakar ve militan bir enternasyonalist devrimcinin yetişmesinde emeği geçen, KGI'dan dostlarımıza ve özellikle de size ve ailenize yürekten teşekkür ediyor ve O'nu tanımış olmaktan ötürü gurur duyduğumuzu belirtmek istiyoruz. Anısını hep canlı tutacağız. SÖZÜMÜZDÜR.**

— Ben de sizlere çabamızdan dolayı teşekkür ediyor ve başarılar diliyorum.

Benim sevgili Barbara'm

Senin R.

Telefonunla beni çok sevindirdin. Sesini duymak benim için büyük bir sevinç kaynağı oldu. Ayrıca iyi olduğuna çok sevindim. İyi olmanı umut ederim. Mektubun için çok çok teşekkür ederim. Aldığım yazı benim de içinde çalıştığım yeni bir grubun ana tartışma notlarıdır. Telefonda bu notlar üzerine fikir edinmemin olanaksız olduğunu (ilkeli olunarak) söyledin ve daha sonraya bıraktın... Şikayet konusunda herhangi bir şey biliyor musun? Biz, yani dh. MB. hakkında fikir edinebilir miyiz?..

Bizim buralarda durumun nasıl olduğunu gayet iyi tasavvur edebilirsin. Yaşamın hakkında bilgi edinmek için sayfalarca sorular doldurabilirim... Ayın 16'sında B. İstanbul'a gelecek ve ben O'nunla birlikte sana çocuklardan yeni bir şey gönderiyorum. (paskalya '92) Claudia benimle birlikte yaz tatiline gitmek istiyor-bilianaya artık gitmeyeceğimize seviniyorum. Çünkü (Andrea) Coniy'den 1000 franklık para aldı. Bunun üzerine Claudia tekrar telefon ederek annenle konuşup konuşmadığımızı sordu. Neyse, umut ederim bu düşünce doğrudur.

Bunun dışında ben iyiyim. Sadece boğazımdan rahatsızdım, çok kötü ağrısı vardı ve boynumu kımlıdatamıyordum. Şu anda iyiye doğru gidiyorum. Yalnız sinirlerdeki sıkışma kasları etkiliyor. Aynı zamanda bunun tedavisini görüyorum.

Adil yerini değiştirdi, gidip onu yerinde ziyaret edebiliyor musun? Cezaevindeki ve dışardaki arkadaşlara benden çok selam söyle. Nisandaki katliamlarla ilgili burada yürüyüşler, toplantılar düzenlendi...

Tpa diyor ki avukatın karısı kendisinden hala haber alamadı...

Emlak bürosu bana telefon açtı evde başka birisinin kalmasına müsaade etmeyeceklerini söyledi.

Seni evden atmayı, yani kaydını silmek istiyorlar. Ve yakınların hakkında M. ye sordular. Ben senin arkadaşın Cornial (çoktandır ev arıyordu) ile ilişkiye geçtim. Kontratı kendi üzerine almasını sağladım. Ve bu konuyla ilgili bilgiyi arkadaşların sana ulaştırmış olsalar gerek. Tabi bunu da Res sağladı. Tüm dileğimiz bu gibi işlerin yamuk gitmemesidir. Ve en azından ev elinde kalsın. Şu anda senin yanında olmayı, sana sarılmayı, seni dinlemeyi, sana soru sormayı ve seninle konuşmayı çok isterdim.

Her zaman olduğu gibi şimdi yine senin için önemli olan şeylerin gerçekleşmesini dilerim.
Yine senin yanındayım... Sevgilerle...

Sevgili

B. Anna Kistler'in
İsviçre'den bir arkadaşı

Bu kötü daktiloyla sana yazmaya çalışmamın onuncu denemesidir. Bunun günümüzde kullanılmayacağını düşünenler var mı acaba? Selamını aldım, çok teşekkür ederim. Gerçekten bana yazmadığın için alınmadım... Bizim de çok işlerimiz vardı. 8 Mart, 1 Mayıs gibi. Konu hakkında haberin olup-olmadığını bilmiyorum ama sana birkaç tane kağıt uçuruyorum.

Her halde bu süre içinde sen de boş durmamışsındır. Kişisel mektuplara cevap yazma imkanı bulamamış olsan gerek. Çoğu kez senin hakkında, oradaki durumun hakkında kendi kendime sorular sordum... (Ben yine ataerkil sorunlarla uğraşıyorum) Şimdi seninle bir konu hakkında tartışmanın girişini bulmaya çalışıyorum...

Çünkü Stalin sorunu benim için hala karışık. Afedersin ama her şeyin zamanında gelişmeye ihtiyacı var. Mao'yu öğrenmeme ve bana çok şeyler vermesine rağmen yeni, yeni çelişkilerden ve ik dünya görüşünün pratiğinden ve materyalist diyalektiğin sorunlarından. Orada çok şey öğrendim hatta çelişkileri diyalektik yoldan çözmeyi bu yoldan en aza indirgemeyi.

Revizyonizmin bütünüyle çöküş nedenlerini analiz etmenin önemini şimdi daha iyi anlıyorum Pratikten yola çıkarak tarihi iyi incelemek gerekir, burada çok fazla cevap var, yani Mao'dan kaste diyorum ve bununla birlikte benim doğru anlayabileceğim ve pratiğimde uygulayabileceğim ..... bulunan başka bir cevapta olamaz. Sana Mao'dan çok kısa iki cümle aktarmak istiyorum. Verevindi Stalin konusunda uritik (eleştirel) bir nokta var.

Çelişkilerin özellikleri hakkında yoldaşlar, özellikle dogmatikler net değiller. Onlar, çelişkilerini genelinin bu özelliklerde var olduklarını bilmiyorlar. Aynı şekilde onlar, devrimci pratiğin bizim için

ne kadar büyük bir anlam taşıdığını, çelişkilerin somut şeylerin özellikleri içinde barındırdığını bilmeléri gerektiğini gereği kadar bilmiyorlar.

Ve gene bunun devrimci pratiğin önemi noktasında ne kadar büyük bir anlam taşıdığını anlamıyorlar. Elinde bulunan somut şeylerin içindeki çelişkileri incelemenin özelliğini devrimci pratiğe yön vermedeki önemi noktasında ne kadar büyük bir anlam taşıdığını anlamıyorlar. Yani bunun anlamı şu ki çelişki içindeki yoldaşların kolayca harcanmamaları gerek.

“Parti içinde çelişkiler yoksa ve bu çelişkilere çözümleyecek ideolojik bir savaş yoksa, o zaman partinin yaşamı durur” bunları okurken aklıma Sovyetleri getiren cümlelerden birkaç tanesidir. Şu işe bak neler oluyor? RAF devletle mücadele etmeye çalışıyor. Bu insanların ne biçim bir analizleri vardır. Yoksa gerçekten Marks'ın şemasına göre de mi bu böyle? Eğer hareket burjuvaziden önde veya daha iyi bir durumda olduğunda, süper devrimci olunuyor da, işler biraz güçleşince sırtlar devrim yoluna döndürülüp, analizin yanlış olduğunu söylemek belki de aile yaşamına adım atmanın en kolay yolu-özellikle erkekler için- bulunuyor.

Şimdi bir hafta sonra, az kalsın ilk sayfayı yırtacaktım, zira biraz karmakarışık buldum. Ama öyle bırakmayı düşünüyorum, çünkü bu sayfa benim düşüncelerimin ve tartışmalarımın yansımaları.

Kadın örgütünün önemliliği üzerine de düşüncemi yazmak istiyorum. Zira bu da burjuvazinin arkasında başka çıkarı savunduğu, sınıf tahlillerinin yapılmadığı halde, sahip çıktığı bir konu. Kadınların kendi çıkarları için savaşmaları devrimci proleter bir hareket içinde örgütlenmeleri yoluyla bu özgül çıkarlarını gerçekleştirebilirler.

Zira, kadınların gerçek eşitliği yani, katmerli sömürden ve cinsel baskıdan kurtuluşu ancak radikal ve toplu olarak toplumsal değişim ile mümkündür. Toplumsal bir değişimde ancak sınıf savaşımıyla olur. Zira, devleti ve burjuva toplumsal yapıyı parçalayacak uzlaşmaz vurucu güç ancak sömürülen ve ezilen insanların bütünleşmesi güçlerinde vardır.

Bu, sınıf çelişkilerinin keskinliği ve yoğunlaşması ile gelişir ve biz devrimci güçler olarak bu çelişkilerin keskinleşmesini birlikte ileriye taşımamızdır.

İleride ise halen arta kalmış karşı devrimci ve gerici güçlerin, kontrol ise sadece proletarya diktatörlüğünün kurulması ile gerçekleşebilir. Aynen, devamlı süren sınıf savaşımı, yeni ve eski burjuvazini (daha) embriyon halindeyken boğar ve proletaryanın içindeki değişik tabakaların sürdürdüğü çıkar mücadelelerini de sonuçlandırılarak, -proletarya diktatörlüğünün- ortadan kalkması sağlanır (kalkmasını getirir).

Ayrıca, proleter kadınların, bir kadın örgütlenmesinin önemi üzerine düşünüyorum.

Bir yandan bilincin ve özgürce (bağımsız) karar alıp uygulamanın kazanılması ve bundan çıkacak güçlerin konumlanması, diğer yandan öteki genel yönetici pozisyonlarının yanında kendi sorunlarının öncülleri olması gerektiğini de düşünüyorum. Sadece böylelikle, özellikle, daha başlangıçtan itibaren kadınlara yönelik özgül baskı faktörlerine karşı adım atılmış ve mücadele götürülmüş olunur.

Evet, sevgili Barbara, bunlar benim kafamdaki düşünceler, ya da bunlar kendimi inandırmak için kafamda oluşan düşünceler bu kağıda döktüklerim. Ama beni bütünüyle senin durumun şu anda ilgilendiriyor. Ya da seni ne zaman göreceğim veya ziyaret edebileceğim. Lütfen bana yaz ve benim sana yazdıklarım hakkında biraz düşünürsen beni çok sevindirirsin. Evet, mektubumu bitiriyorum. Doktora gitmem gerek, çünkü geçen hafta et makinasıyla parmaklarımı kestim. Bugün dikişlerim alınacak. Yaralar iyi görünüyor. Ve artık fazla acımıyor da. Onun dışında iyiyim (her ilişkide). Şu an çok mutluyum, biraz kötü çınıyor ama ben zamanın tadını çıkarıyorum, tabii ki bu durum hergün böyle değil, sürekli değişir. Evet, benim değerli yoldaşım, sana sıkı sıkı sarılıyorum ve sana çok çok güç ve cesaret diliyorum. Çok büyük bir öpücük.

Senin....

Not: Birkaç saat geçti bile, sana mektubu doktordayken yazıyorum. Parmaklarımı detaylı anlamadım, tırnaklar dışarı ve böylece... Aynı zamanda bir test de yaptım ve hamileyim ve bu yüzden çok mutluyum, biliyorum omuzumda tonlarca yük var, ideal olmadığını da biliyorum ve ve... ama bunlara rağmen bulutların üstünde uçuyorum.... Neyse, bu benim kısa bir mutluluğum. Ben sana bunu bildirecektim, bir takım şeyler de bizi mutlu ediyor, gerçeklikle çelişkili olsa bile, bildirecektim ve biz, ya da ben ne için savaştığımı biliyorum ve hatta sınıfsız, baskısız mutlu bir yaşam için.

Neyse değerli yoldaşım ve kardeşçığım. Sana düşüncelerimle iyice sarılıyorum ve dilerdim ki benim mutluluk hislerimi sen de hissedesin, şu anda benim hissettiğim kadar... Görüşmek üzere... Hoşçakal bella...

Barbara Anna Kistler'in Türkiye- Kürdistanı'ndaki ölümü üzerine

*İsviçre Zurich'ten
bir arkadaşı*

Son olarak 1991 yılbaşında buradaydı, ama mümkün olduğunca kısa bir zaman içinde geri dönmeyi istediği de açıktı. Geçen yıl Mayıs ayında annesi bir telefon konuşması yapmıştı ondan sonra da, Türkiye veya Kürdistan'ın herhangi bir bölgesinde illegaliteye geçtiğinden başka bir şey duymamıştık onun hakkında. Şubat'ın ortalarında, Tunceli dağlarında Türk ordusu ile girilen çatışmada aldığı yaralar sonucu öldüğünü duyduk.

Babs öldü, gitti, bir arkadaşın dediğine göre, sanki banyoyu boşaltırken oluşan su girdaplarında kaybolmuş gibi. En fazla korktuğu gibi yatakta değil, aksine istediği gibi silah elinde öldü, ama çok erken, daha 37 yaşında iken. Onun politik yaşamının belirli aşamalarında onunla beraber gitmiş, onun ilkeliliğinden ve kendisini uyarlamasından etkilenmiş yoldaşlarının ve arkadaşlarının 3 sene evvel kendi yolunu çizdiğinde arkasında kimsenin onu takip etmemesine rağmen anılarında yaşıyor Barbara.

Barbara Maoist TKP/ML'ye katılarak onun savaşı kolu TIKKO'da tek bir yabancı olarak savaştı. Ölümünden kısa bir süre önce "Yeni Demokrasi" ile yapılan raporajda metropollerden gelen bir devrimci olarak Türkiye'deki mücadeleye nasıl katıldığı, devrimci olarak kendi ülkesinde savaşmasının daha gerekli olup olmadığı sorulduğunda, Barbara, emperyalizme zincirinin en zayıf halkasında saldırılması gerektiğini ve düşüncesine göre de burasların, Yakın ve Ortadoğu, özellikle

de Türkiye olduğunu söyleyerek cevaplıyordu. İsviçre ile olan sıkı ekonomik bağları, uyuşturucu trafiği paralarını, bühirle ve contraves silahlarını örnek olarak gösteriyordu.

Barbara daha sonra 1991 Mayıs'ındaki tutukluluk halinde kendisinin de yaşadığı uluslararası alandaki sıkı soruşturma-araştırma ilişkilerinden bahsediyordu. Büyük bir operasyon sırasında İstanbul'daki gizli bir evde tutuklanmış fakat evin gözleendiğinin farkına varıp, evi terk ettikten sonra silahsız olarak gittiği başka bir evde Hatice Dilek ile birlikte katledilen İsmail Oral gibi öldürülmediğinden dolayı şanslı sayılırdı. Babs daha sonra tutuklanarak iki hafta boyunca ağır işkence gördüğü ünlü işkence merkezi Gayrettepe'ye götürüldü. Burada cinsel tacize maruz kaldı ve bu süre içerisinde parmakları kesilmiş olarak bulunan TKP/ML önderi İbrahim Kaypakkaya gibi işkence ile öldürülmesinin önüne geçen tek şey uluslararası alanda yaratılan kamuoyu idi. İsviçre savcılığı da burada Barbara'nın güvenliği konusunda hiçbir girişim de bulunmadı, tam aksine kendisini Türk makamlarına İsviçre savcılığının açtığı patlayıcı maddeye sahip olduğu yönünde açtığı soruşturmayı anlattığı bir ortamda buldu. Daha sonra Türkiye dışişleri bakanlığı ile ileri derecede ilişki içerisinde olan "Turkish Daily News" gazetesinin bir muhabiri, Türk devletinin Barbara'nın "terörist ilişkilerinden" ilk olarak bu yolla haberi olduğunu iddia etmişti.

İleride verilen bir gensoru üzerine Flavio Cotti Parlamento önünde verdiği cevaba göre, savaş mültecilerini yurt dışına çıkarma kanununun çiğnenip çiğnenmediğinin araştırıldığını söylemişti. İsviçre makamları bile bile bu konuda işi ciddiye alıyorlar, hem de Türkiye-Yurtdışına silah sevkiyatı kanununa göre "gerilim bölgesi" olarak gösterilirken-istatistiklere göre 1992 yılında İsviçre'den silah alanlar içinde tekrar listenin 1 numarası olduğu halde TKP/ML'nin ve PKK'nın halk içinde büyük destek gördüğü Tunceli bugün işgal altında bir bölge olarak görülmektedir. Barbara'nın da içinde olduğu yaklaşık 50 kişilik TİKKO grubu bir yürüyüş sırasında -tahmin edildiğine göre- PKK'ya karşı hazırlanmış Türk ordusunun bir tuzağına düşerler. Türk ordusu bu arada ağır silahlar da kullanmış.

Şimdi İsviçreli makamların Barbara Kistler'e karşı yürüttüğü soruşturmalarından daha artık bir şey duyulmamakta. O diğer olaylarda da olduğu gibi karşılıklı-polis takiplerinde hizmet etmekteydi. Devletin koruyucuları Barbara'yı daha onbeş yaşındayken yeraltına geçtiğinden beri gözetlemeye başlamışlardı. O zamanlar daha okuldaydı, daha sonra kitabı satmaktansa, okuduğu için bir sene sonra bırakacağı kitapçı eğitimine başlamıştı. İlk olarak 17 yaşında iken Bandli Caddesi'ndeki Rorbass ülke komününün evinin açığa çıkmasıyla tutuklandı. O zamanki erkek arkadaşından, RAF'a gecikmeli fitil sağlamaktan kuşkulanıyordu. Babs içeride 3 hafta kaldı, ama o zaman "var olan" Bandli caddesi solcularından farklı olarak, ağzından tek bir kelime dahi çıkmamıştı.

Gençlik dergisi "Pop"ta yapılan bir gençlik serisinde "Ben sosyalizm için yaşıyorum" demişti. Komüne duygusal katılımının ardından ("tüketim zorlamasının olmadığı tek yer") kendisini o zamanın merkezi konuları olan alanlarda politikleştirdi; Venedig Caddesi'ndeki ev işgalleri,

Vitikon'daki gençlik hapisanesine karşı kampanya, Vietnam, Şili. Şili örneğinde 1973 sonbaharında sosyalizme barışçıl geçişin sınırlarını tanıdı. *"Polis ile girilen çatışmalarda şiddet kullanımı sorunu ile zaten tanışmıştım. Öyle inanıyorum ki, öncelikle topluma onların çocuklarını birer burjuva yapmayı amaçlayan şiddetten bahsetmek gerekir. Veya işçilerin ve gençlerin haklarını savunmalarını engelleyen zor kullanımından konuşmak gerekmekte. Şili'yi düşünün. İşçi hareketi orada demokratik araçlarla adil bir düzen kurmaya çalışmıştı. Öyle bir toplum ki, içinde sadece zenginlerin tok olmadığı bir toplum. Kapitalistler ve onların generalleri ayrıcalıklarının tehdit altında olduğunu görüp, hiçbir şeyden geri kalmayarak herşeyi göze aldılar. İşçiler toplama kamplarına dolduruldu, işkenceye alındılar, binlercesi öldürüldü. Şilili işçiler bir hata yapmışlardı: Kendilerini kılıçtan geçirilmeye bırakacakları yerde, kapitalistlerin uşaklarıyla verilecek silahlı mücadeleye hazırlanmaları gerekiyordu. Böyle bakıldığında, sol şiddet, hemen hemen her zaman bir karşı şiddet olmuştur."* (Pop dergisi 1/1974)

Babs Rote Hilge (Kızıl Yardım) kurucularındandı, İsviçre'deki politik tutuklularla kontağa geçti. 18.10.1977'de mücadeleye biçim veren Stammheim olayları katliamın devlet politikasının bir aracı olarak tecrübelerle katılması geldi. Babs, on yıl sonra, Stammheim olaylarının yıldönümünde Mercedes-Benz'in İsviçre temsilciliğine bir sis bombası atarken yakalanıp 14 gün hapis cezası aldı. Biraraya getirilmeleri amacıyla politik tutukluların yürüttüğü birçok değişik açlık grevi sırasında, bu eylemlerle dayanışma içerisindeydi. Yıllar boyunca hapisane ziyaretleri yaptı. RAF üyesi Rolf Clemens Wagner'i ilk olarak 1981'de Almanya'ya iade edildikten sonra ziyaret edebilmişti. İsviçre'de verdiği ziyaret etme dilekçeleri, Babs kara listede olduğundan red edilmişlerdi. Tecrit hücrelerine karşı verilen mücadelede yeni kurulan Komitenin kuruluşunda yer aldı. Bir yıl sonra da "Subversion" dergisinin çıkarılmasında yer aldı. Bu dergi ile savaşıyan parti ve grupların otantik yazılarının yer alacağı bir alan yaratılmak isteniyordu. Babs, bu sıralarda Filistin halkının kurtuluş mücadelesine katılmayı düşünmekteydi.

1987'de Babs İsviçre makina ve metal endüstrisinin 50 yıllık işyeri barışlı kutlamalarına karşı yürütülen bir kampanyada belirleyicilerden biri olarak yer aldı. Sendikanın bir hazırlık toplantısı engellendi, BBC-Baden'de çalışanlara ve evlere bildiriler dağıtıldı. Dışarıda görülen tepki bazı alanlarda süpriz derecede olumlu olmasına karşın, işletmelerde sorun tema haline getirilmesine rağmen pek başarıya ulaşamadı.

Babs yukarıda adı geçen dergi "Yeni Demokrasi" ile yaptığı röportajda "Devrimci hareket metropollerde geri kaldı" diyordu ama "bu geçicidir" diye ekliyordu da. Bunun uluslararası ortak bir perspektifle değişmesi gerekiyordu, bu yüzden Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütlerle ilişkiye geçmeye başladı. Bu ilişkiyi hiçbir zaman elden bırakmadı. -Dayanışmadan, kolektivizmden ve halkın için kök salmasından etkilenmiş olarak. Bayrampaşa hapisanesindeki kadınlar kolektifinde yaşadıkları,

---

Alpler'den Munzur'a Enternasyonalizm!

işkencede yaşadıklarını aşmasını sağlıyordu. “Benim için bu 7 ayın önemi çok büyük. Arzum, bu harika insanlarla dışarıda da karşılaşabilmek.”

-Ölümünde de bu paylaşımı yaşadı. Üç günlük bir çatışmanın ardından TİKKO grubu bir kısmı ağır, 30 yaralı ve 3 ölü ile geri çekilmeyi başarabildi. Babs ordunun eline düşmedi, en azından bu olmadı. Hayata müdahalesinin sonuçlarıyla yoldaşları ve arkadaşları için örnek alınacak bir yere ulaştı ve Barbara yaşıyor.

● *Barbara'yla ilgili
bildiri ve mesajlar*

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

Barbara'ya

*ne İbrahim bakışlı kartaldı o
ne de İbrahim gülüşlü mimoza
İbrahim düşlü bir yaşam seçmişti
kıskanılacak sevgiliydi.*

Ogün K.

GERİLLAYA ÖZLEM

Onlar bizim için ölüyor

Konya'dan Rojda

Yaşıyorum ama ne için yaşıyorum? Tam bir monotonluk içindeyim. Toplum ve çevrem beni öylesine edilgenleştiriyor ki... Ben de tam onların istediklerini yapıyorum; yani hiçbir şey. Gazetelerde, dergilerde gerillaların ölüm haberlerini okuyorum. Onlar bizim için ölüyorlar, bizim için savaşıyorlar. Halkına özgür bir gelecek yaratmak için, kan emicilerin iktidarını yıkıp, yerine halkın iktidarını kurmak için kar demeden, soğuk demeden dağlarda ölümün sesini enselerinde hissederek savaşıyorlar.

Akşamdı. Elime bir dergi alıp okuyordum. Yine iki gerilla şehit olmuştu. Biri kadın, biri de erkek. Haber beni çok etkiledi, gidip yattım. Ertesi gün gerilla olmaya karar verdim. Evden ayrılıp şehre gittim. Orada iki gerilla bulup onlara katılmak istediğimi söyledim. Onlar da beni alıp bir otobüse bindirdiler. Akşam olmuştu. Hava kararmak üzereydi. Dağdaki gerillanın yanına gitmek üzere yola koyulduk. Otobüsün içi sigara dumanı dolmuştu. Teypte bir erkek sesi arabesk müzik söylüyordu. Herkes kendini müziğe öyle kaptırmıştı ki, sanki bu dünyada yaşamıyorlardı. Yanımda oturan arkadaş, "Zaten gençleri toplumdaki soyutlayan, onları duyarsızlığın, kaderciliğin içine iten arabesk değil mi?" dedi. Ben de ona hak verdim.

Bütün bir gece yolculuk etik. Sabah otobüsten indik. Bir süre dağda yürüdük, inişli çıkışlı dağlarda... Dağlar, hep özlemimi çektiğim dağlar, nihayet onlara ulaşmıştım.

Gerillanın bulunduğu yere geldik. Dört dağın arasında, uzaktan hiç görünmeyen bir sığınaktı burası. Gerillalar ateş yakmışlar, ateşin çevresinde bir çember oluşturmuşlardı. Kahvaltı için çay yapıyorlardı. Biraz ileride iki kişi oturuyordu. Önce onları tanıyamıyorum ama biraz yaklaşıncaya birden bi-

re olduğum yere çakılıyorum. Kalbim duracakmış gibi doluyor. Kulaklarım uğulduyor, heyecandan tir tir titiriyorum. Aman tanrım! Hayal mi görüyorum? Karşımda oturan İbo ve Ali Haydar. İbrahim'in elinde defteri var, deftere bir şeyler yazıyor. Gözleri yemyeşil. Sanki yeşilin bütün tonları onun gözlerinde birleşmiş. Ali Haydar'ın elinde de Mao'nun kızıl kitabı var, kıvrıkcık saçları kirlenmiş, postalları eskimişti. Şaşkınlıktan dilimi yutacakmış gibi oluyorum. "Herhalde filmlerde olduğu gibi zaman içinde yolculuk edip geçmiş zamana geldim" diyorum. Beni getiren arkadaşlar bizi tanıştırtıyorlar. Onlarla tokalaşacağım ama bir türlü ellerim onların ellerine ulaşmıyor, sanki felç olmuşlar gibi ellerimi kıpırdatamıyorum. Diğer gerillalarla da tanıştırılıyor. Az sonra kahvaltı hazır oluyor. Hep birlikte çay ve peynirden ibaret kahvaltımızı yapıyoruz.

Peynirleri bazlamanın içine koyup teneke bardaklarla çayımızı yudumluyoruz. Peynirin tadı bir başka sanki, çayda öyle. Hiç bu kadar nefis kahvaltı yaptığımı hatırlamıyorum. Neydi bunun sebebi? Dağ havası mıydı, yoksa mücadeleye atılmanın sevinci miydi iştahımı böylesine açan?

Kahvaltıdan sonra kendimi detaylı bir biçimde onlara tanıttım, onlara katılıp devrim uğruna savaşmak istediğimi söyledim. Biraz sohbetten sonra sorumlulukları olan gerillalar sığınaktan ayrıldılar. Ben de sığınanın içine girdim. Sığınanın bir tarafına silah ve mermi yığılmıştı, bir tarafına kitaplar sıralanmıştı. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in, Mao'nun ve daha birçok kitap. Arkada bir bölmede yiyecekler muhafaza ediliyordu.

Çok garip duygular içindeydim, sevinç ve heyecan karışık. Nihayet yıllarca özlemini çektiğimi, düşlerimi süsleyen gerillaların arasındaydım. Silahların yanına gittim. Elime bir kalaşnikof aldım. Acaba kullanmasını ne zaman öğrenecektim, ne zaman eylemlere katılacaktım?..

Akşam üzeri, sabah sığınaktan ayrılan gerillalar sığınağa döndüler, bazıları yemek hazırladılar, bazıları da kitap okudular. Yemekte kuru fasulye vardı. Ne de severim kuru fasulyeyi. Ateşi dışarıda yakmışlardı ve ben de ateşin yanına oturmuş etrafı seyrediyordum. Uzaktan üç kişi görüldü. Sığınak öyle bir yerdeydi ki, uzaktan sığınak asla görünmezdi. Ama sığınanın yanında bütün dağlar görünürdü. Büyük bir meraka kapıldım, acaba gelenler kimdi? Çünkü sabah ayrılan gerillaların hepsi geri dönmüştü. Acaba gelenler kimdi; silahlar ellerinde parlıyordu. Biraz yaklaşınca iki erkek bir kadın olduğunu farkettilim. İyice yaklaştıklarında adeta şok oldum. O da ne? Kadın olan Barbara Anna Kistler'di. Sabah yanlış düşünmüşüm dedim içimden. Ben zaman içinde yolculuk yapmamışım, aslında ben ölmüşüm de öbür dünyaya(!) gelmişim. Çünkü İbrahim, Ali Haydar ve Barbara bir aradaydı. Yoksa idealistlerin dediği doğrumuydu; gerçekten öteki dünya var mıydı? Evet, evet bunun başka bir açıklaması olamaz. Onlarla tanıştırılıyor, nedense onların elini sıkabiliyorum.

Hep birlikte yemek yiyoruz, yemekten sonra ateşin etrafında halay çekiyorlar. Sığınanın içine giriyoruz. İçerde gaz lambası yanıyor ve loş bir aydınlık var. Yapacakları eylemler hakkında konuşuyorlar, ülkemizin durumunu konuşuyorlar. İbrahim, yapacakları eylemler hakkında diğerlerini bilgilendiriyor. Benim ne derece bilinçli olduğumu öğrenmek için bana bazı sorular soruyorlar. Gerillalar

dan biri Lenin'in Devlet ve İhtilal adlı kitabından bazı bölümleri sesli olarak okuyor ve hepimiz onu dinliyoruz.

Daha sonra herkes ya kitap okuyor, ya da defterlerine notlar yazıyorlar. Ben de elime bir kitap alıp okuyorum. İçeride ölüm sessizliği vardı. Saat hızla ilerlemişti. Herkes uyumaya başladı. Ben de benim için serilen yatağa serilip uyudum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, ne içinde olduğum ev mağaraydı, ne de yattığım yatak kamp yatağıydı. Evimdeydim ve kendi yatağımdaydım. Şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyordum. Gördüğüm rüyanın etkisinden kurtulamıyordum. Çok güzel bir rüyaydı. "Keşke bu rüya hiç bitmeseydi" diyorum. Ne güzel olurdu sanki bu rüya bütün bir ömür boyu sürseydi.

İşte o gün gerçek bir gerilla olmaya karar verdim. Yoldaşlarımızın bana ve hepimize ihtiyacı vardı. İbrahim, Ali Haydar, Barbara, Orhan Bakır, İsmail Oral, Hatice Dilek ve daha birçok yoldaşımız uğruna şehit düştükleri altınçağ mücadelemiz uğruna savaşmak için beni çağırıyorlardı.

Özgür bir gelecek yaratmak için, sömürsüz ve baskısız bir dünya yaratmak için, bütün emekçiler proletaryanın kızıl bayrağı altında savaşmalıyız!

Enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçısı Barbara Anna Kistler mücadelemizde yaşayacak!

TKP(ML) GBMK

Enternasyonal proletarya bir savaşçısını daha ölümsüzlüğe uğurladı.

İsviçre proletaryasının seçkin evladı Barbara'yı, Ocak ayının son haftası içinde Dersim dağlarında Kürt ve Türk proletaryasının sınıf çıkarları için mücadele ederken yitirdik. Tarih, proletaryanın enternasyonal dayanışmasına sık sık tanık olmuştur. Rusya'da, Çin'de, Vietnam'da, Kore'de, İspanya'da, Latin Amerika'da devrimci mücadeleye katılan Avrupalı komünist ve devrimcilerle sıkça rastlanmıştır. Barbara'da, enternasyonal proletaryanın bu adsız kahramanlarından birisiydi.

21 Ekim 1955 yılında İsviçre'nin başkenti Zürih'de doğan Barbara, daha orta öğrenim çağlarında devrimci düşüncelerle tanıştı ve bir daha da bu düşüncelerden uzaklaşmadı. İsviçre'deki refah düzeyinin yüksekliği Barbara'nın anti-emperyalist ve komünist olmasını olumsuz yönde değil, tam tersine olumlu yönde etkiledi. Emperyalist burjuvazinin haydutluğunu ve yağmacılığını bizzat yakından gördü. Ezilen halkların acılarını, ezilmişliklerini ve yoksulluklarını yakından tanıdı. İsviçre'deki mültecilerin durumu, Barbara'yı ezilen halkların mücadelesiyle yakından ilgilenmeye götürdü. Bu nedenle 1980'nin ortalarında gazeteci olarak Peru'ya gitti. PKP'nin yetkilileriyle röportaj yaptı ve Peru Devrimi'nin muazzam gelişimini, Peru halkının durdurulamaz ayaklanışının

göremini ve And Dağları'nda yankılanan devrimci sesini İsviçre proletaryasına aktardı.

Yine, Nikaragua'da Sandinist'lerin iktidarı ele geçirmesinden sonra, bu ülke devrimine yardım etmek için İsviçre'li gönüllüleri örgütleyerek Nikaragua'ya gönderenlerin başında, Barbara vardı.

Barbara, kendilerine "anti-empyralist" diyen İsviçre'li devrimci gruplarla uzun süre birlikte hareket etti. Ancak, bu grupların pasifistliği ve küçük-burjuva düşünceleri Barbara'yı tatmin etmiyor, sürekli sıcak mücadelenin içinde olmayı savunuyordu. Bu nedenle de şu anda devrimci mücadelenin sürdüğü ülkelerdeki devrime katılmayı ve onlarla yakın dayanışma içinde bulunma düşüncesi Barbara'ya egemen olan düşünceydi. İsviçre'de kaldığı süre içinde boş durmadı. Devrimci mücadelenin sürdüğü ülkelerdeki devrimci örgütlere her türlü desteği sağlamaya çalışıyor ve İsviçre'li "anti-empyralist" grupları bu doğrultuda harekete geçiriyordu.

İsviçre'li komünist Barbara Anna Kistler'in TKP/ML ile daha yakından tanışması 1986'larda oldu. TKP/ML'nin İsviçre'de verdiği konferansları kaçırmamak için büyük çaba harcarken TKP/ML'nin görüşlerini öğrenmek için de, Almanca'ya çevrilen TKP/ML belgelerini yutarcasına okuyor ve tartışıyordu. TKP/ML ile tanışması, O'nun ML-MZD'ne daha sıkı sarılmasını ve bu düşünce doğrultusunda daha kararlı şekilde mücadeleye atılmayı da yaşamının içine sokmuştu. Daha doğrusu, TKP/ML'nin düşünceleri Barbara'da yeni bir bilinç sıçraması ve yaşamında yeni bir dönüm noktası yaratmıştı.

"Devrimciler, devrimci mücadelenin sürdüğü yerlerde ateşi körüklemelidir" mantığından yola çıkan Barbara için, esas sorun; kapitalist ülkelerdeki komünist ve devrimcilerin en büyük görevi devrimin geliştiği ülkelerde devrime katılmak ve desteklemektir. İsviçre'de devrimin kısa sürede gelişmeyeceği ve bu gibi ülkelerin devriminin esas itibarıyla sömürge, yarı-sömürge ülkelerin devrimine bağlı olduğunun bilincinde olan Barbara'ya devrimci mücadelenin geliştiği ülkelerden uzak kalarak İsviçre'de kendi deyimiyle; "Çene çalmak, devrimcilik değildi." Bir zamanlar Türkiye'de devrimcilik yapıp, İsviçre'ye sığınan ve hala kendilerine "devrimci" diyenlere hoş görüyle bakmaz, onları devrimci mücadeleden kaçmakla eleştirirdi.

Gerçekten de ne büyük temelden karşıt fark; ülkemizde devrimin zorluklarını göğüsleyemeyip dökülenler, onursuzlaşanlar, pis canlarını "korumak için" İsviçre'ye-Avrupa'ya kaçıp sığınırken ve mültecilik veya işsizlik parası karşılığında oraların burjuvazisine gönül rahatlığıyla teslim olup satılırken; kimileri de burda silahlı mücadeleden öcü gibi korkup, ondan tövbe edip yasalılığa, reformizme ve tasfiyeciliğe sarılırken, Avrupa'nın nispi refah ortamının rahatlığında yetişen değerli komünist Barbara Anna Kistler, o tür burjuva, yoz, kişiliksiz yaşamı reddedip devrimin kızgın ateşine atılarak Türkiye'de devrim için hayatını feda ediyor.

Komünistlerin ulusu yoktur. Barbara'nın da ulusu, enternasyonal proletaryaydı. Proleter dünya devrimi için her cephede empyralizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşmak, O'nun vazgeçemeyeceği ve uğruna her an ölebileceği bir yaşam felsefesiydi. Çünkü, insanlığın insanca

yaşayacağı ve özgürlüğüne kavuşacağı ortamın; ancak emperyalist dünya sisteminin yıkılması ve sosyalizmin hakim olmasıyla olabileceğinin bilincindeydi. Bu nedenle de, emperyalist zincirin en zayıf noktasına yüklenerek onun bu sisteminden koparılıp, proleter dünya devriminin bu halkası ve kalesi haline getirilmesini savunuyordu.

Enternasyonal proletaryanın ölümsüz savaşçısı Barbara, 1988'lere gelindiğinde, artık tamamıyla Türkiye'de TKP/ML'nin saflarında mücadeleye katılmayı ve gerilla birliklerinin içinde yer alarak sıcak savaş içinde yer alması gerektiğini biliyordu. Bu nedenle önce yurtdışına çıkan Metris firarilerinin bir kısmını Türkiye'ye geçirmeyi gönüllü olarak üstlendi. Bundan sonra da artık Türkiye'den ayrılmadı. İstanbul'da can yoldaşı İsmail Oral ile birlikte kaldı. O, İsmail'den çok şey öğrendi ve kısa zamanda Türkçeyi söktü. 19 Mayıs 1991'de İsmail Oral'ın katledilmesi ve kendisinin yakalanması ile yeni bir süreç başlamıştı. İsmail'in alçakça katledilmesi O'nun faşizme olan kinini daha da artırdı. Faşizmin mahkemelerinde, devrimi ve komünizmi savundu. Düşüncelerinden asla taviz vermedi. 8 ay Bayrampaşa Cezaevi'nde yattı. Bu süre içinde Türkçesini daha da geliştirdi. Cezaevinden tahliye olduktan sonra kısa bir süre için İsviçre'ye döndü. Burada bir ay kaldıktan sonra tekrar Türkiye'ye geldi. Bu süre içinde bazı demokratik kitle örgütlerinin düzenledikleri panellere konuşmacı olarak katıldı.

Barbara'nın isteği gerilla birliklerine savaşçı olarak katılmaktı. Bu nedenle de, sürekli partisini sıkıştırıyor, bir an önce gerilla birliklerine gönderilmesini savunuyordu. 1992 Haziran'ında Elazığ-Bingöl-Diyarbakır hattındaki bir gerilla birliğine katıldı. Kısa sürede dağ yaşamına uyum gösterdi. Gerilla birliğindeki yoldaşlarıyla sıcak bir ilişki kurmayı başardığı gibi, köylüler ile de sıcak ilişki kurmasını ve onlarla kaynaşmayı başardı. Köylüler, O'nun İsviçre'den buraya gelip kendi savaşlarına katılmasını büyük bir saygıyla karşılamış ve sevmişlerdi. Köylere inildiğinde köylü kadınlar öncelikle Barbara'nın etrafını sarar ve O'na her konuda sorular sorarlardı. Barbara'nın savaşa katılması, köylülere daha da cesaret vermişti. Özellikle genç kadın ve kızlar için bir moral, gerillaya katılmalarında şevk kaynağı olmuştu.

Yoğun kış koşulları nedeniyle, Barbara'nın yer aldığı seyyar gerilla birliği Pülümür tarafına çekilmişti. Ocak ayından itibaren 20 gün sürecek uçaklı, helikopterli ve komandolu yoğun bir düşman operasyonu başladı. Barbara'nın gerilla birliğinin kaldığı Geçici Kış Kampı'nda düşman güçlerince 21 Ocak'ta kuşatma altına alındı. Gerilla birlikleri kampın kuşatma altına alındığını görünce kampın etrafındaki tüm dağ tepelerine öncü birliklerini yerleştirdi. Düşman Erzurum'dan kaldırdığı üç bombardıman uçağı, 3 Kobra helikopterleriyle yoğun bombardımana başladı. Çatışma bir gün sürdü. Ne var ki düşman gerilla birliklerine bombardıman dışında yanaşamadığı gibi, kayıpta verilemedi. Bir taraftan yoğun kış koşulları bir taraftan da düşmanın saldırıları gerilla birliğine kampı terk etmeye zorladı. Gerilla birlikleri çatışa çatışa yoğun tipi ve kar nedeniyle çatışma yerinden ancak bir-iki kilometre uzaklaşabildi. Burada gerillanın esas düşmanı kış olmuştu. Bu kez doğa da düşmandan yana

çıkmişti. Buna karşın düşman ertesi gün gerilla birliğinin üstüne gelemedi. Gerilla birliğini uzaktan takibe aldı. Gerilla birliğinin kaldığı bölgedeki bütün köylerde askeri işgal altında olduğu için, gerilla birliği hiçbir köye uğrayamadı. Bir taraftan düşmanla sürekli çatışan ve bir taraftan da doğaya karşı inanılmaz bir mücadele etmek zorunda kalan gerilla birliği, küçük bir uzun yürüyüş sonucu, acımasız kışa altı şehit verdi.

Bu şehitlerden biri de enternasyonal proletaryanın unutulmaz adları arasına katılan Barbara Anna Kistler'dir. Düşmana karşı yenik düşmeyen, düşmanın uçaklar ve helikopterler desteğindeki yüzlerce dağ komandosunu geri püskürten Barbara, amansız kış koşullarına yenik düşmüştü.

Barbara, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşını bir erdem bellemişti. Yaşamını bu uğurda erken feda etti. Uluslararası proletarya gibi Türk ve Kürt proletaryası, İsviçre'li komünisti asla unutmayacak, Demokratik Halk Devrimini ve Sosyalizmi gerçekleştirecek, onun adını ölümsüzleştirecektir.

Şan Olsun Barbara Anna Kistler'e!

Şan Olsun Proletar Dünya Devrimine!

Köylü gerilla savaşının güzergahında enternasyonalist savaşçı Barbara Anna Kistler'le birlikte beş savaşçı yoldaşımız daha şehit düştü toprağa!..

TKP(ML) GBMK-SB

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız!

20 Ocak 1993 günü (Dersim-Pülümür) Faşist Türk Ordusu güçleri ile partimiz TKP/ML ve halk ordumuz TİKKO gerilla birliği arasında 1 Nolu Gerilla bölgesinde sıcak muharebe başladı. Faşist Türk Devletinin kolluk kuvvetleri karadan ve havadan (Kobra helikopterleri eşliğinde) sayıları binlerce olan güçle operasyon düzenleyerek, gerilla birliklerini imha etmeyi hedefliyordu. Bu esnada faşist devlet güçleri, gerilla birliğinin üstlendiği sığınak alanını kuşatma altına almaya çalışırken, gerilla birliğimiz hemen savaş insiyatifini kullanarak, savaş mevzilerini alarak aktif savunmaya geçer. TİKKO gerilla birliğimiz siperleri alır almaz, faşist ordu güçleri arasında sıcak temas başlar.

Düşman güçleri gerilla birliğimizin sığınaklarını çember altına alarak bomba yağdırmış ve ağır otomatik silahlarla taranarak ateş altına alınmıştır. Kalabalık sayıdaki gerilla birliğimiz yılmadan usanmadan düşman güçleriyle aktif çatışmaya girerek çemberi yarmayı başarmıştır. Bu çatışmada, metrelerce karın olmasına karşın, gerilla birliğimiz, savaş taktiklerini ustaca kullanarak, düşman bozguna uğratılmıştır. Fakat her zaman olduğu gibi, bu çatışmada da devlet güçleri kendi kayıplarını gizli tutmuşlardır. Bu nedenle çıkan çatışmada faşist ordu güçlerinin kaç tane kayıp verdiklerini bilemiyoruz.

Fakat, savaşın bir kuralı olarak, yani kazanmakla kaybetmenin bir arada yaşadığı bir gerçektir. Çatışmanın ilk günlerinde bir yoldaşımız şehit olurken, ertesi gününde ise iki yoldaşımız daha, toprağa şehit düşer.

Gerilla birliğimizin barınağı açığa çıktığından ve düşmanın operasyonunu etkisiz hale getirmek için zorunlu olarak geri çekilip alan değiştiren yoldaşlarımız, karın metrelerce olması, oldukça dondurucu havanın olması, gerek uzun yolculukları, gerekse de günlerce dağda kalınması vb. nedenlerden dolayı ayaklarının yanması (karın etkisiyle) ve oradan da kangrene dönüşmesi, yeterli tıbbi malzeme ve tıbbi müdahale koşullarının olmamasıyla ne yazık ki üç yoldaşımızı daha kaybetmiş olduk böylelikle!..

ML/MZD bilminin güzergahında yürüyen partimiz TKP/ML ve onun önderliğindeki ordumuz TİKKO; bağımsızlık, sosyalizm ve komünizm için emperyalizm, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı yürüttüğü Köylü Gerilla Savaşı'nda, fedakar, kahraman ve yılmaz savaşçılarından altısını şehit vererek yitirdi!..

Partimiz TKP/ML önderliğinde süren Köylü Gerilla Savaşı'nın göbeğinde silah elde vuruşarak şehit düşen Kızıl Güllerimiz ML/MZD bilminin meşalesiyle selamlıyarak önlerinde saygıyla eğiliyoruz!

Devrimimizin savaşkan dağ kartallarını ve halkımızın kahraman evlatlarını yitirmekle acımız ve kaybımız büyük. Fakat onları katleden faşist devlet ve onun efendilerine karşı sınıf kinimiz daha büyük, bilincimiz ise daha zengin!.. Komünizm yolunda ne kadar şehit versek de, hiçbir güç partimiz TKP/ML'nin komünizm yürüyüşünü engelleyemeyecektir.

Çünkü, devrimin bu şanlı ve kutsal yolunda şehit düşen her bir kızıl gerilla, hakim sınıflar ve onların efendileri olan emperyalist haydutlara karşı sınıf kinimizi daha bir bileyerek bilincimizi ydınlatıyor!

Çünkü, özgürlük için toprağa düşen her damla kan, devrim tarlasını daha bir besleyerek verimleştiriyor ve umuda çiçek açtıyor.

Çünkü, onların silah elde vuruşarak şehit düşmeleri, "savaşın ancak savaşarak öğrenileceğini" ve devrimin bedel ödenmeden başarıya ulaşılmayacağı" ilkesinin doğruluğunu bir kez daha beynimize azıtarak yüreğimizdeki devrim ateşini daha çok harlandırıyor!

Dahası; Tarihi yaratan ve yaratacak biricik güç halktır. Fakat bu halk içerisinde bireylerin çok büyük önemi olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir. Bunu söylerken sınıf savaşları ve toplumsal olayların tarihsel gerçekliklerinden hareket ederek söylüyoruz. İşte BARBARA ANNA KİSTLER yoldaş tarihin yaratıcısı olan bu halk içerisinde bir birey olarak öne fırlayarak Partimiz ve Ordumuz mücadelesinde önemli ve anlamlı yere sahip olan semboldür!

Dersim toprakları bu kez de BARBARA ANNA KİSTLER yoldaşın enternasyonalist kızıl kanının toprağa düşmesiyle, yeni bir kahramanlık öyküsü daha devrim ve partimiz tarihine geçti. Yine BARBARA yoldaşla birlikte şehit düşen yoldaşlar; Ali DEMİRDAĞ (Parti Üyesi), Zeki PEKER (Ordu Üyesi), Erhan ŞENYURT (Ordu Üyesi) ve ismini öğrenemediğimiz iki yoldaşımız daha şehit düştü.

Partimiz TKP/ML önderliğinde yürütülen Köylü Gerilla Savaşı mücadelesinin tarihsel tecrübesi göstermiştir ki, ezen, sömüren sınıflar ve onların faşist, karşı-devrimci iktidarlarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen halkların kurtuluşu için verilen bu zorlu ama şanlı savaşta, insanların eylemleri olmaksızın herhangi bir savaş başarıya ulaştırılamayacağı gibi, herhangi bir hak da elde edilemez. Ki, bu durum özel mülkiyet ve sınıfların ortaya çıkışından günümüze dek devam edelmektedir. Tüm bu gerçeklikler gibi, ezen ve ezilen sınıfların birbirine karşı verdikleri savaşta şehit verilmeden, kan dökülmeden devrimin yapılacağını veya hak edileceğini beklemek de, gerçekleşmesi imkansız bir ütopyadır. Bu savaşın kaçınılmaz yasadır.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve komünizme ulaşması için, emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı silah elde savaşarak şehit düşen yoldaşlarımıza layık bir tavır ve davranış sergilemek istiyorsak, onların kızıl kanlarıyla suladığı bu savaşı her yönüyle desteklemeliyiz. Ve sınıf mücadelesinin engin denizine aktif olarak katılmalıyız! Ki, bunun temel yolu da Partimiz TKP/ML önderliğindeki Ordumuz TİKKO'nun disiplini altında savaşmaktan geçer. Bu nedenle, Kızıl Siyasi İktidarlar için; merkezi görevimiz olan Köylü Gerilla Savaşına aktif katıl, destekle ve omuz ver!

* Enternasyonal Proletaryanın Kahraman Kadın Savaşçısı BARBARA ANNA KİSTLER Yoldaş Ölümüdür!

* Ali DEMİRDAĞ, Zeki PEKER, Erhan ŞENYURT, (.....) Yoldaşlar Ölümüdür!

* Yoldaşlarımızın Kanını Yerde Bırakmayacağız!

* Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Gençliğimiz TMLGB!

Enternasyonalist komünist, korkusuz halk savaşçısı Barbara Anna Kistler seni kalplerimize gömdük!

TKP(ML) YDB

Barbara Anna KİSTLER; 21.10.1955 yılında Zürih'de doğdu. 16 yaşından itibaren politikaya ilgi duymaya başladı. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleleri içinde yer aldı. İsviçre'de bir komünist partisi'nin oluşturulması için başlatılan oluşum içinde çalışmalarını sürdürdü. Ülke ayrımı yapmaksızın İtalya ve Almanya'daki birçok örgütle yakın çalışma içine girdi. İnatçı devrimci kişiliğiyle durmaksızın faaliyetlerini sürdürüyordu. Ve hemen hemen tüm devrimci örgütlerle dayanışma içine girmişti.

Yıl 1987'yi gösterdiğinde Barbara'yı Marksist-Leninist kadınlar grubu içinde görüyoruz. Tükenmek bilmeyen bir enerjiyle çalışıyordu. Aynı yıl BARBARA TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ile ilişkiler içine giriyordu. Yıl 1988'i gösterdiğinde ise, Barbara artık TKP/ML ile örgütsel ilişki içine girmişti bile. Ve artık, TKP/ML'de enternasyonalist dayanışma ruhunun bir simgesi olmuştu Zürih'de.

BARBARA ANNA KİSTLER artık sıradan bir devrimci değil, yoldaş Barbara olmuştu. İsviçre'deki mücadele ona artık yetmiyordu. Nitekim kısa zaman sonra TKP/ML'yle içinde Türkiye'ye sıcağı mücadele alanına gidiyordu.

1988'den itibaren Barbara Partimiz TKP/ML'nin kararlı, korkusuz bir neferi olmuştu. Partimiz saflarında yürüttüğü mücadele 19 Mayıs 1991 yılında İstanbul'da yakalandı. Yaptığı savunmada mahkeme heyetini şaşkına çeviriyor ve diyordu ki, "Beni ancak enternasyonalist proletarya yargıla-

yabilir; siz değil." Faşist Türk mahkemesinde yaptığı savunmasında faşizm O'nu değil, O faşizmi yargılıyordu.

O artık partimizde enternasyonalist ruhtu!

Parti için çarpan bir yürek, susmayan, susturulamayan bir sestir.

Takvimler 16 Eylül'ü gösterdiğinde Barbara yoldaş tutsaklıktan kurtulmuş; ama yine partimiz TKP/ML saflarında yorulmak bilmez bir çabayla mücadele ediyordu. Tahliyeden sonra İsviçre'ye dönerek bir ay süreyle yurt dışında kaldı. Ve hemen tekrar Türkiye'ye döndü.

Artık o, şehirde, kırdı her yerdeydi.! Bir bakıyordunuz yoldaş Barbara İstanbul'un göbeğinde illegal çalışma sürdürüyor, bir bakıyorsunuz Dersim'in dağlarında TİKKO gerillalarıyla komprador patron-ağa devletinin yeminli uşaklarına karşı elde silah savaşıyor...

Nihayet acılı gün gelip çatmıştı!...

Tarih, 1993 Ocağıydı...

Barbara, bağlı bulunduğu gerilla birliğinin düşman kuvvetlerince sarılması sonucu girdiği ve aralıklarla üç gün süren uzun bir çatışmanın sonucu 1993 Ocağının sonunda Dersim dağlarında şehit düşer.

Savaşçı Barbara Anna KİSTLER yoldaş örnek bir komünist, çarpan enternasyonalist bir yürek, aklını ve kendini devrime adanmış bir savaşçıydı.

Barbara artık aramızda yok!

Faşist namlular onu bedenlen aramızdan koparıp aldılar; fakat onun mücadelesi bizim mücadelemizde, savaşçı yoldaşlarının savaşında günbegün gelişerek, serpilerek doruklara varacaktır.

Ve sana komünist sözü veriyoruz, enternasyonalizmin partimizdeki simgesi, kızıl karanfilimiz yoldaş Anna, gerilla savaşını tepe noktasına çıkarmaya and içiyoruz!...

Basit, bayağı, sıradan bir ölüm değildi Barbara yoldaşın ölümü.

O, enternasyonal proletaryanın Türkiye bölümü TKP/ML'nin temel-teorik görüşlerinin ve siyasal hattının yaşamın canlı gerçeği haline gelmesi için verdiği mücadelede şehit düştü.

O, Marksizm-Leninizm, MZD biliminin Türkiye'de somutlanması olan Kaypakkayacılık güzergahında emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmi altetmenin yolu, halk savaşı mücadelesinde şehit düştü.

Kısaca O, faşist Türk devletinin yerle bir edilip, yerine yeni demokratik Türkiye'nin özgün bağımsız, demokratik Türkiye'nin kurulması mücadelesinde şehit düştü.

O, enternasyonalist bir komünistti. O'nun için sıcak mücadele alanı Türkiye'yi seçmişti. Yoldaş Barbara biliyordu ki, Avrupa'nın kapitalist ülkelerinde sınıf mücadelesi henüz koyulaşmamış ve sınıf, burjuva-liberal bırı siyaset eşliğinde uzun kış uykusundaydı. Onu sıcak mücadele alanları kendine çekiyordu... Yoldaşlarımızla ilişkiye geçtikten sonra bu fırsatı yakalamış oldu. Ve ölünceye dekte kendini devrime adadı.

O biliyordu ki, devrim, aklını ve yüreğini bu güzergaha koymuş sayısız şehitlerin omuzlarında ancak yükselebilirdi!...

Yoldaş Barbara devrim için TKP/ML'yi seçmişti. TKP/ML'nin yönlendiriciliğini.

Barbara biliyordu ki, TKP/ML, yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'yi bağımsız ve demokratik Türkiye'ye, oradanda durmaksızın sosyalist Türkiye'ye dönüştürecek tek komünist örgüt, tek komünist partiydi Türkiye'de.

TKP/ML, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un aydınlık güzergahını kendisine temel alan bir partidir. Marksizm-Leninizm/Mao Zedung düşüncesi bilimi işçi sınıfı ve müttefiklerini kurtuluşa götürecektir. TKP/ML, bu bilimsel öğretiyi eşliğinde, bu evrensel öğretinin yol göstericiliğinde Türkiye devriminin siyasal hattını saptıyordu. TKP/ML'nin bütünlüklü siyasal çizgisi, emeğin köleleştirilmesine dayalı kırıyıcı faşist devleti altetmenin yolu olarak Marksist-askeri açıdan Mao'nun halk savaşı stratejisiyle ifadenir. Bu da, silahlı mücadeleyi başından sonuna dek mücadelenin temel içeriği olarak ele almayı öngörür. Ayrıca şehirlerin kırlardan kuşatılması Maoocu stratejiyi, savaşın uzun süreliliğini ve üs bölgelerini bu askeri çizgi öngörür. Pek doğaldır ki bu Maoocu askeri-çizgi mücadelesinin merkezine köylü gerilla savaşının stratejik rol ve önemini koymadan ve bu tür bir savaş vermeden yaşam hakkı bulmaz.

İşte yoldaş Barbara Anna KİSTLER, partimiz TKP/ML'nin merkezi görevi, Kızıl Siyasal İktidarlara İçin Köylü Gerilla Savaşı mücadelesinde şehit düştü. Barbara yoldaş, gerilla mücadelesinin her türlü zorluğunu ve can bedeli olduğunu çok iyi biliyordu. Buna rağmen, doğa koşullarının onca güçlülüğüne rağmen Avrupa'daki rahat yaşamı tepip en zorlu, en çetin, en amansız, ama en saygı değer, en onur dolu yolu, halk savaşı yolunu seçmişti.

Dolayısıyla, yoldaş Barbara, şan ve şerefle bezenmiş, en onurlu ve yüce bir dava uğruna bir savaşta şehit düşerek partimiz TKP/ML'nin şehitler kervanında enternasyonalist bir komünist olarak yerini aldı.

Dünya ölçeğinde sağcılığın görece güç kazandığı, "Sosyalizm öldü", "Proletaryanın tarihsel misyonu bitti", "Devrimler son buldu" vb. vb. çılgınlıkların burjuva basında sekiz sütuna manşet yapıldığı ve dahası düşüncelerde çok ciddi tahribatlar yaşandığı ve nihayet çözüme, dağılma koşullarında Barbara yoldaşın kararlı bir meydan okuyuşuyla en rahat yaşamı tepip kendini proletaryanın yüce davasına adanması eşine az rastlanır enternasyonalist bir davranıştı. Herkesin Avrupa'lara koştuğu bir mecrada, o, çubuğun ucunu tersine bükerek Türkiye'ye koşmuştu.

Onu yüreklendiren ve ona ruh veren şey, ML/MZD bilimi ve onun Türkiye'deki somutlanması idi. Pek tabidir ki, bu somutlanış TKP/ML temel teorik görüşleri ve siyasal çizgisinde vücut buluyordu. İşte, bu gerçek Barbara'yı ateşlemişti...

Komprador Patron-ağa devletinin faşist kolluk güçleri Barbara'yı katletti ama bilinsin ve unutulmasın ki, devrimin soluğu daima kırıyıcı düzenin ensesinde olacaktır. Türkiye'de devrim için nesnel

koşullar son derece elverişlidir. Dahası, devrimci mayalanma zamanıdır. Sokağın öncünün arkasında saf tutacağı dönem uzak değildir.

Devrimci durum sesinin tonunu perde perde yükseltmektedir. Tüm mesele öğrenmesini ve savaşmasını bilmektir. Ve Marksizm-Leninizm/MZD ile bezenmiş TKP/ML, bunu yapmaya muktedirdir. Yokluk, yoksulluk ve açlığı vareden toprak kurumadıkça ve bu toprağa yaşam veren ekonomik ve toplumsal statü bir devrimle değişmedikçe de devrimci durum varolmaya devam edecektir. Eğer bugün, kapitalist ülkelerin aksine, silahların eleştirel gücüne halk yığınları onca sempatiyle bakıyorlarsa başka şeylerin yanında devrimci durumun bu mücadele biçimine uygun koşullar hazırlamasından ötürüdür.

Ve bugün partimiz TKP/ML, bu uygun nesnel koşullarda halk savaşı güzergahında sürekliliğini sağlayan gerilla savaşımı mücadelesi ile devrimde soluğunu burjuva feodal düzenin ensesinde boza pişirir gibi hissetmektedir.

Halk savaşı güzergahı, anlık'ın değil, uzun solukluluğun güzergahıdır. Birler, onlar, yüzler toprağa düşecektir. Yarın binler, onbinler aramızdan ayrılacaktır. Ama unutulmasın ki, "biz halkız yeniden doğarız ölümlerde" misali her ölümden misli görölmemiş oranda çoğalacağız.

Partimiz TKP/ML bugüne dek 300'ün üzerinde şehit verdi bu şanlı ve yüce davada. Barbara'da bu yüzlere eklendi.

Partimiz TKP/ML, ne kuzeyden esen ve Gorbacovculukla özgün anlamını bulan sağcı rüzgarlardan ve ne de emperyalist düzensizliğin düzeni "yeni dünya düzeni"nden nihayet ne de Doğu-Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki köklü ve "anı" değişikliklerden hiç etkilenmeden yol aldı. En zorlu ve çetin koşullarda devrimde direndi; halk savaşında direndi, ML/MZD biliminde direndi.

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm yolunda öncü kurmayımız şimdi daha güçlüdür. Savunduğu ve rehber aldığı ideolojiyle, siyasi-teorik temeliyle; Marksist askeri-çizgisiyle şimdi daha güçlüdür.

Bilimsel sosyalizm şimdi her zamankinden çok daha acil gereksinimdir. Dünya ölçeğinde sosyalizme dair büyü ve çekicilikte her ne kadar görel bir büzülme olsa da gerçek budur. Ne kadar cilalansın kapitalizm insanlığın çıkarına olamaz. Serbest piyasa ekonomisiyle bu bağlamdaki üretim anarşisiyle, bencilliği, insan ve doğa kirleten yüzüyle, yoksulu, işçiyi zengine, güçlüğe ezdiren yüzüyle kapitalizm asla insanlığın gereksinimlerini karşılayamaz, sömürü ve daha çok kâr üzerine kurulu özel mülkiyetin egemenliğine dayalı kapitalist düzen asla işçinin, emekçinin düzeni olamaz. Dünya ölçeğindeki köklü ve ani değişikliklerle yeni ambalajıyla piyasaya sürülen kapitalizm her zaman tanıdığımız kapitalizmdir. Ne var ki, revizyonizmin yıllar süren bunalımının altından kalkamayarak dolaysızca klasik kapitalizme evrilmesiyle birlikte, modern-revizyonizmin bu bunalımı sosyalizmin bunalımı olarak yığınlara burjuvazice yutturulmaya çalışıldı. Öylesine ki, böylece sosyalizmin değil, kapitalizmin insanlığın çıkarını ifade ettiği propagandası tüm ideolojik düzlemde sürüp gitti.

Ve böylece ideolojik bazda çubuğun ucu tersine bükülmek istendi. Fakat nafile! Partimiz TKP/ML, bu karşı-devrimci ideolojik saldırıyı ML/MZD ideolojisiyle göğüsledi. Bilimsel sosyalizmin günümüzde tek geçerli yol olduğunu olanca gücüyle savundu. Proletaryanın bu kızıl güzergâhta dün olduğu gibi bugünde öncü ve önder güç olduğunu ve insanlığın çıkarının sosyalizmle olduğunu propaganda etmekten ve bu uğurda mücadele etmekten bir an dahi geri durmadı.

İşte, Barbara Anna KİSLTER'in çoğu kesimin arabayı çamura sapladığı bir dönemde tüm gücüyle ayağa doğrulan ve kendisine dünyayı dönüştürme, devrimi kavrama ve köylü gerilla savaşını sürdürmede tek isabetli silah olan ML/MZD bilimini rehber alan TKP/ML'yi seçmesi ve yaşamını bu parti çatısı altında devrime, halka adanması boşuna değildi.

TKP/ML'ye ruh ve can veren şey savunduğu bu ideolojisi ve siyasal-teorik temeliydi. Ve sana söz veriyoruz BARBARA!

Elde silah dağların doruklarında savaştığın topraklar er ya da geç kızılığa bürünmekten geri kalmayacaktır. Yoldaşların mücadeleyi bıraktığın yerde devam ettirmeye ve köylü gerilla savaşını tepe noktasına çıkararak komprador patron-ağa devletinin faşist uşaklarına hak ettiği dersi vermeyi asla ihmal etmeyeceklerdir.

Unutmamalısın ki, TKP/ML, partimizin bayrağını devletimizin bayrağı yapmaya ve oraklı-çekiçli bu kızıl bayrağı tüm ülkede dalgalandırmaya kararlıdır.

Mücadelen mücadelemiz; onurlu ve şerefli yaşamın gururumuz olacaktır!

Umanz ki, yaşam, sınıf mücadelesi senin gibi enternasyonal bir komünisti bizlere tekrar verebilirsin!

Şan Olsun Sana İsviçre Halkının Yiğit Evladı Enternasyonalist Komünist!

Yaşasın Enternasyonalizm! Yaşasın Proleter Enternasyonalizm!

Kahrolsun Emperyalizm ve Tüm Dünya Gericiliği!

Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Kızıl Siyasi İktidarlar Uğruna Merkezi Köylü Gerilla Savaşımız!

Barbara Anna KİSTLER Yoldaş Ölümsüzdür!

Yaşıyor, Yaşayacak, Yaşatacağız ANNA'mızı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Ordumuz TİKKO!

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI EMEKÇİKADINLAR GÜNÜ

Kadın sorununun olduğu yerde insan sorunu vardır

ATİK KADINLAR KOMİSYONU

Yeni bir 8 Mart'a giriyoruz. Her toplumsal sürecin kendisine yüklediği anlamlı günleri vardır. Bu anlamlı günlerden biri de 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'dür. 8 Mart 1857'de Newyork'ta kadın tekstil işçilerini iş saatlerinin düşürülmesi, sosyal hakların elde edilmesi için başlattıkları şanlı direnişler dalga dalga dünyanın her tarafına yayılarak kısa zamanda yankısını bulmuş ve tarihte kadınların ilk örgütlü eylemleri olması açısından da önemli bir özelliğe sahiptir

Bu vesileyle 2. Enternasyonal'ın daha sosyal-şoven olmadığı 1910 yılında içinde CLARA ZETKİN'in de olduğu Marksist kadınların önderliğinde Kopenhag'ta toplanan 2. Enternasyonal 8 Mart'ı Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan etti. Bu tarihten sonra dünyanın her tarafında 8 Mart coşkulu bir şekilde kutlanarak günümüze kadar taşınmıştır. 8 Mart'ı andığımız bugünde Enternasyonal içinde büyük emeği geçen CLARA ZETKİN'i saygıyla anıyoruz. Yine aynı şekilde Alman faşistleri tarafından katledilen Rosa Lüksemburk'u anmadan geçemeyiz.

Tarihte sınıfların bölünmesiyle ezen ve ezilenlerin ortaya çıktığı günden günümüze kadar; kadınlar üzerindeki çifte baskı bugün de devam etmekte. Kısacası "Kadının köleleşmesi ailenin kabileyile zıtlaştığı, özel mülkiyetin geliştiği, toplumun sınıflara bölündüğü ve sınıf uyumsuzlukları dizginini sıkı sıkıya tutmak ihtiyacından, devletin doğacağı tarih öncesi dönemde aynı zamana denk gelir." Ve bundandır ki; kadın kimi zaman "şeytan" kimi zaman "erkeğin el kiri" kimi zamanda sahte gözyaşla-

www.partizanarsiv.net

ryla “kutsallığı” ve “saygınlığı” dile getirildi. Tüm bunlar burjuvazinin ortaya attığı teorilerdi. Tüm bu burjuva teorilerine karşın en doğru olanı “kadın, erkeğin omuzdaşı, yoldaşı ve kavga arkadaşı” olmasıdır. “Artık kadın, sınıf bilinciyle yürüdü zulmün, zorbalığın ve çirkinliklerin üzerine, hiçbir kişisel çıkar gözetmeden tarihi birlikte yaratmak için atıldı kavganını orta yerine.”

Bugün dünyanın birçok yerinde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde kadınlar erkek yoldaşlarıyla aynı siperlerde döğüşerek binlerce kez ispatladılar bunu. İşte Türkiye, işte Peru bunun en canlı örneğidir. 8 Mart’ı kutladığımız bugün de; Türkiye’de faşizme karşı döğüşerek şehit düşen, Meral YAKAR, Sırma BOYOĞLU, Bahar YILDIZ, Perihan ÇOLAK, Yeter KOÇ, Nurgüzel YAŞAR, Yıldız ÇİÇEK, Sabahat KARATAŞ ve onlarca kadın kahramanı saygıyla anıyoruz. Yine Peru zindanlarında faşist Peru rejimine karşı kahramanca direnen Ant Dağları’nda silah elde döğüşerek şehit düşen yüzlerce Peru’lu kadın yoldaşları saygıyla anıyoruz.

8 Mart’ı kutladığımız bugün de 23 Ocak 1993 günü faşist Türk ordusu tarafından Tunceli’de katledilen, Enternasyonal kadın savaşçısı BARBARA ANNA KİSTLER’in anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Barbara yoldaş İsviçre’li bir Marksist-Leninist olarak, sınıf mücadelesinin Türkiye kesitinde kavgaya atılarak şehit düştü. Onun bu tavrı tüm kadınlar için örnek alınması gereken bir tavidir.

Her 8 Mart, bizler için mücadelede ileri atılmanın bir günü olmalıdır. Tıpkı 1857’de Newyork’lu emekçi kadınlar gibi.

Kadın sorunu elbetteki, sınıfsal sorundan ayrı ele alınamaz. Çifte baskının kalkması, erkek egemenliğinin son bulmasının yegane yolu sınıf mücadelesinden geçiyor. Tersine bugün çeşitli kesimlerden feminist ve diğer bazı kadın çevrelerinin dile getirdiği gibi kadın sorununu sınıflarüstü bir sorun olarak ele alarak, sadece erkek şovenizmine karşı mücadeleye indirgemesi değildir.

Kadınlar üzerindeki çifte baskı dünyanın her yerinde azgın bir şekilde sürüyor. İşte Türkiye bunun en çarpıcı yerlerden biridir. Son zamanlarda cezaevlerinden kendi imkanlarıyla özgürlüklerine kavuşan siyasi tutukluların firarından sonra cezaevlerinde bulunan siyasi kadın tutuklulara yapılan gebelik testi faşist Türk devletinin en iğrenç uygulamalarından biridir. Kadını aşağılayan bu çirkef uygulamayla, baskı altında tutulan siyasi kadın tutuklular topluma farklı bir biçimde lanse edilerek, onurları ayaklar altına alınmıştır. Bu uygulama aynı zamanda faşist Türk devletinin kadına bakış açısını ortaya koyan tipik bir örneğidir. Feodal-komprador burjuvazinin kadına bakış açısını bunun dışında ele almak zaten beklenemez. 8 Mart’ı kutladığımız bugün de faşist Türk devletinin bu iğrenç uygulamasını nefretle lanetliyoruz.

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'ne ve enternasyonalist devrimci, komünist militan B. Anna Kistler'i anma gecesine katıl!

*İsviçre TKP(ML) TIKKO
tarafıkları*

Çifte esaret zincirine köle edilen, gökkubbenin yarısını oluşturan, “Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulamaz” bilinciyle ayağa kalkan kadınlar, Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelelerinde sayısız şehitler vererek günümüze değin, devrim ve sosyalizm savaşımını erkek yoldaşlarıyla birlikte yürütmeye tarihi tayin edici önemi tekrar tekrar kanıtlamaktadır.

Ülkemizde kadın yoldaşların komprador patron-ağa devletine karşı sürdürülen mücadelede silah elde topırağa düşenlerin sayısı her geçen gün artmaktadır.

Bunlardan biri de; Enternasyonal dayanışma ve militan mücadelesinin merkezince, Türkiye’de TKP/ML önderliğinde sürdürülen Kızıl Siyasi İktidarlar İçin, Köylü Gerilla Savaşında ölümsüzleşen BARBARA ANNA KİSTLER’dir...

BARBARA ANNA KİSTLER, Batı-Avrupa’da ve özellikle İsviçre’de gerçekleşen her türlü radi-

www.partizanarsiv.net

kal, devrimci, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerin en ön saflarındaydı. O, bir yandan liderleri imha edilen RAF direnişçilerini destekleme komitesi içinde yer alırken, diğer taraftan da Türkiye'deki özgürlük mahkumlarıyla dayanışmaya girerek, Enternasyonal dayanışmanın en parlak örneklerini sunmuştur.

TKP/ML'ye yaptığı yardımlardan dolayı, İSMAİL ORAL ve HATİCE DİLEK'in katledildiği operasyonda T.C. tarafından esir alınan BARBARA ANNA KİSTLER, önder İBRAHİM KAYPAK-KAYA 'dan devraldığı kızıl direniş ruhunu yaşatmış ve işkencede sır vermiyerek komünist bir tavır sergilemiştir. Faşist mahkeme onun için devrimin bir kürsüsü olmuştur. BARBARA ANNA KİSTLER, işkencecilere karşı şöyle haykırıyordu; "Beni Ancak Enternasyonal Proletarya Yargılar, Siz Değil!" Bu sözler faşizmin suratına bir şamar gibi inmiştir.

Ocak '93 sonlarında TİKKO gerilla birliği ile düşman güçleri arasında 3 gün süren bir çatışma sonunda BARBARA ANNA KİSTLER ve 5 yoldaşı altın çağ mücadelesinde ölümsüzleştiler.

O şimdi uğruna ölümü kucakladığı halkların mücadelesinde ve yüreklerinde yaşıyor. O, TKP/ML'nin ne ilk kadın şehidi ne de son kadın şehididir...

Bu şehitler kervanına; Meral YAKAR, Sırma BOYOĞLU, Bahar YILDIZ, Kamile ÖZTÜRK, Besime DOĞAN, Suna YILDIRIM, Perihan ÇOLAK, Yeter KOÇ, Hatice DİLEK, Suna AY, Yıldız ARIÇ, Nurgüzel YAŞAR, Emine AKYÜZ, Cemile SEVGÜL, Yıldız ÇİÇEK ve daha nice ismini saymadığımız onlarca kadın yoldaş, haklı ve onurlu devrim mücadelesinde şehit düşmüşler.

Kadın şehitlerimizi anmak, onların mücadele ve bilinçlerine sahip çıkmak, kadınlar üzerindeki çifte baskıya karşı durmak ve lanetlemek için 8 Mart ve BARBARA ANNA KİSTLER'i anma gecesine, bütün devrimci ve demokratları katılmaya çağırıyoruz.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

ML-MZD'nin yılmaz savaşçularına bin selam!

*İngiltere Londra'dan
Cemil Yılmaz*

Ocak ayı her yönüyle anlamlı. Ocak ayı her yıl biraz daha gürlü, kızıl kanlarla sulanıyor. Bu bize Demokratik Halk Devrimi'ne adım adım yaklaştığımızın müjdesini vermektedir. İsmi sayamadığımız nice önder nice komünistin şehitler kervanına kattığımız bu ocak ayında da büyük devrimci büyük insan, Barbara yoldaş ülkesinde en iyi koşullarda yaşamasına rağmen, devrimci düşüncenin, dahası komünist çıkarlarını bu rahat yaşama üstün tutmuş ve ML-MZD'ni kendisine rehber alıp, bunu, bilincine altın harflerle kazmıştı. Ve bu uğurda metropellerden dağlara çıkacak kadar cesur, atılgan, kararlı bir yılda şehit düşmüş olmanın mutluluğuna yaşadı.

Selam Sana Barbara Yoldaş

Selam Sizlere Ocak, Şubat, Mart Şehitlerimiz

Sizleri Unutmayacağız.

15 MAYIS-18 HAZİRAN '93 TARİHLERİ ARASINDA
MUNZURLAR'DA YAPILAN OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI'NDA,

Barbara ile ilgili alınan karar

20 Haziran 1993
TKP/ML-MKSB

(...)

Olağanüstü Parti Konferansı'mız; enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini veren, partimiz saflarına katılarak mücadele ederken Kürdistan dağlarında şehit düşen, partimizin değerli üyesi, enternasyonal proletaryanın örnek savaşçısı İsviçreli Barbara Anna KİSTLER yoldaşımızı, TKP/ML "Merkez Komitesi Onur Üyeliği" ile onurlandırarak, onun mücadelesini ve partimize yaptığı hizmetleri ölümsüzleştirmiştir.

(...)

Yaşasın Proleterya Enternasyonalizmi!
Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin!

AÇIKLAMA: 24 Ocak 1993 günü bir gerilla birliği kampının bombalanmasıyla başlayan çatışma ve sonrasında donarak şehit düşen enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler ve 5 yoldaşını sahiplenen, 50 kişilik yaralı gerilla birliğini uzun süre barındıran ve tedavilerini yaptıran Dersim (...) köylülerine, TKP(ML) I. Olağanüstü Parti Konferansı'nın gönderdiği mesaj.

Dersim'in (...) köylerindeki fedakar ve çilekeş halkımıza!

Zulmün, sömürünün ve esaretin altında yaşayan yiğit ve kahraman halkımız; sizler, partimiz ve onun önderliğinde kurulu olan kızıl ordumuz TİKKO'nun PÜLÜMÜR ŞEHİTLERİ ve YARALI GERİLLALARINA karşı gerekli yardım ve her türlü desteği sunduğunuz için, partimizin Olağanüstü Konferansı tarafından gurur ve onurla anılarak şereflendirildiniz. Sizler, kahraman ve yiğit evlatlarınız olan TİKKO gerillalarıyla; aşınızdan-suyunuza, suyunuzdan-yatağımıza, sevginizden-acıya kadar herşeyinizi paylaşarak tüm fedakarlıkları gösterdiğiniz için partimiz tarafından sonsuz saygı ve sevgilerle selamlanarak onur kaynağımız oldunuz!

Geçmişten günümüze dek faşist diktatörlük tarafından her türlü katliam ve zulme maruz kalan işyankar ve fedakar halkımız, partimizin sizlere hitaben yazdığı bu mesaj, gösterdiğiniz çok büyük fedakarlık ve destekleriniz karşısında az gelebilir. Ancak çok iyi bilinmeli ve sizler de taktir etmelisiniz ki; gerek partimiz, gerekse onun pınarı olan sizler yaptığımız ve yapacağınız fedakarlık ve iyilikler karşılığında maddi (parasal vb.) şeyler beklemeyiz/beklememeliyiz. Ki bu gibi ödüllendirmeleri reddederiz. Bu yönlü tavır ve davranışların (yaptıkları karşısında maddi yardım bekleyen) sahipleri ise, daha çok egemen ve sömürücü sınıflar ve onların temsilcilerinin olduğu da herkesçe bilinen bir gerçekliktir. Kaldı ki, partimizin bugünkü gücü sizleri maddi olarak ödüllendirmeye yetmez. Çünkü, gerek bugün gerekse gelecekte partimiz ve ordumuzun maddi olarak vb. yönleriyle yaratıcı bir pınarı varsa, o da siz emekçi halkımızdan başka bir güç değildir! Durum böyle olunca, geriye tek bir şey kalıyor, o da, birkaç satırlık sözle sizleri manevi olarak ödüllendirmektir. Bu tavrımızı, engin hoş görü ve anlayışınıza sığınarak bağışlanmamızı istiyor ve böyle davranacağımıza inandığımızı belirtiyoruz!

Saygı değer halkımız; bugün partimiz ve ordumuzun sizlere sunacağı diğer büyük ödül ise, sizler-

den aldığı ve alacağı güç ve destekle sizin savaşınız olan, Köylü Gerilla Savaşı'nı daha çok boyutlandırmak ve emin adımlarla yürütmek olacaktır. İşte bu görevi hep birlikte başarırız, o zaman en görkemli ve kutsal ödül bu olacaktır.

Yine partimiz tarafından bilinmektedir ki ve taktikle anılmaktadır ki, siz değerli halkımızın partimiz ve ordumuza gösterdiği ilgi ve destek yeni değil, yirmi yıllık geçmişe dayanmaktadır. Fakat burada sözünü ettiğimiz destek ve fedakarlığınızın daha anlamlı ve görkemli olduğu da tartışma götürmez!

Fedakar köylülerimiz, sizin evlatlarınız olan yoldaşlarımızı bağrınıza basarak, hem de tıpkı bir ananın çocuğuna gösterdiği sıcak, sevecen ve sevgi dolu koruyucu tavırlarımız, bir kez daha gösterdi ki; **TARİHİ YARATAN BİRİCİK GÜÇ, HALKTAN BAŞKASI DEĞİLDİR!** Bu taktire değer tavır ve davranışlarınızla partimiz önderliğinde yürütülen gerilla savaşına çok anlamlı güç verip, katkıda bulunmakla, aynı zamanda bugüne dek yarattığınız o güzelim değerlere yenisini daha eklemiş oldunuz. Unutulması oldukça zor olan bu anlamlı fedakarlıklarınız; yaralı yoldaşlarımıza güç ve moral kaynağı olduğu gibi, partimiz ve ordumuza da güç ve moral vermiştir. Bu gibi gelişmeler oldukça açık bir şekilde göstermektedir ki, halktan destek görmeyen ve ona dayanamayan hiçbir güç kalıcı başarılar elde edemez ve ileriye doğru adımlar atamaz! Buna göre, siz emekçi halkların kurtuluşu için sürdürdüğümüz bu kutsal ve onurlu savaşım daha bir emin adımlarla ilerleyip başarıdan başarıya koşmasının temel kaynağı da sizlerin vereceği destek ve güçle direkt orantılıdır. Çünkü halktan kopuk bir hareket "sudan çıkmış balığa benzer." Sözün özü, sudan çıkmış bir balık, nasıl ki, onun yaşam kaynağı olan suya dönmezse yaşayamaz, öyle de halktan kopuk bir gerilla savaşı gelişip güçlenemez! Daha açıkça, partimiz önderliğinde faşist diktatörlüğe karşı bu alanda yürütülen savaşta indirilen ağır darbelerde sizlerin çok güçlü destekleriniz olmamış olsaydı, partimiz ve ordumuz bugünlere gelemezdi ve savaşımız da bu denli boyutlanamazdı. Bu da gösteriyor ki, partimiz doğru yoldadır, ve halkımızla iç içe bu şanlı savaşı sürdürüyor.

Dersim İsyanı'nın baş eğmeyen yiğit ve kahraman evladı halkımız; bizi iyi dinleyin, size söyleyeceklerimiz daha bitmedi: Pülümür şehitleri ve yaralı gerillalara karşı gösterdiğiniz ilgilerinizle görevlerinizin bittiğini sanmayın, evet yoldaşlarımızla herşeyinizi paylaştınız ve onlara karşı kâh üzüldük, kâh göz yaşları dökerken, faşist TC'ye lanetler yağdırdığımızı çok iyi biliyoruz ve bunun da tanığıyız, ancak iş bu tip yakınmalarla bitmiyor/bitmemelidir. Yani ölenlerin arkasından üzülerken ve matem tutularak bu kavganın başarıya ulaşmayacağını da unutmamalıyız! Çünkü, sizleri ilihinize kadar emen bu kan emici sömürücüler, öylesine lanetler okunarak ve yakınmalarda bulunularak zorba iktidarlarından vazgeçmezler. Tarihimiz ve başka ülkelerin tarihleri buna tanıktır. O nedenle diyeceğimiz o ki; bugüne kadar partimize verdiğiniz desteği daha çok artırmalı ve zulme karşı baş kaldırmalıyız! Savaşma gücüne sahip evlatlarınızı ise ordumuz TIKKO'nun saflarına katılması için teşvik edin! Teşvik edin ki, ordunuz daha güçlensin ve TIKKO namlusundan çıkan sesler daha bir gür çıksın! Partiniz ve ordunuzu daha çok destekleyin ki, şehit evlatlarınızın arkasından döktüğünüz göz yaşları daha tez kurusun ve kurtuluşa giden yolunuz daha erken hedefe ulaşsın! Yoksa, bu zulüm ve sömürü saltanatının ömrü daha uzun sürecek, daha çok kanlar dökülecek ve şehitlerimizin arkasından daha çok göz yaşları dökülecektir!

Barbara sana ölüm yakışmıyor

*Sınıfsız ve sömürsüz
bir dünya ideali
kavgasında Dersim'de
şehit düşen
enternasyonalist
komünist Barbara Anna
Kistler ve beş yoldaşı
ölümsüzdür.*

HTİF
Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu
RİGD
Rotterdam Türkiyeli Gençlik Derneği
TIÖD
Türkiyeli İşçiler Öğrenciler Derneği
ATİD
Ainhem Türkiyeli İşçiler Derneği
Hollanda Yeni Demokratik Kadın
Hollanda Yeni Demokratik Gençlik

● *B. Anna Kistler'le ilgili
basında çıkan yazılar*

*Bak!
bu kızıl gelinlikler içindeki vahşi orkide bizim
bizim!
uzatıp ellerini uzak diyardan bu toprağa
saçları yüzümüzü okşayan bu kadın gerilla,
açıp göz kapaklarını sakince gülümseyen,
yüreğindeki altınçağı Pülümür'de bileyen,
hurçın ve mağrur bir kaplan gibi kükreyen
bizim!
bizim bu İsviçreli Barbara*

Anna'nın sırrı

Munzur Dağları'nda Özel Harekât Timleri tarafından ölü olarak ele geçirilen İsviçreli Anna Kistler'in, TIKKO liderlerinden Hakkı Alpan'la evlendiği, örgütün yurt dışı bağlantısını kurduğu ortaya çıktı.

Hürriyet 31.11.1995

Hürriyet 1992

İsviçreli Barbara'ya 4 yıl hapis

- Kazandı TIKKO örgütüne üye olarak denekçiliğe 22 yıl hapis istendi İsviçreli Barbara Anna Kistler, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 3 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı
- Barbara Kistler, kamuoyunda "Hasanpaşa Operasyonu" diye bilinen ve iki kişinin ölümüyle sonuçlanan bir

İsviçreli Barbara 4 yıla mahkum oldu

Kararında "Hasanpaşa Operasyonu" olarak bilinen ve iki kişinin ölümüyle sonuçlanan bir dizi operasyonun sırasına da ele geçirilen İsviçreli Barbara Kistler, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 3 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Yasal olarak TIKKO örgütüne üye olduğu gerekçesiyle 22 yıl hapis istemi ile karşılanan **Barbara Kistler**, jüri çıkardığı İstanbul 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin "yasadışı örgüte yataklık" suçlamasına önce 4 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Ancak riaklemelerin yenileriyle sonuçlanmasında ceza 3 yıl 9 aya indirildi.

Barbara Kistler, altı ay tutuklu kaldıktan sonra tahliye olmuş ve tutuklu olduğu yerden tahliye olmuştu. Ayrıca savet **Kistler** hakkındaki "örgüt üyeliği" suçlamasının kaldırılması, "yasadışı örgüte yataklık" suçlamadan yargılanmasını istemişti. İstanbul 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi aynı davadan sonra olarak yargılanan **Barbara Kistler**'in de ele geçirilen **İsmail Oğlan** nişanlısı **Fatma Bırsat İhan**'in öldürülmesinin de İsviçreli Kistler'e karıştı. Yasal olarak TIKKO örgütüne davasının diğer şüpheliler **Süleyman Önder** ve **Coskun Yılmaz** ile ilgili suçlamaların kaldırılması istemiyle. Üçü suçlamaları kaldırılmadan önce emel açıklayan **Barbara Kistler**'in avukatları, verilen ceza hakkında birinin birini tuttuğu ve verildiğini belirttiler. Savunma avukatları, **Kistler**'in sadece ceza verdiğini değil, **Sarı**'nın "Bu yasadışı örgüte yataklık için verildiği değil, temyizdir" dediği savdığını **Sarı**ya **ULLUSOY**

İsviçreli teronist kız Barbara Tunçel'i de öldürüldü

İsviçreli teronist kız Barbara Tunçel'i de öldürüldü. İsviçreli teronist kız Barbara Tunçel, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 3 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Yasal olarak TIKKO örgütüne üye olduğu gerekçesiyle 22 yıl hapis istemi ile karşılanan Barbara Kistler, jüri çıkardığı İstanbul 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin "yasadışı örgüte yataklık" suçlamasına önce 4 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Ancak riaklemelerin yenileriyle sonuçlanmasında ceza 3 yıl 9 aya indirildi.

Çatışmada öldürüldü

İsviçreli teronist kız Barbara Tunçel, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 3 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Yasal olarak TIKKO örgütüne üye olduğu gerekçesiyle 22 yıl hapis istemi ile karşılanan Barbara Kistler, jüri çıkardığı İstanbul 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin "yasadışı örgüte yataklık" suçlamasına önce 4 yıl 9 ay hapis cezasına çaptırıldı. Ancak riaklemelerin yenileriyle sonuçlanmasında ceza 3 yıl 9 aya indirildi.

Bugün 1993

www.partizanarsiv.net

yabancı basın

Tribüne 24.2.1993

Barbara Kistler «im Kampf gefallen»

Staatsterror
1992
Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Mehr auf Seite Schwob

Barbara Kistler aurait été tuée par l'armée turque

Le Monde, 23.2.1993

Une jeune femme suisse, Barbara Kistler, 22 ans, a été tuée par l'armée turque dans le nord de l'Irak. Elle était venue en Irak pour soutenir la lutte des Kurdes pour leur liberté. Sa mort a été qualifiée de crime de guerre. Les autorités turques ont refusé de reconnaître sa mort et ont refusé de lui rendre ses restes mortels. La Suisse a demandé à la Turquie de rendre sa mort officielle et de lui rendre ses restes mortels. La Turquie a refusé de le faire.

Rätselunwundener Tod Barbara Kistlers

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Eine Menge ungeklärter Morde

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

La militante communiste suisse Kistler tuée au Kurdistan turc

La Suissesse a été tuée au cours d'une bataille entre militants kurdes et des militaires turcs. Elle avait déjà été condamnée en 1992 à une peine d'emprisonnement à Istanbul.

Le 23 février, une militante suisse, Barbara Kistler, 22 ans, a été tuée au cours d'une bataille entre militants kurdes et des militaires turcs. Elle avait déjà été condamnée en 1992 à une peine d'emprisonnement à Istanbul. Sa mort a été qualifiée de crime de guerre. Les autorités turques ont refusé de reconnaître sa mort et ont refusé de lui rendre ses restes mortels. La Suisse a demandé à la Turquie de rendre sa mort officielle et de lui rendre ses restes mortels. La Turquie a refusé de le faire.

Controverse au Suisse

La mort de Barbara Kistler a provoqué une controverse en Suisse. Certains ont accusé la Turquie de crime de guerre. D'autres ont accusé les Kurdes de terrorisme. La Suisse a demandé à la Turquie de rendre sa mort officielle et de lui rendre ses restes mortels. La Turquie a refusé de le faire.

Rätselhafter Tod von Barbara Kistler

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Tribüne de Genève 24.2.1993

Barbara Kistler est morte en combattant pour la liberté des Kurdes en Irak. Elle a été tuée par l'armée turque. Sa mort est un crime de guerre. La Suisse doit exiger la libération des Kurdes et la justice pour Barbara Kistler.

Barbara Kistler in der Türkei durch Militär erschossen

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Keine Unterstützung über Linkspartei: verbrachte Barbara Kistler mehrere Monate in türkischer Haft

Schweizerin im Kurdengebiet erschossen

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Gefoltert und getötet

Die Schweizerin Barbara Kistler ist im Kampf um die Freiheit der Kurden im Nordirak gestorben. Sie wurde von der türkischen Armee erschossen. Ihre Ermordung ist ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit. Die Schweizer Regierung sollte sich für die Freisetzung der inhaftierten Kurden einsetzen. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen. Die Schweizer Regierung sollte die Freisetzung der inhaftierten Kurden fordern. Die türkische Regierung sollte die Verantwortung für die Ermordung von Barbara Kistler übernehmen.

Basler Zeitung 24.2.1993

Basler Zeitung 24.2.1993

Yabancı basında Barbara'nın ölümüyle ilgili yazılan haberlerin çevirileri

İsviçre'nin Züriç şehrinde günlük yayın yapan **DAZ**, 23.2.1993 günkü baskısında "**Barbara Kistler im kampf gerallen**" (Barbara Kistler mücadele içinde şehit düştü") başlığıyla geçtiği haberde, Avukat Marcel Bosonnet'in şu açıklamasına yer veriyor:

"Barbara Kistler şubat başında Komünist devrim mücadelesinde bir çatışma sonucu Kürdistan dağlarında şehit düşmüştür." ...

24.2.1993 tarihli **BERNER ZEITUNG**, İsviçre'de yayınlanan günlük gazete, "**Barbara Kistler'in ölümü bilmece**" başlığıyla verdiği haberde, olayı bilinen yönleriyle irdeledikten sonra "**TİKKO-Sympathisantin** (TİKKO sempatizanı)" ara başlığıyla şunları yazmakta:

"Kistler mahkeme önünde hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, TİKKO'nun önüne koyduğu mücadelenin sempatizanı olarak bu konuya olumlu yaklaştığını sergiledi. Türkçe okunan savunmasında gayet açık olarak 'arkadaşları tarafından yürütülen Türk halkının özgürlüğü mücadelesini' desteklediğini belirtti. TİKKO 1980 askeri darbesi öncesi Kürtlerin çoğunlukta yaşadığı Tunceli (Dersim) bölgesinde güçlü olarak temsil edilmekteydi."

24.2.1993 tarihli **BÜNDERER ZEITUNG** gazetesi "**Barbara Kistler in der Türkei durch Militad edcznozzor** (Barbara Kistler Türkiye'de askerler tarafından öldürüldü)" başlığıyla verdiği haber de ise;

"Kistler, İstanbul-Bayrampaşa Cezaevi'nde, hapishane şartlarına karşı koymak amacıyla Kasım

1991'de 13 günlük bir açlık grevine gitti. Yedi aylık bir hapisten sonra Kistler, 1991 Aralığında hapisten salındı. İki hafta boyunca işkence gördüğü ve insanlık dışı davranışlara tabii olduğu iddiasında bulunarak Türkiye makamlarını suçladı.

"1991 Ağustos ortalarında İstanbul'da başlanılan dava, Kistler'in İsviçreli avukatları ile İsviçreli makamlar arasında Kistler'in hapisanede işkence görüp görmediği ve İsviçre savcılığının Kistleri zor durumda bırakacak materyalleri Türkiye'ye verilip verilmediğinin sert tartışmalarına sahne oldu."

"İsviçreli avukat Marcel Bosonnet İsviçre savcılığını, Türkiye makamlarını Kistler'le ilgili malzemelerle beslediğini iddia etti. İsviçre (savcılık) makamı bu suçlamaları red ederek, tutuklama sırasında ele geçirilen savaş malzemelerinin (silahların, mermi vb.) İsviçre menşeli olup olmadığının ve Kistler'in ayrıca İsviçre yasalarını da çiğneyip çiğnemediğinin sorulduğunu bildirdiler. Sorulması üzerine İsviçre savcılığı, 1991 ilkbaharında Kistler'in patlayıcılara sahip olduğu kuşkusuyla bir soruşturma açıldığını açıkladılar.

"Dün arkadaşlarının açıkladığına göre Barbara Kistler 20 yılı aşkın bir süredir Komünist hareket içerisinde savaşmaktaydı. İlk önceleri devrimci bir öğrenci grubu içerisinde, daha sonra kızıl yardım örgütü içerisinde çalıştıktan sonra da Türkiyeli devrimci işçilerle gittikçe artan bir teması girmeye başladığı, Tecrit Hapisine Karşı Komitesi (Komitee gegen isolation shaft)'nde çalışmaya başladı. Batı Avrupa'daki politik tutuklularla, özellikle Alman Kızıl Ordu Franksiyonu (RAF) tutsaklarıyla aktif dayanışma, politik çalışmalarının ağırlığını oluşturmaktaydı. Mücadelesini Türkiye Kürdistanı'nda sürdürme kararına varana kadar uzun yıllar boyunca RAF üyesi Rolf Clemens Wagner'i hapisanede ziyaret etmişti."

Zürich'te yayınlanan bir başka gazetede ise "**Unklare Informationen über den Fall Barbara Kistler** (Barbara Kistler olayı aydınlanamıyor.) başlığıyla şöyle deniyor:

"Barbara Kistler öldü" bu haber bir haftadan beri Zürich'te dolaşiyor. Olaydan sonra yakınları hemen haberdar edilmedi. elbette kesin bilgi olmaması bir eksikliktir. Sadece TKP(ML) taraftarlarının verdiği yetersiz bilgiye göredir O'nun öldüğü..."

"Barbara Kistler'in tutukluluğu sırasında İsviçreli makamlar tuhaf bir rol oynamışlardı. Türkiye makamları ancak böylelikle Barbara'nın varsayılan "terörist ilişkileri" konusunda İsviçre savcılığının verdiği İnfomasyonlarla bilgilendirilmiş. İsviçre savcılığı Barbara'nın aleyhine olarak İsviçre'de patlayıcı maddeye sahip olduğu konusunda soruşturma yürütüldüğünü basında yayılmasını sağlamış. Üstelik öyle bir zamandaki, daha Barbara adı çok duyulmuş ünlü Gayrettepe'de yatarken ve ne avukatı, ne de konsolosluk görevlileriyle görüşürülmediği bir zamandı."

Enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçısı Barbara Anna ve beş yoldaşı şehit düştü!

*İşçi-Köylü Kurtuluşu,
sayı 84, Mart-Ninasn '93*

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklarına!

Kaynağını işçi sınıfı ve ezilen halkların sömürü, zulüm ve acı içerisindeki yaşamlarından alan ML-MZD biliminin şaşmaz ışıklı yolunda Türkiye özgülünde yürüyen Partimiz TKP/ML ve onun önderliğindeki kızıl ordumuz TİKKO, bağımsızlık, demokrasi ve komünizm için emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı yürüttüğü köylü gerilla savaşında fedakar, kahraman ve yılmaz savaşçılarından altısını daha şehit vererek yitirdi!...

Savaşın göbeğinde silah elde vurularak ve kışın azgın dondurucu soğuğu sonucu donarak şehit düşen kızıl güllerimizi, ML-MZD biliminin meşalesiyle selamlayarak önderinde saygıyla eğiliyoruz!

Devrimimizin savaşkan dağ kartallarını ve halkımızın kahraman evlatlarını yitirmekle acımız ve kaybımız büyük, fakat onları katleden faşist devlet ve onun efendilerine karşı sınıf kinimiz daha büyük, bilincimiz ise daha zengin!...

Çünkü, devrimin bu şanlı ve kutsal yolunda şehit düşen her bir kızıl gerilla, hakim sınıflar ve onların efendileri olan emperyalist haydutlara karşı sınıf kinimizi daha bir bileyerek bilincimizi aydınlatıyor!

www.partizanarsiv.net

Çünkü, özgürlük için toprağa düşen her damla kan, devrim tarlasını daha bir besleyerek verimliliştiriyor ve umuda açtırıyor!

Çünkü, şehitlerimizin, o savaşkan ve direngen tavırları faşist cellatların ve onların efendilerinin yüreğine korku, karamsarlıklar ve umutsuzluk tohumları ekerken, bizlere, halkımıza ve gelecek kuşaklara umut, kararlılık ve kahramanlık aşıyor!

Çünkü, onların silah elde vurularak şehit düşmeleri, “savaşın ancak savaşılarak öğrenileceğini” ve “devrimin bedel ödemededen başarıya ulaşılmayacağı” ilkesinin doğruluğunu birkez daha beynimize kazıtarak yüreğimizdeki devrim ateşini daha çok harlandırıyor!

Çünkü, devrimimizin kardelenlerinin böylesine şanlı ve kutsal savaşta bedenlen aramızdan ayrılışları, devrim yolunun düz ve kolay olmadığı, tam tersine zor ve engellerle dolu olduğunu, bunu aşmak için de savaşmanın zorunlu ve gerekli olduğu bilincini daha çok açığa çıkarıyor!

Çünkü, bu özgürlük kartallarının aramızdan bedenlen ayrılışları bir kez daha gösterdi ki, devrim ancak ve ancak bilerek, inanarak, isteyerek, severek ve savaşarak mücadele edenlerin çabaları sonucu başarıya ulaşır. Ki, bunun somut ifadesi de “ölüme nişanlı, yaşama sözlü” olmaktadır!...

Çünkü, onların kızıl kanlarıyla suladıkları devrim tarlasındaki her dere, tepe, her ırmak, her köy, her mezra ve her ormanlık birer kahramanlık öyküsü olarak bize, halkımıza ve gelecek kuşaklara kalırken, iyiden, güzelden, yeniden, banıştan ve özgürlükten yana ne varsa hepsinin de en azgın düşmanı olan faşist haydutlara korku, çürümüşlük ve karamsarlık simgeleyen bir kahramanlık abidesi kalacaktır!

İşte, tüm bu ve buna benzer erdemlilikleri sonucudur ki, şehit düşen her bir yoldaşımızın kaybı ile kinimiz daha çok bilenirken bilincimiz ise zenginleşiyor diyoruz!

İşte tüm bu güzel ve iyi değerleri bizlere, engin ufukları fethetmede daha çok cesaret, umut ve savaşma ruhu aşıladığı içindir ki, yüreğimizdeki acı ve hüznün yerini umuda ve kararlılığa bırakarak teselli ediyor!

Partimiz önderliğinde yürütülen köylü gerilla savaşı ve sosyal ve de ulusal kurtuluş mücadelelerinin tarihsel tecrübesi göstermiştir ki, ezen sömürücü sınıflar ve onların faşist, karşı devrimci iktidarlarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilen halkların kurtuluşu için verilen bu zorlu ama şanlı savaşta, insanların eylemleri olmaksızın herhangi bir savaş başarıya ulaştırılmayacağı gibi, herhangi bir hak da elde edilemez. Ki, bu durum özel mülkiyet ve sınıfların ortaya çıkışından günümüze dek devam edegelmektedir. İşte tüm bu gerçeklikler gibi, ezen ve ezilen birbirine karşı savaşta da şehit verilmeden, kan dökülmeden devrimin yapılacağını veya hak elde edileceğini beklemek, gerçekleşmesi imkansız bir ütopyadır! Bu savaşın kaçınılmaz yasasıdır.

İşte esas gücünü işçi sınıfı ve ezilen halkımızın o yaratıcı pınarından alan partimiz ve onun meşalesiyle ilerleyen kızıl ordumuz TİKKO'da, emperyalist canavarlar ve tüm gericilere karşı Türkiye özgülünde yürüttüğü köylü gerilla savaşında bugüne dek verdiği yüzlerce şehidine altısını

daha katmakla devrimin kızıl yolunda ilerliyor. Elbette ki, yüreği devrim aşkıyla yanan ve ezilenlerin kurtuluşu bilinciyle hareket eden hiçbir kimse yoldaşlarının ölümünü istemiyor! Fakat, istek farklı, gerçek olgular farklıdır. Yani, bu bilinçteki insanlar çok iyi biliyor ve bilmelidirler ki, sömürü ve zulüm altında yaşayan kölelerin esaret altında kurtuluşlarının tek yolu var, o da, köleliğe karşı baş kaldırmak ve bunu başarıyla sonuçlandırmak için de kan dökmek, şehit vermek zorunluluğudur! Engels'in deyişiyle nasıl ki, "özgürlük, zorunluluğun bilincine varmaksa," bu özgürlüğü gerçeklik haline getirmek içinde "savaşmak ve şehit vermek" bir zorunluluktur! Çünkü, özgürlüğün baş düşmanı olan zulüm ve köleliğin sahibi efendiler kendi saltanatlarını korumak ve elden bırakmamak için ona karşı başkaldıran sınıflara vargüciyle saldırarak onları katletmektedir. Çünkü, hiçbir efendi kendi saltanatını "gönül rızasıyla" bırakmaz ve hiçbir hak vermez! Çünkü bu sınıf yapılarının bir kuralıdır!

Ve yine çok iyi bilinmelidir ki, bizim gibi toplumlarda bu esaret zincirini kırıp halkımızı gerçek kurtuluşa kavuşturmak için, yani emperyalist haydutların ve ülkedeki faşist egemen sınıfların köleliğinden halkımızın kurtuluşa gitmesinin tek yolu var, o da, uzun süreli halk savaşı ve onun bugünkü özgül biçimi olan köylü gerilla savaşıdır!... İşte savaşın bu kaçınılmaz kuralı sonucudur ki, bugün yüzlerce ve altı şehit verdiksek, yarın bu binleri bulabilir. Taa ki, işçi sınıfımızın önderliğinde kurulacak olan halkın demokratik iktidarı gerçekleşinceye dek de devam edecektir.

Savaşın okyanusunda partimiz ve ordumuzun verdiği son şehitler, 20 ocak günü faşist ordu güçleriyle girilen çatışmada meydana gelmiştir. Düşman güçleri gerilla birliğimizin (Dersim-Pülümür) sığınaklarını çember altına alarak bomba yağdırmıştır. Kalabalık sayıdaki gerilla birliğimiz yılmadan, usanmadan düşman güçlerle çatışmaya girerek çemberi yarmayı başarmışlardır. Düşman her türlü silah (Uçaklarla bombalamasına karşı) ve binlerce asker yığmasına ve de metrelerce karın olmasına karşı, gerilla birliğimiz teslim olmadan kahramanca çarpışmış ve çember dışına çıktığı gibi düşmana kayıplar verdirtmeyi de başarmıştır. Fakat, savaşın bir kuralı olarak, yani kazanmakla kaybetmenin bir arada yaşandığı ve çarpıştığı bir durumda ordumuz ilk çatışmada bir şehit vermiştir. Gerilla birliğimizin barınağı açığa çıktığından ve düşmanın operasyonunun etkisiz hale getirmek için zorunlu olarak geri çekilip alan değiştiren yoldaşlarımız, gerek düşman kurşunlarından aldıkları yafa, gerek karın metrelerce olması ve oldukça dondurucu soğukun olması ve gerekse uzun yolculuk sonrası ayaklarının yanması (karın etkisiyle) ve oradan da kangrene dönüşmesi ve yeterli tıbbi malzeme ve tıbbi müdahalenin koşullarının olmamasıyla ne yazık ki beş yoldaşımızı daha kaybetmiş olduk böylelikle!...

Bu durum oldukça acı ve üzüntü verdi bizlere! Fakat bizler şunun bilincinde olmalıyız ki, bu tip ölümler bu savaşın birer ayrılmaz parçasıdır ve öyle görülmelidir. Bu yönlü kayıplarımızın geçmişte de olduğunu ve gelecekte de olacağını söyleyelim. Yalnız, bu yönlü ölümleri asgariye indirgemek için de bizlere düşen görev şu olmalıdır:

Birincisi; her gerilla birliğinin ihtiyacını karşılayacak ve daha fazla miktarda tıbbi malzemeleri zamanında gerilla birliklerine ulaştırıp, depolamak iken;

İkincisi ise partimiz taraftarı ve sempatzı olan tıp öğrencileri veya doktorları savaş alanına göndermek için örgütlemek olmalıdır. Ki burada sözkonusu taraftar ve sempatzan yoldaşlarımıza çok büyük görevler düştüğünü bir kez daha hatırlatalım. Aynı şekilde devrimci demokrat doktorlara da büyük görevler düştüğünü de söyleyelim.

Sözkonusu meslek sahibi yoldaşlar!

Eğer yoldaşlarımızın ve halkımızın kanıyla beslenen bu kızıl ve şanlı savaşı daha bir boyutlandırmak ve oradan da gerçek kurtuluşunuza kavuşmak istiyorsanız, (ki istiyorsunuzdur) bunu sadece istemekle değil, pratiğe geçirmekle de kendinizi göstermelisiniz. Çünkü, bu şanlı özgürlük savaşı sadece istemek, yakınmak ve üzümekle başarıya ulaştırılmaz! Öyleyse, ezilen halkların ve kendi kurtuluşunuzu çabuklaştırmak için savaş alanına koşarak ordu saflarına katılın! Katılın ve güç verin ki, ordunuz ve partiniz daha bir güçlensin! Savaş ise daha boyutlansın!...

Altı dağ kartalının bedenlen aramızdan ayrılışları partimiz ve halkımız için büyük bir kayıp ve üzücüdür. Fakat, onların arkasından matem tutmaya ve karamsarlığa düşmeye hiç hakkımızın olmadığını da bilmeliyiz! Çünkü, bu gibi ölümler savaşın kaçınılmaz sonucudur. Ve onlara yaraşır tavır ise, tıpkı onlar gibi savaşmak ve ileriye atılmaktır! Çünkü, karamsarlık ve matem bizlere değil, onları katleden düzen ve egemen sınıfların insanlarına aittir!...

Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız!

Her dağı, her köyü, her mezrası, her deresi ve her ormanlığın insanının kendisine kahramanlık öyküsü olarak alacağı DERSİM toprakları bu kez de BARBARA ANNA adlı enternasyonalist kızıl kanın toprağa düşmesiyle, yeni bir kahramanlık öyküsü daha devrim ve partimiz tarihine geçti. Bu kahramanlık öyküsünün yaratıcısı BARBARA ANNA KİSTLER'İ halkımızın ve dünya proletaryasının daha bir yakından tanınması için yazılacak ve söylenecek çok şeyin olduğunu hemen belirtelim.

Tarihi yaratan ve yaratacak biricik güç halktır. Fakat, bu halk içerisinde bireylerin çok büyük önemi olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir. Bunu söylerken sınıf savaşları ve toplumsal olayların tarihsel gerçekliklerinden hareket ederek söylüyoruz. İşte BARBARA ANNA yoldaşa, tarihin yaratıcısı olan bu halk içerisinde bir birey olarak öne fırlayarak partimiz ve ordumuzun mücadelesinde önemli ve anlamlı yere sahip olan semboldür!

Evet, sınıfların olduğu her yerde sınıf mücadelesi de vardır. Fakat, bütün toplumdaki sınıf mücadelesinin seyrinin aynı düzeyde olduğu da söylenemez. Dahası, sömürücü sınıfların egemen olduğu toplumlarda (ki, bugün bütün ülkelerin durumu böyledir) ezen, ezilen çatışması var, fakat bu

çatışmalar bir yerde daha düşük seviyede seyrederken, başka yerlerde daha üst seviyelerde seyretmektedir. İşte bu toplumların başında Mao'nun da belirttiği gibi "Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri" gelmektedir. Daha açıkçası, geçmişte olduğu gibi bugün de buralar devrimin fırtına merkezleridir. İşte Türkiye'de bu fırtına merkezlerinden birini teşkil etmektedir ve partimizde çeşitli milliyetlerden halkın yaşadığı bu topraklarda mücadele ettiğinden ve bu sınıfları kurtuluşa götürecek tek müktedir öncü güç olduğundan ve "bütün dünya proletaryası ve ezilen halkları kardeşdir" şiarıyla hareket eden bir niteliğe sahip olduğundan ve onun önderlik ettiği sosyal kurtuluş mücadelesi emperyalizme ve tüm gericiliğe darbe vururken, dünya proletaryası ve ezilen halkların kurtuluşuna hizmet edip onlara umut ışığı yaktığındandır ki, BARBARA ANNA KİSTLER yoldaşa partimizin yurt dışındaki (İsviçre'deki) örgütlenmesiyle ilişkiye geçmiştir. BARBARA yoldaş İsviçre'de partimizin ilişkide olduğu devrimci bir örgütle (...) ilişkilerini sürdürme aşamasında iken partimizle tanışarak onun saflarına katılmıştır.

Onu partimizin ve ordumuzun saflarına iten temel neden "komünistlerin toprağı olmaz şiarıydı!"

BARBARA ANNA yoldaşı partimiz ve ordumuz saflarına iten ne gönül ilişkisi, ne kişisel çıkarları ve ne de macera duyguları değil. O'nu İsviçre'den Türkiye'ye, oradan da ordumuz saflarında faşist diktatörlük ve emperyalist canavarlara karşı silah elde kurşun sıkmaya iten tek neden varsa, o da, yüreğindeki devrim ateşi ve bilincindeki "Dünya Proletaryası ve Ezilen Halkları Kardeşdir" şiarıydı! Ve partimizin enternasyonelist niteliğe sahip oluşuydu! O'nu, bu zorlu ama, şanlı kavgaya iten önemli nedenlerden birisi de "Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz" bilinci idi!

BARBARA yoldaş, partimiz saflarına katıldıktan sonra verilen görevleri layıkıyla yerine getirdiği gibi, O, 1991 mayısında faşist TC'nin kolluk güçleri tarafından katledilen ve partimizin önder kardolarından olan İsmail ORAL yoldaşın operasyonunun da yakalandığında azgın işkencelere maruz kalmasına karşın işkencecilere taviz vermeyerek, onları dize getirmesini de bilmiştir. Sözün özü, o, bu zorlu alanda da komünistlere yaraşır bir tavır sergilemiştir. O'nun bu tavrını gerek partimiz güçleri, gerek halkımız ve gerekse devrimci kamuoyu bilmektedir.

O, tüm bu zorluklara ve cezaevinde bir süre (1992'nin başlarına kadar) yatmasına karşın çaramsarlık ve yılgınlığa kapılmamış, cezaevinden çıktıktan sonra ise, O'nun yüreğindeki devrim ateşi ve özgürlük bilinci dağa gitmesini emretmiştir. Dolayısıyla, partiye, dağa gerilla olarak gideceğini bildirmiş ve partide bu istemini yerine getirerek (1992'nin haziranında dağa göndererek) ordu saflarına katılmasını sağlamıştır.

Yaşı o kadar ilerlemesine (40'a yakın) ve farklı kültürlerde yetişmesine karşın, o zerre kadar zorlanmadan diğer yoldaşlarına ayak uydurduğu gibi, doğa koşullarına da çok rahat adapte olmuştur. Bu da onun ne denli devrimci iradeye sahip olduğunu ve ne kadar erdemli olduğunu bize göstermektedir. Kaldı ki o, gerilla birliğimizin düşman birliklerine yönelttiği iki saldırıda (Temmuz-Ağustos

Mazgirt dağlarında yapılan) aktif olarak katılarak kurşun sıkmaktan da çekinmemiştir. Sözün kısası o, bu savaşa bilerek, inanarak, severek ve isteyerek katılmıştır. Ve o, bu anlamlı savaşta büyük ve savaştan bir kartal olarak görevini yaparak aramızdan bedenen ayrıldı. Fakat o, yüreğimizin en temiz köşesinde ve bilincimizde abideleşmiş enternasyonalist bir kahraman olarak hep anılacaktır.

Özgürlük kahramanı, enternasyonal yoldaş BARBARA! Sen rahat uyu! Senin devrettiğin kızıl bayrağı yoldaşların daha yükseklerle çekerek ve senden aldığı güçle, inançla daha da kahramanlık öyküleri yaratacaklarından kuşkun olmasın! Sen daha şimdiden güzel ve iyi anılarla dilden dile, kalpten kalbe, bilinçten bilince dolaşarak anılıyorsun!...

BARBARA yoldaş gibi diğer şehitlerimizde (ALİ DEMİRDAĞ, ERKAN ŞENYURT, ZEKİ PEKER ve ismini öğrenemediklerimiz...) çok değerli erdemlere sahiptiler. Sözün özü, onlar da; kendi kişisel çıkarlarını bir nebze de olsa düşünmeden evladı olduğu halkının zulüm ve sömürden kurtulup ve özgürlüğe kavuşması için olanların düşmanı faşist diktatörlüğe karşı can bedeli savaşarak şehit düştüler.

Şehitlerimizin erdemlerini bu sayfalara sığdırmak oldukça zor. Ve biz çok iyi biliyoruz ki, şehitlerimizin gerçek anlamda anılması, birkaç sayfalık yazı ya da söz değil, tam tersine onlar gibi savaşmak ve savaşı daha bir kızıştırmaktır!...

“Ölüme nişanlı, yaşama sözlü” bir şekilde savaşarak şehit düşen dağ kartallarını, “yaşamak ve özgürlüğe kavuşmak için savaşmanın zorunlu ve gerekli” olduğu bilinciyle bir kez daha selamlayarak anıyoruz!

Halkların kurtuluşu için şehit düşerek sembolleşen özgürlük kartallarını BARBARA yoldaşın enternasyonel ruhuyla selamlayarak anıyoruz!

Kızıl güllerimizi, İBRAHİM yoldaşın çizdiği kızıl güzergahtan ayrılmayacağımıza dair bir kez daha söz vererek selamlıyoruz!

Devrim yolumuzun kızıl simgeleri, sizlerin korku, yılgınlık, kararsızlık ve usanmak bilmeyen direngen ve savaştan ruh ve tavrınızı kendimize bir dayanak ve meşale olarak alıp selamlıyoruz!

Kanınızla yoğurup, kavganızla güç kattığınız devrimin şanlı yolunda mücadelenizi tarihimize, adlarınızı ise kendimize ve gelecek kuşaklara kimlik yaptık!

Ve kahramanlıklarınızı mermerleşmiş bir abide olarak yüreğimize gömüp bilincimize kutup yıldızı yaptık!

Sizlerin şahsında çağrımız ise şudur:

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve komünizme ulaşması için, emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizm ve her türden gerici iktidar ve sınıflara karşı silah elde savaşarak şehit düşen yoldaşlarımıza eğer layık bir tavır ve davranış sergilemek istiyorsak, onların kızıl kanlarıyla suladığı bu savaşı her yönüyle desteklemeliyiz. Ve sınıf mücadelesinin engin denizine aktif olarak atılmalıyız! Ki, bunun birincil yolu da, partimizin

önderliğindeki TİKKO 'nun disiplini altında savaşmaktan geçer! Yoksa, tersi davranış ve tavırlar şehitlerimize yaraşmaz! Yaraşmadığı gibi de onlara saygısızlık olur!...

ANILARI ÖRNEK OLSUN!...

ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR!...

ŞAN OLSUN BARBARA ANNA'YA VE ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZA!

KANLARI YERDE KALMAYACAK!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE HER TÜR DEN GERİCİ İKTİDARLAR!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!

YAŞASIN EZİLENLERİN EZENLERE KARŞI YÜRÜTTÜĞÜ HAKLI VE İLERİCİ SAVAŞLAR!

YAŞASIN KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞIMIZ!

YAŞASIN ENTERNASYONALİZM!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TİKKO VE GENÇLİĞİMİZ TMLGB!

NOT: Barbara yoldaşın konuşma metninden bir bölümünü yayımlıyoruz:

"Komünist olma çabasında olan bir devrimciyim. İşçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi bilimine inanırım. Dünyada kurulu sömürü düzeninin ancak ve ancak proletarya önderliğinde dünya halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği haklı ve meşri mücadeleden geçtiğine inanır ve savunurum. Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandı ülkelerin Marksist-Leninist hareketlerine destek vermeyi enternasyonel bir görev olarak görüyorum. "Komünizm öldü" çılgınlıklarının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır."

"TKP/ML her şeyden önce bilimsel olarak doğrudur. ML/MZD bilimi ile donanmıştır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesidir. O her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecekt tek Marksist-Leninist partidir. Yükselttiği kızıl sancak, lekesizdir. Enternasyonalist görevlerinin bilincinde ve gücü oranında bunu yerine getirmeye çalışan bir partidir."

"Kurulu sömürü düzenin koruyucu kurumlarından biri olan mahkemeniz veya me'hemeliniz 'mevcut anayasal düzeni yıkıp, yerine Marksist-Leninist bir düzen kurma' gibi gerekçelerle yüzlerce TKP/ML üyesine binlerce devrimciye idam, müebbet ve çeşitli hapis cezaları verdi. Peki mevcut düzenin kime hizmet ettiğini, Marksizm-Leninizm tarafından bu düzenin yıkılarak yerine getirmeye çalıştığı düzenin kime hizmet ettiğini, sözde adına hareket ettiğiniz, ezilen Türkiye halkına açıklayabilme yürekliliğini gösterebildiniz mi? Elbette ki hayır. Çünkü sizin göreviniz kurulu sömürü düzenini maskelemek ve demokratik bir grüntü vermektir. Ama özellikle törer yasasıyla birlikte maskenin

altındaki kara yüz hiç bir gizliliğe gerek duyulmadan tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.”

“Hasanpaşa’da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ORAL ve Hatice DİLEK, Diyarbakır’da Vedat AYDIN, İstanbul’da 12 Devrimci Sol savaşçısı, Murtaza KAYA ve onlarca devrimci, devlet terörünün vahşiliğini ve pervasızlığını gözler önüne sermektedir.”

“Dünyada ve Türkiye’de halka karşı uygulanan bu baskı, zulüm ve sömürü biz devrimcilere ve komünistlere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalistlerin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumluluğu yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmak için tüm gücü ile çalışmalıdırlar. Komünistlere karşı yürütülen savaş, tüm dünya halklarına karşı yürütülen savaştır. Tüm dünya komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadelenin yükseldiği ülke ve devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir.”

“Enternasyonal görevlerinin bilincinden hareketle, Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olduğuna inandığım TKP/ML ile enternasyonal bir dayanışma içerisine girdim. TKP/ML’ye yardımlarım tercüme düzeyinde olmuştur. TKP/ML üyesi değilim. TKP/ML ile tanışmam Avrupa’da tanıdığım bir TKP/ML taraftarı sayesinde olmuştur. Bu arkadaşın ismini açıklama gereği duymuyorum.”

“Sonuç olarak emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadele de halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan gurur duyurum.”

“Bu nedenden dolayı beni yargılamak size düşmez, beni yargılayacak tek güç Enternasyonal Proletaryadır.”

Yaşasın Marksizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!...”

“HASANPAŞA OPERASYONU” MAHKEMESİ

Beni Ancak Enternasyonal Proletarya Yargılar, Siz Değil!

*Yeni Demokrasi,
sayı, 37, Ekim '91*

Hasanpaşa katliamının ardından “İsviçreli Gazeteci” olarak tutuklanan enternasyonal devrimci Barbara Anna Kistler’den Mahkeme Heyetine:

“BENİ ANCAK ENTERNASYONAL PROLETARYA YARGILAR, SİZ DEĞİL!”

1 9 Mayıs 1991 akşamı İsmail ORAL’ın evinde polis tarafından gözaltına alınarak 15 gün fiili ve psikolojik işkenceye tabu tutulan “İsviçre Vatandaşı” Barbara Anna KİSTLER 16 Eylül 1991 günü ilk kez çıktığı mahkemede gazetecilerin yoğun ilgisiyle karşılaştı. Yabancı basın ajansları ve İsviçre Konsolosluğu’ndan görevlilerin de izlediği mahkemeye, günlük basın mensuplarının olağan olmayan ilgilerinin nedeni, mahkemenin ertesi günü Güneş gazetesi dışında hiçbir gazetenin bu mahkemeye ilişkin haber vermemesinden anlaşılmış oldu. Evet Barbara Anna KİSTLER mahkemede burjuva basının umduğu; gözyaşı dökken yabancı “zavallı kadın” görünümünde değil, Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi’ni savunan, uluslararası işçi sınıfı davasına yaptığı katkılardan onur duyduğunu haykıran, burjuva basının katliam sahibi cellatlarla işbirliği-

www.partizanarsiv.net

ni ve suç ortaklığını yargılayan kararlı bir devrimci olarak mahkeme salonunda var oluyordu. Böyle olunca da, burjuva basın için bir haber değeri taşıymıyordu! Poliste tek bir kelime söylemeyerek ve savcıda dahi "susma hakkımı kullanıyorum" tavrını sürdürerek öncelikle burjuva basın için bir sır küpü olan Barbara'nın sustuğu süreç boyunca burjuva basını hayal ürünü haberciliği bu sorguda teşhir ediliyordu.

"Hasanpaşa Operasyonu süresince ve sonrası burjuva basını, polisle işbirliği içerisinde, bir yanda İsmail ORAL ve Hatice DİLEK'in infazını meşrulaştırmaya çalışırken, diğer yandan kişiliğime yönelik temelsiz iddialarda bulunmuştur. Burjuva basınının yalan üzerine kurulu haberlerini çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve dünya halkları çok iyi biliyor. Ama yine de Türkiye halkının ve dünya kamuoyunu bilgilendirme gereği duyuyorum." diyerek savunmasına başlayan Barbara Anna KİSTLER kendi durumunu şöyle açıklıyordu:

"Komünist olma çabasında olan bir devrimciyim. İşçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimine inanırım. Dünyada kurulu sömürü düzeninin ancak ve ancak proletarya önderliğinde dünya halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği haklı ve meşru mücadeleden geçtiğine inanır ve savunurum. Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. "Komünizm öldü" çılgınlıklarının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır."

Rusya'da son darbeyle dünya kamuoyunu işgal eden olayları da irdeleyen Barbara Anna KİSTLER 80'li yıllarda hantallaşan bürokrat burjuva iktidarın burjuvazinin gereksinmelerine yanıt vermemesi bürokrat burjuvaziyi yeni arayışlara itmiş, prestoika (yeniden yapılanma) ve açıklık (glasnost) politikalarına karşın halkın yükselen mücadelesi ulusal bağımsızlık istemlerini ve işçi sınıfının yaşam düzeyini iyileştirmeye tekabül eden isteklerin karşılanmaması ve bürokrat burjuva klikle, sırtını ABD'ye yaslayan serbest rekabetçi klik arasındaki gizli çatışma bürokrat burjuva kanadı darbe yapmaya götürmüştür dedi.

"Bazı küçük burjuva hareketler bu darbeyi 'sosyalizme geri dönüş' e yorumladılar. Bu zavalluların hali gerçekten daha kötüydü. Devrimi bir avuç madalyalı generale bırakan, onlardan medet bekleyenler bir kez daha gördüler ki, devrim kitlelerin eseridir. Devrimi kitlelere mal edemeyenler, devrimi gerçekleştirme yeteneğine de sahip değildirler. Bir avuç 'öncü'nün gerçekleştireceği devrim de bir avuç 'öncü'ye hizmet edecektir" diyen KİSTLER: "ABD'nin 'yeni dünya düzeni' şiarı altında dünya halklarını daha çok köleleştirmek ve dünyanın rakipsiz tek hakimi olmak çabasının sevinç çılgınlıklarıyla dünya halklarına empoze edilme çabalarına karşın, Dünyanın en ücra köşelerinde dahi yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri emperyalistlerin sevinç çılgınlıklarına devrimci, baş kaldırıcı cevaplar vermektedir..."

"Devrim rüzgarının bugün ortadoğu ve latin ülkelerinde estiğini" söyleyen KİSTLER özellikle

Peru Komünist Partisi Türkiye'de TKP(ML) önderliğinde yükselen sosyal kurtuluş mücadelesinin ezilen dünya halklarına umut verdiğini belirtirken, sorgusunu şöyle sürdürdü.

"TKP(ML) her şeyden önce bilimsel olarak doğrudur. ML-MZD bilimi ile donanmıştır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesidir. O her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecek tek ML partidir. Yükselttiği kızıl sancak, lekesizdir. Enternasyonalist görevlerinin bilincinde ve gücü oranında bunu yerine getirmeye çalışan bir partidir.

"Kurulu sömürü düzenin koruyucu kurumlarından biri olan mahkemeniz veya mahkemeleriniz 'mevcut anayasal düzeni yıkıp, yerine ML bir düzen kurma' gibi gerekçelerle yüzlerce TKP(ML) üyesine binlerce devrimciye idam, müebbet ve çeşitli hapis cezaları verdi. Peki mevcut düzenin kime hizmet ettiğini, ML tarafından bu düzenin yıkılarak yerine getirmeye çalıştığı düzenin kime hizmet ettiğini, sözde adına hareket ettiğiniz, ezilen Türkiye halkına açıkladınız mı? Bunu açıklayabilme yürekliliğini gösterebildiniz mi? Elbetteki hayır. Çünkü sizin göreviniz kurulu sömürü düzenini maskeleyerek ve demokratik bir görüntü vermektir. Ama özellikle terör yasasıyla birlikte maskenin altındaki kara yüz hiçbir gizliliğe gerek duyulmadan tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Hasanpaşa'da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ORAL ve Hatice DİLEK, Diyarbakır'da Vedat AYDIN, İstanbul'da 12 Devrimci-Sol savaşçısı, Murteza Kaya ve onlarca devrimci devlet terörünün vahşiliğini ve pervasızlığını gözler önüne sermektedir.

"Dünyada ve Türkiye'de halka karşı uygulanan bu baskı, zulüm ve sömürü biz devrimcilere ve komünistlere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalistlerin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumluluğu yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmak için tüm gücü ile çalışmalıdırlar. Komünistlere karşı yürütülen savaş, tüm dünya halklarına karşı yürütülen savaştır. Tüm dünya komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadelenin yükseldiği ülke devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir.

"Enternasyonal görevlerinin bilincinden hareketle, ML bir çizgiye sahip olduğuna inandığım TKP(ML)yle enternasyonal bir dayanışma içerisine girdim. TKP(ML)'ye yardımlarım tercüme düzeyinde olmuştur. TKP(ML) üyesi değilim. TKP(ML) ile tanışmam Avrupa'da tanıştığım bir TKP(ML) taraftarı sayesinde olmuştur. Bu arkadaşın ismini açıklama gereği duymuyorum."

İsmail Oral ve Hatice Dilek'in polis ve burjuva basın tarafından çatışarak öldü yolundaki, suç ortaklığına ilişkin de açıklamalarda bulunan Barbara: "Bu konuda iki noktaya değinmek istiyorum. Beylerbeyi'ndeki evde ele geçirilen iki klanikof marka silah dosyada bir silahmış gibi gösterildi. Büyük bir ihtimalle diğer silah Hasanpaşa'da İsmail Oral'ın 'kullandığı' söylenen silah olarak gösterildi. Bu silah katledilen iki insanı 'çatışarak öldü' süsü verilmek için kullanıldı.

“İkinci olarak: Polis İsmail Oral'ın on dakika önce evden telefon ettiğini söyleyerek telefonu dinlediğini belli etti. Bu İsmail Oral'ın istendiğinde sağ yakalanabileceğinin kanıtı iken, İsmail'i açıkça katlettiler. Şimdiye kadar mahkemenize sunulan deliller, zaten bunun açıkça bir katliam olduğunu göstermiş olmasına rağmen, katiller hakkında herhangi bir soruşturmanın açılmaması, katillerin açıkça korunduğunu göstermektedir.

“Sonuç olarak emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadele de halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyarım.

“Bu nedenden dolayı beni yargılamak size düşmez, beni yargılayacak tek güç enternasyonal proletaryadır.

“Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!..

“Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!..” sloganlarıyla sorgusunu tamamlayan Barbara Anna KİSTLER için mahkeme tutukluluğuna devam kararı veriyordu.

Enternasyonalizme adanmış bir yaşam

*Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni
Sayı, 4 (Mart-Nisan '93)*

“Ben sosyalizm için yaşıyorum”

Barbara Anna Kistler

Isviçre proletaryasının seçkin evladı Barbara Anna Kistler, ocak ayı içerisinde Dersim dağlarında Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının sınıf çıkarları için mücadele ederken şehit düştü. Tarih, proletaryanın dayanışmasına sık sık tanık olmuştur. Rusya'da, Çin'de, Vietnam'da, Kore'de, İspanya'da, Latin Amerika'da devrimci mücadeleye katılan Avrupalı komünist ve devrimcilere sıkça rastlanmıştır. Barbara'da enternasyonal proletaryanın bu adsız kahramanlarından sadece biriydi.

Barbara 1955 yılında 'kara paraların' sığınma cenneti olan ve emperyalist ilişkilerin, yozlaşmanın, çürümenin en boyutlu yaşandığı İsviçre'de bir işçi ailesinin kızı olarak dünyaya geldi ve yaşamını işçi olarak devam ettirdi. Daha 15 yaşındayken politik mücadeleye atıldı ve devletin baskı ve şiddetini üzerine çekti. Ama o baskılara boyun eğmedi. Daha da kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

17 yaşındayken paylaşımın, dayanışmanın en olağan boyutunu ifade eden komün yaşamını dostlarıyla sürdürürken bir polis baskını sonucunda tutuklandı. Üç hafta tutuklu kaldı.

Onun, emperyalizmin ezilen halklara karşı uyguladığı baskı, zulüm ve sömürü karşısındaki epkisi gün geçtikçe daha da yoğunlaştı. Vietkong'un ABD emperyalizmine karşı yürüttüğü mücadele onu derinden etkiledi ve tüm yüreğiyle onlara destek verdi. “Emperyalizmin, em-zayıf halkasından /enilgiye uğratılacağı” onun için açıklayıcı ilke oldu.

www.partizanarsiv.net

POP adlı dergide “*Ben sosyalizm için yaşıyorum*” diye yazıyordu.

Yüreği dünya devrimi için yanan bu genç kadın, tutuklularla dayanışma komitesinde yer aldı. Anti-emperyalist gruplarla dayanışma içinde faaliyet yürütürken gazeteci olarak Peru’ya gitti. PKP yetkilileriyle röportaj yaptı. Nikaragua’da Sandinistler’in iktidara gelmesi üzerine Avrupa’dan “gö-nüllüler”in yerleştirilmesi organizasyonu içinde görev aldı.

1980’de askeri faşist darbenin Avrupa’ya sığınmaya zorladığı Türkiye’li devrimcilerle tanıştı ve onlardan etkilendi. Komünist hareketin özü itibarıyla enternasyonal olduğunu savunan Barbara bundan sonraki mücadelesini Türkiye toprakları üzerinde ve TKP/ML saflarında sürdürme kararı aldı. İsmail Oral’la birlikte kaldığı ev basıldığında, karşı davranışa girme şansını yakalayamadan silah ve dökümanlarla birlikte yakalandı. Komünist bir tavır sergileyerek, polis ve savcılıkta ifade vermeyi reddederken, işkenceleri protesto ederek açlık grevi eylemiyle direnişi güçlendirdi. 15 günlük işkenceli yaşam sonrası cezaevine gönderildi ve burada da üzerine düşeni yerine getirdi.

Mahkemelerde, TC devletiyle İsviçre devletinin nasıl bir işbirliği, halk düşmanlığı içerisinde olduğunun teşhirini yapıyor, tutukluğu süresince cezaevini devrimin okulu, mahkemeyi devrimin kürsüsü şeklinde kullanmayı başarıyordu.

O, TC mahkemelerini, kendisini yargılamasını reddederek yargıçların yüzüne “*Beni ancak enternasyonel proletarya yargılar, siz değil*” diye haykırıp savunmasının sonunda “*emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadelede halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyarım*” diye konuşuyordu.

Kadının gerçek kurtuluşunun ancak sınıfın kurtuluşuyla birlikte olduğunu savunan Barbara, “*emperyalizme bağlı ülkelerde olduğu gibi, kapitalist ülkelerde de kadınlar cins baskısı altında ezilmektedir. Kadınlar modern köle olarak yaşamaktadırlar. Kapitalist toplumdaki özgür görüntüler alçak bir sahtekarlıktır. Kadınların özgürlüğü burjuvazinin çizdiği bir özgürlüktür*” diye düşünüyordu.

Enternasyonalist genç kadına cezaevinde yoldaşları Tanya adını takmışlardı. Sovyetler Birliği’nde vatanını ve sosyalizmi Hitler faşizmine karşı savunan Tanya ile enternasyonalizmin en somut örneği olarak sosyalizmi Türkiye topraklarında kurma ve komünist dünya toplumu yaratma savaşındaki Tanya arasındaki bağ, sınıf kardeşliği ve insanlığın kurtuluşu ülküsüydü.

7 ay tutsaklıktan sonra Barbara, TİKKO gerillalarına katılarak mücadelesine devam etti. Köylüler onun İsviçre’den buraya gelip kendi savaşlarına katılmasını büyük bir saygıyla karşılarken, o, genç kız ve kadınların gerillaya katılmalarında şevk kaynağı oluyordu.

Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı enternasyonalizmin işçi kızını asla unutmayacaktır. O çocuklarımıza ad, elimizde meşale olacaktır.

MARKSİST-LENİNİST HEIDI'NİN ÖLÜMÜ

İsviçreli militan Barbara'nın Alp Dağları'ndan Pülümür'e uzanan macerası

AKTÜEL, Sayı 88, 11-17 Mart '93

19 Mayıs 1991... Kadıköy yakınındaki Hasanpaşa. Geceyarısını MP5 ve kalaşnikof sesleri bölüyor. İstanbul polisinin düzenlediği operasyonda TKP/ML'nin örgüt evi basılıyor. Ölenlerin kimliği belli. Örgüt üyesi İsmail Oral ve Hatice Dilek. 21 Mayıs 1991 tarihli gazetelerde, Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan ile birlikte operasyonda yakalanan "esrarengiz İsviçreli"nin de fotoğrafları yayınlanıyor. "Gelenek" olduğu üzere bir de kod adı var: Cladua Ura Tırtıl! Gerçek adı ise Barbara Anna Kistler!

Yaklaşık iki yıl sonra, 16 ile 22 Ocak 1993 arası... Tunceli'nin Pülümür ilçesine bağlı Çakırkaya Köyü yakınları. Gecenin karanlığını yine silah sesleri yırtıyor. Roketatar namlularının hizasında altı erkek, bir kadın silüeti var. Silüetlerin kalaşnikoflarından birinin tetiğini çeken işaret parmağı bir kadının eline ait. Birkaç saat sonra silah sesleri kesiliyor. Eli silahlarının tetiğinde hareketsiz kalan yedi kişiyi tanımak zor artık. Hele kadını! Öğleye doğru haber salınıyor, gelin ölüleri alın! Köylüler cesetleri alıp gömüyor.

23 Şubat 1993 tarihli İsviçre ve Alman gazetelerindeki bir haber Pülümür'deki olayla ilgili. Haberde Avukat Marcel Bosonnet'in iddiasına yer veriliyor: "TKP/ML yurtdışı bürosundan aldığımız ilgilere göre İsviçre vatandaşı Barbara Anna Kistler Türkiye'nin Tunceli ilinin Pülümür ilçesi civa-

rında, Türk güvenlik güçleri tarafından gerçekleştirilen bir operasyon sonucu öldürülmüş ve cesedi yöre insanların yardımıyla Pülümür'de toprağa verilmiştir.” Oysa Tunceli Valisi Aslan Yıldırım'a göre Pülümür'de altı erkek militanla birlikte öldürülen kadının kimliği belirsiz... ama örgüt, öldürülen kadının Kistler olduğundan emin. Köylüler de yüzü tanınmayacak haldeki cesedin Kistler'e ait olduğunu söylüyor. Daha önce de görmüşlerdi oralarda!

Kim bu kadın? İsviçre'de doğup büyüyen, TKP/ML operasyonlarında yakalanan, aynı davadan yargılanan, üç yıl dokuz ay hüküm giyen, sınırdışı edilip unutulduktan sonra Pülümür'deki operasyonla yeniden gündeme gelen, köylülerin “gerilla şehitliği” dediği mezarda yatan “esrarengiz İsviçreli” kim?

Adı: Barbara Anna Kistler. Doğum tarihi: 21 Ekim 1955. Doğum yeri: Zürih. Babası: Hans Rudolf. Annesi: Rosemaire. Barbara'nın çocukluğu anne ve babasının ayrılışı haricinde genellikle mutlu bir gülümseme. Alp Dağları'nın eteklerinde, kuzuların peşinde çığlık çığlığa koşuşturan bir Heidi o. Yaşı arttıkça büyümeyen, çocuk kalan bir Heidi. Her zaman paylaşılan, her zaman özverili ve bağımsız. Kuralların boğucu sıkıntısına alışamayan, boyun eğmeyen bir genç kız. Okula aldırmayan, üniversiteye gitmeyen, hayatı öğrenmeye çalışan bir başkaldırı. Kendisini çok iyi yetiştiren, anadili Almanca haricinde İngilizce, Fransızca ve İtalyanca'da bilen ama , ne öğreneceğine hep kendi karar veren “müshfik bir hayır.” Yaşam öyküsünün serüven yanı çevresinde olup bitenlere farklı bir açıdan bakıp devrimci düşüncelere sempati duymasından sonra. İlk tepkiler ailesinden, özellikle de annesinden. Ama sınırlı engellemelere aldırılmaz ve 18 yaşında İsviçre'de “alternatif medya” olarak adlandırılan sol içerikli gazete ve radyolarda çalışmaya başlar. Sonra da işçi sendikalarında. Metropol ülkelindeki sol hareketin cılız olmasından kaynaklanan hayal kırıklığı onu daha radikal akımlara yöneltir. Örneğin “Tek Kişilik Hücrelere Hayır Komiteleri” için gecesini gündüzüne katar. Ama 12 Eylül 1980 ondan habersiz, onun ulaşacağı dağlara çöker. Bu tarihten sonra Türkiye'den yurtdışına kaçan mültecilerle tanışır. Pekçok Türk ve Kürt mülteciye yardım eder; ilişkileri genişler derinleşir. Sınava hazırlanan bir öğrenci titizliğiyle Türkçe öğrenmeye başlar. 12 Mart döneminde Pülümür'de yakalanan ve Diyarbakır'da işkencede ölen TİKKO lideri İbrahim Kaypakaya'nın yazılarını okur, çok etkilenir. İsviçre'deki Türk mültecilerinin hepsiyle, hiçbir ayırım yapmadan ilgilenmektedir önceleri. Zamanla, Mao Zedung düşüncesiyle tanıştıkça TKP/ML ile ilişkisi sıklaşır. Artık İsviçreli'nin bütün saatleri TKP/ML örgütü elemanlarıyla daha sıkı ilişkiler kurmanın ve Türkiye'yi İsviçre'den değil, Türkiye'den tanıma zamanının geldiğini çalmaktadır:

1990'nın yaz aylarında Swissair'den inip Yeşilköy'de pasaport kontrolüne girdiğinde, havaalanının çıkışında onu “tutsak ustura ağzında yaşayan” biri beklemektedir: Kod adı “illegal.” Çalışmalarına zemin hazırlayan nedenlere örgütsel bağın yanısıra bir de duygusal neden eklenmiştir. Özel yaşamı kapalıdır. Yaşadığı duygusal sürecin ayrıntılarını arkadaşlarına pek hissettirmez. O günlerde TKP/ML örgütünden İsmail Oral ile aynı evde kalır. Yabancı dildeki örgütsel dökümanları İsmail

Oral'ın yardımıyla Türkçe'ye çevirir. Kısa bir süre sonra duygusal ilişkisi biter. O günlere dair bembeyaz bir anıyı birkaç ay sonra cezaevinde birlikte yattığı Müjgan Aslan'a anlatacaktır: "Şubat sonu ya da mart başıymış. Sabah bir de kalkmışlar ki her taraf kar. Barbara sokakta kartopu oynayan çocuklara imrenerek İsmail'e dışarı çıkmayı önermiş. Ama bu, mahalle sakinlerinin dikkatini çekebilecek birşey. İsmail'in itirazları fayda etmemiş. Barbara onu kandırması ve saatlerce çılgınlar gibi kartopu oynamışlar. Bu sırada buluşmaya gelen bir başka örgüt üyesi, onları böyle görünce o da katılmış oyuna." Beyaz anı "Hasanpaşa Operasyonu" ile kanlanır. İsmail Oral ve Hatice Dilek öldürülür. Ertesi günkü polis bültenlerinde, yakalananlar arasında Barbara Anna Kistler'inde adı vardır.

Gayrettepe'deki siyasi şubenin bodrum katındaki hücrelerde 13 gün kalır. İşkenceyi protesto gerekçesiyle diğer örgüt elemanlarının açlık grevine katılır Barbara. Bu arada ifade vermeden avukatının gelmesini bekler. İsviçre Konsoloslugu, İsviçre'deki avukatı Marcel Bosonet ve Türkiye'deki davasını üstlenen avukat Mihriban Kırdök'ün girişimleriyle Kistler'e bir ayrıcalık uygulanır. O günlerde Barbara'nın en yakın tanıdığı Mihriban Kırdök'tür: "İlk karşılaştığımda derdini anlatacak kadar Türkçe bildiğini gördüm. İfade vermeye zorlandığını, bu nedenle bana Türkiye'deki yasaların konuşmamaya olanak verip vermediğini sordu. Onayladım. Şubede ve savcılıkta ifade vermedi. Savunmasını yazılı olarak daha sonra yaptı ve mahkemede kendisi Türkçe okudu." Mahkemede kabullendiği örgütsel dökümanlardan biri "Tesirli bombalar için yardımcı gereçler ve patlayıcı tuzakları"dır.

Şubede, açlık grevi sırasında bile dişlerini fırçalaması arkadaşları arasında tartışma konusu olur. Bunu yadırgayanlardan biri de karşı hücrede kalan Mehmet Aslan'dır. Açlık grevindeyken dişlerini fırçalamasının "çelişki" olup olmadığını sorduğunda Barbara hücresinin koridora bakan küçük mazgalından seslenir: "Zıtların birliği! Biri zorunlu, biri sağlık için."

Yakalandığını gazetelerden öğrenen İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'nin siyasi kadınlar koğuşundaki tutuklular merakla onu bekler, Avrupai, "komün" yaşantısına uyum gösteremeyecek, özel istekleri olan, bulaşık ve temizlikten kaçınan bir kadın. Hayal kırıklığı! Cezaevinde içten bir dostluk kurduğu ve geceleri koğuştaki lambasının ölgün ışığı altında "Abiel Guzman'ın Politik Yaşantısı"nı birlikte çevirdikleri Müjgan Aslan, Barbara'yı gülen bir çift göz olarak hatırlıyor: "İsmail Oral'ın nişanlısı Birşat İlhan ile koğuşa girdiler. Kendisine Almanca 'Hoşgeldin, geçmiş olsun' gibi şeyler söylediğimde, Türkçe 'Sağ olun' diye cevap verdi. Şaşırtıcı ve onunda bizden biri olduğunu hissettiren bir sıcaklık anıydı bu. İlk kez cezaeviyle tanışan bir insanın yabancılığı yoktu üzerinde. Çok rahattı."

Barbara hep havadar bir yerde yatmayı tercih eder, pencere kenarındaki ranzanın üst katında. Sigara içmez, sağlığına çok düşkündür. Bir yaz günü, hamamböceğine karşı koğuştaki ilaçlanır. Diğer tutuklular o gece havalandırmada yatar. Barbara ertesi gece de havalandırmada kalır. Üçüncü geceyi de havalandırmada geçirmemesi için, ilacı etkisinin gittiğini güçlükle anlatırlar. Her sabah gönüllülerden oluşan bir gruba "bilimsel" spor yaptırır. Boyu 1.78 olduğu için voleybol maçlarında hep onun takımı kazanır.

Ziyaretlerden sonra koğuşu bayram yerine çevirir. Annesi Rosamarie ve avukatı Marcel Bosonet'in getirdikleri elden ele dolaşır. "Ay bu ne güzel..." diye konuşmaya başlayan cümlesini tamamlayamadan beğendiği giysiyi elinde bulur. İsteyenlere de Almanca ders verir. En iyi arkadaşı ise Müjgan Aslan'ın o sırada beş yaşında olan oğlu Erkan'dır. Çıkarıldığı bir duruşmadan sonra arkadaşları gazetelerde yer alan güzel bir fotoğrafını göstererek takılır. Barbara'nın tepkisi diyalektik materyalisttir: "Türk basını konuyla sadece yüzeysel olarak ilgileniyor. Demokratik görevini yeterince yerine getiremiyor."

Hergün Türk basını ve Almanca Tageszeitung'u satır satır okur. Tercih ettiği kitaplar ise çoğunlukla yabancıdır. Siyasi kadınlar koğuşundaki mektup rekoru da Barbara'nındır. Avrupa'dan gelenler bir yana, onu sadece gazetelerden tanıyarak dostluk kurmak isteyenlerin sayısı da az değildir. Sadece nöbetçi olduğu günler değil, diğer zamanlarda da koğuşun genel temizliğiyle yakından ilgilenir. Anmalara, herkes gibi günlük kıyafetleriyle değil, en güzel giysileriyle katılır. Güneşe tutkundur. Güneşli havalarda, zaman zaman askerler çatıdan havalandırmayı denetlediği için fazla açılmadan saatlerce güneşlenir. Ama hiçbir zaman bir Avrupalı kadının serbetliği görülmez. Belki de Türkiye'yi "yarı feodal" bir ülke olarak değerlendirmesinin sonucudur bu; asla kısa kollu t-shirt giymez. Bütün coşkusuna karşın İsmail Oral'ın adı ne zaman geçse gözleri dalıp gider. Ama arkadaşları onun bir kez bile ağladığını görmez. Hiçbir şeyden çekinmeden nasıl kartopu oynadıkları artık birlikte kaldığı Müjgan Aslan'a anlattığı beyaz bir anıdır.

Ker.Ji ziyaretçisi olmasa da, görüş kabinlerinde ailelerle sohbet eder, yeni dostluklar kurar. Ama kardeşi Seyit Küleççi'yi ziyaret için gittiğinde onunla tanışan Pınar Akpınar'ın oyununa düşmekten kurtulamaz: "Bir gün, kadın tutuklularla konuşup Barbara'ya bir sürpriz hazırladık. Senaryoya göre ben, Barbara'yı cezaevinde yatan kardeşim Seyit'e isteyecektim. Diğer kızların yanında Barbara'ya bunu söylediğimde, öyle şaşırdı ki, ne yapacağını bilemedi. O hoş Türkçesi'yle "Kesinlikle öyle bir şey yok. Pınar sizinle dalga geçiyor" demesini hala unutamıyorum."

Yedi ay tutuklu kalıp mahkemesi sonuçlanmadan tahliye edilir. İsviçre vatandaşı olduğu için sınırdışı edilecektir. Gitmeden önce avukatı Mihriban Kırdök'ün kefaletiyle, bir hafta yanında kalmasına izin verilir. O sürede çocuklarla oynaması, onlarla televizyon seyretmesi, ev işlerine yardım etmesi militanın notlarından. Özel yaşantısında ise tam bir kapalı kutudur. Kuşku ve herşeyi herkese anlatmayan biri. Sınırdışı edilir. Devam eden mahkemesi nedeniyle zaman zaman Türkiye'ye gelir. Her gelişinde cezaevindeki görüş günlerinde dostluk kurduğu Pınar Akpınar'ın evinde kalır. Evin iki çocuğuna, yedi yaşındaki Özlem ve altı yaşındaki Ali Can'a gündüzleri annelik eder. 37 yaşında bekar bir kadın olarak belki de gizli bir çocuk özlemi çektiği söylenebilir. Evin küçük çocuğu Ali Can suççuğu çıkardığında Barbara, annesine telefon ederek oğlunu Kartal Hastanesi'ne götüreceğini söyler. Ali Can'ın annesi apar topar hastaneye gittiğinde ne görsün! Barbara doktora Ali Can'ın kendi çocuğu olduğunu, İsviçre'de çalışan bir Türk işçisiyle evli olduğunu ve Türkiye'yi çok sevdiği için burada kaldığını belirtmiştir.

Davası 1992'nin şubat sonunda biter. Toplam cezası TCK'nın 169. maddesine göre 3 yıl 9 aydır. Barbara'nın tutuklu kaldığı süre ise bu cezayı karşılamaz. Ama Türkiye'ye yaz aylarında da gelir gider gizlice. En son gelişi ise 1993'ün başında. Yani 16 ocaktan birkaç gün önce. Sonra roketatar mermileri, silah sesleri... Köylülerin ifadesine göre Pülümür civarındaki operasyonda öldürülen yedi kişiden biri Kistler. Örgütü de bundan emin. Tunceli Valisi Aslan Yıldırım'a göre ise kadının kimliği belirsiz. Ama kesin olan bir şey var ki, Heidi çoktan öldü!

KADIKÖY BASKINI İLE İLGİLİ OLARAK GÖZALTINA ALINAN
İSVİÇRELİ BARBARA ANNA KİSTLER TUTUKLANDI

İsviçreli'ye işkence iddiası

Yeni Gündem

Kadıköy Hasanpaşa'da Hatice Dilek-Arslan ve İsmail Oral'ın ölümüyle sonuçlanan operasyon sonrası, Beylerbeyi'ndeki evinden gözaltına alınan İsviçre uyruklu Barbara Anna Kistler (35) DGM'ce "yasadışı örgüt üyesi olduğu ve silah bulundurduğu" gerekçesiyle tutuklandı. Siyasi polis ekiplerince sürdürülen TKP/ML-TİKKO'ya yönelik operasyonlar sırasında Fatma Birşat İlhan Ankara'da, Coşkun Yılmaz ise İstanbul'da yakalanarak DGM savcılığına çıkarıldılar. Daha sonra mahkemece tutuklanan iki sanık, Kistler ile birlikte Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi. Fatma Birşat İlhan'ın, Hasanpaşa operasyonunda öldürülen İsmail Oral'ın nişanlısı olduğu belirtildi. Siyasi polis, operasyon sonrası İsmail Oral'la Hatice Dilek-Arslan'ın "devrim nikahlı" olduklarına ilişkin yazılı açıklama yapmıştı. Bu arada Kistler'in İsviçre'den gelen avukatı Marcel Bossonet ile annesi Rosemarie Michel, Kistler'in siyasi şubede işkence gördüğünü öne sürdüler.

19 Mayıs gecesi yapılan "Hasanpaşa Operasyonu" sonrası siyasi şube ekiplerince Beylerbeyi'ndeki evinden gözaltına alınan ve daha sonra kimliği konusunda gazetecilere hiçbir açıklama yapılmayan Barbara Anna Kistler, dün öğleye doğru DGM savcılığına getirildi. Aynı genel operasyonda gözaltına alınan Fatma Birşat İlhan ile Coşkun Yılmaz ve Süleyman Önder'de ifadeleri alınmak üzere savcılığa getirildi. Kistler'in, Beylerbeyi Sünnetçi Sokak 14/2 numaradaki evinde bir kalaşnikof tüfek, 2 tabanca, çok sayıda mermi ile yasadışı dokümanla yakalandığı iddiasıyla DGM savcılığınca ifadesi alındı. Kistler ardından mahkemeye çıkarıldı ve "Yasadışı örgüt üyesi olmak ve

www.partizanarsiv.net

silah bulundurmak" suçlarından tutuklandı. Yasadışı örgüt üyesi oldukları gerekçesiyle mahkemeye çıkarılan Fatma Birşat İlhan ve Coşkun Yılmaz'da tutuklanırken Süyelman Önder ise savcılıktan serbest bırakıldı.

DGM yetkilileri, sahte pasaportla yakalanan Barbara Anna Kistler'in mesleğini açıklamadığı ve ifade alımı sırasında "konuşmamayı" tercih ettiğini belirttiler. 1990 yılı yazı ile 1991 Ocak ayında Türkiye'ye iki kez giriş yaptığı belirlenen Kistler'in örgütle yasadışı bağlantısı olup olmadığı yolundaki araştırmaların da sürdüğünü bildirdiler.

Barbara Kistler'in İsviçre'den gelen avukatı Marcel Bosennet ile annesi Rosemarie Michel, Türk avukatı Mihriban Kırdök'ün bürosunda dün bir basın toplantısı düzenlediler. Bosennet, cuma günü müvekkiliyle ancak 5 dakikalık bir görüşmeye izin verildiğini anlattı. Polisin görüşme sırasında, "soruşturmayla ilgili herhangi bir soru sorulmasını engellediğin" de belirten Bosennet, sadece "hal hatır" sormaya izin verdiklerini, bunun teybe kayıt edildiğini söyledi. Beş dakikalık süre dolduğunda polisin müdahale ederek kendisini uzaklaştırdığını bildiren Bosennet, "Ben avukatı olarak 5 dakikalık bir hal hatır sorma konuşmasıyla ona nasıl yardımcı olabilir, nasıl savunma hazırlarım" dedi.

Avukat Marcel Bosennet, Barbara Anna Kistler'in gazeteci olduğu ve bir Türkle evli bulunduğu yolundaki basında yer alan haberlerle ilgili olarak da "Barbara bazı gazetelere, özel radyalara haber yapardı, ama başka işlerde yapardı. Siyasi şubede de işçi olduğunu belirtmiş. Evli olduğu ise doğru değildir" diye konuştu.

Bosennet, Türk makamlarının uluslararası antlaşmalara aykırı davrandıklarını da öne sürerek şunları söyledi: "Bir yabancı gözaltına alındığında bunun ilgili konsolosluga bildirilmesi gerekir, bildirilmedi. Konsolos olayı ertesi gün gazetelerden öğrenmiş, ayrıca konsolosun görüşme istemi de kabul edilmemiş. Daha sonra yine 5 dakikalık ve teybe kaydedilerek görüşmeye izin verildi."

Bosennet, görüşme sırasında Kistler'in, kendisine işkence yapıldığını söylediğini bildirerek "Yüzünde morluklar, el bileklerinde ise izler vardı. İçeriden çıkan ve Kistler'le birlikte gözaltında kalan bir kişiye de işkence gördüğünü ve kendisine elektrik verdiklerini söylemiş. Ancak Barbara Avrupalı olduğu için Uluslararası Af Örgütü, olayın peşinde ve yakından ilgileniyor, iki Türk onun kadar şanslı değil." diye konuştu.

Anne, Rosemarie Michel ise "kendimi evladı işkence gören binlerce anne gibi hissediyorum. İşkencenin sadece benim kızım için değil, tüm insanlar için ortadan kalkmasını diliyorum." dedi.

● *Yargılanmasıyla
ilgili belgeler*

Cesaretini yitirmek üzere olanlar için türkü

*Kanunları var onların, kararnameleri
var,
kaleleri var onların ve zindanları,
(sosyal dernekleri falan haydi bir
yana!)
gardiyanları var ve de yargıçları,
bol ücretli ve herşeyi yapmaya
hazırlar.*

*Bütün bunlar neden peki?
Ne sanırlar, bizi avuçlarının içine mi
alacaklar?
Görürler yakında, yok olmazdan öne,
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.*

*Gazeteleri var onların, kitapları var.
İsterler hiç konuşurmamak bizi,
(Politikacıları falan haydi bir yana!)
papazları var ve de profesörleri,
bol ücretli ve her şeyi yapmaya
hazırlar.*

*Bütün bunlar neden peki?
Gerçekler yakında, yok olmazdan
önce,
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.*

*Topları var onların, tankları var,
makinalı tüfekleri var ve el bombaları,
(SS kıtaları falan haydi bir yana!)
estapoları var ve de askerleri,
az ücretli ve her şeyi yapmaya
hazırlar.*

*Bütün bunlar neden peki?
Düşmanları bu kadarda mı güçlü
onların?
bunların hiçbiri bir işe yaramayacak,
ama hiçbiri.*

*Bir şey mi olacak sanırlar güvenmekle
bunlara?*

*Düşenler bupayandaya sırilır
oldumolası.*

*Gelecek bir gün ama, belki de yarın,
görecekler bir işe yaramadığın
bunların.*

Bağıracaklar o zaman avaz avaz:

Durun! Durun!

*Artık ne top korur onları o gün, ne
para.*

SAVCILIK İFADESİ

Sanık: Barbara Anna Kistler, Hans Rudol kızı Rosemarie Michel'den doğma 1955 doğumlu, İsviçre Zürih kentinde nüfusa kayıtlı, İsviçre Aemtler Str. 94 8003 Zürich adresinde oturur, suçu anlatıldı savunması soruldu:

Olay tarihinde tutanaklarda yazılı evde yalnız başıma bulunuyordum. Polisler gelip beni yakaladılar. Bu tutanak doğrudur. Ancak ben olay hakkında savunmamı avukatımla görüştüğümde sonra yapacağım susma hakkımı kullanmak istiyorum. Bu nedenle savunmamı daha sonra yapacağım. dedi. Savunması okundu imzası alındı. 3.5.1991

EMNİYET'İN SAVCILIĞA SEVK YAZISI
T.C.
İSTANBUL İLİ
EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
BİRİNCİ ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ
GAYRETTEPE

BÜRO: Yık. Faa. Op. Sor. 8.
SAYI: 1991/11270
KONU: Sevk.

3 Haziran 1991

DEVLET GÜVENİK MAHKEMESİ C. SAVCILIĞINA
İSTANBUL

İlimizde son günlerde meydana gelen bazı öldürme, yaralama ve bombalama olayları ile ilgili olarak yapılan çalışmalar sırasında, bazı şüpheli şahısların ÜSKÜDAR, Beylerbeyi Sünnetçi sokak No: 14/2 sayılı yere, ellerinde muhtelif paketlerle gelip gittiklerinin tesbit edilmesi üzerine, 19.5.1991 günü bahse konu adreste yapılan uygulama neticesi, İSVİÇRE uyruklu BARBARA ANNA KİSTLER (1) adet 7.62. mm. çaplı "7927522/21885" seri nolu KALEŞNİKOV marka tüfek, bu tüfeğe ait (82) adet mermi, (1) adet şarşörü, (25) adet, 7.65 mm. çaplı şek, (25)adet 9 mm. çaplı fişek, KORSAN TV yayınına girme özelliği bulunan elektronik cihazlar, (1) adet elektronik daktilo, (4) adet özel olarak hazırlanmış yangın çıkartıcı özelliği bulunan Füze türü patlayıcı madde, (4) adet Komando bıçağı, bol miktarda kimlikler ve pasaportlar, TKP/ML-TİKKO adlı örgütün arşiv bilgilerini ihtiva

eden özel olarak klasörlenmiş dökümanlar, bol miktarda elyazılı ve daktilo edilmiş dökümanlar, uyku tulumları, askeri parke, (1) adet dürbün, bol miktarda tıbbi malzemeler ve 19.5.1991 tarihli ev arama yakalama ve zabtetme tutanağında belirtilen diğer suç unsurları ile birlikte yakalanmıştır.

Sanıkların yapılan sorgulamalarında alınan ifadelerinde;

1- BARBARA ANNA KİSTLER: Adı geçen Müdürlüğümüzde kendisine yöneltilen tüm sorulara cevap vermeyerek örgütsel tavır almış, AÇLIK GREVİNE gitmek suretiyle ifade vermeyi red etmesi üzerine bu konuda tutanak tanzim edilmiş, şahıs bu tutanağı da yine örgütsel tavır olarak imzalamamıştır. Ancak müdürlüğümüzde tanzim edilen hiçbir tutanağa da imza atmamıştır.

....

EMNİYETİN DEĞERLENDİRMESİ (Fezleke): Sanıklardan BARBARA ANNA KİSTLER Müdürlüğümüze getirildikten sonra kendisine yöneltilen tüm soruları cevapsız bırakması, tanzim edilen tutanaklara imza atmaması, örgütsel tavır takınarak AÇLIK GREVİNE gitmesi, 1981 yılı içerisinde elimizde sürdürülen TKP/ML-TİKKO adlı Yasadışı örgüt operasyonu sırasında yakalanan, hakkında tanzim edilen tahkikat evrakı ile birlikte 1. Ordu ve Synt. Komutanlığına sevk edilerek tutuklanan, hükümlü bulunduğu Metris Ceza ve Tutukevinden 24.3.1988 tarihinde tünel kazmak suretiyle FİRAR eden, Gümüşhane ili Şiran ilçesi, Kozağaç Jandarma Karakolunun basılması ve (7) er'in şehit edilmesine katılan ve olay yerinden kaçmak istediği sırada Güvenlik Kuvvetleriyle giriştiği silahlı çatışma sırasında yaralı olarak yakalanan (ADİL ŞAHİN'in) 23.8.1989 tarihinde Erzincan Emniyet Müdürlüğünde alınan ve tahkikat evrakında gönderilen ifadesinden de anlaşılacağı üzere ADİL ŞAHİN isimli şahıs ile Almanya'da tanıştığı, birlikte Yunanistan'a geldikleri, burada diğer TKP/ML-TİKKO adlı örgüt mensupları ile buluştukları, Yunanistan'ın Sames adasına birlikte gittiklerini, ADİL ŞAHİN'in buradan Yasadışı yollardan Türkiye'ye giriş yaparak Kuşadasına geçtiği, BARBARA ANNA KİSTLER'in de Türkiye'ye yasal yollardan geçerek Kuşadasında ADİL ŞAHİN ve diğer örgüt mensupları ile buluştuğunu, burada birlikte kaldıklarını, BARBARA ANNA KİSTLER'in burada bir oto kiraladığını, bu oto ile ADİL ŞAHİN ve diğer örgüt mensuplarının naklini sağladığını, daha sonra ayrılarak geriye döndüğünü beyan etmiş, yine BARBARA ANNA KİSTLER, İSMAİL ORAL isimli şahısa telefon ederek Türkiye'ye geldiğini ve İSMAİL ORAL ile örgütsel ilişkiye geçtiğini, ÜSKÜDAR, Beylerbeyi Sünnetçi Sokak No: 14/2 sayılı yerde TKP/ML-TİKKO örgüt mensupları İSMAİL ORAL, FATMA BİRŞAT İLHAN ile birlikte kalmaları, 19.5.1991 tarihli Ev AramaYakalama ve Zabtetme Tutanağında belirtilen suç unsurları ile birlikte ele geçirilmesi, şahsın TKP/ML-TİKKO örgütü içerisinde yer aldığı ve faaliyet gösterdiğinin açık bir delilidir.

.....

BARBARA ANNA KİSTLER isimli örgüt mensubuna kendisinin (DENİZ) kod ismi ile ..... hitap etmesi,

HAZIRLIK NO: 1991/511

ESAS: NO: 1991/359

İDDİA NO: 1991/323

İDDİANAME İSTANBUL ( ) NOLU DGM. BAŞKANLIĞINA

DAVASI : K.H.

SANIKLAR: 1- BARBARA ANNA KISTLER, Hans Rudolf kızı Rosemarie Michel'den doğma 1955 doğumlu, İsviçre Zürih kentinde nüfusa kayıtlı, İsviçre Aemtler Str. 94 8003 Zürich adresinde oturur, bu suçtan İstanbul Kapalı Cezaevinde TUTUKLU

SUÇ: Yasa dışı silahlı çete "TKP/ML-TİKKO" isimli örgütün sair efradı olmak ve 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanununa aykırılık.

SUÇ TARİHİ : 1991 Mayıs ayı ve öncesi.

GÖZETİM TARİHİ : 19.05.1991 -03.06.1991 (Sanık Barbara Anna Kistler onbeş gün gözetim altında kalmıştır.

TUTUKLAMA TARİHİ : 03.06.1991

DELİLLER : Sanık Barbara Anna Kistler'in yakalandığı ilimiz Üsküdar İlçesi Beylerbeyi Sünnetçi Sok. 14/2 sayılı evde yapılan arama sonucunda ele geçirilen Emanetin 1991/267 sırasında kayıtlı bir adet 7x62 mm.çaplı 2927552/21885 seri numaralı kalaşnikov marka makineli tabanca, 62 adet bu tabancaya ait mermi, 25 adet Geco marka 7,65 mm. çapında mermi,25 adet Luger marka 9 mm. çapında mermi,1 adet Brother Ax-35 marka elektronik daktilo makinası, bir adet fotokopi makinası, üç parçadan oluşan korsan TV yayını yapmakta kullanılan elektronik cihazlar ve kabloları 13 adet klasör halinde düzenlenen örgüte ait toplantı raporları, dergiler, parti belgeleri örgütün yayın organları olan mücadele, işçi-köylü kurtuluşu, partizan gençlik isimli dergiler, parti tüzüğü, bildiriler, ceza-

evleri ile ilgili belgeler, gazete k p rleri ve gerekli adresler, el yazılı örgütsel dökümanlar, örgüte ait kitaplar, pasaportlar, dört adet komandı bıçağı, dört adet füze türü maytap, bol miktarda ilaç, iki ŐiŐe serum ve tıbbi malzemeler, bir adet askeri parka, bir adet askeri sırt çantası, iki adet yağmurluk, bir adet uyku tulumu, üç adet yazlık uyku tulumu, bir adet askeri torba, bir adet dürbün, iki top halinde naylon ip, bir adet peruk, bir adet maske...

Sanık Barbara tarafından el yazısı ile yazıldığı belirlenen yazılardaki ".....devrim için yaşıyorum. İyi bir komünist nasıl olacağım... Hayatımızı devrim için komünist olarak yaşamaya adadık... Avrupa'lı bir örgütün  yesi idim. Beni avrupaya çağırdı, daha sonra gene geri gönderecekti... Partimize için o dönemde işler yaptım, Avrupa'ya gittim, Şimdi buradayım. Buradaki devrime hizmet edebiliyim. **Partimize çok saygı duyuyor, güveniyorum...** Burada haberleŐmek çok kolay Avrupa'da biri içeriye düŐerse çok zor haberleŐebilirsiniz. Hapishanede kalan arkadaşlar artık örgüt ile bağlantı kurmaya çalışıyorlar..." Şeklindeki anlatımların ve "**Bomba-Patlayıcı tuzakları**" başlıklı yazıların **sanığın örgüt ile ilişkisini açık bir Şekilde gösterdiği**, bu evde ele geçirilen 8. klasörde yer alan **TMLGB program taslağı**" başlıklı dökümanlarda da "**TMLGB, Enternasyonalisttir**. Dünya halklarının gençliği ile dayanışma içerisinde dünya devrimine ve nihai hedef olan komünizme hizmet eder Şeklindeki açıklamalarla örgütün tüm dünya halkları ile dayanışma içinde bulunduğu ve sanık Barbara'nın da bu düşünce ile örgüt ile ilişki kurduğunun belirlendiği, sanık Barbara'nın "**Deniz**" adı ile bilindiği, sanık Barbara'nın TKP/ML-PARTİZAN" isimli örgütün  yesi bulunan..... İŐvire'de bulunan komünist örgütler içinde, uluslararası faaliyet gösterdiği, 1989 yılı içinde de Atina Şehrinde Partizan isimli örgüt  yeleri ile ilişkide bulunduğu ve ülkemize girerek örgütsel buluşma ve faaliyetlerde bulunduğu, bu örgüt evinde bulunan dökümanların incelenmesi sonucunda belirlenen.....

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist-TKP/ML isimli yasadışı silahlı örgütün 24 Nisan 1972 yılında İbrahim KAYPAKKAY tarafından kurulduğu, örgütün toprak devrimi ve komprador kapitalizmi tasviyesi ile emperyalizmin ülkede her türlü tahakkümüne son vermeyi demokratik halk iktidarı kurmayı ve giderek sosyalizmin inŐaasını ve azami program olarak da komünizme varmayı hedeflediği, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesini ülke gerçekleri ile birleŐtirdiđi, örgütün merkezi kitle yayın organının "işçi-Köylü Kurtuluşu" isimli dergi olduğu, örgütün gençlik kuruluŐu olan "Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği TMLGB" isimli örgütün, Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden Türkiye gençliğinin öncü komünist  rg t , TKP/ML'nin siyasi ideolojik ve örgütsel  nderliği altında gençliğin komünist  rg t , işçi-köylü- ğrenci ve diğer halk tabakalarından gençliğin marksist-leninist  rg t  olduğu ve bu nedenle ülkemiz somutunda demokratik halk devrimini asgari bir hedef olarak ele alıp, halk gençliğini bu doğrultuda harekete geçirip, kesintisiz olarak sosyalizme ve nihai hedef olarak da komünizme varmayı amaçladığı ve bu doğrultuda çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML'nin safında aktif olarak saf tutarak onun çizgisinde yürüdüğü, proletarya partisi TKP/ML'ye kadro, devrime savaşçı, militan ve gerilla yetiştirdiği,

bu örgütün merkezi kitle yayın organının “Partizan Gençlik” isimli dergi olduğu, partinin silahlı kanadını, ordusunu “Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu-TİKKO” isimli kuruluşun oluşturduğu ve bildirimlerinde de açıkladıkları gibi çok sayıda silahlı eylemlerde bulunduğu, örgütün cezaevlerinde de “Cezaevi örgütü” adı altında kuruluşlarının bulunduğu ve bu yerlerde de faaliyetlerini sürdürdüğü;

Açıklanan şekilde sanıkların yasadışı silahlı çete sayılan “Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist” isimli örgütün sair efradı olmak ve 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanununa aykırılık suçlarını işlemiş buldukları “DELİLLER” bölümünde açıklanan birbirini tamamlayan ve doğrulayan delillerle anlaşılabilir bulduğundan;

Sanıklar, Barbara Anna Kistler,... hareketlerine uyan TCK'nun 168/2, 31, 33, 36, 40 ve 3713 S.K.'nun 3. maddesi delaletiyle 3713 S.K.'nun 5. maddesi gereğince ayrı ayrı cezalandırılmalarına karar verilmesi iddia olunur. 01.07.1991.

İrfan ÖZLİYEN
İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi
Cumhuriyet Savcısı

2 NOLU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA İSTANBUL

SORGUMDUR

19 Mayıs günü, Kamuoyunda Hasanpaşa Operasyonu olarak bilinen kanlı operasyon sırasında, bulunduğum Beylerbeyi'ndeki evde polislerin tekme, tokatları arasında, yarı çıplak bir hale getirilerek gözaltına alındım. Gayrettepe işkence merkezine götürülerek 15 gün boyunca çeşitli fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldım. işkencehanede bulunduğum süre içerisinde Türkiye'de devrimci-demokratlara, hatta sıradan halka yönelik insanlık dışı uygulamaları daha yakından gördüm ve muhatapı oldum.

Türkiye'de işkence sistemli bir devlet politikasıdır.

Hasanpaşa Operasyonu süresince ve sonrası burjuva basını, polisle işbirliği içerisinde, bir yanda İsmail ORAL ve Hatice DİLEK'in infazını meşrulaştırmaya çalışırken, diğer yanda kişiliğime yönelik temelsiz iddialarda bulunmuştur.

Burjuva basınının yalan üzerine kurulu haberlerini çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve dünya halkları çok iyi biliyor. Ama yine de Türkiye halkına ve dünya kamuoyunu bilgilendirme gereği duyuyorum.

Kömünist olma çabasında olan bir devrimciyim. İşçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimine inanırım. Dünyada kurulu sömürü düzeninin ancak ve ancak proletarya önderliğinde dünya halklarının emperyalist, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği haklı ve meşru mücadeleden geçtiğine inanır ve savunurum. Emperyalist zincirin en ince halkasından

koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin hareketlerine destek verme yi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. “Komünizm öldü” çılgınlığının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır.

Emperyalizm ve dünya gericiliği “komünizmin son kalelerini de yıktık” çılgınlıkları ile bir zafes sarhoşluğu içerisinde. Devrim önderlerinin yıkılan heykelleri burjuva basın baş köşelerini süslüyor. Azınlık halk düşmanı Gorbacov “komünizm güzel ama ütopyik bir düşünce” diyerek dünya halklarını bir kez daha aldatmayı amaçlıyor. ABD emperyalistleri bir numaralı rakiplerini dize getirmenin rehaveti içerisinde. Gelişen süreci açıklayacak bilimsel öğretilere sahip olamayanlar ne yapacaklarını bilmez halde. Rusya'daki başarısız faşist darbe dahi bu oportünistleri bir beklenti içerisine itti. Sosyalizmin, generallerin yaptığı darbe ile yeniden kurulacağı beklentisine girdiler. Fakat sonuç bunlar için hüsran oldu.

“Komünizm öldü” çılgınlığının altında yatan gerçek nedir? Emperyalistlerin dünya halklarını gözünde saptırmak istedikleri gerçek nedir?

Sovyetler Birliği başta olmak üzere Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizme geçiş dönüş 35 yıl kadar önce başlamış ve özü itibarı ile çoktan tamamlanmıştır. Ülkelerde sosyalizm temellerinden tahrip edilerek. Kapitalizm restore edilmiş, sosyalizm sadece biçimsel olarak sürdürülerek, işçi sınıfından koparıldıkları partiyi işçi sınıfına ve halka karşı yeni tip burjuvazinin diktatörlük aracı olarak kullanmışlardır.

Bürokrat kapitalizm, parti ileri gelenleri ve bürokratlarca palazlanan yeni burjuvazi “sosyalizm” maskesi altında işçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerinde oluşturan baskı ve sömürü mekanizmasıdır. Komünist Parti'ni içten fet eden burjuvazi, işçi sınıfının partisini işçi sınıfına karşı kullanmıştır.

1956'larda Kruşçev revizyonistlerin iktidarı gasp etmesi ile proletaryanın güçlü kalesi burjuvazinin eline geçmiştir. Ve o süreçten sonra burjuvazi iktidarını adım adım sağlamlaştırmıştır. Fakat özellikle 80'li yıllarda hantallaşan devlet iktidarının, burjuvazinin ihtiyaçlarına cevap vermemesi bürokrat burjuvaziyi yeni arayışlara itti. Perestroyka ve Glasnost bu ihtiyacın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. İktisadi, serbestlik ve bunun siyasi plana tekabülü olan burjuva tipte demokratik açılım burjuvaziyi çıkmazdan kurtaracak yol olarak gözüktü. Zorunlu olarak girdiği bu yolda burjuvaziyi yen zorluklar bekliyordu. Başta, aldatmaca anlamındaki bu “demokratik” açılım halkın yükselen tepkisini dindirmek bir yana, daha da artırdı. Ulusal ve demokratik talepler arttı. Ekonomik çıkmazlar Rus Sosyal Emperyalistleri'ni başta ABD olmak üzere, dışındaki emperyalistlere avuç açmasına neden oldu.

RSE'nin içine düştüğü çıkmaz, halkın yükselen tepkisi özünde bir burjuva partisi olan “komünist parti” içindeki serbestçi kapitalist karşıtlarını umutlandırdı. Halkın tepkisini bir kaldıraç olarak kullanarak bürokratik devlet kapitalizmini yeniden kurma umuduna kapıldılar. Oysa yedi koluda kopmuş bir ahtaptan farksızdılar. Kopmuş kollarıyla devlet iktidarını ellerinde tutma imkanları yoktu

Nitekim darbenin ömrü üç gün gibi kısa bir süre oldu. Bazı küçük burjuva hareketler bu darbeyi “sosyalizmin geri dönüşü”ne yorumladılar. Bu zavallıların hali gerçekten daha kötüydü. Devrimi bir avuç madalyalı generale bırakan, onlardan medet bekleyenler bir kez daha gördüler ki, devrim kitlelerin eseridir. Devrimi kitlelere mal edemeyenler, devrimi gerçekleştirme geleneğine de sahip değildiler. Bir avuç “öncü”nün gerçekleştireceği devrim de bir avuç “öncü”ye hizmet edecektir. Çünkü ancak kitleler tarafından kazanılan iktidar, kitlelerin iktidarı olabilir. Devrim kitlelerin eseridir. Hayat ML-MZD’ni doğruluyor. 60’lardan bu yana , Sovyetler Birliği’nin artık proletaryanın iktidarında olmadığını Sosyal-Emperyalist bir ülke haline geldiğini bıkmadan anlatan ve “her yenilgi yenginin anasıdır” anlayışından hareketle proletaryanın bu yenilgisinde daha sağlam bir iktidar için dersler çıkarmaya çalışan komünistler, haklı olduklarını bir kez daha hayat kanıtladı.

Gelişmeler olumludur. Artık komünistlerin RSE’lerinin maskesini düşürmeye çabalamalarına gerek kalmadı. Çünkü bu maske son gelişmelerle tamamen düştü. Çirkin surat ortaya çıktı. Bu halkların yararınadır. Düşmanlarını daha açık görebilirler.

Yüzyılın başında gerçekleştirdikleri Ekim Devrimi ile dünyayı sarsan Sovyet işçileri dünyayı bir kez daha, bu kez daha şiddetli olarak sarsacaklardır: İKİNCİ BİR EKİM DEVRİMİYLE KIZIL BAYRAK EMPERYALİZMİN BURÇLARINA DİKİLECEKTİR!

Bugün dünyanın en ücra köşelerinde dahi yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri emperyalistlerin sevinç çılgınlıklarına verilen birer cevaptır. Daha fazla sömürü, daha fazla baskı anlamındaki “yeni dünya” düzenleri yükselen mücadele karşısında çatırıyor. Sovyetler Birliği ile girdiği “dünya liderliği yarışında başarı ile çıkan ABD- pervasız bir şekilde “yeni dünya düzeni”nin istediği ülkelere askeri müdahalesi, emperyalistlerin çıkar dalaşları, uşak yönetimlerin halk üzerindeki faşist baskıları, bütün dünyanın işçileri ve ezilen halkları üzerindeki kölelik zinciri proletarya önderliğindeki bir devrimi gerekli ve bir o kadarda zorunlu kılmaktadır.

Devrim rüzgarı bugün Ortadoğu ve Latin ülkelerinde esmektedir. Özellikle Peru Komünist Partisi ve Türkiye’de TKP/ML önderliğinde yükselen sosyal kurtuluş mücadelesi ezilen dünya halklarına umut vermektedir. Enternasyonalist proletaryanın birlik oluşumu olan Devrimci Enternasyonal Hareketi bugün için her ne kadar misyonunu tam olarak yerine getirmese de sınıf mücadelesinin ilerleyen seyri içerisinde misyonunu yerine getirme dinamiğini taşıyan bir birliktir. Sınıf mücadelesinin içinde gelişip, güçlenmesi ile birlikte devrim rüzgarının estiği ülkelerde kendine düşen görevleri de layıkıyla yerine getirme gücüne de ulaşacaktır.

Proleter devrimci olma azmi ve enternasyonal dayanışmanın bilinciyle, emperyalist zinciri en zayıf halkasından kırıp, sosyalizmin sağlam, bir kalesi haline getirme sorumluluğunu her devrimci gibi, omuzlarımda hissediyorum. Emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı yükselen kızıl sancağı hiçbir karartmaya yer bırakmadan dünyanın her bölgesinde daha da yükseklerle yükseltmek enternasyonalist bir görevdir. Hele ki, bu bayrak ML-MZD biliminin kızılığında, lekesiz bir bayraksa, bu

görev kendini daha da dayatıyor, TKP/ML her şeyden önce bilimsel olarak doğrudur. ML-MZD bilgi ile donanmıştır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesidir. O her komünist parti gibi nesnel gerçeklere dayana, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Çeşitli milliyetlerde Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecek tek ML partidir. Yükselttiği kızıl sancak, komünizmdir. Enternasyonalist görevlerinin bilincinde ve gücü oranında bunu yerine getirmeye çalışan bir partidir.

Kurulu sömürü düzeninin koruyucu kurumlarından biri olan mahkemeniz veya hakimleriniz “mevcut anayasal düzeni yıkıp, yerine ML bir düzen kurma” gibi gerekçelerle yüzlerce TKP/ML üyesine ve binlerce devrimciye idam, müebbet ve çeşitli hapis cezaları verdiniz. Peki mevcut düzenin kime hizmet ettiğini, ML tarafından bu düzenin yıkılarak yerine getirmeye çalıştığı düzenin kime hizmet ettiğini sözde adına hareket ettiğiniz, ezilen Türkiye halkına açıkladınız mı? Bunu açıklayabilme yürekliliğini gösterebildiniz mi? Elbetteki hayır. Çünkü sizin göreviniz kurulu sömürü düzenini maskeleyerek ve demokratik bir görüntü vererek, ama özellikle terör yasasıyla birlikte maskenin altındaki kara yüz hiçbir gizliliğe gerek duyulmadan tüm çiplaklığıyla ortaya çıktı.

Türkiye’de yürürlüğe giren törer yasası, yürürlüğe girdiği gündün bu yana komünistler, devrimciler ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerinde baskı, zulüm ve katliamların aracı olmuştur. Bu süreçte devlet terörü doymaya ulaşmıştır. Yasanın yürürlüğe girmesinden yaklaşık bir buçuk ay sonra gerçekleşen Hasanpaşa Katliamı bu faşist yasanın devrimciler ve komünistler üzerinde nasıl uygulanacağını da bir göstergesiydi. Hasanpaşa’da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ORAL ve Hatice DİLEK, Vedat AYDIN, 12 Devrimci-Sol savaşçısı, Murtaza KAYA ve adını sayamadığımız onlarca devrim şehidi devlet terörünün vahşiliğini, pervasızlığını gözler önüne sermektedir. Terör yasası esas olarak silahlı mücadele yürüten komünist ve devrimci hareketlere karşı yürürlüğe konmuştur. Kürdistan’da yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, komünist ve devrimci örgütlerin şehirlerde polis kurumuna karşı giriştikleri silahlı eylemler, Kürt halkının yükselen serhıldanları, vb. devletin temel direklerini sarsmıştır. Komünistlerin, devrimcilerin ve halkın yükselen mücadelesinde kendi sonunu gören komprador patron-ağa devleti, demokrasi maskesinin son kalıntılarını da bir kenara fırlatmış, cunta dönemlerinde olduğu gibi kara postallarını tekrar ayağına geçirmiştir. Halk bir bütün terörist ilan edilmiş. “Terörist” diye lanse ettikleri devrimcileri ve sıradan halkı öldürmeyi kendi yasalarınca meşrulaştırmışlardır. Devlet için hiçbir tehlike oluşturmayan, düzenin bir parçası haline gelmiş, onun kuyruğunda pinekleyen devrim dönemleri ise “demokrasi gülleri” olarak burjuvazinin vitrinine dizilmiştir. Ancak şu bilinsinki halkı terörist ilan eden anlayışın kendisi teröristtir. Ve halkın gözünde meşruluğunu yitirmiştir.

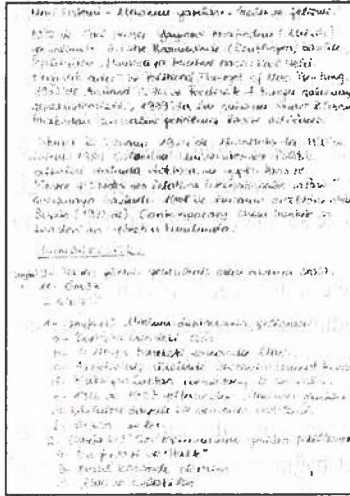
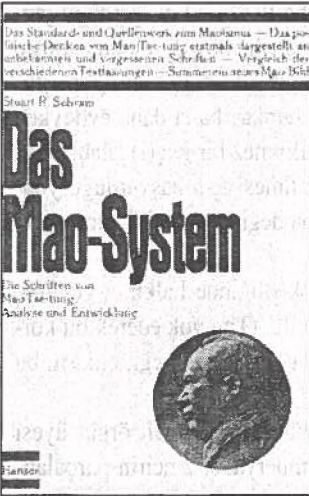
Dünyada ve Türkiye’de halka karşı uygulanan bu baskı, zulüm, sömürü, katliam biz devrimciler ve komünistlere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalistlerin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumlu-

luğu yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmak için tüm gücüyle çabalamalıdır. Komünistlere karşı yürütülen savaş, tüm dünya halklarına karşı yürütülen savaştır. Tüm dünya komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadelenin yükseldiği ülke devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir.

Enternasyonal görevlerimin bilincinde hareketle, ML bir çizgiye sahip olduğuma inandığım TKP/ML'ye enternasyonal bir dayanışma içerisine girdim. TKP/ML'ye yardımlarım tecrübe düzeyinde olmuştur. TKP/ML üyesi değilim. TKP/ML ile tanışmam Avrupa'da tanıştığım bir TKP/ML taraftarı sayesinde olmuştur. Bu arkadaşın ismini açıklama gereği duymuyorum. Daha sonra bazı tercüme yapılarak Türkiye'ye geldim. İsmail ORAL'la tanışmam da bu şekilde olmuştur. Evde olduğum süre içerisinde bazen İsmail ORAL'ın nişanlısı F. Birşat İLHAN eve gelirdi. Beni İsmail ORAL'ın bir arkadaşı olarak tanırdı. Bunun dışında her hangi bir ilişkimiz yoktur.

Şu anda Sağmalcılar Cezaevi'nde TKP/ML davasında tutuklu bulunan Adil ŞAHİN'in işkence ile alınmış ifadesine yer verilmiş. Polis tüm hayal gücünü kullanarak ifade de adı geçen Barbara KRİSTİN adlı İtalya uyruklu kişinin ben olduğum kanısına varmıştır. İsim benzerliğine dayanılarak bu kişinin ben olduğum iddiası temelsizdir. Bilindiği gibi adım Barbara KRİSTİN değil ve İtalya uyruklu değilim. İfade veren Adil ŞAHİN'i de daha önceden görmüş değilim. Gerekirse o kişinin ben olduğumu kanıtlamak için Adil ŞAHİN'in mahkemeye çağrılmasını istiyorum. F. Birşat İLHAN sorgusunda "polis fail bulma değil, fail yaratma çabasındadır" diye yazmıştı. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.

TKP/ML adına uluslararası faaliyet yürüttüğüm doğru değildir. TKP/ML örgüt üyelerini ülkeye sokmakta yardımcı olduğum iddiası hiçbir gerçeklik taşıyor.

Üzerinde çeviri yaptığı kitap ve kendi elyazısı çeviriler.

www.partizanarsiv.net

Dosyada “devrim için yaşıyorum” ibareli yazı el yazım olmakla birlikte, kendi duygu ve düşüncelerim değildir. Bu yazı yaptığım bir çeviridir. Niçin yazıldığı ve nereye gönderildiği konusunda bir bilgim yok. İsmail ORAL bazı el yazılarını temize çekmek veya aslını imha etmek için bana yazdırırdı. Türkiye de kısa süreli kalacağım için bu yazıları yazmakta bir sakınca görmedim. Türkiye’ye daha önce gelmiştim. Ama faaliyet yürütmek için değil, gezmek için gelmiştim. İsmail ORAL ile tanışmam bu ilk gelişime dayanıyor. Avrupa’lı bir arkadaşın aracılığıyla tanışmıştım. Bu süreçte İsmail ORAL ile sosyalizm üzerine konuşmalar yapmıştık. Açıkça TKP/ML içinde faaliyet yürüttüğünü söylememişti. Ama TKP/ML’nin düşüncelerini savunduğunu söylemişti. İkinci gelişim Nisan ayı sonlarında İsmail ORAL’ın isteği üzerine oldu. Bazı yazıların Türkçeye çevrilmesi için yardımcı olmamı istemişti. ML bir partiye destek anlamına gelebilecek bu yardım isteğini olumlu karşıladım. Operasyonun olduğu dönemlerde ülkeme dönüş hazırlıklarımı yapıyordum.

Sorgumun son bölümünde, Hasanpaşa katliamına ışık tutabilecek bazı açıklamaları kamuoyuna ve mahkemenize bildirmek istiyorum.

Operasyonun olduğu gün İsmail ORAL evde değildi. Öğleden sonra eve gelip 15-20 dakika kadar kaldı. Bu sırada bir yere telefon etti. Telefon etmesinden hemen sonra evden çıktı. Aradan 10 dakika geçmeden polisler evi bastı. Direkt İsmail’i sordular. “İsmail ORAL nerede. Az evvel burada telefonda görüşüyordun” diye bağırarak, evi talan etmeye başladılar. Hatta bir ara bastıkları evin yanlış olabileceği düşüncesiyle telefon numarasını kontrol ettiler. Ayrıca şubede, telefon konuşmaları ile ilgili sorulan sorular, telefonun en az son bir haftadır dinlenildiğini gösteriyordu. Bunlar da gösteriyorki, İsmail Oral’ın o evde kaldığı en azından son bir haftadır biliniyordu. Polis onu sağ ele geçirme amacında olsaydı, bunu yapabirdi. Polis daha önce gönderdiği ölüm tehditlerini, O’nu gördüğü yerde katlederek yerine getirmiştir. Ardından Beylerbeyi’ndeki evde çıkan iki büyük silahtan birini Hasanpaşa’da ele geçtiği gibi bir görüntü yaratarak, infaza bir çatışma süsü vermeyi amaçlamıştır. Oysa burda, yani Beylerbeyi’ndeki evde, iki büyük silah çıkmış, polis bunları bana daha evdeyken göstermişti. Daha sonra nasıl olduysa(!) evdeki silah adedi bire indi ve bilinmez bir güç(!) silahlardan birini Hasanpaşa’ya taşıdı(!) Bunlar polisin alçakça cinayetlerinin gizlenilmesi için başvurduğu yöntemlerdir. Bu güne kadar mahkemenize sunulan deliller bunun bir çatışma değil, infaz olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

İsmail ORAL’ı öldürmek istemelerinin nedeni anlaşılmasa değil, O kişiliğinde halkının gücünü, öfkesini taşıyordu. O’nun varlığı kendilerine ve efendilerine korku salıyordu. O’nu yok ederek bu korkudan kurtulacaklarını sandılar. Ama zulmün olduğu yerde, isyanların da olacağı gerçeği, onların bu korkudan kurtulamayacaklarını gösteriyor.

TKP/ML ile ilişkim sorgumda belirttiğim gibi yardımlaşma düzeyindedir. TKP/ML örgüt üyesi değilim. TKP/ML ile hiçbir örgütsel bağlantım yok. ML bir partinin emperyalist zincirin parçalanması ve sosyalizmin zaferi için yürüttüğü mücadeleye destek olmak her devrimcinin temel görev-

lerinden biridir. Sömürü düzeninin mezar kazıycılarını ve onlara destek verenleri suçlayanlar iflah olmaz halk düşmanıdırlar. Devrimcilere verilen cezalar özünde halka verilmiş cezalardır.

Sonuç olarak, meperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı yükselen bir halkın mücadelesine destek olabildiysem bundan gurur duyarım. Bunun içinde, dünya halklarının dışında kimse beni yargılama hakkına sahip değildir.

Yargılama adı altında devam eden bu oyunun son bulmasını ve tahliyeme karar verilmesini talep ediyorum.

SINIF MÜCADELESİ BİTMEDİ. TÜM ŞİDDETİYLE DEVAM EDİYOR. VE ER YA DA GEÇ PROLETARYANIN YÜKSELTTİĞİ KIZIL BAYRAK, KURULU SÖMÜRÜ DÜZENİNİ YIKACAK VE NİHAİ HEDEF BURÇLARINA DİKİLECEKTİR!

**YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

Barbara Anna KİSTLEK
Sağmalcılar Cezaevi C/11 Koşuğu
13.9.91

2 NO'LU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA İSTANBUL

Anti-terör yasasıyla toluumsal muhalefeti, özellikle de silahlı mücadele yürüten ihtilalci örgütleri yok etmeyi amaçlayan ve bu gerici yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte devrimcilere ve komünistlere karşı daha da pervasız katliamlara girişen egemenler, bu politikanın bir devamı olarak bazı şehir ölüm hücreleriyle şimdi de siyasi tutsaklara yöneltiler. Yıllardır her türlü baskıya, işkenceye karşı onurlarını, kimliklerini koruma savaşı veren ve bu uğurda bedenler veren siyasi tutsaklar, bugün yeni bedeller isteyen bir savaşın içerisinde.

29 Ekim'in açık görüşünde, açık görüş yasak olmamasına rağmen 2 devrimci savaşçısının tutsaklık duvarlarını aşmış, özgürlüğü kucaklamaları gerekçe gösterilerek uzun zamandır gündemde olan Eskişehir ölüm hücrelerine sevk başlatıldı.

Bir yarasa tedirginliği içerisinde bilinçli olarak cumartesi günü yapılan sevkler sırasında birçok tutsak yaralandı. Sevk edilmek istemeyenler yerlerde sürüklenerek, zorla sevk arabalarına bindirildi. Sevk edilmeyenler yüzleri maskeli gardiyan ve polislerce çeşitli işkencelere tabi tutuldu.

Eskişehir'e sevk edilen tutsaklar daha cezaevi kapısı önünde polislerin copları ve kalasları ile karşılaştılar. Tanınmamak için yüzlerine maske takan polis ve gardiyanlarca bayılıncaya kadar dövüldüler. Saçları ve bıyıkları zorla kesilip, işkenceye tabi tutuldular. İstisnasız herkese uygulanan işkencelerden sonra, yarı-çıplak ölüm hücrelerine atıldılar. Pis, havasız tecrit hücrelerinde, en temel gereksinimleri dahi karşılanmadan diri diri ölüme terk edildiler.

Bunlar bir iddia değil. Hükümet olmaya hazırlanan bir partinin "milletvekilleri"nce rapor halinde kamuoyuna sunulmuştur. Bugün düzen partileri dahi şu açıklamaları yapabilmektedirler "Anadolu'nun ortasında bir insanlık ayıbı olarak duran Eskişehir Özel Tıp Cezaevi derhal kapatılmalı ve yetkilileri hakkında soruşturma açılmalıdır." Şu açıklamalar da devletin resmi sayılabilecek açıklamala-

ndır. “Bunlar birer tecrit yerleridir. İnsanların burada ruh ve beden sağlıklarını koruyarak uzun süre yaşamaları mümkün değildir.”

Yeni bir döneme giren burjuva partilerinin bu açıklamaları elbetteki tutsakları düşünmelerinden kaynaklanmıyor. Bunların yaptıkları açıklamalar iktidara geldiklerinde işin hemen başında teşhir olamamak içindir. Yarın işbaşına geldiklerinde bunlar da farklı bir uygulama getirmeyeceklerdir. Sivri uçları törpüleme farklı uygulama değildir.

..... tutsakların tüm bu insanlık dışı uygulamalara karşı tepkisiz kalması düşünülemezdi. Sevklerin başladığı andan itibaren gitmemek için fiili dirineşler sergileyen tutsaklar, ölüm hücrelerine kapatıldıktan sonra da süresiz açlık grevine başladılar. Bugün tüm cezaevlerine yayılmış olan süresiz açlık grevi 550 kişi ile devam etmektedir.

Cezaevleri genelinde başlatılan direnişin dışarıyla kucaklaşması pek olmadı. Daha süresiz açlık grevinin 6. gününde kitlesel direnişler başladı dışarda. Aileler ise direnişin ilk gününden itibaren oğulları için, kızları için canını vermeye hazırıldılar.

Direnişin giderek kitleselleşmesinden korkanlar emirler saldılar polis güçlerine. 28.11.1991 tarihinde ailelerin Sultanahmet Meydanı'nda yapacakları basın açıklamasına önceden hazırlanmıştı polis. Ve aileler meydana girer girmez polislerin coplariyla karşılaştılar. Gençecik bedenler, yaşlı analar polislerin coplari altında ezildiler. Ama boyun eğmediler. Polislerin kendilerinden kopardığı insanları vermemek için direndiler, zorla kurtardılar polislerin ellerinden. Avukatlar ve basın mensupları da polisin coplariından nasibini aldılar.

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da baskılar, haksızlıklara karşı verilen mücadeleyi sindiremeyecektir. Bu baskıları, işkenceleri yapanlar tarih önünde suçludurlar. Arif Yüksel, Suat Bilge, Hasan Can ve diğerleri zamanı geldiğinde hak ettikleri cezaları alacaklardır.

Sağmalcılar Cezaevi'nde anti-terör yasası kaldırılсын, Eskişehir ölüm hücreleri kapatılсын talebi ile başlattığımız süresiz açlık grevi talebimiz kabul edilene kadar sürecek.

Açlık grevinin 10. gününde bir kez daha “Her türlü gericiliğe ve haksızlığa karşı mücadele etmek meşru ve haklıdır” diyoruz.

Anti-terör yasası ve Eskişehir ölüm hücrelerinde somutlaşan devlet terörüne boyun eğme mücadele et!

Anti-terör yasası ve kaldırılсын, Eskişehir ölüm hücreleri kaldırılсын!

Tarihte son sözü hep direnenler söyleyecektir!

Yaşasın süresiz açlık direnişimiz!

Barbara Anna KİSTLER
Sağmalcılar Cezaevi C-1 Koşu
15.11.1991

TAHLİYE KARARI

Tutuklu sanık Barbara Anna cezaevinden getirilmedi. Müdafî avukatlar Av. Ercan Kanar ve Mihriban Kırdök geldiler. Açık soruşturmaya devam olundu.

Tutuklu sanığın celbi için yazılan müzakkereye cevap yok. Getirilmediği anlaşıldı.

Ev arama tutanak mümzilerinin gelmedikleri anlaşıldı.

Tanık olarak dinlenmesine karar verilen Adil Şahin'in cezaevinden getirilmediği, ancak bu şahsın bir dilekçe verdiği özet olarak Barbara'yı tanımadığını, ifadesinde geçen kişinin İtalyan uyruklu Barbara Kiristina olduğu bildirdiğini gönderdiği görüldü okundu dosyasına kondu. Dilekçesinin cezaevinde görevli assubay tarafından getirildiği anlaşıldı.

Barbara Anna Kistler'in de cezaevinden rahatsızlığı nedeniyle gelmediğine ilişkin dilekçesi okundu.

.....
İdda makamı esas hakkında mütalaa vereceğini söyledi. ....

.....
...yapılan araştırmada Anna Barbara Kistler'in Türkiye'ye birçok yerde .... yasadışı örgüt mensuplarıyla buluşup görüştüğü, bazı hususlarda onlara yardımcı" olduğu ve çeviriler yaptığı ve böylece TKP/ML TİKKO örgüt mensuplarına yardımcı olduğu, dosya kapsamında ..... . Bu itibarla sanığın fiil ve hareketine uygun TCK'nun 169ncü ve 3713 yasanın 3 nci maddesi gereğince tavsiyesi, tutuklu kaldığı süre TCK'nun 40 maddesi gereğince kendisine verilen ek ..... teşkil olabilecek ve dökümanların süresi, sanığın tutuklu kaldığı süre gözönüne alınınca tahliyesi tanatına talep ve mütalaa olunur dedi.

.....
... müdafî av. Mihriban Kırdök aynı talebe işti.ak etti. Ayrıca .....istedi

.....
5- Tutuklu sanık Barbara Anna Kistler'in üzerine atılı suç mahiretine suç vasfının değişmesi ne ihtimaline tutuklu kaldığı süreye nazaran tahliyesine, başka suçtan tutuklu veya mahkum değilse tahliyesi için müz. yazılmasına

..... oybirliğiyle karar verildi.

Başkan Üye Üye Katip

31.1.1992

AYNI ÇATIŞMADA ŞEHİT DÜŞEN GERİLLALARDAN

● *Ali DEMİRDAĞ ve
A. İhsan BATASUL'un
anısına*

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is extremely faint and illegible.

Ali DEMİRDAĞ

A. Ekber BATASUL

*Soğuk soğuk
Soğuktu dağların kuytulukları,
Buz gibi soğuk!
Sert rüzgarın sesi,
Kasvetli bir hava veriyordu,
Dağların sessiz, sakin gün batımına...
Ve güneşin batışını pusuda bekleyen
karanlık,
Sinsice inmek üzereydi dağlara
dağlarımıza.*

*Ne günbatımının kızılığı,
Ne gecenin mehtabıydı
Sert rüzgarlı,
Sarp kayalı dağ yollarında aranan!..
O*

*Ulu bir çınarın gövdesinde
Tohum serpiyordu karanlıkta.
Serpiyordu üzerindeki tohumları
Karanlığın örttüğü her yere...
Aydınlık güller bitsin diye.*

Ne mutlu sana Munzur

*Toprağından ayrı düşmüş
bir gerilla*

Ben bir gerillayım ama, belli zorunluluktan dolayı toprağından ayrı bir gerilla. İşte ayrı olduğum bu toprağa, özlediğim bu toprağa aşağıdaki mektubu yazdım. Sizden bu mektubumu yayınlamanızı istiyeyeğim, kırmazsınız herhalde. Şayet yayınlarsanız duygularımı tüm yoldaşlara iletmış olacağım ki, bu duyguyu paylaşmak istiyorum.

Çalışmalarınızda başarılar.

Merhaba dostum,

Dost demiştik, sığınmıştık yüceltilerine. Özgürlüğü yaşamak için, yuvarlayabilmek için o büyük çığı tırmanmıştık doruklarına. Ve dost bilmıştin bizleri, senden çekinirlerken/korkarlarken zemheride, biz çıkmıştık yüceltilerine. Yıllar süren yalnızlığını paylaşmıştık, nasıl da dost demezdin partizanlarına. Dostum, nasıl yaptın bunu bizlere, partizanlarına nasıl yaptın bunu. Bizden nasıl ayırdın Kinem'i, ve Bahtiyar'ı, nasıl ayırdın Doktor'u, Hamza'yı, Ali Ekber'i, nasıl ayırdın Orhan'ın o tatlı gülümseyişini. Sana yakışır mı, dostluğa sığar mı bu yaptığın. Nasıl yaraladın bizleri. Sana kızmamak elde değil Munzur. Nasıl ayırdın bizleri senden ve partizanlardan. Ama emin ol ki geleceğim Munzur, konuşacağım seninle ve ben konuşmadan önce sen soracaksın "Nerde kaldımız, özledim sizi" diye.

"Bir hataydı, oldu bir kez" diyeceksin.

Kızıyorum sana Munzur, kızıyorum sana dostum. Ama görüyorsun, tüm kızgınlığıma rağmen,

halen dost diyorum sana, kopamıyorum senden ve özlüyorum seni. Hatta dostluktan öte yoldaş demek istiyorum sana. Yoldaş...

Doruklarında, bayrağını ve silahını kaldırmış, coşan Nataşa'ya; karakışında, yorgunluk çayını demleyen yoldaşlarıma baktıkça; doruklarında dolaşan partizanları, boy veren kır çiçeklerini ve eteklerindeki kirvelerimizi, yani dostlarımızı, yani canlarımızı, yani yoksulluğumuzu, yani halkımızı düşündükçe yoldaş demek istiyorum sana.

Sen mi almıştın yüceliğini onlardan, yoksa onlar mı senden. O zor günde nasıl da kucaklamışlardı partizanları. Kendi elleriyle toprağa vermişlerdi Orhan'ı, Kinem'i ve Bahtiyar'ı. Çocukları bilmişlerdi yaralıları. Ne mutlu sana Munzur yüce dostların var, ne mutlu bize Munzur yüce analarımız var. En kötü günde ihanet etmeyen bu dostlarla omuz omuza gidilir kavgalara, yarınlara. Sen de güvenmelisin onlara.

Anlatacağım çok şey var dostum. Anlatacağım çok şey var yoldaş. Örneğin herkes seni soruyor, dostluğunu, heybetini ve düşmana aman vermeyen partizanlarını. Bu mektuptan haberleri yok, olsaydı eğer, eminim selam gönderirlerdi. Onlarda istiyor gelmeyi, sizlerle omuz omuza yürümeyi. Dedim ya, anlatacağım çok şey var, ama böyle anlatılmıyor.

Geldiğimde anlatacağım herşeyi ve anlatmanızı isteyeceğim. Çünkü özlüyorum oraları ve merak ediyorum: Kanbur Anayı, Sosyalist Amca'yı, İzzet'i, partizanlar karşısında acizleşen subayın küfredişini ve "Dağlarda düğün var" diyen kirvelerimizi.

Kinem (Barbara), **Bahtiyar** (Alişan Yalçın), **Doktor** (Ali Demirdağ), **Hamza** (Zeki Peker), **Ali Ekber** (Erkan Fener), **Orhan** (Ali Ekber Batasul): Bu yoldaşlar, Pülümür çatışmasında, bir kısmı donarak, bir kısmı da daha sonra zatüreden şehit düşmüşlerdir.

Kambur Ana: Partizanların analarından biri.

Sosyalist Amca: Evine gidildiğinde, partizanları tüm sevgisiyle karşılayan ve sürekli politik tartışmalara giren bir köylü.

İzzet: Köylülerden gizlediği bisküvisini köprü altında yerken, subay tarafından "terörist" diye dövülen Dersimli bir deli.

Yel dağı tufanı, Pülümür şehitleri ve özgün bir gerilla tipi; Dr. Hüseyin'in (Ali Demirdağ) anısına

Bir gerilla yoldaşı

YDG Sayı, 17-18-19 Şubat-Mart-Nisan '94

Şu dağlardan ufak tefek derviş kılıklı bir doktor geçti. Kod ismi Hüseyin'di. Kendine kısaca "Dr. Hü." derdi. Görenler bir şeye benzetemezdi. Ne doktora, ne tahsilli birine, işin doğrusu ne de gerillaya. Hani askı kayışını bileğine sıkı sıkı dolayıp kavradığı silahı da olmasa "Şu gariban neyin nesi?" denip geçilebilirdi çoğu yerde. İyi bir aksiyoner (eylem adamı) olmadığını, ama bu dağlara tutkun ve devrime sevdalı olduğunu söyleyerek üç yıl kadar gezdi do-laştı Dersim'i; bir filozof derinliğinde yorumladı hayatı ve "yorumlamakla kalmamak" ilkesi-ni pratikte göz dolduran çoğu yaman eylemciden daha esaslı uygulayarak değiştirip dönüştürme uğraşının gerçek öncülerinden biri olmayı başardı.

Böyle bir insancık geçti işte bu diyar-ı Dersim'in giz dolu dağlarından kendine özgü gizemli kişiliğiyle "Hü" çekti. Munzurlara, "Hü" çekti Kırklar "Hü" çekti. Yüce tepelere taşlara, kılıç kılıç kayalara, bütün ulu ağaçlara, geyiklere, kuşlara, bilcümle mahlukata ve en çokta "insan" denilen soylu-soysuz nesli içinden gelişine hem şükredip, hem kahrettiği bir garip yaratığa...

Öyle yalın, öyle duru, öyle içli, gösterişten uzak, oldukça mütevazı; ama derinden derine işleyici, herşeyi iliklerine kadar yaşayan biri esti geçti seher yeli misali. Yeni değmiş meyvanın, yağmur ye-

miş toprağın hoş kokusunu andıran, sade güzelliğın tanrılarını selama durduran anılar... Ve değerler bırakarak geride, aynı geldiğı günün heyecanı ve coşkusu ile, kendi gözündeki özgürlük sembolü dağ geçişinin başı dik kaygısız yükseklerde gezinmesini ilk kez imrenerek izlemiş olduğu Yel Dağı gediğinden çıkıp gitti bir zemheri sabahı... Ötelede Fırat'a, Ararat'a kavuştu, dünya alemi dolastı yıldızlara ulaştı ve güneşe kanat çırpın kızıl turlaların sonsuzluk katarına karıştı.

Bir Dr. Hüseyin geçti ata toprağı Dersim'in sinesinde "Hü" dedi tarihe ! Duyan duydu, anlayın anladı, anlamayan basite aldı, biraz da matrak konusu oldu, ama; ne kadar hafife alındıysa da, duyurdu kendince ağırlığını, iz bırakmadan gitmedi. Sorular taktı kafalara. Düşündürttü insanları. Öğrendi öğretti, müdahale etti sürekli, seyirci kalmadı hayata. En çok fiziki yetmezlikleri ile bahse konu olduğu halde, ideolojik dokusunun sağlamlığı ile öyle saygın bir yer etti ki gözlerde, kimsenin ondan saygısızca söz ettiğı görülmedi.

Nihayet onurlu bir yaşamın ardından çok önemsedıği onurlu bir ölüme de kavuştu. Birinci yıl dolarken parti üyeliğinin, 20 yıl evveli randevu almışçasına Ali Haydar Yıldız'dan ve daha bir koyu laştırmak istercesine o kutsanmış Kızıl Zemheri'nin rengini, tam haftası içinde parti şehitliğine erişti Gerçi "göremezsem, gözüm açık gideceğim" dediğı Amed'e ve Ararat'a ayak basamadı sağlğında ama, kendinden ayrı tutmadığı yoldaşlarının ve çok güvendiğı Kürdistan halkının bu görkemli kaleleri fethede fethede dikeceğı kızıl sancaklar bir yerde onun da anıtı olacak ve enternasyonalizmle yurt severliğin o güzel bütünlüğünü en alasından özümsemiş cennet bağı gönlünün kırmızı şarap tadındaki bu özlemini (merax meke Huşen'en) en anlamlı şekilde giderecektir günün birinde.

Bu, hayli geciktirilmiş bir anı, ya da biyografi yazımı oluyor. Gecikmenin önemli bir bölümü gerilla bölgesi, kış koşulları ve irtibat zorluğundan, daha fazlası da başka nedenlerden ileri geliyor. Ama bir kadir bilmezlik ya da vefasızlıktan değil.

Dr. Hüseyin geçtiğımız kışın zemheri ayında üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalması üzerine Yel Dağı'nın karlı fırtınalı gediklerinden geçerek yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik TİKKO II. Mıntıka Birliği'nin bu büyük badire sonucunda verdiği 6 şehitleri biri olarak Vartinik destanının tam 20. yıldönümüne gelen ve parti şehitleri haftasına giren bir gündü çok sevdiği Dersim toprağının karlı göğsüne düştü.

Nasıl da isterdi kaniyla sulamayı, kızıl kızıl döllemeyi bu yediveren gül bağını; ne çok önemserdi sembolik yönden hani. Akmadı oysa bir damla kanı. Çünkü bedeni donmuştu.

Böyle gitmesi daha az anlamlı olmadı ama kendinden önce yine donarak şehit düşen iki genç yoldaşını (Zeki Peker ile Erkan Fener'i) takiben, son birkaç saat içinde hiç susmayan dili ve ateşli söylemi fırtınanın uğultulu fonetiğiyle yeni kuşaklara ulaşacak olan şiarlarında kalmış donuk, küçücük elleri gücünün üstünde sıkılı yumruk, kocaman yüreği onurlu sonun heyecanı ile kabına sığmaz halde gayet huzurlu ve bir parça buruk, inançlı gözleri ve mutluluk okunan sakallı yüzü Vartinik'e dönü bir heykel olup dikildi.

23 Gelip karşı yamaçlardan dikilen son kişi olmadı ama, İbrahim'le Ali Haydar'ın 20. yıl randevusuna. Tarih çığlık demekti sınıflar var oldukça ve dinmesi için mazlum çığırlarından oluşan bu trajik senfoninin, sesine avazla karşılık verilmesi gerekti çığır açan öncülerin. Hayat bu felsefeyi işlemekteydi berdevam. Düşmanın ateşinden, faşizmin vahşetinden daha az dehşetli olmayan Pulemuri kışının yakıcı soğuğu da bu felsefeyi dayatmaktan büyük haz duyarcasına daha çok kurban istiyor ve henüz zorunluluk aleminden kurtulamamış Ademoğlu'nun özgürlük alemine geçerek tam anlamıyla insanlaşması yolunda kavgaya atılmış olan daha niceleri "yaşamın ve ölümün buyrukları başımız üstüne" diyerek, hem düşmana inat hayatta kalmanın savaşını veriyor, hem de sıraya girmiş kar beyazlıklarını kefen yapmaya hazır bekliyorlardı. Böylece ilk üçlünün peşine takılan II. Mıntıka Birliği'nin son üç şehidi (Ali Ekber Batasul, Anna Barbara Kistler, Ali İhsan Yalçın) azrailin gizli ajanı gibi sinice zuhur eden ve ne olduğunu kimseler anlamadan götüren bir postiğe sokulamamış zaturrenin zulümet kalleşliğinden gidecekti.

24 Yel Dağı'nda abideleşen 6'ının bir tekini dahi düşmanın "gücü, kudreti", MG-3'ün ateşi veya Kobra'nın roketi düşürebilmiş olmadı, bütün haşmetine karşılık; yalnız ve yalnız kendisine yiğitliğin kâr etmediği dondurucu soğuk, yakıcı tozık kar, boğucu fırtına buz kesici ayaz düşürdü ölüme yenik.

Bundan ayrı ve II. Mıntıka güçlerinden olan bizim birliğin kış üslenme kampı da benzer şekilde keşfedildikten sonra hava taarruzu ile imha edilmek istenmişti. Derin vadilere girmeyi yazın bile göze alamayan ve bir kara hareketi düzenleme cesaretini gösteremeyen düşman güçleri, hava bombardmanı ardından gerilla için çıkış noktası olabilecek köyleri tutmaktan başka bir halt edemeyip "ilkbaharın bu vadide leş kokusundan geçilmeyeceği" kuru böbürlenmesi ile kalakaldı. Hesapları, bombardumanla imha edilemese de köylere çıkışı engellenerek dağda mahsur bırakılacak olan birliğin sert doğa koşullarına kurban edilmesi yönünde olup böyle bir badirenin hiç kayıpsız atlatılabileceğine ihtimal bile vermiyor olsalar gerekti.

25 Ama bir tarafta bu taktik işe yararken öbür tarafta beş para etmedi. 20 kişilik I. Mıntıka küçük birliği de hava saldırısına maruz kalan kampını terkederek yükseklerde savunma aldıktan sonra uzun ve zorlu bir yolculukla alan değiştirme şansını kullanırken, hava koşullarının onca acımasız davranmadığı durumda düşmanın aptallığına doymayacağı ve daha önemlisi de korkaklığının sonucu olarak bedavadan "leş sofrası" beklediği yerde avucunu yalayacağı şekilde onu ekerek kendi varacağı yere vardı. Kavuşup birleştiği I. Mıntıka büyük birliğinin yardımıyla tek bir üyesinin bir ayak parmağı bile kesilmeksizin kışı geçirdi.

26 I. Mıntıka'nın kış ortasında birleşen güçleri bundan bir hafta sonra II. Mıntıka'nın yaşadığı talih-siz durum ve dramatik sonucu kış boyunca bilemedi; ancak karların erimeye başlamasıyla birlikte yeniden faal duruma geçip kitle ve örgütle kopuk kalan bağlarını kurduğu ilkbaharda öğrenebildi.

Acı haber ilkin sadece sayılar halinde ulaşmış ve şehid yoldaşlarımızın kimler olduğuna dair bilgiler gelmemiştir, ama bu bilinmezlik içinde bir şey nasılsa malum oldu bana ve çok sayıda yoldaşı

şehit vermiş olmanın büyük acısı yanında özel olarak Dr. Hüseyin'i yitirmenin acısı çöktü içime. Bir süre sonra II. Mıntika'nın malülleri ile bulduğumuzda onu göreceğim olsam, yitirdikten sonra yeniden bulmanın düşsel mutluluğunu yaşadım herhalde. Oysa onu görememek ve gelen yoldaşların ağzından "Dr. Hüseyin şehit oldu, başın sağolsun" sözlerini işitmek, bir önsezi ile erkenden açılmış olan yara yerinin değişmesi dışında birşey duymadı yüreğime. Bir de yine yakın beraberlik ve ortak anılarla hayalimdeki yerleri somut ve hatırları sıcak olan Bahtiyar (Ali İhsan Yalçın) ve Kinem (BarbaraAnna Kistler) yoldaşların adı, bu değişmiş yaraların üstüne tuz-biber oldu.

Bahtiyar yoldaş; bu iri cüsseli, güçlü kuvvetli, gözünü budaktan sakınmayan, el attığı işi yarım bırakmayan, son derece pratik, zeki ve maharetli, gerilla faaliyetinde üç yıla yakın bir deneyim sahibi, yardımcı komutan vasıflı, yağız Ege delikanlısı güleç partizan; memleketi Bergama'nın tarihi efelik ruhunu ballı incirlerinin kıvamıyla getirip Dersim dağlarında yanan isyan ateşine katmış ve kızıl güzergaha sokmuştu. Tanıklarının anlattığına göre, Yel Dağı tufanında döne döne geride kalmış yoldaşlarına yardım etmekten, düşenleri çekmekten ve lastiğinin tekini karda kaybedip çıplak ayağına sanki bir kazak değil özveri ruhunu sararak sağa-sola, koşuşturmakta böylesi kaç yolun ve nice soğuşun vız geleceği bünyesini usul usul zatüreye kaptırmış oldu. "Hey gidi Bahtiyar, sende mi yitirecektik dağ gibi yiğit" dedirten ölümü ile büyük bir fedakarlık abidesine dönüştü.

Kinem yoldaş, yani Barbara; İspanya İç Savaşı'ndan beri dünyada böylesi kaç örnek görülmüştür acaba? Koca Çin Devrimi'nde bile istisnai olmalı ki, Başkan Mao ülkesindeki savaşa katılan ve Çin topraklarında şehit düşen Kanadalı doktor Normen Bethune yoldaşı enternasyonalizm ruhunun büyük ve nadide bir örneği olarak anmaktaydı. Sonra bir Arjantinli gerilla lideri, Ernesto Che Guevera, Küba Devrimi'nin önder kadrosu içinde yer alıp, yeni iktidarın Ekonomi Bakanı olmasına rağmen kendisini bütün Latin Amerika halklarının kurtuluşuna adıyor ve gidip Bolivya dağlarında savaşarak şehit düşüyordu. Uzak Doğu ve Latin Amerika'dan esen devrimci rüzgarların Batı Avrupa gençliği içinde yarattığı devrimci romantizm ve radikalizm, kendi toplumsal koşulları içinde kısa bir süre etkili olduktan sonra sönecekti. O dönemi belki ancak çocukluğundan hatırlayan ve fakat kendinde iyi bir kişilik geliştirmeyi başaran İsvçreli Alman Kızı Barbara ise devrimci dalganın dünya ölçüsünde nispeten gerilediği ve güçlü fırtınalara alışık bağımlı bölgelerde bile ancak hafif rüzgarların esebildiği bir süreçte, ülkesindeki göçmen işçiler aracılığıyla tanışıp ideolojik-siyasi hattını benimsediği TKP/ML saflarında örgütlü mücadeleye atılması ile miskin-bencil-kaşarlanmış aristokrat Avrupa sosyalistinin hiç anlamayacağı ve hatta çılgınlık sayacağı bir iş yaptı; yalnız kalbini değil bedenini de devrim aşkı ile tıpkı Dr. Norman Bethune gibi kıta ötesine taşıdı. Birkaç kez gelip gittikten sonra Türkiye'nin zindanlarında buldu kendini ve faşist mahkemeler önündeki esaslı savunması ile duyurdu ilk olarak ismini. Bundan sonrası ise bütünüyle Türkiye, Kürdistan devrimine adanmış bir hayat ve Dersim dağlarında esen Batı rüzgarı oldu.

Dört yıl önce bir kaç defa gördüğüm kuryelik yaptığı bir sıra iki gün refakatinde bulunduğum,

Dersim'e intikalinde ise aynı mıntıkaya düşmediğinden tekrar göremediğim ve ilk baharda görmeyi umut ederken şehit olduğunu öğrenmekle derin acısını duyduğum Barbara -bu eski ve kısa tanışıklığım izin verdiği ölçüde şu kadarını gayet net söyleyebilirim ki- içinden geldiği kapitalist Batı toplumu- nu şaşaaali uygarlık görünümü ardındaki muazzam düşkünlüğü, temelinde şiddetle mahkum etmiş, dünya gerçeklerini büyük açıklıkla bilinç üstüne çıkartmış ve devrimci enerjisini dünya devriminin en son durağı olabilecek yerlerde bir nevi çarçur etmektense bugünkü fırtına merkezlerinde değerlendirmeyi bir yaşam felsefesi yapmıştı kendine. Böylece O, dünya ölçüsünde anlam kazanan çok görkemli bir mücadele sürecine girdi ve ölümlerden en muhteşemini seçti. Sosyalizm deneyimlerinin birinci perdesi dünya ölçüsünde gericiliği erken sevinç ve zafer sarhoşluğuna sevkeden revizyonist ihanet sonucu doğal bir yengilgiyle kapanıp bu sürecin dersleriyle daha güvenli şekilde ikinci perdeyi açacak olan proleter devrimci yeni savaşlar dünya sahnesine çıkarken "Ben Batı Avrupalı kimliğimin üstüne artık Ortadoğulu bir halk savaşçısı olduğumu yazdım" diyerek 35 yaşlarında herşeyine yabancı olduğu diyarlarda silah-teçhizat kuşanan Barbara yoldaş, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"ne kendi metropol merkezinden sıkılmış bir dom dom kurşunu oldu. Memleketi İsviçre'nin Alplerinden gelip te Peru'nun And dağlarını yankılandırarak bir Özgür Dünya türküsü tutturdu Yel Baba'nın üstünde... Dr. Norman Bethune'den yarım asır kadar sonra TKP/ML aday üyesi ve TİKKO savaşçısı sıfatıyla kızıl enternasyonalist ruhun en canlı örneği, en parlak sembolü olarak dikildi Munzur'un doruklarına.

Pülümür'ün diğer şehitleri (Zeki Peker, Erkan Fener, Ali Ekber Batasul), hepsi de daha yeni TİKKO saflarına katılmış olan biri Erzurumlu, ikisi Dersimli (Mazgirt köprüsüne karşılıklı bakan köylerindeki iki karakolu tez elden yıkma ahdiyle dağa çıkmış, Türüşmek ve Lazvanlı) bu civan gençleri hiç göremedim ama son yıllarda sayıları çoğalan ve mücadele alevi büyüdükçe akın akın saflara koşan 90 kuşağı yeni gençliğin şimdiden tarihe geçen parıltıları olarak anmak istiyorum onları. 12 Eylül alaborasında büyük çoğunluğuyla depolitize edilmiş ve kimliğini bulamamış olan 80 kuşağını aşarak 60'ların, 70'lerin devrimci dinamizmini kuşanan, hızla politikleşen ve halk savaşı ocağında pişmekle en ileri, en tutarlı, en istikrarlı kuşak olmaya aday gözükten bu taze filizlerin güzel örnekleri olarak, üç olgun partizanı yalnız göndermek istemez gibi ilk kış devresinde şehitler kervanına katılan üç genç savaşçımız böyle anılmayı hak etmişlerdir.

Pulemuri olayı düşmanla sıcak bir temas içine girilmeden yaşanmış ve fakat savaş bölgesinin gerçekliği içinde gerilla güçlerinin kendini çevreleyen sert doğa koşulları ve kar-fırtına kuşatması ile de boğuşma durumunda olduğunu gösteren, yoldaşça dayanışma ve özverinin muazzam örneklerini veren, halk için yaşamak ve savaşarak ölmek gibi, sakat kalmanın ve gerilla için hayati olan ayakların işlevini de iradeye yükleyerek dayanmanın öyküsünü yazan ve bunlardan öte her koşulda mücadeleye bağlı kalıp "yarım insan" veya "iş göremeyecek adam" gözüyle bakılırken mucizevi işler başarmanın, devrime hizmeti gayet aktif şekilde yüksek dereceden sürdürmenin ve "devrimci dirayet, güç-

kudret ayaklarda değil kafalardadır” diyebilmenin romanına başlangıç olması gereken; kuşkusuz kendi içinde belli kesitlerinde bir takım olumsuzlukları da barındırmış ve bazı önemli ideolojik zaafı düzeltilmesi için ele vermiş olan bir büyük badire ve hayli öğretici bir tecrübe olmuştur.

Olayın doğrudan tanıkları ve bilhassa malülleri, kesitler halinde yaşadıkları bu deneyimi, dışardan yazılamayacak olan ayrıntılı yönleriyle herhalde işleyeceklerdir. Dr. Hüseyin’in anısı özelinde kaleme alınan ve Yel Dağı’ndan havalanmış kızıl katarın diğer turları ile ortak ölümsüzlük yolculuğuna özlüce değinmekte olan şu deneme ise olayın dışından yazıldığı gibi geniş bir deneyim aktarma iddiasını taşımaktan da uzaktır.

Devrim, toplumsal pratiğin kabarma durumu, kaynama noktası ya da patlama anı olarak insanlığın her türlü birikimini üst düzeyde harekete geçiren, bütün hayatı devindiren, kültür zenginliklerini gürlü gürlü çoğaltan, yaratıcı, üretici, yıkıcı-yapıcı, kahredici- dönüştürücü ne varsa yetmişmiş toplumun bağrında en verimli iklimine kavuşturan, binbir türü ile meyvaya durduran olağanüstü bir süreç ve muazzam bir olaydır. Gelişme yolu başından sonuna kadar silahlı ve gelişme tarzı uzun süreli halk savaşı tipinde olan devrimler ki homurtusu -gümbürtüsü dinmek bilmeyen volkana benzer ve çok daha ihtişamlı yaşanır; bunun başlangıç evresi olarak mevzi patlayışları ile koskoca dağı uyandıran, bütün volkanik unsurları ateşleyen ya da bir el bombasının fünyesi gibi bütün bomba mühtevatını harekete geçiren gerilla savaşı, o büyük devinim ve devindiricilik içinde daha ayrı ve müstesna bir yere, çok özel bir role sahiptir. Bu karakteristiği ile gerilla yaşamı ve pratiği, devrimin gizli cevherlerinin erkenden açığa çıkıp büyüleyici tarzda parıldamaya başladığı; yeni tip insanın kan-barut, yağmur-çamur, dere-tepe, kar-fırtına içinde sabır ve müşakkatle yoğrulup mayalandığı; diyar diyar, öbek öbek kitlelerle kaynaşıp zehir zemberek bir tutkuyla savaşmanın maceralı seyrinde halkın bilgeliği ile sentezlenmiş ve düşmandan ve yenilgilerden öğrenerek gelişmiş ve kendi ateşi içinde kavruarak olgunlaşmış öncü bilincinin daha yüksek düzeylerine erişildiği; zengin derslerin, engin deneyimlerin, parlak yetenek ve örnek kişiliklerin konuştuğu, en esası devrimci değerlerin ilmik ilmik dokunarak oluştuğu, bin bir türü ile insani duyguların coştığı, yüreklerin kabarıp kabarıp taşıdığı, beyinlerin binlerce yıllık esaret zincirlerinden kurtulması yanında geniş halk yığınlarına en sarsıcı etkilerin ulaştığı bir alan olarak kavranmalıdır. Burada kitlelerin ruhuna işleyen ve onları değiştirip dönüştürecek olan, gerillanın yalnızca patlayan silahı değil, politik-kültürel her yönlü eylemi, özellikle de tüm faaliyetini yönlendiren ideolojik değerleri ve böylesi bir pratik içinde en canlı şekilde ete kemiğe bürünebilen devrimci erdemleridir. İşte Dr. Hüseyin’i anlatmaya birinci olarak bu noktada önem veriyorum.

Şehitlerimizin mirası, savaşan halkımızın devrimci öfkesini, özgürlük için bedeller ödeme ve yaratılmış değerleri büyüterek mutlak sonucuna vardırma bilincini besleyip duran tükenmez bir direnç pınarı ve mücadelemiz içinde büyük bir güç kaynağıdır. Bu da soyut bir şey değil. Onların yaşarken ve son nefeslerini verirken bize duyurdukları ne varsa, örnek alınacak yönleriyle bilhassa, en yakın

tanıklıkla hareketin kadroları başta olmak üzere devrimci kitleye kavratılması ve halka mal edilmesi gereken bir şeydir. Somut değerini böyle bir sahiplenmede bulur ve gerçek kudretini böylelikle gösterir. Eğer iyi bir tanığı iseniz, hiç mübalağa yapmadan, kuru övgüye kaçmadan, gerçek kişiliğı, faziletleri, meziyetleri ve örnek yönleriyle anlatmanın yanısıra, değerini düşürmeyen ve aksine bütünlüğü içinde daha iyi anlaşılmasını sağlayan (klasik tabirle dört-dörtlük, mükemmel, kusursuz, çelişkisiz olunamazken nasıl iyi bir devrimci olunabileceğini gösteren) bazı doğal zayıflık ve olumsuzluklarında bahse konu edebilirsiniz. Anılarından bir dolu yürek fişegi, bir yüklü bilinç demektir, derlemek istediklerinizin, ikinci olarak bu temelde Hüseyin yoldaşı anlatmanın, en yakın tanığı olarak bana düşen bir görev olduğunu düşünüyorum.

Öte yandan Dr. Hüseyin çok orjinal bir kişiliktir. "Nevi şahsına münhasır" denilen tiplerdendir. Böyle olduğu için de tanıyan tanımayana anlatır ve kendisini hiç görmeyen bile onun birçok özelliğini bilir. Ama doğru, ama eğri, ama eksik, ama abartık, bir Dr. Hüseyin tipi herkesin kafasında oluşurdu. Son kışı geride bırakırken ayrı grupların yeni üyelerinden olupta onu sadece gıyabında tanımış olan yoldaşlar dahi, Dr. Hüseyin'in şehit olduğunu duyunca çok yakından tanıdıkları eski bir arkadaşlarını yitirmiş gibi derin acı ve hüznü duydular. Buna karşılık yazılı basında Dr. Hüseyin üzerine kayda değer bir şey çıkmadı. Geniş kitlenin tanınmasında yarar bulunan öğretici yönleriyle bu kişiliğın iyi bir portresini çizmek, hayatında hiçbir zaman isime, ünvana, sığata önem vermemiş olan bu değerli sıra neferini hiç değilse ölümüyle birlikte daha iyi taktir edilen gerçekliğine uygun şekilde değerlendirmek, kendini duyuran bir sorumluluk oldu. Üçüncü olarak Dr. Hüseyin'i tanıtmaya bir örgütsel sorumluluk gereğı önem veriyorum.

En sonu Dr. Hüseyin üzerine yazmayı, kendi deyişleriyle aramızdaki "verili değil, yaratılmış yoldaşlığın", kavga - gürlütü içinde "çekişe çekişe pekişme" denilen türden karşılıklı bir şeyler kazandırarak derinleşmiş olan dostluğın getirdiğı vazgeçilmez bir vefa borcu olarak görüyorum.

Dr. Hüseyin, Dersim'li Kürt-Alevi yoksul köylü bir aileden. Üç yönlü baskıyı tatmak üzere dünyaya gelmiş olmaktan, isyankar bir tarihin ve kanlı toprakların çocuğı olarak büyümekten, zafere giden kızıl yolda ilk tohumun atıldığı bir çevrede yetişmekten son derece mutluydu. Yaşam öyküsü ve seceresinin bundan farklı olmasını hiç mi hiç istemezdi. Hayal meyal çocukluğundan hatırladığı doğum yeri Xeceri'yi (Tunceli-Merkez köylerinden) büyük özlemlerle anardı. Ne yazık ki çok yakın çevresinde dolaştığımız halde burayı tekrar görmek kendisine nasip olmadı.

5-6 yaşlarında iken ailece İstanbul'a göçmek zorunda kalmışlar. Babası perşembe pazarında hammallık yaparak kendisini ve kardeşlerini okutmuş; çok zeki ve başarılı bir öğrenci olan küçük Ali ya da bizim Hüşen, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfına kadar tahsil görürken, meslek planının ötesinde daha esaslı bir hekimliğın yolunu tutmuştu. Lise yıllarını 12 Eylül'ün en karanlık döneminde geçirmesine rağmen, aydınlanmadan geri kalmamış, faşizmin depolitizasyon uygulamaları ile alay edercesine politikleşerek kendinde iyi bir devrimci kişilik geliştirmeye başlamıştı. Gençlik hareketle-

rinin yeniden gelişmesinin ilk dönemine denk düşen yüksek öğrenim yıllarında TMLGB faaliyetlerine aktif olarak katılıp, burada kendini olgunlaştırdığı gibi, çok sayıda öğrenciyide parti ideolojisi ile yetiştirmiş ve kendine asıl meslek olarak profesyonel devrimciliği seçmesiyle birlikte onca önemsemediği diplomalı doktorluğu bir türlü beyaz tutamadığı önlüğünün cebine bırakıp öğrenci gençlik çevresinde haleflerine teslim ederek TKP/ML-TİKKO'nun silahlı bir neferi ve gerillanın-köylünün "çıplak ayaklı doktoru" olmak üzere Dersim dağlarına vurmuştu.

80'li yılların gençliği içine girdiği halde, kendini 80 kuşağından değilde 70'lerin kuşağından sayardı. Bunun mantığını koyarken de kendisinin devrimci kültürü daha çocuk sayılacağı yaşlarda (ilk-ortaokul sınırlarında iken) almaya başladığını, o dönem yakın çevresinde örgütlü mücadele içinde olan büyüklerinin yanında 70'lerin ruhi şekillenmesi ile güçlü etkileşim halinde bulunduğunu ve sonraki kişiliğini esasen bu süreçte kazandığını anlatırdı. Sonradan çoğu dökülmüş olmasına rağmen 70 kuşağının kendi gözünde büyük saygınlığı vardı. Tabii ki süregiden saygısı dökülenlere değil, mücadelede ve çizgide ısrarlı olanlardı. Kişilerden çok o dönemin ve kuşağın bir dizi olumlu gelenekleri, bilhassa ideolojik-ahlaki değerleri ve bazı çarpıcı örnekleriyle kendini büyülemiş olan cesaret, cüret, azim, kararlılık, yaratıcılık, engel tanımazlık gibi yönleri oluşturmuştu bu hayranlığı. Birde 68'li önderlerin büyük feda ruhuna vurgundu. Yaşları 35'e 40'a dayanmış olupta halen ilk gençlik yıllarının coşkusuyla militanca mücadeleyi sürdüren, kararlığı ile örnek olan yoldaşlara ve tevazuyu elden bırakmayan kişiliklere daha özel bir saygı duyardı. Biraz da olgunluğa önem verdiğinden olsa gerek; nadiren kestiği sakalı, elinden düşürmediği tesbihi, ağırbaşlı fakat asla kibirli olmayan davranışları ve sık sık eskilerden hisse getiren söyleşileri ile yaşının üzerinde bir imaj yarattığı gibi, yeri geldikçe "kendisinin 70 kuşağından olduğunu" belirtmeyi de ihmal etmez ve daha 25'ini henüz doldurmuş olmasına rağmen kendini "kokum" (yaşlı)lar sınıfına katardı. Genelde, olduğu gibi görünmesini bilen ve tavazuya önem veren Dr. Hüseyin'in kendi gerçekliğinde bir parça abartıya gittiği iki husustan biri bu eskilik ve yaşlılık imajı, bir diğeri de içinden geldiği halkın ve yörenin toplumsal gerçekliğine, tarihine, kültürüne ve güncel sorunlarına vakıf olma yönüydü.

Diyebilirim ki Dr. Hüseyin örnek aldığı eski devrimci tiplerinden kendine en çokta mütevazı kişiliği yedirmiş ve saygın yoldaşlık ilişkilerini bezenmiş biriymiş. Yaş, kıdem, mevki, konum farkı gözetmeksizin tüm yoldaşlarına aynı saygıyı gösterir, tavır ve davranışlarında abartılı olmayan, yapaylığa kaçmayan ince bir nezaket örneği sergilerdi. Çok iyi bildiği konularda olsa, iddialı tartışma ortamına da girse üst perdeden konuşmamaya özen gösterir ve hiç kimseye kendisini küçük gördüğü duygusunu vermezdi. Yeni arkadaşlara, genç yoldaşlara nasihat etmeyi çok sevmesine rağmen büyüklük ya da çok bilmişlik pozlarına girmezdi. İnsanlarla uğraşmaya bayılır ve yanlışlara müdahale etmekten kendini alamazken, emrivaki davranış nedir bilmezdi. Küçük şeylerle mutlu olmayı bilir ve değerini bulduğu her şey onu fazlasıyla sevindirirdi. İyi bir dava adamı olmak, boşuna yaşamadığını bilmek, halk için yararlı işler yaptığını ve devrime birşeyler kattığını duyumsamak onun için her türlü sıfatın

konumun üstünde olan ve her zaman için önde gelen duyguydu. Bununla birlikte parti yaşamına daha aktif katılmak, birikim ve yetenekleri ölçüsünde daha iyi bir işlev görebilmek için parti üyeliği sıfatını ve yetkin olduğu işlerde bazı mütevazi konumları ciddiyetle gözetmeyi de ihmal etmemiştir. Parti üyeliğine biraz gecikmeli olarak eriştiğinde öylesine duygulanmıştı ki, ağlamaklı sesiyle dile gelen sözleri ve daha çokta, sessizce konuşan gözleri, son derece ciddiye aldığı iyi bildiği bu sıfatın onuru ve gururu ile dopdolu, onu asla lekelemeyeceğinin büyük yeminini içer gibiydi.

İdeolojik- siyasi bilinci, Marksizmi, Leninizmi ve illede Maoizmi kavrama derinliği, dünya ve ülke gerçeklerine vakıf olma düzeyi, devrimin sorunlarına kafa yorma ve canlı politika üretimine katılma duyarlılığı ile Hüseyin yoldaşın parti yaşamına örgütlü katılmayı ne derece hak etmiş olduğunu şehit düşmeden hemen önceki kış sezonu alt konferans çalışmalarında gösterdiği performanstan hayranlıkla söz eden yoldaşların tanıklığı ortaya koymuştur.

Dr. Hüseyin'in kişiliği, gerilla bölgesindeki yaşamı, yalnızca tevazü yönünden değil, başka birçok açıdan güçlü ahlaki değerlerle yüklü olup davranışları ile çevresine çoğu zaman doğal bir eğitim vermekteydi. İdeolojik bakımdan o en başta her türden bürokratizmin amansız düşmanı ve esaslı bir eleştirmeniydi. Bulunduğu yerde amir-memur ilişkisine dönüşme istidadını gösteren bir durum, üstte karşı liberal alta karşı sektör bir eğilim, komünist-devrimci geleneklerimizin dışına çıkan ve hele de ideolojik koyma belirtisi olan bir hal, hareket ya da yönelim, Dr. Hüseyin'in dikkatinden kaçırılmaz ve eleştiri oklarını üstüne çekmekten kurtulamazdı. En hassas olduğu, en çok ayıpladığı ve en uzlaşmaz tepkilerle karşıladığı şey; devrimcilikten uzak bir takım görüntülerle çalım satma durumuydu.

Ona göre değerli bir kadro olmak her şeyden önce iyi bir devrimci kişilik sahibi olmaktır. Sınıf ideolojisini özümsemiş ve bütün değerlerini kendinde içselleştirmiş olarak tavır ve davranışlarında bunları okutmaktır. Bu da en başta insani değerlerle donanmış olmak demektir. Yani insan olunmadan devrimci, devrimci olmadan da komünist ve önder kadrolar olunamazdı. Bunu bilir, bunu da söylerdi. Yanlış tavırlardan çok bunlara kaynaklık eden anlayışlarla tartışmaya ve hataları ideolojik kökenleriyle mahkum etmeye önem verirdi. Eğitimsiz, deneyimsiz, genç arkadaşların hatalarını daha anlayışlı karşılayıp belli bir hoşgörü içinde eleştiriye tabi tutarken, yetişkin kadroların hatalarını ve özellikle önderlik alanındaki ideolojik zaafı daha amansız eleştirirdi. Yönetmede talimatların değil, eğitici, yönlendirici, seferber edici çabaların gücüne inanır ve eksikliğini gördükçe bunu hatırlatırdı. Bir işi angarya gibi üstleneni de, babasının işini gördürür gibi emir vereni de, nasıl bir görev ve sorumluluk anlayışıyla hareket ettikleri yolunda düşünmeye davet ederdi. Önderlik tarzından yoldaşlık ilişkilerine, kadro politikasından çalışma yöntemlerine, ideolojik yönden yapı içinde uğraşılması, değiştirilmesi, düzeltilmesi gereken ne varsa bunların mücadelesini vermede Dr. Hüseyin'i çoğu kez mütevazi bir öncülük içinde görmek mümkündür.

Kitle ilişkilerinde ve halka öncülük etme olayında da Dr. Hüseyin aynı duyarlılık ve sorumluluğun timsaliydi. Kitlelere güven verici olmayı, köylü yığınların gözünde her yönüyle iyi bir intiba

uyandırmayı daima büyük hassasiyetle gözetir ve prestij düşürücü davranışlara dolaylı-dolaysız müdahale etmekten kendini alamazdı. Bir devrimci için çığlık, hafiflik, kendini bilmezlik ya da çocukluk göstergesi olabilecek herşeye karşı uyarıcı olmakla yükümlü görürdü kendini. Bazen genel devrimci kriterler yerine kendi ölçütlerini baz alarak aslında normal olan şeyleri anormal gibi karşıladığı olsa bile çoğu zaman uyarıları haklı temelde gelişir ve olumlu işlev görürdü. Halkın geleneksel yaşam tarzını, kültürel şekillenmesini, ahlaki değerlerini de dikate alarak, olumlu yönleriyle devrimci tarzda geliştirmeyi, olumsuz yönleriyle değiştirip dönüştürmeyi gözetirken, halkı anlamaktan uzak, yanlış anlaşılma set çekmeyi bilhassa önemserdi. Amacı unutan, bir takım gereklilik ve zorunlulukları gözden kaçıran, neyle nasıl savaşılacağını bilmeyen, sabırsız, aceleci, umursamaz davranış içinde bulunan, ciddiyetten uzaklaşıp ilişkilerde dejenarasyona yol açan ya da buna zemin oluşturan kim olursa olsun Dr. Hüseyin'i karşısında bulurdu. Her türlü aşırılık, yapay ve abartılı olan her davranış, hangi konuda olursa olsun keskinlik, sivrilik onu çileden çıkarır ve yüzünün ifadesini değiştirirdi. Hüseyin yoldaşın mimikleri çok belirgindi. Hoşnutsuzluğunu anlamak için kendisinden illa sözlü eleştiriler duymak gerekmez, buzulan yüz ifadesinden, çatılan kaşlarından, ayıplayıcı bakışlarından ve bazende kendi kendine söylenircesine kıpırdayan dudaklarından ne demek istediği hemen anlaşılırdı.

Öte yandan Dr. Hüseyin iradesi gayet güçlü biriydi. Yeme-içmeden, giyim-kuşama, insani gereksinimlerini karşılamada ölçülü olmaya çok dikkat eder, paylaşımına önem verir ve azla yetinmesini bilirdi. Halktan bazı ihtiyaçların karşılanması durumunda; örneğin bir ailenin gücünü ve olanaklarını zorlamak yerine yarı aç kalmayı ya da eski giysilerle idare etmeyi yeğlerdi. Küçükte olsa bir özel mülkiyet duygusu, birazcıkta olsa oburluk, savurganlık, nefesine hakim olmama ya da rahatına düşkünlük onda nefret uyandırmaya yeterdi.

Dr. Hüseyin'in bu özellikleri esasen komünist devrimci kişiliğinin olumlu yönleri olmakla birlikte, bazı yönleriyle farklı türden olumsuzlukları içinde barındıran, bütünlüğü itibarıyla pekte ideal olmayan bir tür dervişlik felsefesiyle yoğrulmuş ve devrimcilik açısından yanlış intibalar uyandırmaya da açık olan bir gerçeklik arz etmekteydi. Şöyle ki, Hüseyin yoldaş sade yaşamaktan öte biraz pinti ve pasaklı yaşamayı, tertip-intizam ve temizlikten uzak olmayı, eski zaman dervişleri gibi olabildiğince gariban kılıklı gezmeyi erdem sayırdı, kendine. Yaşama ve çalışma koşulları bakımından elverişsiz olan çevreyi bir parça düzenlemek ve daha uygun hale getirmek yerine, adeta o koşulların esirymiş gibi en berbat durumlarda kalmaya razı ederdi kendini. Örneğin kavurucu öğle güneşi altında pişmeyi, biraz uğraşıp gölgelik yapmaya, yağmur-çamur içinde yatmayı, kuru odun ve naylonla yer ayarlamaya, karanlıkta çantasını indirdiği çakır-çukur bir yere uzanmayı iki adım ötesinde düzlük aramaya, yırtık, sökük, kirli giysilerle dolaşmayı, dikişle çamaşır la uğraşmaya, ağırlıkları dengesiz bağlanmış teçhizat altında rahatsız gezmeyi, yeniden sökü� ayarlamaya tercih ederdi. Rahatına düşkün olmamak adına böyle davranmayı benimserken mücadele yaşamında daha verimli olabilmenin basit gereklerini

yerine getirmekten kaçınmak gibi bir şeyinde, üşengeçlik, miskinlik vb. türden ayrı bir olumsuzluk teşkil ettiğini pek umursamazdı. Fakat herşeyde olduğu gibi bunda da Doktor'un içtenliği bütün tartışmaların dışındaydı. O gerçekten böyle bir yaşam alışkanlığını erdem olarak görüyor ve dervişçe bir gerilla tipi oluşturmaktan mutluluk duyuyordu. "Bir dost, bir post yeter bana" deyişiyle özdeşleşen bir kişilik ya da bir parça mistizmle uyuşan bir devrimcilik olsa da, her tür yozlaşma ve çürümenin temelindeki bireycilik zaafına karşı kendini güçlü kılan sağlam bir ideolojik şekillenmeydi bu.

Herşeyin aızıyla yetinen Doktor'un fena halde tiryakisi olduğu, aşırıya gittiği ve de kendini sınırlamak istemediği iki şey vardı; sigara ve konuşma. Sigarasız yaşamı pek çok devrimci gibi Hüseyin'de benimsemediğinden iradesini bu konuda esirgerdi. Günlük iştihakı ile yetinmeyenlerin başında gelir ve birgün sigarasız kalsa safi sinir kesilirdi. Buna karşılık dava konusu, onur sorunu, direnç meselesi olduğunda sigara gibi dumandan ibaret bir yarı, gözünü kırpmadan boşayacak kadarda bilinç ve dirayet sahibiydi. Konuşmaya gelince, bu onun en vazgeçilmez alışkanlığı, en büyük yetenek ve mahareti, en temel işi ve sürekli uğraşığıydı. Nazım ustanın "konuşmayı şehvetle seven" diye tasvir ettiği tiplerdendi. Çok sevdiği gibi çokta mahir konuşurdu. Ne kadar uzarsa uzasin konuşması bıktırıcı olmazdı. Öyle çekilmez gevezelerden, basit çenebazlardan değildi. Her çok konuşanın bir miktar gereksiz konuştuğu ne kadar doğru olsa ve Dr. Hü'nünde her çok konuşan gibi bazen boş gevezelik ettiği durumlara rastlansa bile böylesi birşey onun konuşkanlığı içinde minimum ve zararsız ölçülerde kalırdı. O dilinin ve nutkunun gücünü davanın hizmetinde gayet bilinçli ve yararlı şekilde kullanmasını bilen biriydi. Herkesin suspus kesildiği yerde hiç yoktan bir konu açar, can sıkıntısından ne yapacağını bilmeyen insanları sohbet içine çeker, durgun ortamı canlandırır, yerine göre şenlendirir ve bazen politik bazen kültürel yoğunlaşmayla mutlaka birşeyler verir. Yerine göre ciddi, yerine göre şaka ve espri yüklü konuşmaları içinde en çokta ideolojik temelde insanlara etki yapmayı ve devrimci erdemleri döne döne işleyerek beyinlere yerleştirmeyi hedeflerdi.

Konuşmanın, hitabetin mahir bir ustası olan Dr. Hü, bu gücünü en temelde felsefi düşünme yeteneğinden, tutkulu ve şiirsel bir ruhla insanlık uğruna ve insanlarla haşır neşir halde yaşama özelliğinden almaktaydı. Ondaki felsefi düşünme gücü her politik kafada, her önderlik beyninde bulunmayarak bir derinlik arzetmekte ve konuşma yeteneğinde ayrı bir güç; büyüleyici bir etkinlik katmaktaydı. Bazen halk içindeki yaşlı insanların bilgeliğini, bazende eski çağ filozoflarının düşünsel derinliğini yakalayan soyutlamalar yapar, hayatı kalıplaşmış kitabı lafların ötesinde yaşadığı durumların içinden kendi kafası ve kendi diliyle gayet anlamlı şekilde yorumlar ve ince zeka ürünü sözleriyle insanları durdurup bir saat düşündürürdü. Böyle bir yeteneğin nükteleri ve eleştirel etkinliğide gayet tabii güçlü olmakta ve gerektiği an taşı gedğine koymakta ya da olumsuzlukları ile birşeylerin ardına gizlenmek isteyenleri çırıl çıplak soymaktaydı.

Konuşmak, söyleşmek, ama ille de ateşin başında söyleşi demlemek; işte Dr. Hü'nün vazgeçilmez alışkanlığı içindeki daha özel tutku! Arazide olsun, evde olsun, barınakta olsun, ateşin, ocağın ya

da sobanın başını herkesten çok Hüseyin tutar, bir işi olmadıkça ateşten ayrılmak istemez, mümkün olduğunca grubuda ateşin etrafına çeker ve kimseler kalmadığında bile ateşin önünü bırakmayıp bu defa kendi kendisiyle söyleşiye dalardı. Esasen kendi başına kalmayı hiç sevmeyen ve yalnızlığı en kötü arkadaşlığa bile tercih etmeyen biriydi. İçinde bulunduğu grubun her zaman daha kalabalık olmasını arzu eder ve olabildiğince fazla kişiyle yakın diyalog içinde bulunmayı isterdi. Bazen daha küçük gruplara bölünme gündeme gelince hele de kendisinin en temel uğraşlarından biri olan; yeni ve genç yoldaşları eğitime ve yetiştirme durumlarından mahrum kalacağını gördüğünde “beni insanlarımdan ayırmayın” diye adeta yalvarırdı. Gerçektende Hü yoldaş bulunduğu her yerde bu işi büyük bir şevkle ve hakkıyla yapan biriydi. Bıkıp usanmadan eğitime muhtaç arkadaşlara yönelir, onları günlük pratikleri içinde kendilerine döndürür, zaafı ile mücadele sevkeder, önemli eksiklerini ortaya koyar, deneyim kazandırmaya çalışır ve bilhassa ideolojik bakımdan donatmaya ağırlık verir. Çok sevdiği ve değer verdiği yoldaşların, özellikle de gelecek vaadeden gençlerin üzerine daha çok düşerdi. Böyle üstünde yoğunlaştığı genç yoldaşlardan biri günün birinde sorgulayıcı yaklaşımından bunalarak “Ya Doktor, benimle uğraşma” deyince ona şu cevabı vermişti; “Uğraşacağım, insanlarla uğraşmak benim işimdir, bundan rahatsız oluyorsan uğraşılacak birşeyin olmadığını düşünüyor ve zaafımla birlikte yaşamaktan hoşnutluk duyuyorsun demektir. Ama ben seni o rehabetin kollarında bırakmayacağım, eğer uğraşan birileri olmazsa ve sana kendi kendinle uğraşmayı da öğretmezse o zaafın senin gibi bir cevheri karartıp çürütür.” Evet, işte Dr. Hü, “insanlarla uğraşmayı” kelimesinin bu olumlu anlamıyla kendine meslek edinmiş biriydi.

Uğraşması, çekişmesi, yalnızca yeni nesil genç arkadaşlarla değildi Hüseyin'in. Yoldaşlarına saygı, sevgi göstermede yaş, kıdem, konum farkı gözetmeyen Doktor'un eleştiri yöneltme ve ideolojik mücadele yürütmede de tutumu aynıydı. Herhangi bir kaygı taşımadan üstteki yoldaşlarını da eleştiriye tabi tutar ve hatta önderlik düzeyindeki zaafı daha bir acımasız eleştirirdi. Genellikle kimsenin yüzüne karşı konuşmaktanda çekinmeyen biriydi. Yalnız gözündeki büyük saygınlığından ve bir tür büyülenmeden olsa gerek bir yoldaşa gelince nutku tuler ve hatta eleştiriye birakalım bir yana basit bir öneri ya da istemi dile getirmekte bile zorlanır kalırdı. Öte yanda topluluk içinde isim vermeden ama muhattabını belli ederek dolaylı ve nükteli eleştiri yürütme tarzını çokça uygulardı Hüseyin. “Üstüne alınması gereken bellidir, neyi alacağıda açıktır” diye düşünür ve bu yöntemle eleştirmeyi daha uygun bulurdu. Bunun her zaman için doğru olduğu ve mutlak surette olumlu işler gördüğü söylenemezdi tabii. Kitle içinde ulu orta eleştiri yürütmenin doğru olmadığı, muhattabıyla ayrı ve özel olarak konuşmanın daha uygun olduğu ve dolaylı ve eleştiri tarzının -ne kadar anlaşılır olsada- belli sakıncalar içerip gereksiz tartışmalara neden olduğu durumlarda sözkonusuydu. Bundan başka Dr. Hü, bir dönem ulu orta eleştiri muhattabınında bulunmadığı yerlerde ve teşhir edici tarzda yürütür olmuştu ki, eleştiricilik yönünün en ciddi zaafını oluşturan bu yöntemsizlik, muhattabı olan kişilere yönelik bir kötü niyet, husumet, kin ya da garez taşımamasına rağmen kendisi hakkında olumsuz bir

yargı oluşmasını beraberinde getirmiş; sonunda bu yanlışını kendisi de anlayarak eleştiri yöntemini düzeltmeye ve teşhir eğilimini gidermeye başlamıştı. Bu zaafılara ve sakıncalara rağmen Dr. 'un eleştiriciliği hiçbir zaman yıkıcı bir niteliğe bürünmediği gibi olumsuz etkilerinin biraz ciddi boyut kazandığı durumlarda bile esasen olumlu işlev görme durumunu muhafaza etti. Sonuç olarak biraz kendisi yanlış yöntemlerini düzeltmek zorunda kalırken, daha fazlasıyla muhatapları eleştiriye konu olan yönleriyle kendilerine çeki düzen vermek zorunda kaldılar ve bununda ötesinde gruplar Doktor'un eğitmenliği kadar eleştirmenliğinden sürekli birşeyler kaptılar.

Yapı içinde siyasi bilinç düzeyi ve eğitim yeteneğini bazen kendisine verilmiş bir inisiyatifle ama çoğu zaman görevli olmaksızın kendi içinden gelen sorumlulukla konuşuran Dr. Hü. kitleler içinde de, bulunduğu gerilla grubunun siyasi sorumlusu olmasa bile taşıdığı birikim ve propaganda, ajitasyon gücünü yine aynı içsel sorumlulukla gayet iyi hayata geçirir ve yerine göre siyasi komiserinde, köylüyle gerillayla birlikte pür dikkat dinleme durumunda kaldığı etkili konuşmalar yapardı. Kitlelerin ruhuna nüfus edebilmek; düşünceleri sarsmak ve duyguları ayaklandırmak onun siyasi eylem parolasıydı. Gözü kapalı, ezbere propaganda yapmayı sevmezdi hiç. Teorik düzeyi de gayet yüksek olmakla birlikte fazla teorik sözler sarfetmekten ve kitabi konuşmaktan kaçınır; köylünün anlayacağı dilden, hayatın içinden, halkın kendi kültür ve tarihinden hisse getirerek konuşur, soyut, genel propaganda yerine her zaman yaşanan somut durumlara ve kitleleri ilgilendiren yakıcı güncel sorunlara temas ederek politik etkiler yapmayı esas alırdı. insanların ihtiyaç duyduğu bilinç unsurlarını seçerek ve tam da susamış oldukları biçimde işleyerek vermesini iyi bilirdi. Bu özellikleriyle köylüleri de söyleşi ortamına çektiği ve konuşturduğu gibi, canlanan politik atmosfer içinde kendi ruhunun, beyninin ve dilinin bütün güç ve yetenekleriyle şaha kalktığı bir nutuk düzeyi tutturmaya başlayıp yataktaki yaşlısından kapıdaki çocuklarına kadar bütün kitleyi muazzam ajite eder ve coştururdu.

Sözlü propaganda, ajitasyon yürütmede böylesine başarılı olduğu halde, yazılı bir şeyler vermeye gelince tutuk kalmaktaydı Hüseyin. Yazarlık yeteneği olmadığından değil, konuşma gibi sevmediğinden ve biraz sıkıcı geldiğinden dolayı bu böyleydi. Şiir gibi konuşmasına rağmen şiir yazmaya bile pek tevessül etmezdi. Yinede görev konusu olunca özenle kaleme sarılıp nitelikli bildiri ve makaleler yazardı. Okumaya gelince, doymak bilmez bir iştaha ve öğrenme tutkusuyla sarılırdı, kitaplara. Marksist klasikleri ve özellikle Başkan Mao'nun eserlerini döne döne incelemiş, onları hazmetmeye hiç öykünmeyip özünden kavramaya önem vermiş ve gayet iyi özümsemiş biriydi. Her alanda bilgilenmeyi ihmal etmezken, daha özel ilgi alanı olarak felsefe, tarih ve sosyoloji konusu olan eski, yeni eserler bulup okumaya ağırlık verir ve özellikle de üzerinde yaşadığı toprakların tarihini, içinde bulunduğu toplumun özelliklerini, ait olduğu ve öncülük yapmaya çalıştığı halkın kültürünü tanıma konusunda yoğunlaşırdı.

Kendisini iyi anlamayan yoldaşlarının bazen "Alevicilik" bazende "Kürtçülük" göttüğünü düşüncelerine ve söylemelerine yol açacak kadar her iki yönlü ezilmişliğin duygularını yaşayan, düşmanın

eritme ve yoketme çabaları karşısında kimliğini savunmanın bilincini taşıyan ve tarihinin kültürünün ilercisi öğelerine sahip çıkarak bunları devrim yolunda değerlendirmenin ciddi çabasını güden biriydi Dr. Hü.

Alevilikte, Kürtlükte bu topraklarda oldum olası ezilen, horlanan, bastırılmak ve yok edilmek istenen etnik unsurlardı. Başka bazı ülkelerde hakim mezhep olması ve hakim sınıflar tarafından kullanılması ile gayet gerici işlev gören, İslam'ın diğer ana mezhebinden farkı bulunmayan Şii'liğin Anadolu'daki Alevilik kolu, başından beri azınlık mezhebi olarak hakim sınıfların ve hakim mezhebin baskıları altında ezilen yığınların özgürlük arayışına ideolojik bir dayanak teşkil etmiş, kendi içinde insani değerleri yüceltmiş ve işte Baba İshak'larda, Pir Sultan'larda somutlaşan bir isyan klavuzu olmuştu. Böylece onun bütün dinsel öğretiler gibi idealist olan felsefi özü ve bu temeldeki gerici yönü bir yana, anadolu Türkmenleri ve Kürtler'i içindeki sosyal, kültürel, siyasal işlevi tarih boyunca ilerici olduğu gibi günümüzde de devrimci potansiyeli en çok barındıran ve kültürel olarak çoğu yerde devrimin kitle temelini güçlü kılan bir mezhep olması devrimin hizmetinde değerlendirilmesini gerektiren bir gerçeklikti.

İşte Dr. Hü'nün Alevi kültüründe kavradığı ve "altı üstü dinsel öğretiler" şeklinde bir kaba mantıkla tümünden başlamayı doğru bulmadığı şey buydu. Pir Sultan'ların deyişlerini ve bazı Alevi geleneklerindeki güçlü insani öğeleri devrimci anlayışla değerlendirmek, halkı bulunduğu noktadan daha ileriye götürmemizin şartlarından değil miydi? Geçmiş isyan geleneklerini ve halkın tarihindeki başkaldırı ruhunu günümüze, geleceğe taşımak bunu bilimsel öğretilerle yeni devrimci düşünceye ve uygulamaya dönüştürerek sürdürmek, sözkonusu tarihi isyanların ideolojik, kültürel değerlerinden, motiflerinden büsbütün kopararak gerçekleştirilebilir miydi? Halkların devrimci miraslarını değerlendirmekten uzak bir devrimci öncülük ve dönüştürücülük etkili olabilir miydi? İşte bütün bu soruları Dr. Hü, doğru yanıtlamak ve gereğini yerine getirecek bir anlayışla halkın tarihinden, kültüründen gelen ilerici değerlere içtenlikle sarılmaktaydı. Alevi kültürünün, geleneklerinin, ahlaki değerlerinin, insani erdemlerinin, insan ruhunu coşturan folklor ve müziğinin alevi kökenli olmayan devrimcileri bile oldukça çektiği, sardığı açık bir gerçeklik iken bu kültürün içinde yetişmiş olan bir devrimci olarak Dr. Hü'nün bu değerlerden kendini soyutlaması hiç beklenemez ve istenemezdi zaten... Önemli olan onun bu değerleri nasıl yaşatmaya çalıştığıydı. Olduğu gibi ve idealist özünü muhafaza ederek mi yoksa bilimsel, materyalist temelde geliştirerek ve aşarak mı? İkinci yönde davrandığı bana göre hiç kuşkusuzdu. Yine inanıyorum ki, o bir başka alanda faaliyet yürütse, farklı kültürlerin içindeki ilerici öğeleri ve insani değerleri de aynı tutkuyla keşfeder, benimser ve geliştirici tarzda sahiplenip yaşatmaya önem verirdi.

Kendi toprağında savaşırken içinden geldiği halkın öz kültüründeki olumlu değerleri kavraması da bir zaaf değil, güçlülük olurdu ancak. Dr. Hü, bu bilinçle halkının ve tarihinin mirasını kavradığı gibi, yeni nesil gençliğinin de bu mirastan mahrum edilmemesini isterdi. Televizyon girmiş evlerde

büyüklerinin ilgisizliği ya da bir parça eksik bilinçle boşvermişliği sonucu yabancı dizilerin esiri haline gelen, emperyalizmin zehirli kültür-eğlence programlarını bir afyon gibi yutan ve kendi saflığından uzaklaşıp özüne yabancılaşmaya başlayan çocukları gördükçe “Guneki” (yazık) derdi, “yazık bu çocuklara, bunlar sözümona uygar dünyanın tepeden tırnağa çürümüş ve her yerinden gericilik akan emperyalist, burjuva kültürüyle afyonlamak yerine bu halkın kimilerine göre feodal devirden geldiği ve dinsel temellere dayandığı için ‘gerici’ sayılan ama özünde insanlık mayası bulunup çok güçlü değerler taşıyan ve en modern burjuva kültüründen bin kere daha ilerici ve insana yaraşır olan öz kültür ve gelenekleri ile yetişeler çok daha faydalı olur” derdi. “Böyle bir zeminde biz bu çocukları kendi ideolojimize daha rahat getirebilir bu topraklarda daha kolay tutabilir ve devrimci savaşıma çok daha geniş katabiliriz; aksi durumda ise bunlar daha gençlik çağına bile yetişmeden ışıklı hayallerin dürtüsüyle büyük şehirlere göçer ve kaybolup giderler” diye dert yanardı haklı olarak.

Kürt ulusal kültürüne, diline, tarihine, edebiyat ve sanatına olan merakı ve gelişen ilgisi de yine ezilen bir ulusun ferdi olarak, tarih boyunca olduğu gibi son dönem daha bir acımasız eritilip yokedilmek istenen bu ulusun komünist devrimci unsurlarında olması gereken bilinçle; her türlü haksızlık ve gadre karşı isyan duygusu ve direniş ruhuyla sınıfsal olduğu kadar ulusal kurtuluş ve özgürlüğünde öncüsü olma sorumluluğuyla hayata geçen birşey olmaktaydı. Gerçekten de bir Kürt komünisti olarak Kürdistan halkının ulusal kurtuluş özlemi ve mücadelesine de hakkıyla öncülük edebilmek için ezen ulus hakim sınıflarınca gelişimi engellenen, kısırlıştırılmak istenen ve kendi alanı özgülünde biraz daha başarılı asimile edilen dilini, baskı altında tutulan edebiyatını, sanatını, kültürünü düşmana inat öğrenmek, tanımak, araştırmak, bilmek ve devrimci anlayışla geliştirip değerlendirmek gerekirdi. Halkın dilini iyi bilmek ve etkili kullanmak kültürünü iyi tanımak ve kendi içinden biri olarak hitap edebilmek bir halkla iyi kaynaşmanın onu derinlemesine anlamanın, onun ruhuna nüfus edebilmenin ve ona etkin şekilde öncülük yapabilmenin çok önemli unsurlarıydı. İşte bu temelde Dr. Hü, öncelikle çocukluğundan beri hafıza aşımına uğramış ve zayıflamış olan ana dili Dersim Kürtçesi’ni, ya da Kürtçe’nin Zaza lehçesini yeniden öğrenmeye ve geliştirmeye ağırlık verirken bir yandan da daha geniş olarak Türkiye Kürdistanı’na yayılacak devrim savaşımızda daha etkin siyasal işlev görebilme yönünde Kırmançe lehçesini ve tarihsel, kültürel, sosyal özelliklerini öğrenmeye yönelmişti. Kuşkusuz ki, herşey gibi böyle bir uğraşta gerekliliğini bilince çıkartmanın güçlendirdiği içten gelen bir şevkle ve severek bağlanmanın getirdiği kolayca kaçmayan bir zevkle yürütüldüğü ölçüde semeresini verebilirdi. Bunun aksini düşünmek ve Kürt milliyetçiliğinden etkilenmeme adına hem de kendisi bir Kürt komünisti olduğu halde Kürt dili ve kültürünü boşlamak Dersim ve Kürdistan halkının yaşam tarzına, geleneklerine, özelliklerine daha iyi vakıf olma çabasından kaçınmak, sosyal kurtuluşla birlikte ulusal kurtuluşunda öncülüğünü yapabilecek bir yetenek ve etkinliği önemsememek, hiçte komünist öncü olmakla bağdaşamayacağı gibi kaygı duyulmanın tersi yönde sosyal şovenizmin etkilerine kendini kaptırmak olurdu.

Dr. Hüseyin bu konuları gayet iyi bilince çıkarmış bir komünist olarak enternasyonalizm ile yurt-severliği kendi şahsında ete kemiğe büründürüyor ve sosyal, ulusal kurtuluş özlemiyle yanıp tutuşan kitlelere en gerçek öncülük mesajını veriyordu.

TC devlet sınırları genelinde ve Türkiye Kürdistanı özgülünde tarihsel ve güncel konumu ile demokratik halk devrimindeki önemli yeri ve parti geleneğimiz, ya da öncü hareketimiz içindeki tartış-masız değeri açık olan Dersim'in düşman tarafından her türlü yol ve yöntemle boşaltılıp bir harabe-ye, bir viranhaneye çevrilmek istendiği süreçte, şairin dediği üzere, "**Dersim'i unutmaya yoldaş, bin kat daha akıtılsa kanın, savun nazlı vatani; Bumre koleti, biji azadi!**" şiarıyla burayı aynı zamanda büyük bir vatanseverlik temelinde savunmak ve bu topraklara ısrarla, inatla daha büyük azim ve mü-şakatle tutunmayı teşvik etmek Dr. Hü'nün kendi içinde bilince çıkardığı gibi kitlelere de her yerde büyük coşkuyla aşılamaya çalıştığı bir şeydi. Özelde ve dar planda Dersim'e olan bağlılık ya da tut-ku, daha genelde ve geniş planda doğal olarak aynı yoketme, göçertme, ocağını söndürtme, yıkıma uğratma çabalarının geliştirildiği Kürdistan için duyulacaktı. Bu da Hüseyin'in korlanmış yüreğini Dersim dağlarına sığdırmayan, Kürdistan'ın tarihi merkezi Amed başta olmak üzere daha uzak diyar-larına alıp götüren güçlü bir yurtseverlik duygusuydu.

Amed'de gerilla savaşına katılmak onun en büyük tutkusuydu

9 2' ilkbaharında parti güçlerimizin birleşmesinin hemen ardından yapılan düzenleme ve dağılım-lar sırasında bir birliğin Amed bölgesine çıkarılacağını öğrenince Dersim'den kopmayı da pek ist-emediği halde tercihini Amed'e yapması ve kendi isteğiyle güney birliğine dahil olması bu duy-gunun getirdiği çok anlamlı bir seçimdi. Bu yürek aynı zamanda enternasyonel proletaryanın Ant Dağları'nda, Uzakdoğu platolarında, Arabistan çöllerinde, Afrika steplerinde çarpan ve insanoğlunu her yerde, her renkte, her kültürde kardeş bilen, insanca değerleri ve özgürlük savaşlarıyla bütün dün-ya halklarını baştacı eden yüreği idi.

Ama nasıl ki, her ülkedeki enternasyonalist öncünün, her komünist partinin en başta gelen enter-nasyonel görevi kendi devlet sınırları içinde sorumluluğunu ilk elden yüklediği devrimi başarmak ise; böyle bir partinin bilinçli bir unsuru olarak Dr. Hüseyin'de kendi ülkesindeki Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmanın sorumluluğu ile daha özel olarak öncülük işlevini daha etkin sürdürebileceği ata topraklarında görev alma bilinci ve tutkusuyla hareket etme durumunda enternasyonaliz-min ayaklarını yere bastırıyor, yurdunun ve halkının bağına indiriyordu işte! Aynı şehit kervanında yer alan yoldaşı Barbara için İsviçre'den kalkıp Türkiye'ye gelmek, Kürdistan topraklarında ve Der-sim dağlarında savaşmak ne kadar enternasyonalist bir davranış ise kendi gerçekliği içinde bu toprak-lara daha sıkı sarılmak, büyük tutkuyla bu toprakları özgürleştirmenin savaşına hız vermek ve yaban-

cısı olmadığı bu halka, bu kültüre daha derinden vakıf olarak daha güçlü öncülük etmeye çalışmakta Dr. Hü için aynı şeydi. Kuşkusuz ki, bu olması gereken enternasyonalizm ile yurtseverliğin en güzel birlikteliği idi.

Barbara da emperyalizmin pençesinde çırpınan bir halkın, ayrıca ezilen bir ulusun ve yok edilmek istenen bir vatanın komünisti olsaydı, “Komünistlerin vatani yoktur” şiarını somutlamak üzere ülkesinden böyle kopması gerekmez ve aksine enternasyonal sorumluluğu yerine getirmek için yine “Bütün dünya benim vatanımdır” dese de kendi ata toprağına ayaklarını sınımsız basması gerekirdi. Şimdi her ikisi de hem kendi halkları, hem de bütün dünya insanlığı için en gurur verici bir mücadele yaşamıyla ölümsüzleştiklerine göre; enternasyonalizmin bayrağını da birlikte sallıyorlar demektir. Ancak somut gerçekliğiyle biri kendi özgülünde enternasyonalizmin, biri de yurtseverliğin daha çarpıcı örneğini sergilemiş ve o güzel birlikteliğini aynı şehit kervanında yüceltmış oldular.

Birkaç önemli not daha düşmem gerekiyor aziz dostum Hüseyin'in ardından. Girişte belirtmiştim ki, o kendisini iyi bir aksiyoner (eylem adamı) saymazdı. Bu nasıl bir şeydi? Kendine dair konuşmada tevazuya önem veren Hüseyin'in büsbütün kendine ilişkin bir haksızlığı ya da iç kuruntusu mu? Değilse bir komünist devrimci için düşünülebilecek her türlü işlere değin ve genel anlamda ise yaramazlık dedirtecek nitelikte bir gerçeklik mi? Doğrusunu isterseniz bunların ikisini de olumsuz yanıtlamak zorundayım. Bir kere onun siyasi birikim ve yetenekleri doğrultusunda ne kadar militan ruhlu ve etkin bir öncü, iyi bir eğitmen, ciddi bir ideolojik mücadele savaşçısı ve yapı içi eleştirmen, ayrıca kitlelerin gerçek bir öğretmeni ve aynı zamanda iyi bir öğrencisi olmayıda bilen usta propagandist ve ateşli bir ajitator olduğunu anlattım. Bunlar da devrimci eylem alanlarıdır ve politik eylemlerdir. Doktorun bu yönlü aksiyonerliği hiçte yabana atılmayacak güç ve canlılıktaydı. Bununla birlikte onun doğuştan gayet yeteneksiz ve fiziki bakımdan oldukça zayıf bazı yönleri vardı ki, bunlar bir de sözkonusu yetenek ve becerileri kısırlaştırın ve kendi pratikçiliğini ilgili sahalarda sınırlayan girişim eksikliği ve bunun da temelindeki iç güvensizlik ya da cesaret yoksunluğuyla birleştiğinde hayli dikkat çekici ve yer yer alaya alınmaya davet edici bir edilgenlik ve de sönüklük yansıtmaktaydı. Birazda kişinin aksiyonerliğine, eylemciliğine aktivite ya da etkinliğine bakışta askeri sahanın dışını ve hatta onun içindeki politik eylemciliği göstermeyen merceler sözkonusu olduğunda gayet tabii olarak bu yönde Doktor üzerine hakim yargı; belirli bir gerçekliğin ötesinde; olumsuzu bürünüp onun kendisine ait kanısını da etkilemekteydi.

Dr. Hüseyin bu yönleriyle ilginç bir çelişkiler yumağıydı aslında. Bir yönüyle enginleri fethetme ruhuna sahip, bir yönüyle en basit işleri ele alma cesaretinden yoksundu. Doğuştan gelen bazı zayıflıklar taşıdığını belirttim. Fiziki yönden çelimsiz olması nedeniyle güç ve dayanıklılık isteyen işlerde çok yetersiz kaldığı gibi genel olarak el becerilerinden ve basit iş yetilerinden de pek nasibini almamış biriydi. Öyleki onca tahsil görmüşlüğü, teorik bilginin ve teşhis koyma gücünün yanısıra meslek dalı olan hekimlikte bile pratisyenliği sıfırdı. Gerilla birlikleri içinde hemşire yoldaşlardan birazcık kurs gören gençler bile ondan daha iyi pansuman ve iğne yapardı. Neden böyleydi? Gerçekçi bir

yorumla diyebilirimki; baştan yetersiz kaldığı işlerde beceri ve yetilerini geliştirmesine yardımcı olacak bir teşvik ediciliğın yokluğu ya da zayıflığı belkide çocukluğundan itibaren cesaret kırıcı bazı yaklaşımlar onda pratikçiliğe ilişkin bir kendine güvensizlik geliştirmiş ve hayatı boyunca da bu iki unsur (yetersizlik ve güvensizlik) birbirini besleyip durmuştu. Bundandır ki, o halen bir gömlek düğmesini dikmeye kalktığında bile “Acaba yapabilir miyim?” diye geçirirdi aklından. Bir sigara sarmasının inceliğini öğrenmek gözünde en zor zanaatın ustalığını kavramaya dönüşür ve parmakları birbirine dolanıverirdi. Tek başına kolaylıkla üstesinden gelebileceği işlerde dahi birilerinin yardımını gözetir ve yol yordam gösteren biri olmadıkça yabancı olduğu hiçbir şeye girişemezdi. Buna karşılık en zor zanaat olan devrimciliği benimsemiş, her tür karmaşayı içeren çok yönlü eylemciliği gerektiren profesyonel faaliyete katılmış ve gerilla savaşının tereddüte gelmeyen kızgın pratiğine atılmıştı işte.

Bu onun cesaretsizlikler manzumesi içinde büyük bir cüret örneği değilse neydi? Yalnız kalmaktan, tek düşmekten, annesinin eteğine yapışmış üç yaşındaki bebeler kadar korkan ve kendi başına şuradan şuraya gitme becerisini dahi gösteremeyen bir insan dünyayı değiştirme eyleminin engin denizine hiç duraksamasız dalıyor ve herhangi bir endişe duşmadan şunu söyleyebiliyordu işte; “Bedense işlerin, askeri pratiğın fukarası olsam da, düşünsel gücümle politik etkinliklerimle, inancımın derinliği ve irademin sağlamlığıyla dünyayı değiştirme işinin öncüleri içinde yer alıp rolümü oynayabilirim!”

Böylece o kendine özgü ilginçlikleri ve gerillaya hiç uyum sağlayamaz gibi görünen zayıflıkları na rağmen ısrarlı ve tutkulu bir gerilla olmuştu. Bununla birlikte kendisi de farkındaydı ki, devrimci liğın bu alanı yani gerilla faaliyeti ve savaş koşulları, başka şeye benzemez; dolayısıyla zayıf kalar bir pratikçilik ve süregidecek olan bir cesaret yoksunluğu ile gerilla tarzı devrimcilik uzun süre bi arada götürülemezdi. Dahası bunlar profesyonel devrimciliğın herhangi bir alanıyla da bağdaşmaya cak şeylerdi. Bu genel ve özel hususu kavramakta olan Dr. Hü, bir yandan gerilla faaliyetinin çok da ha iyi pratikçilik gerektiren tabiatını dikkate alarak yürümekten iş görmeye, silahına hakim olmaktan askeri kurallara uygun ve seri hareket etmeye kadar birçok konuda kendini geliştirmeye çalışırken bir yandan da kır gerilla faaliyetinin daha önce içinde yer aldığı şehir çalışmalarından farklı olarak sürekli daha kalabalık grup, daha toplu hareket ve kolektif yaşam özelliklerini taşımasından gelen bi kolaylığı yaşamakta ve yoldaşlarının yardımcılığı sayesinde fazla da zorlanmadan uyum sağlamak taydı. Yine de birçok konuda iş başa düştüğünde nasıl yapacağı sorusunu akla getiriyordu mevcut gerçekliği. Ancak herşey bir yana iyi ve yetkin olduğu siyasi faaliyetin yanısıra gerilla alanında bulunmanın, gerilla kimliğini taşımanın ve daha genel olarak başından sonuna kadar silahlı ve kanlı bir devrim gerçekleştirmekle yükümlü savaşçı bir partinin üyesi olmanın vazgeçilmez bir şartı olarak kendini askerileşmeye fiziki ve psikolojik bakımdan savaşa adapte etmeye ve en azından çatışma alanlarında kendini mahçup düşürmeyecek bir düzey tutturmaya gereken önemi vermekteydi. Öyle ki, herkes onun fiziki çelimsizliği ve doğuştan gelen beceriksizlikleriyle alay edebilirdi ama; kims

kendi çapında iyi bir asker olma çabasını inkar edemez ve lafta gerilla olduğunu söyleyemezdi. Bu alanda olması gereken ciddiyeti sergilediği gibi giderek ortalama bir gerilla düzeyini tutturmayada başlamıştı. Önceleri yürümenin acemisi deyince akla en başta Dr. Hü'nün adı gelirken zamanla hızlı sayılacak gruplara bile ayak uydurur hale gelmişti.

Onunla çoğu zamanda peşpeşe yürümüş bir tanık olarak şunu ekleyebilirim ki, Dr. Hü'nün bu alanda en büyük zaaflarından biri olan tek düşme korkusu, onun yürümeyi bütün başka şeylerden daha hızlı öğrenmesinin çok önemli bir faktörü olmuştu. Gruptan kopma kaygısı onu öyle bir kamçıları ki, nerede mesafe açılrsa yetişmek için canını dişine takar ve genellikle de önündekine yapışmış gibi peşini hiç bırakmadan giderdi. Kuşkusuz böyle bir olgunun da nesnel temeli vardı. Dr. Hü'de benim gibi arazi tanıma ve yol çıkartma yeteneği çok zayıf biriydi. Gece patikada seçemediğinden kendi başına kalsa çok müşkülât çekerti. Daha önce sözünü ettiğim genel insiyatif zayıflığı yani tek başına hareket noktasındaki cesaret yoksunluğu ve kendine güvensizlik duygusu da buna eklenince, doğal olarak böyle bir fobi oluşmuştu kendisinde. Ama bir olumsuzluğun başka olumsuzluğu gidermeye etken olması türünden olumlu bir işlev görekere ona yürümeyi öğrettikten sonra biraz da gerilla yaşamının genel kazanımı olan kendine güven duygusunun gelişimiyle içindeki bu korku da eski vehametini yitirmeye başlamıştı.

Günlük işlere gelince, her türlü bedensel çalışma ve özellikle el becerisi isteyen işlerin acemisi olan Dr. Hü, "Benim en iyi becerdiğim iş baba mesleği, sırt hamallığıdır" diyerek olanca fedakarlığını ağırlık taşımaya verir, grubun yükünü paylaşmada zayıf bünyesine rağmen öne çıkardı. Bundan başka odun toplama ve ateş yakmanın gedikli si olmuştu. Birçok işin ustalığını pek öğrenemediyse bile, gerilla yaşamının zorunlu ve çok yönlü gerekleri ona birşeyi gayet iyi öğretti; dağlarına, insanlarına, suyuna, ateşine, meşakkati ve muhabbetine tutkun olduğu böyle bir mücadele alanının tabiatında olan ne varsa alışmayı, yetişmeyi ve en kötüsünden bile olsa mutlaka uyuşmayı...

Tabiatı deyince, bu diyarların sert iklimiyle arası nasıldı Hüseyin'in? Buna da alışabilmiş miydi? Eh, diyelim ki, herşey gibi... Ama bunu söylerken bir kayıttı koymak gerekti. Halk sözüdür, babamdan çok duyardım, "Soğuğa karşı yiğitlik olmaz" diye. Can dostum Hüseyin'de bu deyişi anımsatan bir durum sergilerdi. Yazın kavurucu sığağına, ormanların sivrisinek ve bilimüm haşeresine, baharın ve güzün yağmuruna, çamuruna çok dayanıklı olduğu halde, sıra kışa gelince çok zorluk çekerti. Elleri ve ayakları sızlatan sabahların ayazında nöbetten gelince herkesten fazla uğunarak parmaklarını ovuşturur dururdu. Ovacık ve Pülümür'ün kışı hakkındaki düşüncesini şu tek kelimeyle özetlemişti bir kere, "Zulümdür!" Gerçekten de tabiatın burada insana 6-7 ay boyunca yaptığı, zulümden başka birşey değildi. Ama gerillanın bozkırı en kuru yerlerinden tutuşturma savaşı yazın Dersim'de kışın Mersin'de yürütülecek birşey olmadığına göre, yıldan yıla kış faaliyet koşullarını da genişletip eylemliliğini de yükselterek her ne kadar biraz yeraltına ve barnaklara çekilirse bile, yine bu tabitle iç içe yaşamak ve savaşmak zorunlu ydu. Ozanın dediği gibi; Dövüşenlerde vardı / olacaktı bu havalarda / El ayak buz keserken / Umut dağlara çekilmiş kar altındaydı...

Ve aziz dostum, yiğit yoldaşım Hüseyin, alışmasına alışmış, dayanmasına dayanıyordu da; yiğitliğini bir yerden öteye kar ettiremediği Pülümür-Ovacık'ın zuhmet kışına lanetini peşinen yağdırmış olarak yenik düştü sonunda...

Bütün bu özelliklerin, özgünlüklerin, anıların, değerlerin içinde Dr. Hüseyin'in karakteristik bir yönü ve çok derin, çok ince, çok yalın bir gerçekliği daha vardı ki, onu kendisiyle yoğunca paylaşmış ve halen bütün sıcaklığıyla yaşayan biri olarak işlemeyi şu biyografik anın sonuna bıraktım. Dr. Hüseyin'in önceki yaşamını, renkli simasını, güzel değerlerle dolu zengin anısını genelde yakın yoldaşları ve özelde kendi açımdan unutulmaz olan böyle bir değerle, dostluk ve yoldaşlık mirası ile bağlamak istiyorum.

Dr. Hü'nün dostluğunu güçlü kılan şey, onun en başta insan olarak taşıdığı derin duygular; cana yakınlık, insanca muhabbet, sevgi, şefkat, dayanışma ve paylaşım ruhu, değer ve kadirbilirlik gibi yalın insani özelliklerdi. O, herşeyden önce insanoğlunu başka canlılardan ayıran sosyal bir varlık olma karakterini kendinde billurlaştırmış bir örnekti. Bu temeller üzerine oturan politik kişiliği, komünist devrimci niteliği ve örgütlü mücadele yaşamı ise, yeni tip insanın yaratılması savaşında güçlü bir ortaklığı, hem candan, hem kavgacı bir dostluğu, böylece ete kemiğe bürünen bir kolektivism ve gerçek yoldaşlığı getirmekteydi. O bunu "verili değil yaratılmış yoldaşlık", "soyut değil, somut yoldaşlık" diye niteliyordu.

İkili muhabbeti, yakın diyalogu ve yerine göre derin ve hatta özel sohbeti pek çok yoldaşı ile geliştiren Doktor'un, iki yıla yakın sürekli birliktelik içinde, biraz da ortak özellik ve değerlerin birbirini bulması temelinde benimle daha sıkı bir dostluk geliştirmesi ya da bunu karşılıklı yoğunlaştırmamız öyle herşeyde uyuşma yoluyla, sürekli barışıklık ve olumlamayla, sorunsuz, zahmetsiz ve kolayca gerçekleşen birşey olmadı. Birbirimizle çok çekiştik; çekişe çekişe pekiştik. Önceleri karşılıklı gözlem ve kanaatlerimiz yetersiz ve yüzeyseldi. Süreci içinde, biraz da küçük grupla ve ortak görevlerle daha çok şeyi paylaşır ve beraberce omuzlar duruma geldikçe daha iyi tanımaya başladık birbirimizi. Kavgalarımızda en çok bu evrede oldu, diyebilirim. Her kavgamızı aynı zamanda birbirini anlama çabası ve daha iyi tanıma vesilesiydi.

Anlama ve anlatma; burada yoğunlaşan insanlar, eğer ki, anlayışlarında olumlu ve birlikte iseler, biraz karşılıklı tabiatlarının asabılığinden, biraz da çevreleyen koşulların kızıştırılığında kimi zaman hararetli ve hiddetli tartışıp biçimsel yönüyle hoş bir görüntü vermeyen şiddetli çekişmeler içine bile girseler, özü itibarıyla olumlu bir gidiş içinde ve aralarındaki ilişkiyi daha iyiye götürür durumda olabilirler. Sorun şurada düğümlenir; birbirine birşeyler vermek, birşeyler almak, yanlışları atıp doğru noktalarda buluşmak, daha yüksek değerler üzerinde yeniden ve yeniden birliğe ulaşmak mı; yoksa birbirine baskın gelmek, alt etmek ve yanlışlarla da olsa üste çıkmak mı?... Bizim Doktor ile olan tartışmalarımızın özü yoldaşlığımızın uygun tarzda ve birinci şıkta olduğu gibiydi. Bununla birlikte dönem dönem daha çokta içine düştüğümüz müşkülâtların getirdiği bir tür acz ile hiddetlenerek bir-

birimize girdiğimiz olurdu ki, bu da biçimsel olarak ikinci yönde olumsuz imaj vermesine rağmen yoldaşlığımızı bozan ya da özünü zedeleyen birşey olmazdı.

Geçenlerde Muzaffer Oruçoğlu'nun Özgür Gelecek'teki köşesinde birşey okumuştum (kelimesi kelimesine getiremeyebilirim, zira dergiler gerilla birliklerinde bir süre kapışılırcasına okunduktan sonra kaybolup gidiyor ve arşiv olarakta heryerde bulunamıyor)

“Kin ve nefretin okunmadığı bir hiddet!... Sinirden, öfkeden kıpkırmızı kesilmek, fakat sonrasında utançtan yüzünü kızartmamak...” Bu bana bazen Doktor'la olan tartışmalarımızın büründüğü durumu hatırlattı. Ve tam da bizim hiddetimizin mahiyetini anlatan bir söz diye yazdım kafama. Belki bunun istisnası sayılabilecek bir durum, kalbinde bir kötülük ve kafasında art niyet taşımadığını iyi bildiğim Doktor'un kızgın bir tartışma içinde bana kötü söz söylemesi olmuştu. Bunu da tartışmanın devam eden seyri içinde açık bir özür dilemeyle telafi etmesini bilmişti. Bu onun çok sevdiği bir deyişe uygundu; “Her ağacın kurdu özünden olur, yiğidin kimliği sözünden belli olur...” Doğruydu kendisi içinde... Başkaca ne kadar kızmış ve hiddetle atışmıştıksa da birbirimizin yüzüne bakamayacak bir duruma düşmemiş ve en kötü durumda bir saat olsun küsmemiştik. Kin bağlanacak birşeyimiz yoktu çünkü. Kızgınlığımız geçince birbirimizi daha iyi anlıyor, anladıkça soğumak şöyle dursun daha çok ısınıyorduk birbirimize. Muhabbetimiz daha da sıklaşıyordu.

Yine en kötü durumlardan biri pratik müşkilatlar içinde sigortalarımızın karşılıklı attığı, sınırlarımızın aslında hiç gereği yokken birbirine çattığı ve bu sınır harbinin doruğa çıktığı an çaresizliğin öfkesiyle deliye dönen Doktor'un kaldırdığı gibi havaya silahın dipçliğini, engellemeye fırsat bile kalmadan kendi kafasına giydirmesi olurdu. Birkaç kez yinelenen bu durum fena halde şaşırtmıştı beni. Bir daha yaşanmadı böylesi ama, hatırımda derin yer etti. Küpüne zarar veren keskin sirke gibiydi, Doktor'un sınırı. Zarar vermezdi yoldaşlarına, kötülük etmezdi sevdiklerine, zararı kendine olabilirdi ancak.

Bunlar bizim pratiğe ilişkin yetmezliklerimizle kendi kendimize güçlük çektiğimiz durumların uç noktadaki kötü tezahürleri ve esasen basit sorunlar temelinde geliştiği içinde düzeyimize yakışmayan olumsuz çekişme örnekleriydi. Ama bunun yanında ciddi konular ve önemli sorunlar üzerine tartışmalarımızın olgunluk ve seviyeside başkaydı. Fikir çatışmalarını yoğunlaştırdığımız hemen her konuda hem fikir oluyorduk sonunda. Tavır, davranış ve anlayışlarımız üzerinden sakın konuşma oratımını bulduğumuz her durumda hakkını teslim ederek doğruların ve kendimize düşen yanlışları da kabul ederek bağlıyorduk sorunu. Bu da yersiz kızgınlıkları silip götürüyordu.

Sözünü ettiğim pratik müşkilatları en çok çektiğimiz ve birazda kötü çekiştiğimiz dönem, bizim gerilla birliklerinden ayrı ve özel siyasi görevle bir üçlü olarak çalışma yürüttüğümüz dönemdi. Birim olarak esas işimiz bölgesel yayın Denge' Partizan dergisini çıkartmaktı. Bütün yazıların kaleme alınması, daktilo edilmesi ve aynı zamanda basımıyla. Tabii ki, kır koşullarında ve gerilla usülü... Görevimiz siyasi ama bir yandan da gerilla bölgesinde, savaş koşulları içinde askeri kurallara tabi ve gerilla düzeniyle hareket etmek zorundaydık. Buna mukabil, nicelik ve niteliksel olarak asgari

yeterlilikten uzak durumda... Birim sorumlumuz Çetin yoldaş (Tuncay Çarıkçioğlu) dahil olmak üzere, üçümüzde gerilla pratiğinin çok önemli bazı temel yeteneklerinden birikimlerinden yoksunduk. Arazi tanıma, yol çıkartma, görme, yürüme başta olmak üzere birçok konuda zayıflığımız vardı. Gene de en iyimiz olan Çetin yoldaşın komutasında ve klavuzluğunda, çoğu zamanda kendimizi en kötü yamaçlarda zindan gibi derelerde bularak, sık sık birbirimizden koparak geziyorduk sınırlı bir alanda... İşimiz gereği sabit noktalara takılıp belli ilişkilere dayanıyorduk esasen. Ama nöbetiyle, güvenliğiyle kural dışı olan durumumuz daha başka birçok şeye de yansiyarak gerilla düzenini berhava ediyordu kendi özgülümüzde. Böyle olunca bazen kuralları hatırlama ve hatırlatmanın da bir anlamı kalmıyordu ya, herşeye karşın taşıdığı sorumluluk ve iyiniyetle Çetin yoldaş bu yönlü davranıp mantığını bizim anlayamadığımız kendine göre bazı ölçüleri ve pek tutarlı olamayan bir disiplini dayattıkça tartışma doğuyordu aramızda. Genellikle ikimiz birden “komutancılık oynama” diye çıkışıyorduk ona. “Biz de biliyoruz kuralları, nerediz kurala sığıyoruz, zaten kural dışıyız. Şurada üç kişiyiz. Herşeyde bir müşkülât, birde sen bozma sinirimizi” diye serzenişte bulunuyorduk. Herşeye rağmen üstlenilmiş görevin yerine gelme düzeyi, siyasi çalışmanın düzeyi, kollektif faaliyet, iş-bölümü, yardımlaşma, birbirini bütünleme ve tamamlayıcılıkta ortaya çıkan ürünler, kimsenin pratikte tezahür eden bu durumlarla birlikte düşünemeyeceği bir seviye tuturma durumundaydı. Yaşanan tatsız durumların meydana geli koşullarını dikkate aldığımızda bazen Çetin yoldaşa haksızlık ettiğimizi düşünmekten de kendimizi alamıyor ve onun iyi niyeti önünde secdeye geliyorduk.

Gerçekten de Çetin yoldaş ne yapıyorsa, grubumuzun çalışmaları, hareketimizin başarıları temelinde düşünerek ve omuzunda taşıdığı sorumluluğu hissederek yapıyordu. Biraz Don Kışotvari şovalye ruhuyla dolu; ama gayet azimli ve dirayetliydi. Hüseyin'de hayli zayıf, ben de ise vasat olan girişimcilik, bizim gibi birçok dezavantaja sahip olmasına rağmen Çetin yoldaşa oldukça güçlüydü. Ne kadar kuşku da olsa başarabileceğinden tereddütsüz üstlenirdi önüne konan her sorumluluğu!...

Doktor'un dostluğunu anarken Çetin yoldaşı anmadan geçemezdim. Bizim kural dışı orijinalitesiyle tanınan ilginç politik üçlünün hayatta kalan tek üyesi olarak bu iki can yoldaşımı burada anmanın buruk onurunu ve gerçekten zor olan duygusunu taşıyor ve ortak hatıraları önünde saygıyla eğiliyorum.

Çetin'in öğretici yönleri üzerine yazabileceğim pekçok şey, farklı alanlardan başka tanıklarının kaleminde dile gelerek özel gerekliliğini yitirirken, Dr. Hü'nün geniş devrimci kamuoyuna pek yansımamış zengin anısını iyi bir tanıklığın yanısıra içindeki derinliğiyle bu derece etraflı yazım konusu etme durumunda bir gerekliliğe uygun davrandığımı sanıyor ve bunun okuyucu için sıkıcılıktan çok öğretici olacağına inanıyorum.

ALİ EKBER BATASUL'UN ÖLÜMÜNDEN SONRA,
ABİSİNİN, CEZAEVİNDEN AİLESİNE GÖNDERDİĞİ MEKTUP

Saygı değer anacağım muhterem babacığım

En işten duygularıyla ailemize baş sağlığı ve sabır dileyerek acı da olsa bazı konulara değinmek istiyorum. Evet üzüntünüz ve kederli olduğunuzu biliyorum. Bu durumda sizlerin şunu iyi bildiğinize eminim; çünkü egemenlerin yoksul ve çilekeş halkımızın üzerinde estirdiği terörü ve katliamı bilmeyen yok, gün geçtikçe daha da katmerleşmektedir. Bunun üzerine halkımıza ve onların yiğit evlatlarına önemli görevler düşmektedir. Bu konuda duyarlı olan insanlarımız can pahasına sıcak mücadelenin engin denizine atılarak sessizliği yırtarak silahların namlusundan çıkan kızıl alevlerle insanlarımıza güven ve özgürlüğün yolunu göstermektedirler. Bu iş onurlu, inançlı ve kendisine güven duyan insanların omuzları üzerinde şekillenecektir; Ayrıca varlık, araba, para vs. sorunu değil. İşte herşeyimiz vardı neden böyle oldu; bugün olmasaydı yarın olacaktı fark eden şey egemenlerin katliamlarını, askerlik yasasını, sömürüsünü onaylamamaktır. Benim durumumu gözönüne alın; egemenlere 18 ay eskerlik yaptım, sonuçta ne oldu? Katliam, faili belli cinayetlerini teşhir eden ve köhnemiş düzenlerini yerle bir ederek halkın adaletini gerçekleştirmek isteyen ve bu doğrultuda silah elde halk savaşı yürüten (veren) gerillalara yardım-yataklık gerekçe gösterilerek zindanlara hapsedilip, akıllarınca! uslandıracaklarmış vs. bu sadece benim için geçerli değil, binlerce yurtsever, devrimci, demokrat insan içinde geçerlidir. Ayrıca her aileden bugün 3-4 insan devrim ve ulusal kurtuluş mücadelesinde şehit düşmektedir. Saygı değer aileler tüm acıları yüreklerine gömerek yiğit evlatlarıyla onur duymaktadırlar. Basında verdikleri demeçlerle çocuklarının haklı mücadelelerini haykırmaktalar, on evladım olsa da onun devrim mücadelesine katılmalarına ön ayak olurum diyorlar. Kardeşim de onurlu mücadelesinde yüzlerce şehit verilerek bugüne gelen TİKKO şehitleri kervanına beş yoldaşıyla katılarak güneşe gömülerek ölümsüzleşmişlerdir. O sadece partizan değil, aynı zamanda candaşım, sırdaşım, kavgada-

www.pardizanalisi.net

şım ve can yoldaşımızdır. Şehitlerimiz bizim onurumuzdur. Dersim'in kış koşullarının zorlukları ve kan emicilerin kana susamalarıyla yoğun operasyonlar düzenleyerek iti, MIT'i ve kobrasıyla TIKKO gerillalarının direngen savaşı ruhuna karşı acizleşerek hüsrana uğramış, hayretler içerisinde kalarak devrimci irade önünde yenildiklerini bir kez daha kanıtlayan TIKKO gerillaları bu defa yoğun tipi ve sarp yollarda doğanın zorluklarıyla mücadele ederek bu mücadele sonucu 6 savaşçısını şehit vererek Dersim'in kızıl topraklarında şehitler kervanına altı halka daha eklenmiştir.

Değerli anneciğim bu şehitlerimizden BARBARA Yoldaşımız İSVİÇRELİ, yaşamı ve durumu iyi olan bir ailenin bireyi. Ama o ezilenden yana tavır alarak enternasyonal dayanışma örneği göstererek TKP(ML) önderliğinde TIKKO saflarında yerini almış ve mücadele içerisinde şehit düşerek ölümsüzleşmiştir. Yine kavgada şehit düşen evli yoldaşlarımız var. Mücadele etmek zenginliğe, evliliğe bakmıyor. İnançlı ve azimli olmak gerekiyor. Çünkü altınçağ mücadelesini omuzlamışsın bunun birçok zorlukları, engelleri, inişli-çıkışlı, dikenli yolları kısacası, ölümlü yaşam arasında tercih etme sorunu vardır. Onurlu veya onursuzca yaşam vardır. Bana ne devri kapanmalı. Çünkü iki yol var, biri devrim, diğeri karşı-devrim başka seçenerek yok. Sizlere diyeceğim şudur. Tabi ki üzülme, acı duymak bizim doğal hakkımız. Şu anda içim kan ağlıyor. Ama şunu çok iyi biliyorum ki yas tutarak düşenlerimiz geri gelmez. Onların anısına layık olmak ve onları yaşatmak için, bıraktıkları yerden kavgalarını devralmak gerekir. Egemenleri döktükleri kanda boğarak "Anamızı ağlatanların anasını ağlatmanın" sırası bizim olmalıdır. Köhnemiş, katliamcı patron-ağayı ancak ve ancak silahların namlularından çıkan kurşunların kahredici gücü yerle bir eder.

Anne şunu iyi bilmek gerekiyor; ucunda ölüm, işkence, zindan, faili belli cinayetler olsa dahi, silah elde özgürlük savaşçısı olarak ölümlü kucaklaşabilmek gerekir. Önemli olan her türlü sömürüyü, baskıyı, katliamı protesto ederek, alternatif geliştirip, örgütlü yapıda yer almaktır. Gerçek kurtuluşa ve özgürlüğe ancak bu yolla varabiliriz.

Köyde işlerin yoğun olmasından dolayı kendinizi heder etmeyin. Odun için, tarla için vs. nedenlerden dolayı fırsat düşkünleriyle muatap olmamalısınız. Bir takım gerici insanların dedikodularına alet olmamız gerekiyor. Kaldı ki egemen güçler bir takım çelişkileri iyi kullanarak insanları avuçlarına almanın çabasındalar. Şuna inanıyorum çilekeş ve yoksul halkımızın sınıf mücadelesinde şehit düşenleri anısına bağlı kalarak mücadelemize daha sadık, daha özverili taze kan sağlayacaklardır.

Son olarak sizlere, Çankırı Cezaevi'nden TKP(ML)-TIKKO tutsağı duygularıyla acımızı paylaşıyor, halkımıza ve öncünün perspektifinde mücadele eden tüm yoldaşlarımıza baş sağlığı diliyorum.

Şehitlerimiz Onurumuzdur!, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!, Ali Ekberler Ölmez! Orhan Yoldaş Ölümsüzdür, Mücadelemizde Yaşıyorlar!

Marx-Lenin-Mao, Önderimiz İbo Savaşıyor TIKKO
İktidar Namlunun Ucundadır!, Yaşasın Halk Savaşı!

11 EKİM 93/Çankırı E Tipi Cezaevi'nden
oğlunuz Ali İhsan Batasul
TKP(ML)-TIKKO Tutsağı

● *B. Anna KİSTLER'den
seçme sözler*

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and difficult to decipher but appears to contain several lines of writing.

*Dur ve ormanı anımsa
Canlı güneşin altında ışıklı çayırları
Anımsa ezinçsiz, gissiz bakışları
Silindi bakışlarım
Seninkiler aldı yerini
Biz geride kalanlar sürdürüyoruz
Taçlandırıyoruz
vaşamak ve direnmek isteğini*

Barbara Anna Kistler'den seçme sözler

“Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML karakterlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. “Komünizm öldü” çılgınlığının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır.”

...

“Sonuç olarak emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadelede halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyuyorum.”

...

“Beni ancak enternasyonal proletarya yargular, siz değil!”

...

“İsmail kararlı bir komünist olarak tanınmıştı ve hakim sınıflar öyle güzel insanlardan büyük bir korku duymakta, onları öldürerek kendilerini kurtaracağını umut etmektedirler. Fakat devrimciler öldürülse de devrimin gidişi durdurulamaz.

Sınıfsız ve zulümsüz bir toplum için mücadele veren devrimciler, bu mücadelenin sıcaklığı içinde çelikleşiyor, şehitlerimizin bıraktığı mirası geliştiriyorlar.”

...

“Çeşitli ülkelerdeki emperyalistler ve gericiler bu dayanışmayı yıkmalı ve böylece komünizm davasını yerlebir etmek amacıyla emekçiler arasında milliyetçi duyguları ve özellikle metropollerde şövenizmi yaratmaya çalışıyorlar.”

...
“İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını okuduğumda çok etkilendim. Bugün komünist önderin kısa yaşam sürecinde neler yaratabildiğine büyük bir hayranlık ve saygı ile baktım... Bu komünist önderin kanı ile köklerini suladığı proleter partisi ilgimi daha da çekti. TKP/ML'nin herşeyden önce bilimsel olarak doğru olduğunu anladım ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecektik tek proleter parti diye güvendim. O, her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Yükselttiği kızıl bayrağı lekesizdir.”

...
“ML-MZD ve proleter enternasyonalizmini savunan bir devrimci olarak, dünyadaki proletarya ve ezilen halkların mücadelesine hizmet ederken, emperyalizmin zincirinin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi, enternasyonal bir görev olarak görüyorum.”

...
“İsviçre'deki devrimci durgunluktan dolayı enternasyonal dayanışma pek gelişmemiş. İsviçre halkının duyarsızlığı beni üzüyor ve “halkım” için bazen utanıyorum. Buradaki halkın Avrupa'daki proletaryaya karşı haklı güvensizliğine, burada kalarak biraz güven tutabilirim.”

...
“Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proletaryaya hizmet etmek demektir.”

...
“Kapitalist ülkelerde de kadınlar cins baskısı altında ezilmektedir. Kadınlar modern köle olarak yaşamaktadır. Kapitalist toplumdaki özgür görüntüler alçak bir sahtekarlıktır. Kadınların özgürlüğü burjuvazinin çizdiği bir özgürlüktür.”

...
“Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları, ikincisi ise oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnilmeli, ülke devrimi ve enternasyonal mücadelenin yararı için gerekli olan özveri ve disiplin mutlaka gösterilmelidir. Kayda değer hiçbir şey yapmadan belki mücadele ediyorum deyip vicdan rahatlatılmamalıdır. Kendisine devrimciyim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum.”

UMUT YAYIMCILIK

Oğul Sokak No: 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: 516 60 20 - 516 25 38 Fax: 518 23 23

NENEMİN MASALLARI - Serdar Can (Öykü).....	60.000
PARTİZANIN GÜNLÜĞÜ - Safa FERSAL (Şiir).....	40.000
İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ - Nihat BEHRAM (Biyografi).....	ÇIKIYOR
BAHAR ÇİÇEKLERİ VE KRAL - Efendi Yıldız (Masal).....	30.000
BEŞİKÇİ'NİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE - Meral GÜNEŞ.....	55.000
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MARX - 2. Baskı.....	TÜKENDİ
YUNAN BIÇAĞI - Yılmaz GÜNEY.....	TÜKENDİ
URMİYE MAVİSİ - Emir Ali YAĞAN (Şiir).....	TÜKENDİ
1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ (1 Mayıs 1990- Belgeler, savunmalar).....	65.000
SEÇME YAZILAR (TOPLU)- İbrahim KAYPAKKAYA.....	180.000
SEÇME YAZILAR I - İbrahim KAYPAKKAYA.....	75.000
SEÇME YAZILAR II - İbrahim KAYPAKKAYA.....	140.000
TOHUM - Muzaffer ORUÇOĞLU (Roman).....	ÇIKIYOR
KAHRAMANLIK KLAMLARI - Muzaffer ORUÇOĞU (Şiir).....	35.000
ÜÇBİN YILIN DESTANI - Serdar CAN (Şiir).....	50.00
NEWROZ - Muzaffer ORUÇOĞLU (Roman).....	200.000
FELSEFE BİR SIR DEĞİLDİR	60.000
DOGMATO REVİZYONİZMİNİN SEFALETİ ÜZERİNE.....	65.000
ÇİN KÜLTÜR DEVRİMİ TARİHİ - Jean DAUBIER.....	150.000
DOĞUMUNUN 100. YIL DÖNÜMÜNDE	
BAŞKAN MAODAN SEÇME SÖZLER (KIZIL KİTAP).....	80.000
YENİ DEMOKRATİK DEVRİM.....	60.000
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MAO.....	100.000
HABERLEŞME VE İLETİŞİM EMEKÇİLERİNİN	
SENDİKAL ANLAYIŞI (Broşür).....	25.000
İŞÇİ SENDİKALARI TEMSİLCİLİĞİ VE	
GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDAKİ SORUNLARI (Broşür).....	25.000
DEVRİMCİ DEMOKRATİK SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN	
SENDİKAL ANLAYIŞI (Broşür).....	20.000
GENEL GREV NEDİR (Broşür).....	25.000
DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE	
HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EĞİTİMİ (YDG Eğitim Dizisi I).....	25.000
DEVRİMCİ EĞİTİM ÜZERİNE (YDG Eğitim Dizisi II).....	ÇIKIYOR
YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİ ALANINDA	
GERÇEKLERİ KAVRAYALIM	
DEVRİME HİZMET EDELİM (YDG Eğitim Dizisi II).....	80.000
BARBARA HAYATI VE MÜCADELESİ.....	300.000

“..TKP/ML'nin her şeyden önce bilimsel olarak doğru olduğunu anladım ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecekteki Proleter Parti diye güvendim. O, her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor.

Yükselttiği kızıl bayrağı lekesizdir.

Türkiye'de TKP/ML önderliğinde yükselen devrimci mücadele dünyadaki ezilen halklara ve enternasyonal proleteriyaya umut veriyor. Beni de umutlandırdı. TKP/ML'nin siyasi ve ideolojik önderliğinde kendi siyasi kimliğimi de sağlamlaştırabildim.”

Barbara Anna KİSTLER